Sometimes she stays...Sometimes she sings...
Then to the wind...She spreads her wings...Flying away...
Away from me...And so I know...
That summer is nigh...
UPLOADED BY "NIRO"
www.sinhalaelibrary.com
Sarasavi Bookshop
2 - 978-955-98125-9-3
WWW.EXPRESSLANKA.TK 1
කැදැල්ලක් නැති
කිරිල්ලී
Kedellak Nethi Kirillee
Sometimes she stays...Sometimes she sings...
Then to the wind...She spreads her wings...Flying away...
Away from me...And so I know...
That summer is nigh...
ගාමිණී වාසලසූරිය
GAMINI WASALASOORIYA

කැදැල්ලක් නැති කිරිල්ලී

ගාමිණී වාසලසූර්ය

www.sinhalaelibrary.com
SL-UNLIMITED
The spirit of Sri Lankan e-community
WWW.EXPRESSLANKA.TK 2
Uploaded By 'NIRO"

ගාමිණී වාසලසූරිය
විසින් ලියන ලද වෙනත් නවකතා

මට හමුවන්නෙපා ආයේ සංසාරයේ - 1
මට හමුවන්නෙපා ආයේ සංසාරයේ - 2
[illegible]
සපුනි
[illegible]
සඳ සිනි ගගී
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
රන්කැටිය
[illegible]
[illegible]

කතුවරයාගේ ඉදිරි කෘතීන්

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

මතක
සැමරුම

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

WWW.EXPRESSLANKA.TK 3
UPLOADED BY 'NIRO'

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ගාමිණී වාසලසූරිය.

අංක 15,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ෆෝන් 011-2254645, 011-2255870, 0718256342

01

'සැනුව කෝල් එකක්...'

මලිඟස්පේ මහතා රිසීවරය අතේ තබාගෙන මට කතා කරන හඬ ඇසුණි. ලියුමක් ටයිප් කරමින් සිටි මම කොම්පියුටරයෙන් මුහුණ ඉවතට ගෙන වීදුරු වලින් වට කරන ලද කාමරයේ සිටින මලිඟස්පේ මහතා දෙසම බලාගෙන නැගී සිටියෙමි.

'මැනේජර්ගේ ලයින් එකෙන්...'

මට දුරකථන ඇමතුම් ලැබෙණුයේ මා අසළම සිටින ජානකීගේ දුරකථනයටය. මගේ ඒ දුරකථන නොම්මරය හරිහැටියට නොදන්න කෙනෙකුගෙන් ලැබුණොත් පමණක් ලැබෙණුයේ මැනේජර්ගේ දුරකථනයටය. එහෙනම් කව්ද මේ මට කතා කරනාව ඇත්තේ.

ඒ කුතුහලයෙන් යුතුවම මම සෙමෙන් සෙමෙන් මැනේජර්ගේ කාමරයට ඇතුළු වුයෙමි.

'අර්ජන්ට් කෝල් එකක් නිසා ඔපරේටර් මගේ ලයින් එකට දුනා...'

මලිඟස්පේ මහතා රිසීවරය මා අත තැබීය.

'දෙයියනේ රංග ගැන නරක ආරංචියක් නම් වෙන්න එපා...'

රිසීවරය අතට ගන්නාද එය කණට ලංකර ගැනීමට පළමුව මගේ අත වෙව්ලන්නා සේ මට දැනුණි.

'හලෝ... මේ සයිනී...'

රිසීවරය මුවට ලංකරගෙන මම ගොළු වී අසා සිටියෙමි.

[illegible] ලබුනරල් එක මැද වොස්ටර්ස්ලා සිටිපු බොඩී එක දවස් ගානක් තියාගන්න එපා කියලා... මයාට මේ

www.sinhalaelibrary.com
SL UNLIMITED The spirit of Sri Lankan community
WWW.EXPRESSLANKA.PK 4
UPLOADED BY 'NIRO"

පැන මේ වෙලාවේ මගේ කරන්න එපා කියලත් ඇතිව හිටියා... ඒත් නොකියා ඉන්න බැරි තරමටයි මම මේ මහට කියන්න හැදුවේ...'

සමිති මගේ පුංචි අම්මාගේ දියණියයි. ඇය තවත් මොනවාදෝ කියාගෙන ගියද ඒ කිසිවක් අසා ගැනීමට තරම් මගේ සවන්පත් වල ඉවක් නොතිබුණි.

'දෙයියනේ රංග...'

හදපත්ලම පුරාගෙන මගේ මුවින් නිකුත්වුණ ඒ හඬත් සමගින් මා අත වූ රිසීවරය අතින් ගිලිහී ඇනෙක්ස්ගේ මේසය මතට වැටුණි. මා සිටින්නේ කොහේ දැයි මට සිහියක් වූයේ නැත.

'සඳු...'

මගේ වෙනස මලිකාගේ මනසට දැනෙන්නට ඇත. මම සලුපොත් සමාව ඇඟිල්ලෙන් රිසීවරය යළි තබන්නට උත්සාහ කළද මගේ අත වෙව්ලන්නට විය.

'සොරි සර්...'

'ඇයි මොකක්ද වුණේ...'

'මගේ කසින් අනතුරු වෙලා... හොස්පිටල් එක අදුනු...'

සිත වලාගෙනම මම කෙළින් නැගිටුවෙමි.

'සඳු එහෙනම් දන්වන්න යන්න... මම ලොක්කට කියන්නම් කියාව වෙලාස් කරන්න කියලා...'

'තෑන්ක්ස් සර්... මට බස් එකේ යන්න පුළුවන්...'

'එපා... එපා... කාර් එකේ යන්න...'

දහස් ගුලි වූ කඳුළු අලි දැකිලි [illegible] කාරයේ පිටුපස මලිකාගේ මහතාගේ කාමරයෙන් පිටතට පැමිණෙන විට රාජිකා මා වෙතට පැමිණියාය.

'මෙහෙ ඔයාට දාලා යන්න බිහින් රාජී...'

මම ඇයගේ [illegible] කාර්යාලයේ සියල්ලන්ගේම දෑස් මා වෙතම යොමු වී තිබුණි. එහෙත් ඒ සියල්ලන්ගේම හරස් ප්‍රශ්න වලින් මාව ගලවාගෙන රාජිකා මාව විවේක කාමරයට රැගෙන ගියාය.

'දැන් මම අපේ ගෙදර යන්න ඕනෙ රාජී...'

'එපා... සඳු... උඹ උඹලගේ ගෙදර තනියම යන්න එපා මේ වෙලාවේ...'

'බැහැ... මට රංගව බලන්න ඕනෙ... අවුම කරමි එයා වලපලු කැපාකරන්න යන්න ඕනෙ... එහෙම නොගියොත් මම මහ පව්කාරියෙක් වෙයි දෙයියනේ...'

මා තුළ වූයේ දැඩි නොඉවසිල්ලකි.

'මේ වෙලාවෙවත් මම කියන [illegible] දෙන්නටත් [illegible] සිද්ධ වෙලා ඉවරයිනේ... දන්නවත් උඹ. උඹ හැබ

WWW.EXPRESSLANKA.TK 5

නිසාත්... උඹේ පැමිණිලි ලබන් එක ගැන නිසාත්...'

'ඔය කොහොල්කිල් වලින් මට වැඩක් නැ රාජී... දැන් මම යනවා...'

රාජිකාගේ වචන වලට කිසිදු නොවටමින් මම නැගී සිටියෙමි.

'එහෙනම් ඉන්න මමත් එන්නම්...'

'එපා...'

මම ඇයගේ පැමිණීම ප්‍රතික්ෂේප කළෙමි.

කාර්යාලයෙන් මම පිටතට පැමිණෙද්දීම මැනේජර්ගේ ඩ්‍රයිවර් මා එනතෙක් බලාපොරොත්තුවෙන් සිටියේය.

'මිස් කොහෙටද යන්න ඕනෙ...'

මා කාරයට නැග වූ විට ඩ්‍රයිවර් මගෙන් විමසා ඇසීය. එත්වරම සිහිකුරක් දිගට නොහැකිව මගේ දිව ගොළුවෙන්නට විය.

දෙයියනේ රංගගේ මිනිය බලන්න මම කොහොමද යන්නේ. රංගලාගේ ගෙදරට මට අඩියක් තියන්න අවසර නොලැබෙන බව [illegible] දන්නා වෙලාවට මම දෙන් [illegible] සිටිනවා ඇත.

මා පත් වූයේ දැඩි අපහසු තත්වයකටය.

'මාව අපි නැවතිලා ඉන්න ගේ ළඟින් දාන්න... ඒ ඇති...'

ඩ්‍රයිවර්ට මම එලෙස කීවෙමි.

මගේ කඳුළු [illegible] පසුව පදිංචිව සිටියේ ඇනෙක්සියකය. එය ගම්පහ යන්නල පාරේ පිහිටි දෙමහල් නිවසක උඩු මහලේ පිහිටි එකකි. කාර්යාලයේ සිට අප නිවසට සිටින එම නිවසට පැමිණෙන තුරු මම සිටියේ දැඩි පීඩනයකිනි. නිවසට පියවර තැබූ විගසම යහනේ පෙරළී පෙරළී... හුල්ල හුල්ලා... මම හැඬුවෙමි. කඳුළින්ම දුක සෝදා හැරීමට උත්සාහ කළෙමි.

අල්මාරියේ දමාගෙන අතර වස්තුවක් සේ රැකගෙන සිටි රංගගේ ඡායාරූපය පසුවට අතට ගෙන අභියසට සිල්ලුවෙමි.

'ඔයා නැති ලෝකෙ දවින් පස්සේ මම විතරක් තනි වුණා...'

මගේ සිත පුරා ඇසිර ගියේ දැඩි ශාපයකි... කාසාවකි... ඒ දුක් කඳුළු... ඒ දුක් සුසුම්... අනාථම [illegible] දුන්නෙමි.

'සඳු... මින් සිද්ධි වෙයි මොනේ ඇවින් මොනන හඩක් ප්‍රශ්න ඇති කරන්න ලැබෙනවාන්න එපා... අපිටවත් මේ වැඩ කටයුතු ඉවර වෙනකම් ඒ ගෙදරට අඩියක් තියන්න එපා දින්... ළඟම ඉන්නේ [illegible] [illegible] ඒ [illegible] උඹේ [illegible] ඇති... [illegible] ලොකු [illegible] කරලා අපිටත් [illegible] ඉන්න

UPLOADED BY 'NIRO"

සිද්ධ වෙලා තියෙන දේවල්..'

අම්මාගේ ඒ කතාව මට අහං සිටිය නොහැකි නිසා මම පිළිවරය ආපසු හැරුණෙමි.

තවත් මට නිවසේ රැඳී සිටිය නොහැකි විය. සඳුන් වැඩ අවසන්ව ගෙදරට එන්නට කලින් මා මිටින් විය යුතුය. නැතහොත් සඳුන් මට තවත් චෝදනත් වගු ඇත.. නිසරදයත් වගු ඇත..

'රංගා... මට ඔයාගේ අවසන් කවිලුනු ... ඔයාගේ මිය සිහල වෙලා තිබින් තියෙන අත් දෙක අල්ලගෙන.. මගේ දුක කියන්න ඔයාගේ වහළු යටට එන්න මට ආසයි ... මම එනවා කතාන්තව කී... මම එනවා රත්තරන්..'

රංගාගේ ඡායාරූපය-දෙස යළි යළිත් බලා මගේ සිත සුල්ලන්නට විය.

සඳුන්ගේ දුරකථන ඇමතුමක් දී මම ගෙදර යනවා යයි කීමට සිතුනද පසුව එයද අවශ්‍ය නැතැයි මම සිතුවෙමි.

'රංගා නැති මට මේ ලෝකේ සඳුන්ගෙනුත් වැඩක් නෑ..'

දුරකථනය වෙත ගොස් ආපසු හැරෙද්දීම පැවිය අසල බිම තබා තිබූ මගේත් සඳුන්ගේත් මංගල ඡායාරූපය මගේ කකුලේ වැදී බිම වැටී එහි වීදුරු කැලි කැලි වලට කැඩී විසිරුණි. මොහොතක් වීදුරු කැඩී ගිය ඒ ඡායා රූපය දෙස බැලූ මම සකුලෙකම එය සැටිය යටට තල්ලුකර දමා ආපසු හැරුණෙමි.

නිවසින් එළියට යයිද්දීම එක්වරම මහා වර්ෂාවක් කඩා හැලෙන්නට විය. එහෙත් පිටතට ඇදුනු පය ආපසු ඇතුළට ගැනීමටවත් මගේ සිතට ඉඩක් නොතිබුණි. දෙර වසා දමු මම කරන්නු සෙළ මහ බිම වැටී වුයෙමි... දුසිලි අහරට මහ බරකර ගතිමි.

'අනේ රංගා මට මේ කිසිම දෙයක් නිසා යන්න බෑ..'

••••••••••••••••••••••

ඒ මුසල වැස්සේම තුවිල්වරයක නැගී මම ගෙදර යන විට හොඳටෝම අන්ධකාර වී තිබුණි. කෙසේවත් යාමට තීරණයකර සිටි සිතුවිල්ලද ඒ වර්ෂාව විසින් වෙනස් කළේය. මා දුටු මොහොතේම අම්මා පුදුමය හා තරහව එක් වූ මුවකින් මාදෙසට ලං විය. මම බිම බලාගෙනම පෙට්ටිකෝව යට තතර වුයෙමි.

'මම උඹට කිව්වා නේද එන්න එපා කියලා... ලැජ්ජා කරලා... ලැජ්ජා කරලා ඒ ඇඳුටට ආයෙමත් ලැජ්ජා කරන්න ආවා... අපිටත් යකෙක් වගේ අන්න තිව්යා... ඒ පොල්ලෙන්... ඉතින් උන් අඩුවත් නිසා

වෙනවා... මට දුක උණ ඇතයි..'

අම්මා මා දෙස බලා සිටියේ මිළිකුලෙනි.

'මමත් දැන් ඉස්සෙල්ලේ තිබුන් ඉවරයි..'

නාකිද අම්මා අසලට නැමිණියාය. මගේ හිස පැවරිය. ඔවුන් ඉදිරියේ මට කිසිවක්ම කිසා ගැනීමටවත් කියා ගැනීමටවත් නොහැකි විය.

'මං සිද්ධ වෙයි... ඉතින් මොනවට වෙලා ඉන්නේ නැතිව අර කාමරේකටවත් පලයන්.. එපා එපා දුක්ගෙනත් මොනවට එයි..'

මම කාමරයට ගොස් දොර වසා ගත්තෙමි. මගේ මුළු හිසම රිදවැටී ගොස් තිබුණි. වේදනාවෙන් ගැට තිබුණි.

'උඹ සඳුන්ට කියලද ආවේ..'

ආයෙමත් සැහෙන වෙලාවකින් අම්මා මා සිටි කාමරයට පැමිණියාය.

මම නිහඬවම අම්මාගේ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි.

'මට නම් තේරෙන්නේ නෑ දෙයියනේ මොකාවද මේ සිද්ධවෙනන යන්නේ කියලා... සඳුන්ට කිසිත් කෝල් එකක් දීපන්... ඒ කොල්ලා එපා උඹව හොයනවා..'

'මං සිද්ධ වෙයි අම්මේ... මට ටිකක් නිවිහැනහිල්ලේ හිත හදාගන්න දෙන්න..'

'ඊට කලින් උඹේ මිනිහාට කතා කරල ඉඳින්.. උඹ බැඳපු හාමිනේයෙක් නේද..'

අම්මා මට සැරෙන් කතා කළාය.

'එයත් එන්න කතා කරලා වැඩක් නෑ..'

මම ඉවක බලාගෙනම ගෙමින් එළෙය පැවසුවෙමි. අම්මා මහ හඬින් දොර වසා දමා කාමරයෙන් පිට විය. මම කාමරය ඇතුළෙන් දොර අගුල් දමා ගත්තෙමි.

ඒ මුළු රාත්‍රිය පුරාවම මගේ දෑසට නින්දක් නොවීය. සිත ගිනිගෙන ඇවිලෙමින් තිබුණි. මනසය අතර රංගාම දැවිසටමින් මා ගැඹවිය... සිත විදවීය...

••••••••••••••••••••••

ඇඳගැලුනා වර්ෂාව තාගා තිබුණි... කොම්බෝලේ 'වොකා... වොකා...' නාද පමණක් විටින් විට ඇසෙමින් තිබුණි. නාන්සයම ඇත්තේ දුඩි නිශ්ශබ්දතාවයකි... දුඩි අන්ධකාරයකි... ඒ නිහඬබව... අන්ධකාරය... මසිතට පිරිණි ගොතයක් සේ දැනිණි.

UPLOADED BY 'NIRO'

මම සොමින් පිරුණු සිතකින් එළියට බැස්සෙමි.

සුදු වැලි පාර දෙපස හැඩින් සැදූ එළිපිට සිටු සුදු පොඩි වැල් පටින් මහ ඉදිරියට පියවර තැබුවෙමි. සියපත් මල්පැළ්... පාළුවක්... සම්පත්කෝර්ලක්... මට නොදැනුණි. මගේ ගමන ගොළුවර වූයේ සහෝදර අසල්ලිනි. දවාලෙලොවක් යාමට තරම් සිතට හයියක් නොතිබුණ සහෝදර අසල්ලිනි.

වැලි අන්ධකාරය නිසාම වූ සිත්ත සංවර මිශෝගෙන සහෝදර ඒ මොහොතේ ආලෝකමත්ව තිබුණි. ඒ එම මොහොතෙ එහා පිටත් රංගගේ සිරුර දරුසායක දෙවමින් පැටලුණු නිසාය. සහෝදර අසු වූ සොහොනේ බිම අතරින්ම මුර මුරා නැගෙන ඒ සිහිදුල් දෙස බලාගෙනම මම ජීවනෙට ආමුලිහෙමි.

'අනේ රංගා... දෙවියනේ මම මේ දකින්නේ සිහිනයක් නොවෙයි නේද... අනේ මේ හැම දෙයක්ම සිහිනයක්ම වෙනව නම්...'

මගේ සිත මහා හඬින් විලපා කෙඳිරුවා විය.

ඇඳහැලී තිබුණ මහා වර්ෂාව අසාවර්න් මුර මුරා නැගෙමින් තිබු ඒ සිහිදුල් අතිශය සාවද්‍යවරින් දෙසයින් බිවගෙන සිටිය නොහැකි වූ මම ඒ ඉදිරිපස බිම වැටී වාඩි වුනෙමි. මගේ හදවතින් විලපා හඬද රංගගේ සිරුර පිලිස්සෙමින් දවෙනා සුදු දුම් අතරට එකවන්නට ඇත.

'සියපත්න රංගා... අනේ ඇයි මගේ ජීවිතේ මේ තරම් දුක්බරව අවසන් කරගත්ත හැදුවේ... මගේ ඇස් දිහා ආදරෙන් බලලා... මට ආදරයෙන් දගකාර කතාකළ... හොඳහොඳින් සිත වැළඳගෙන ආකාසෙන් තව පිරිපුරු වෙච්ච ඔයා මේ විදිහට අළු නොවන් වෙලා පිච්චි පිච්චි යන හැටි ඒ ඉජ්සරහටම වෙලා කොහොමද රක්සයන් අම් බලගත ඉන්නේ... ඇයි මගේ ඇස් අම් තරමට පවුකාර වුණේ...'

සහෝදර පුරා පැතිර තිබු රංගගේ පිලිස්සෙන සිරුරේ දුමුඩු සඳ වෙනුවට මට දැනුණේ ඔහු වෙතින් හැමු සිතුණේ පුවදමය... මගේ සිත නැමඳෙමින් සිස්සු වැවිලු පුවදමය... මුර මුරා නැගෙන සුදු සුදු දුම් රැලි අතරින් මම දුටුවේ ඒ ආදරණීය මුහුණමය... දගකාර සිනහවමය...

'මගේ සිත සැනසෙන්න හැමදාමත් මම ලඟට ඇවිත් කතා කරන්න ඔයාට පුළුවන් කමක් නැති වුණත්... අඩු තරමින් දුරින් ඉඳන්වත් මගේ දිහා ආදරයෙන් බලන් ඉන්න... ඔය සිනාවෙන්ම මට සනසන්න... මගේ අවසන් හුස්ම පොද හෙළන විට මට සංවේදීතනී හැකිව මගෙන් දුරස් වෙන්නෙත් නැතිව මට පෙනෙන ඉසව්වකින්ම ඔයා ඉන්නවා නේද සුදු... කියන්න සුදු...'

'අනේ රක්සයන් ඔයාව බලන්න මම හොර රහසේම හොස්පිටල් එකට ආපු වෙලාවේ ඔයා මින් [illegible]

WWW.EXPRESSLANKA.TK 7

අතා සිව්මැද මැද හොඩින් අසහනුවෙන් වගේ ගැට ගහපු ඒ වචන මට දැනුණේ ආයෙමත් ඇහෙනවා ඇහෙනවා වගෙයි රංගා...'

'අනේ දෙවියනේ මේතරම් පවුකාරකම් කරන්න ඇයි අපි ඉපදුනේ... ඇයි අපි හමු වුණේ... අපි අපේ පොඩි ඉන්න තිබුණා නම්...'

සිහිල් සුළඟට විසිරෙන ඒ දුම් කැල වෙතට කැටවාවන් මම දැවුනෙමි. සිහිදුල් අතරින් මට මැවී පෙනෙන රංගගේ ආදරණීය මුහුණ මම දකින්නම ස්පර්ශ කිරීමට උත්සාහ කළෙමි.

එත්වරම මගේ දුන් "චිත්..." හඬින් පිළිස්සුණි.

'කමක් නැ රංගා... ඔයා අපි වෙලා දවෙන සිහිල් දුල්වලට අනු වෙලා මගේ මුළු සිරුරමත් පිළිස්සිලා ගියාවේ... ඔයා මට සිහිනෑසි වෙද්දනාව මේ සිතට වඩන් වඩා දුක දෙන්න ඉඩ ඇතිවයි මට...'

හොඳහොඳින වෙලාවක් එලෙස මම ඒ සිහිල් කැල අසලට වී සිටියා දැයි මට නොදැනුණි. කිසියම් පිරිසක් පැමිණ මා අල්ලා ගෙනයා යා පමණක් මට දැනුණි.

මගේ සනී අපි වලට දැනුනේ අයියාගේ යහනාවේම වූ හඬ නාඳනි.

'අන් මුළුවල දෙයි හැඩා මඩිවට ආයෙමත් උඹ රට සිහයෙන්ත හදන්නේ... අපිට තවත් පවුකොඩි එක්කෝ ගෝස් මේ හොහොහොනම වැටිලා පලයන්...'

රංගගේ කෙහොහොනේ සිහිල් රස්සාය අතර සිම වැතිරී සිට මට අයියා දෙස දෙනෙත් ඇර බැලීමට තරම් හෙකියක් නොතිබුණි.

'අනේ මට මිනොම් කතා කරන්න එපා අයියේ... මම අසරණයි... මගේ රංගත් අසරණයි... අපි දෙන්නාට මේ ලෝකේ එකතු වෙලා ඉන්න තරම් ලස්සන ලෝකයක් වුණේ නැ අයියේ... අයියලා සිව්න් අනුනු දොළු පල්වලි වලට වඩා හොස්පිටලින්ම වෙනස් දේවලුයි අපි අතර සිද්ධ වුණේ...'

අයියාගේ දෙසා ඉදිරියේ වැටී එලෙස හැටිසීමට තරම් සිතුණද පමණටවු ඒ තරම් ශක්තියක් නොතිබුණි.

අයියා මගේ කෙස් වැටියකින් ඇදගෙන විත් ගෙතත්න අසල සිටු වාහන් එකට දමා ගත්තේ ඒ මොහොතේ ඔහු ගමන සිටියවුන්ද විමතියට පත් කරමිනි.

****

'මට තාම තේරුන්නේ නැ උඹ මේ මොනාවද කරගන්න හදන්නේ

UPLOADED BY 'NIRO'

දිනා කිසියකින් රාජිකා මා බැලීමට නිවසට පැමිණියාය. එය මගේ සිතට අස්වැසිල්ලක් සේ දැනුණි. ගෙදර කිසිවෙකුත් මගේ මුහුණ දිහා බලා කතා නොකරන සත්වයෙක් පැවතුණි. කාමරයක් තුළ කොටුවී සිටි මා බලාගෙනවනම සලාගෙන රංග පිළිබඳව සිතිවිලි කරමින් සුසුම් හෙළමින් හැර කළ හැකි අන් කිසිවක්ම නොවීය. මට පිස්සු හැදේවි යැයි මට සිතුණි.

'මම දන්නවා... රංගගේ මරණය ගැන දන්න කියන හැමෝම ඒ වගකීම පටවන්නේ මගේ පිට කියලා... මම දරු පවුලක් ඉතිරිවලු වගකීම පටවන්නේ මගේ පිට කියලා... මම දරුවන් දිහා බලනවා ඇති... මගේ හැසිරීයක් විදිහට දන් හැමෝම මම දිහා බලනවා ඇති... ඒත් විශ්වාස කරපන් රාජී... මේ දිනාවට ඇතිල්ල ලිස්සනවා ඇති... ඒත් විශ්වාස කරපන් රාජී... මේ තරම් දවසක්වත් රංග ජීවත් වෙලා හිටියානම් මිට්ටේ මම කියයි... එයාට මරණයේ දෙරකඩට ඇදලා දැම්මේ එයාගෙම වයිෆ් ලක්ෂ්මියි...'

'දන් ඔය ගැන හොයන දේවල් කතා කොරුවත් වැඩක් නැ පැදු... රංග ජීවිතෙන් සමු ගත්තා... ලක්ෂ්මි දරුවෙකුත් එක්ක තනි වුණා... ඉතින් ඇයි උඹ උඹේ පැමිලි ලයිෆ් එක ඒ වෙලුවෙන් උගාට කියාගන්න හදන්නේ...'

'රංගගේ මරණයත් එක්කම මගේ පැමිලි ලයිෆ් එකත් සින්න වෙලා කියාපෙ රාජී... ඒකත් මට සැපයි... මට [illegible] පැමිලි ලයිෆ් එකක් ගැන හිතන්න බෑ...'

මම මුවින බලාගෙන ගොම්බ් එළියට පැවසීමි.

'පෙම්ම එළලඳන... ලුමා වෙට කරප්පිගෙන එනවද...'

රාජිකාගේ එම සනොවට මම මුවින බලාගෙන උපහාසයෙන් සිනාසුනි.

'මම මේනොම් සිදුවීම කියලා පුදුම වෙන්න එපා... කවදාවත්ම මට පැමිලි ලයිෆ් එකක් කියලා දෙයක් තිබුණේ නෑ...'

රාජිකා මගේඩයට පැමිණ මගේ දෑකින්ම අල්ලා ගත්තාය.

'මුපල කතා කියන්න එපා... එහෙනම් ඇයි උඹ කසුන්ට බැදී කොරුවේ... කසුන් එක්ක ජීවත් වෙන්නෙ...'

'කසුන්ගෙන් බේරෙන්න බැරි වුණ නිසා... මගේ පප්පාගේම ආසු නිසා... ගෙදරින් බේරුමක් නොතිබුණ නිසා... ඒ දේවල් එක්ක මගේ සිතුවම් නතිකට නැතිගෙන විදිහට ඉඳගෙන රංගට ආදරය කරනවට වඩා රටට පේන්න කසුන්ට බැදී කරලා රංගගේ එක්ක ආදරය කරන එක හොඳයි කියලා...'

මම රංගගෙ පවසද්දී රාජිකා විස්මියෙන් මුහුණ මා දෙස බලාගෙන සදින් මුහුණ අල්ලා මට දැනුණි.

'දෙයියනේ එහෙනම් ඒ උඹමද... මගේ හොඳම යාළුවා විදිහට

[illegible] දවසක් ආදරය කොරුවේ කියලා කියනදීම් මට පුදුමයි...'

රාජිකාගේ වචන වල තිබුණේ සුළු කැටිමක්.

'මම ගැන වැරදි විදිහට හිතන්න එපා රාජී... ප්ලීස්... මම දන්නවා උඹ මාව, උඹට තේරුණ... උඹ දන්නවා... විදිහට නදි මාර්ගයට [illegible] ගෙදරින් උත්සාහ කෙරුවා. ඒත්, උඹ නොදන්න අතීතයක් [illegible] රංගටයි ලක්ෂ්මිටයි තිබුණා... ඒ අතීතයත් එක්ක තනිවෙලා මම [illegible] සිත්සෙම හිතුවට මම වැරදි නෑ කියලයි... අදට මේ මොහොත [illegible] මට හිතෙන්නේ එහෙමයි...'

'අනේ මන්ද පැදු... මොනාට උනත් මට දැනයි කසුන් ගැන... මම [illegible] කියන්නෙ ජීවිතයක් එක්ක සෙල්ලම් කරන්න එපා කියලයි...'

රාජිකාගේ ඒ වචන මගේ සිතට කිනිතුම් වලාකුළක් කළා සේ [illegible] දැනුණි. මොහොතක් නිහඬව සිටි මම හැඟුමක් පොඩියක් කථාව [illegible] කළෙමි.

'මටත් කසුන් ගැන දුකක් නැත්තේ නෑ... ඒත් එයාගේ කොහේද [illegible] නෑ... මම ආස නැහැ ඒ වගේ කොහේද පණ නැති මිනිහෙක්ට...'

රාජිකා මා දෙස බිලිකුලෙන් මෙන් බලා සිටියා මිස වචනයක්වත් [illegible]

රාජී... උඹ කවදාවත් පිටින් නොපෙනෙන දේවල් අපේ පැමිලි ලයිෆ් [illegible] සිද්ධ වුණා... ඒවගෙන් උඹටවත් කියලා තිබුණ මොනාට [illegible] මම කැමති වුණේ නෑ කසුන්ට උඹ ඉන්පරාමයක් හැදෙන [illegible] මේ මොහොත වෙනතුම්... ඒත් දන් පුහින් උඹත් ඒවා [illegible] කාමින් නෑ කියලා මට හිතෙනවා... මම කසුන්ට බැදී [illegible] පිටිසිටු කොල්ලෙක් විදිහට නොමෙයි කියන එක උඹට අනුමානයෙන් [illegible] නිසා නැද්ද... මම ඒ වගේ කත්වයක ඉඳලත් අපි හම්බුනේ [illegible] දවසකවත් අඩුම තරමේ මට මේ මනාලද සිද්ධ වුණේ කියලා කසුන්ට මගෙන් අහන්න තිබුණා... ඇත්තටම එද රෑ මම ඒ දේ කසුන්ගෙන් බලාපොරොත්තු වුණා... ඒත් එයා සැරසීගෙන හිටියා... [illegible] එහෙම තරම් එක දැවිලා හිටියත් පිරිමි එහෙම නැතිවෙනවද... [illegible] මුල්ම දවසේ පිරිමියෙක් තමන්ගේ ගැහැනියගෙන් බලාපොරොත්තු වෙන්නේ මොනාවද... රාජී...'

'ඇති... ඇති... කට වහගනින්...'

ඊට වඩා ඒ ගැන කතා කරන්නට මට රාජිකාගෙන් ඉඩ නොලැබුණි.

'පැදු... මගේ වේදනාවන් උඹත් ඔය වගේ කතා කියන්න එපා... [illegible] කතා අහනදීම හිතෙනවා කසුන් කියන්නේ දේවත්වයෙන් [illegible] පුරවන්න පිරිමියෙක් කියලා... ඒත්, එක උඹ තේරුම් අරගෙන

WWW.EXPRESSLANKA.TK 8 UPLOADED BY 'NIRO'

හිතෙන්නේ ඒ මනුස්සයාගේ ළුවිල සමින් විදිහටයි..'

රාධිකා සනා කළේ මට දොස් පවරමිනි.

'නෑ... සංජු.. පිරිමියෙක් උනහම පිරිමිකම හැඩිලු කරන්න හොඳ නෑ... සමහර දීමයි හොඳ සණ නැති කමයි එයාත් හොයමි දෙකෙන්... පරිහර වෙලාවට මට හිතෙනවා සඳුන් හොඳ කෙළින් හිතෙන පිරිමියෙක් විදිහට වැඩ කරනකම් මගෙයි රංගෙයි තිබුණ සම්බන්ධය මට කසර කරල දන්න උනත් ඉඩ තිබුණා කියලත්...'

අම්මා එව වචා ඒ ගැන කතා කිරීමට ඉඩක් නොලැබුණි. අම්මා පේ [illegible] අනාගිව අප සිටි කාමරයට ඇතුළ් විය.

'අම්මට දන් පාරම කතිරන්න විදිහක් නෑ පුතේ... විලි ලැජ්ජාවට මෑ...'

අම්මා රාධිකා දෙස බලාගෙන කෝපයෙන් මෙන් එලෙස පැවසීය. එය මගේ හදවතද පාරවන්නක් විය.

'දන් ඉතින් උඹ හැමදාමත් මේ කාමරේට වෙලාගෙන ඉන්නද කල්පනාව...'

අම්මා කරබින් මා දෙසට හැරුණි.

'හිතන්න එපා සඳුන් උඹේ [illegible] වෙයි කියල නම...'

එලෙස පැවසූ අම්මා ආපසු නැවී කාමරයෙන් පිට වී යන්න තියාය.

'සංජු මුළු මේ කියන දේට උත්තරයක් දීපන්... මා වෙච්ච හැම දෙයක්ම අම්මට කරලා දන්වන් උඹට නැවිද සඳුන් එක්ක උරණාවයකින් ජීවත් වෙන්න... එහෙම නැත්නම් උඹ මොනාද කරන්න හිතාගෙන ඉන්නෙ කියලා මට කියාපන්...'

රාධිකාගේ ඒ වචන හමුවේ මම නිරුත්තර වූයෙමි.

'අර අම්මා කිව්වා වගේ ආයෙමත් සඳුන් තමා උඹ ළඟට එන්නෙ නෑ... උඹව කැන්දන් යන්න... එක මමත් දන්නවා... මොනව උනත් ඉවිම සතුයි උඹලගෙම වෙඩින් ෆොටෝ එක උඹේ පොලොවේ ගහලා ආපු එකනම්... [illegible] නොවෙයි මුසලයි... සංජු මම මේ උඹට කියන ආදරේට කියන්නේ... හැබැයි අපි සාවද්‍යයි එහෙම වෙන්න හොඳ නෑ...'

මංගල රාජකාරියක තිබුණේ මගේ සතුට වැදීමෙන් යැයි පැවසීමට සිතුණද එය මේ මොහොතේ රාධිකා විශ්වාස නොකරන බව දන්නා නිසා මම නිහඬවම සිටියෙමි.

'මට කොහෙත් හරි නවතින්න තැනක් හොයලා දීපන්...'

නිහඬවම සිට මම එලෙස පැවසුවෙමි.

'එහෙනම් ඊයද උඹේ තීරණය...'

'මම ගැන වැරදි විදිහටම හිතන්න එපා රාධි... දන් මට ආයෙමත් ජීවිතයක් ගැන හිතන්න පුළුවන් කමක් නෑ... මම පිළිගන්නවා මොන තරම් සාධාරණ හේතු තිබුණත් මම රංගට [illegible] වුණා වැඩියි කියලා.. [illegible] විතරක් නොවෙයි අපි දෙන්නම ඒ ගැන කතා කරපු වෙලාවල් තිබුණා... ඒත් අපි දෙන්නට ඇත්ත වෙලා ඉන්න බැරි වුණා.. ඒ නිසා [illegible] නැති මේ ලෝකෙ මට ජීවිතයක් ගැන හිතන්න පුළුවන් වෙන එකක් නෑ...'

රාධිකා මා දෙස ඇසි පිය නොහෙළා බලා සිටියාය. මම ඇය [illegible] වූයෙමි.

'සංජු... මම උඹේ හොඳම යාළුවා විදිහට මගේ මේ අත් දෙකෙන් උඹව වැදලා කියන්නම්... සඳුන්ගෙයි උඹෙයි ෆැමිලි ලයිෆ් එකනම් [illegible] කරගන්න එපා...'

****

02

'අන්න සඳුන් ඇවිත්...'

රාධිකා මාව බැලීමට පැමිණ දින කිහිපයට පසු සඳුන් පැමිණි ඒ පුවත අම්මා මට පැවසීය. මම වහාම කාමරයට ගොස් දොර වසා ගතිමි. සඳුන් ගැන මා තුළ තිබීම පැහැදීමක් නොතිබුණි. එහෙත් ඒ [illegible] රාධිකා නිසා ඔහු වෙනුවෙන් පුංචි අනුකම්පාවක් හමණක් මා [illegible] ඇති වී තිබුණි.

'සංජු... දොර අරින්න...'

එවර මගේ කාමරය අසලට පැමිණියේ සඳුන්ය. [illegible] අකමැති වුවත් සඳුන්ගේ හඬ ඉදිරියේ මට අකීකරු විය නොහැකි විය. ඒ නිසාම වසා දැමූ දොරෙහි අගුල කැරකැවුවෙමි.

[illegible] දොරටුව අසල සිටියදී සඳුන් මා දෙස බලාගෙනම [illegible] ඇතුළට ඇතුළ් විය. එහෙත් මම ඔහුගේ දෙනෙත් මග හැරියෙමි.

'සංජු...'

සඳුන්ගේ අතක් මගේ උරහිස මත රැඳෙනු දැනුණි. මම එහෙමිමම

WWW.EXPRESSLANKA.TK 9 Uploaded By 'NIRO'

මම බලාගතිමි.

'ඔයා ගැන මම පුදුම වෙන්නේ නැ සජු.. මුළු ලෝකෙම ඔයාට අපහාස කළත්.. අවලාද කළත්.. මම ඒ කිසිම දේකින් ඔයාට තියෙන ආදරේ අඩුකරන්නෙ නැ.. කාට කොහොම එපා වුනත් ඔයාව මට එපා වෙන්නේ නැ.. ඔයාගේ අතීතය මෙච්චර කාලෙකට කවදාවත්ම මම ඇසිල්ලුවේ නැ වගේම.. මේ සිද්ධ වුණ දේවලුත් මම අවුස්සන්නේ නැ. සියලු පොරොන්දු වෙන්නම්.. සාන්තයි..'

සජුන්ගේ ඒ අංදනාව ඉදිරියේ මහු පිළිබඳව යළිත් මා තුළ ඇති වූයේ කරුණාවකි.. අනුකම්පාවකි..

ඇයි මිනිසෝ උඹට කොන්දක් ඇත්තෙම නැද්ද.. ඇයි උඹ උඹේම වයිප් ඇන උඹත් දකින් වැටෙන්නේ..

සජුන්ගේ මුහුණ දෙස බලාගෙන මට එළෙස ඇසීමට සිතුණි. එහෙත් මම ඒ හැඟීම යටපත් කරගෙන කවදාවත් නිහඬ වූයෙමි.

'මගේ ඒ අතීතය ඔයා ඇවිස්සුවත් නැතත් මට ඒ අතීතය අමතක කරලා දාන්න බෑ..'

අවසානයේදී මම එලෙස පැවසීමි.

සජුන් මගේ අතක් අල්ලාගෙන අනෙක් අතින් මගේ මුහුණේ පැත්තට හරවා ගනු ලැබීය.

'ඔයා මහ පුදුමාකාර ගැහැණියක් සජු.. ඔයාට හම්බ වුණ මගේ ඉතා පුදුමාකාර මිනිසෙක්..'

ඇයි යන්නම් කතුට ඔහු ගෙන ඉහළට බව

'අපි යමු සජු අපේ ගෙදරට.. මගේ හැමදාම මට ඒ ආදර කතියෙන් ඉන්න බෑ.. ඇත්තටම ඒකනේ.. ඔයා මගුලට අපේ දෙකින් ගොඩටවෙලා මම ආයේ ප්‍රේම කරට ගන්නා..'

ඒ මොහොතේ සජුන් පිළිබඳව තරහවක් මෙන්ම පුදුම සහගත බවක්ද සිතට දැනුණි.

'දන් ඉතින්වත් මට ආදරේ කරන්න සජු.. ඇයි ඔයාට ජෝරුම් ගන්න බැරි මගේ මේ කවුරු ඇතුලේ ඔයා වෙනුවෙන් කකියවන ආදරේ..'

තාත්තා කතා කරද්දින් මට සිතුණේ දෙර අහිත්තෙම නැතුව ඉක්මනින්.. එහෙම වුණොත් සජුන්ගේ ඒ ඇවිරයෙන් මට ගෝරිලා ඉන්න සිතුණා..

'සජුන් මම කියන දේ අහන්න.. මට ඔයත් එක්ක ආයෙමත් එකට පවුල් කන්න බෑ..'

මගේ පිත තුළ තෙරපුණ.. කියාගන්න පුළු දේ.. මම පෙළින්නම මගේ පිත තුළ තෙරපුණා.. කියාගත පුළු දේ.. මම පෙළින්නම පුවරුසුවෙමි. එහෙත් ඒ මොහොතේ සජුන් පිළිබඳව මා තුළ සිතුණ

අනුකම්පාවක්ද ඇති විය.

'ඒ කියන්නේ අපි වියවක් වෙන්න ඕනෙ කියලද..'

දිගු නිහැඩියාවකින් පසුව ඔහු මගෙන් ඇසීය.

'ඔව්..'

කිසිම මරසානලකමක් සිතට නොගෙන කෙළින්ම මට එලෙස පැවසීමට තරම් ශක්තියක් ඒ මොහොතේ දනුණි.

ඉන්පසු කටක් මොහොතක්වත් නොසිට සජුන් කාමරයෙන් පිටව ගියේය.

'උඹ මොකටද ඒ ළමයාට කිව්වේ..'

මොහොතකින් අම්මා කාමරයට ඇතුල් විය. එහෙත් ඒ මොහොතේ අම්මා ඉදිරියේ කිසිවක් මට කියාගන්න නොහැකි විය. මට ඉහිනය කරල් කවුරුවත් පිටත බැලුණි. ඒ තුළින් මා දුටු දකුණින් මම බැලුවෙමි.

ලක්ෂ්මි තේද අර මේ කලන්තට එන්නේ.. දන්නම් ලොකු විනාශයක් වෙන්නේ..

අම්මාද ජනෙල් කවුළුවට අතින් ලක්ෂ්මිව දුක සිටුමිනි. ඇය වහා කාමරයෙන් පිටවී මිදුලට බැස්සාය.

'දෙයියනේ එහෙනම් ලක්ෂ්මි දන් අඳලම මගෙන් පළිගන්නද යන්නේ..'

මා තුළ ඇති වූයේ දැඩි අපහසුතාවයකි. ඒ නිසාම මගේ සිතට සියලුම බවක්ද දැනෙන්නට විය. ඒ මොහොතේම සජුන් යළිත් කාමරය තුළට පැමිණියේය. ඔහුද ලක්ෂ්මිව දුක සිටුමිනි.

'ශංකගේ වයිප් තේද ඒ එන්නේ..'

මම නිරුත්තරව ඔහු බලාගතිමි.

අම්මා මිදුලට වී ලක්ෂ්මිගේ ගමන නතර කර ගැනීමට උත්සාහ කළද ඇගේ ගමන නතරවන බවක් නොපෙනුණි. මට අම්මා ගැන ඒ මොහොතේ ඇති වූයේ දැඩි අනුකම්පාවකි.

'මාත් එක්ක කථා වෙන්න එපා නැත්තේද.. ඒත් මට ඉවසන්න කියන්න එපා.. ඔය කාටවත්ම මට මේ වෙලා කියන දේවල් වුණොත් ඉවසනවද.. ඇයි එහෙම ලේ ඇගේ දුවන නැත්දලාට මගේ කක්වය ජෝරුම් ගන්න බැරි.. කරන වෙන්න එපා.. මට සජුත් එක්ක කතා කරන්න ඉඩ දෙන්න.. උඹ උඹත් කාසිත් මහයි මගේ දරුවයි කාටවත් නැහැ.. ශාන කරන.. ඒ නැතිවිත් එක්ක මට ටිකක් කතා කරන්න ඉඩ දෙන්න.. දෙයියනේ..'

ලක්ෂ්මි අම්මාවත් තල්ලු කරගෙන ගෙට ඇතුළු විය.

'සජු.. නැගෙන්නේ නැතුව එළියට වරෙන්.. උඹත් එක්ක මට

WWW.EXPRESSLANKA.TK 10

UPLOADED BY 'NIRO'

බේරගන්න මහ ලොකු දේවල් තියෙනවා.. රංගත් එක්ක මගේ මේ ඇස් ඉස්සරහම නටන්න පුළුවන් හැම නාඩගමක්ම නටන්න ලැබී ජාවක් නැත් තිබුණෙ නැති උඹට දැන් මොකක්ද තියෙන මේ ලැජ්ජාව.. කිය..'

දෙවියනේ දැන් මම මොනවද කරන්නේ.. ලක්ෂ්මිගෙන් මට බේරුමක් නැති වෙයි.

මම මෙහොවක්ම අසරණ වුනෙමි. මට ඉහිම මා අසල සිටි සඳුන් දෙස බැලුණි.

'මහ දෙයක් එයා කියපු දෙන්.. ඔයා අහගෙන ඉන්න.. එයාගේ හිතේ වේදනාවට කියන කතා මිසා..'

සඳුන් මගේ මිටට තට්ටුකර මා සැනසීමට උත්සාහ කර සාමිරගෙන් මිට දිය. ඒ මොහොතේම ලක්ෂ්මි කාමරයට ඇතුළු විය.

මට කිසිවක්ම සිතාගත නොහැකි විය.

හොඳුරකට ඉව අල්ලන කොටි දෙනක් මෙන් ලක්ෂ්මි මා දෙස බලාගෙනම පියවරෙන් පියවර මිගවෙනට ළංවෙද්දී ඉහිම පියවරෙන් පියවර මා පසු පසට යන්නා සේ මට දැනුණි.

'උඹ වගේ වරක්කු එකිගෙනෙ කාසුල් දෙස ළඟට එන්න කරම මමත් පවුකාරියෙක් වුණා.. ඒත් කමක් නෑ.. මට උඹෙන් එකම එක දෙයයි අහගන්න තියෙන්නේ.. මට කියපන් ඇයි උඹ මගෙයි රංගගෙයි පවුල් ජීවිතය අවුල් කෙරුවේ.. ඇයි අපේ ඒ සතුටු සුවුව සහිත ඉතිරෙව්වේ.. මගෙන් රංගව උදුරා ගන්නා සිතිවිලි උඹ ඒ හිතුණුයේට අපු අනුවෙම මිරා ගන්නා.. ඇයි දෙවියනේ අපේ පවුලෙම සතියෙන් වෙලා උඹම මේ කාපුරුෂ මිට කෙරුවේ..'

ලක්ෂ්මිගේ මුවින් පිට වූ ඒ වදනක්.. වදනක්.. පානාම මගේ ඔලුවටයි උඩ් අවශ්‍යමින් යන්නා සේ මට දැනුණි. ඒ කිසිම දෙයකට පිළිතුරු දීමට මට වචන කොයා ගත නොහැකි වුවත් මම රංගව මිරා ගන්නා දම් පවසද්දී එය මට කොලොසියක්වත් දුරා සිටිය නොහැකි විය.

'ලක්ෂ්මි.. ඔයා මිට මොකකරම් තාප කෙරුවෙත්.. දෙප් දෙවෙල් මිනිසුන් කමක් නෑ.. ඒත් දෙවියන්ගේ නාමෙට රංගව මිරා ගන්න කියන වෙදනාවනම් මට හරන්න එපා..'

බොහොම අපහසුවෙන් මම ඒ වචන ටික පිටකර ගත්තෙමි. මගේ ඒ වචන වලින් ලක්ෂ්මි තව තවත් ඇවිස්සෙන්නට විය.

'උඹ නොමෙයි නම් කවුද මගේ රංගව මිරා ගත්තේ..'

ලක්ෂ්මි මගේ ඇඟටම කඩා පනින්නට විය.

'රංගව මිරා ගත්තේ වෙන කවුරුත් නොමෙයි.. ඔයාමයි.. ඔයා

නිසයි රංග ඔය තරමටම මිමට ඇබ්බැහි වුනේ.. මිලඟ ජීවිතය නැති කර ගත්තේ.. මම කියන්නේ නෑ මම හරියි කියලා.. හැබැයි එයා දොයත් පිළිගන්න.. මම වගේම ඔයත් හරි නෑ.. ඔයා රංගව මිත්‍රද දෙන්න ඔයින් ගෙදර ඒදින්නත් කලින් ඉඳලයි.. ආයෙත් මම ඒවා ගැන කරන්න ඕනෙ නෑනේ.. රංග ඔය තරම් දවසක් හරි ජීවත් වුනේ මම නිසයි.. අන්න ඒක ඔයා අමතක කරන්න එපා..'

ලක්ෂ්මි මගේ ළඟටම පැමිණ මගේ දනිස්ම අල්ලා ගත්තාය. ඇය බේලන්නා සේ මට දැනුණි.

'උඹ කියන්නේ උඹ රංගව රවට්ටගෙන.. උඹට ඕන ඕන විදිහට නටවන්න ඉඩ දීලා ඔක්කෝම වෙස්සන්තර කොහොමත් විදිහට බලාග එපාය නෑ කියලද.. අන්න ඒක කියපන් මට.. උඹේ අම්මා.. තාත්තා.. ළමුන්ගේ මේ ඔක්කොම ඉස්සරහ ඔය කටින් ඒ වචන කියපන්..'

＊＊＊＊＊＊＊＊＊＊＊＊＊＊＊＊＊＊＊＊＊

'අපි ඒ හැම දෙයක්ම අමතක කරලා දූ.. දැන් ඉතින් හොඳ කරලා එගේ මිනිත් ලැජ්ජි වෙන්න හෙදර යන්න..'

ලක්ෂ්මි ඇගේ මිගේ මා කෙරෙහි තවමින වෛරය, තරහව සමුපිංදෙනා තුරුම ඉතාම තීන්දිය ලෙසින් මට අපහාස කර ආපසු ගිය පසු මම කාමරයේ තනි වුනෙමි..

අම්මාටත්, තාත්තාටත්, නංගීටත් මගේ කාමරයේ පැවිත් නොහැකිය. ඒ තරමටම ලක්ෂ්මි මට කළ අපහාස, අවමාන ඔවුන්ගේ හිත් වලට දැනෙන්නට ඇත. ඒ නිසාම ඒ හිත් බිඳෙන්නට ඇත. ලක්ෂ්මිගේ ඒ අපහාස, අදේගා ඉදිරියේ මගේ හිතට ලැජ්ජාවත්, හිතේ ඇති කොලුකද අපේ පවුලට සිදු වූ අවමානය පිළිබඳව මම කම්පාවට පත් වීමෙයි. ඒ අතර සඳුන් කාමරයට පැමිණියේය.

'ඔයා තරම් මොනව වෙලා ඉන්න එක අම්මලටත් වදයක් වෙන්න එපා නෑ නංගු..'

සඳුන් ලක්ෂ්මි මට කළ අපහාස කිසිවක්ම ගණන් ගෙන සිටු බවක් පෙනෙන්නට නොතිබුණි. එක අතකට ඇය මට කළ අපහාස ගැනට සඳුන් එලෙස සිටීම ගැන මම පුදුම වුනෙමි.

සැබවින්ම සඳුන් මගේ දුකසතුන් වලදී හමුවට තිබෙවට සිටින්නේ මට තිබෙන ආදරය කියාද නැතහොත් ඔහුගේ පෝෂ්‍යත්වය නිසා මට වටහාගත නොහැකි විය.

සඳුන් පැවසූ කවිද්දෙන් කවුරුවත් මා අම්මලා ළඟට ඒ සිටිය සුළුවද අපහාසයක් මෙන්ම වදයක්ද වනු ඇතැයි මටද සිතුණි.

UPLOADED BY 'NIRO'

'හෝ... ඉකින් නැගිටින්න...'

ඔහේ දෙදරෙන් අල්ලා සදුන් මා නැගිටිවීමට උත්සාහ කළේය. එහෙත් මම ඒ අත ගසා දැමුවෙමි.

'මට විදලේන්න එපා සදුන්...'

නොරිස්සුම් ලෙසින් මම ඔහු දෙස බැලීමි.

එවර ඔහු මා අසලින්ම යහනෙහි වාඩි වී මගේ හෙළට උඩින් අත දමාගත්තේය. එයද මට වදයක් සේ දැනුණි. මම ඒ අත පසෙකට කිරීමට සැරසෙද්දී මගේ ඒ අත ඔහු අල්ලා ගත්තේය.

'ඔයා මට කොච්චර කල් ආදරය කරන්න හැකිවි ඇති... අදින් පස්සෙවත් මට ආදරය කරන්න... මට ඒ ඇති සාදු...'

ඔහේ ආදරය ආයාචනාවෙන් මා දෙසා සිංදේදිත්... මා බැහැටි සිංදේදිත්... ඔහු නිහඬවම මා දෙසම සිටියේය. වචනයකින් හෝ මගේ සිත නොරිද්දුවේය.

සදුන් කෙරෙහි මගේ සිතට පළමු වතාවට අනුකම්පාවක් දැනුණි. මම ඒ මුහුණ දෙස බැලීමි. ඔහු අභිංසක ලෙසින් මා දෙස බලා සිටි.

'හරි... අපි යමු...'

නිශ්ශබ්දතාවය බිඳ දමමින් මම කීවෙමි. සදුන්ගේ මුව පුරා සිනාවක් රැඳුණි. එහෙත් එය ඉදිරියේ බාර ගැනීමට මට පුළුවන් කමක් නොවීය. රංගගේ මල ගම ඉදිරියෙහි මට සතුටු විය නොහැකිය. රංග නිසා මගේ ජීවිතයේ කොටසක්ද සමගින් ගැයි මට සිතුණි.

'උඹට හම්බ වෙලා අපේ මිනිහෙක් ... දෙවියනේ... මින් පස්සේවත් ඒ මනුස්සයට දෙවියන් ඒදිනට සලසන්න ලොකේ...'

සදුන් සමග ඔහු ආපසු යාමට සූදානම් වෙද්දී එහෙත් මගේ මුහුණෙන් පොඹලා සිටි අම්මා මට පැවසීය.

මම අම්මේ මුහුණ දෙස බැලීමි. ඒ මුව පුරා ඒ මොහොතේ සිලුංගේ පැලසිපිනි.

... දරුවෝ හදලා... දරුවෝ නිසා අපහාස විඳින අම්මා කෙනෙක්...

අම්මා ගැන සමගම් නොව තාත්තා ගැන... තාති ගැන සා දියා ගැනද මට දුක දැනුණි. මා නිසා ඔවුන් සියල්ලෝම අපහාස විඳිනවා යැයි සිතට දැනෙද්දී එය මට වචනයෙන් නොහැකි වේදනාවක් විය.

'ඇයි දෙවියනේ ඒ මිනිස් වලට දුක් දෙන්න තරම්වම මම පව් කාරියක් වුණේ...'

සදුන් සමග ආපසු යන්නට සූදානම් වී අම්මා ළඟට ගොස් දෙපා වැන්දුවත්, තාත්තා පුටුවෙහි දිගාවී සිටි නොත්තා වෙතට ගිය විට

තාත්තා මුවින බලාගත්තේය.

ආපසු ගමනීමට අප එළියට බසින විට හොඳටම රෑ වී තිබුණි. වෙනද මා නිවසට පැමිණ ආපසු යනවිට අම්මා හා තාත්තාද අප සමග කාර් එක ළඟට පැමිණ අප පෙරළුවෙන් පිටතට පැමිණෙන තුරුම කාර් එක පිටුපසින් ඇවිදගෙන එයි. එහෙත් අද තාත්තාවත් අම්මාවත් අප සමග පැමිණියේ නැත. එහෙත් සදුන් නිවසින් එළියට බසින විට තාත්තා ඔහු වෙතට ගොස් කතා කරනු මම දුටුවෙමි.

මඳ දුරක් පැමිණෙන කොට අප නගරය පැසිර තිබුණත් නිහඬවමයි. පාරෙන් මහ දෙපස වල්ලා තිබෙන පුංචි කෝපි වැල් රංග පිළිබඳව සිහැඳුණ තැනට පෙනා පැමිණෙද්දී මගේ මතකයට ආවේ ඒ ආදරණීය මුහුණමය. ඒ ආදරණීය සිනාවමය. ඒ ආදරණීය හඬමය. ඒ ආදරණීය ඇසුරුමය.

'අනේ ඔයා හැම ලෝකෙත් මට ජීවත් වෙන්න බැහැ රංගකරන්... මට මහ ලොකු පාරවත් දැනෙනවා... තනිකමත් දැනෙනවා...'

මම දෑසින් මුහුණ වසාගතිමි. ඉක්මනින් මට ඉකිබිඳුණි. එහෙත් එය නොසලකාවත් හෙමින් සදුන් කාර් එක පැදවීය. ඒ අතර ඔහු කාර් එක තුළ වූ රේඩියෝව දැමීය. සිත සිතිගෙන මම දෑසින් නැගෙටමින් සිටිද්දී සදුන් රේඩියෝව දැමීම මට මහත් වදයක් විය. එය ඔහු දැන දැනම මගේ සිත පෑරවීමට කළේ යැයි මට සිතුණි. සිතේ තරහවක් නැගුණි.

'ඕක ඔහොම වහලා දාන්න...'

ඉකිබිඳුම් අතරින්ම මම සදුන් දෙස බැලීමි. එහෙත් ඔහු මාදෙසවත් නොබලා මා කියූ දෙයක් නොඇසුණා සේ කාර් එක පැදවීය. රේඩියෝව එසේම එය දැමීය.

'මින් පස්සේවත් මම ඔයාගේ හස්බන්ඩ් කියලා සිතාගෙන පිළිගන්න සාදු...'

සදුන් එලෙස පවසද්දී මට ඔහු ගැන පුදුම සිතුණි. ඒ විරහවෙන් පසු පළමුවතාවට ඔහු මට විරුද්ධව කදිම වචනයක් කතා කළ පළමු අවස්ථාව යැයි මට සිතුණි. ඒ නිසාම මට ඒ මුහුණ බැලිණි.

එවන විට අප පැමිණෙමින් සිටියේ රංගගේ අවසන් කටයුතු සිදු කළ මිනී සොහොන අසලිනි.

'අනේ පොඩ්ඩක් ඔහොම කාර් එක නවත්වන්න සදුන්...'

මිනී සොහොන දෙසම බලා සිටි මම සදුන්ගේ අතේ එල්ලුනෙමි. රංගගේ අළු මිදුන් සෝ තැනීකාර දුක මට යා නොහැකිය.

'ඒ පාර මොනා කියනවද හැඳිගෙන එන්නේ...'

නොරිස්සුම් සහගත ලෙසින් සදුන් මා දෙස බැලීය. එහෙත් ඔහු

www.sinhalalibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 12

UPLOADED BY 'NIRO'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 13

UPLOADED BY 'NIRO"

පිද්දුවට...'

ගෙට ඇතුළුව සලුන් විසින්ම කාමරයේ පුටුවක වාඩිවී නිසොලක අත සයා ගත්තේය. ඒ මුහුණේ මිහු උත්තර මට දකින විට මට වාවාගත නොහැකි විය.

'අනේ මට සමාවෙන්න සලුන්... මම නිසා ඔයාත් අසාහෙන වින්ද...'

සලුන් අහිංසකයා... ඒ අහිංසකකම මම වඩාත් හොඳින් දනිමි... හඳුනමි... රංගා පමණ මගේ පම්පෝරියක් ඇති මට දකා දගත් මිහු නිහඬව සිටියේය. මට විරුද්ධව වචනයක් පවා සකා නොකළේය. මා පමණ පමණක් නොව මිහු වෙනත් කිසිවෙක් පමණ හෝ පමණින් කප විමක්, එසට එක කියා ගැනීමක් කවදාවත්ම මා අසා දක නොසිටිමි.

'අනේ ඔයාගේ සලුන් නම් හරිම හොඳයි... එයාට කවදාවත්ම කරන යකාට අපි දකලා නැහැ... සලුන් වගේ හන්නිපාණි නොකොත්ව නාමිම වෙලා ඉන්න ඔයා නම් හරිම ලකී... ඔයාට කවදාවත්ම සලුන් මැනාලවින් නැතුව ඇති නේද...'

සලුන් සේවය කරන ආයතනයේ සරුණියන් දිනක් මා හමු වූ මොහොතක සලුන් පිළිබඳව පැවසූ අපූරු මගේ මනසෙය තුළ කාවදන් රැඳී තිබුණි.

ඒ මනසෙයන්ද, අහසින් මම සලුන් වාඩි වී සිට අසුන වෙතට ගොස් ඒ ඉදිරිපස දෙදණ නිම යොමාගෙන වාඩි වූ මිහුගේ දෑසින් අල්ලා ගත්තෙමි.

'අනේ සියොත්ත් සලුන්... ඔයා මගේ එක්ක තරහ නැ කියලා... මම මේ අප් දෙන්නම ඔයාට වැඳලා කියන්නේ... අනේ මාත් එක්ක තරහ වෙන්න එපා...'

සලුන් අහියසට වී මම නොපෙනන් ඔහුගෙන් පසට ඇයද සිටියත් ලසන්ත්ගේ නොනොහුරාගෙන් මිහුට සිදු වූ කදි පුවිකම් තුමුවෙනි එය මිහුට වාවාගත නොහැකි වේදනාවක් වී තිබෙනා බව මට හොඳින්ම පැහැදිලි විය. මගේ සිත හොඳිනාවත් නොලු පරිද්දෙන් මිහු වෙනුවෙන් කඩා වැටුනේත් මිහු ඉදිරියේ මැගුනත් වූයේත් ඒ නිසාය.

මගේ ඒ මැගුනත් වීම, වැද වැටීම ඉදිරියේ එගෙත් නිහඬව නිසොල්මන්ට සියලු අත ගොයාගෙන සිටි සලුන් එක්වරම ඉකිබිඳින්නට විය.

ඒ ඉකිබිඳීම හමුට මගේ හදවත දැවි පිළිස්සී යන්නාක් සේ දනුණි. පපුවේ තහර ඇතුළත හුස්ම සිරවී යන්නා සේ දනුණි.

'අනේ සලුන් ඇයි ඔයා අඬන්නේ... අඬන්න එපා දෙයියනේ...'

සලුන්ගේ දෙපා පාමුල සිට වැටී වාඩිවී සිටි මම නැඟිට මිහුව දෑසින්ම අල්ලා ගත්තද මිහු ඉකිබිඳීමින්ම ගොස් සිත්සියේ සිත ගොයාගෙන

යන්නට විය.

'එපා සලුන්... එපා... ඔයා මොනවද මේ කරගන්න හදන්නේ... මේ විදිහට විඳවන්න තරම් දෙයක් ඔයාට සිද්ධ වුණේ නැ සලුන්... මට පීඩක් වෙන නැට් කියලා දෙන ඔයා ඇයි මෙහෙම ඉන්නේ හොන්නේ...'

මම මිහුව දෑසින්ම අල්ලා ගත්තෙමි.

'මම මේ විදිහට කවදාවත්ම එක එකාගෙන් පාවිච්ච් වෙලා නැ දෙයියනේ... ඇයි පාඩුවේ ඉන්න මගේ හිතට මේ වගේ වද වේදනා විඳින්න සිද්ධ වෙන්නේ...'

පිරිමියෙක් එලෙසින් ඉකිබිඳ සිද හඩන අපූරු සිරිතක් හොඳිනාවත් මා දකා නොසිටිමි. පිරිමියෙකුට එලෙස ඉකිබිඳිය හැකි දැයි පවා මම දකා නොසිටියෙමි.

'එ... මට වැරැද්ද නැ දෙයියනේ මේ විදිහට පාවිච්ච් වෙලා... මට වැරදින් නැ...'

මිහු එක්වරම ආවේශ වූවාක් මෙන් විදුරු තැබිතෙට්ටුව මත මිහු ඉදිරියට අප්පුච්චත පියරම දේ හොලොවට ගසන්නට විය. මා තුළ ඇති වූයේ දැඩි බියකි. මම ඒ දකක්ම එල්ලී සිටියෙමි. සාගෙන් හෝ උදව් ඉල්ලා නැ ගසන්නට සිතුණි.

'අනේ සලුන් ඔයා ඇයි අඬන්නේ... ඔයාට මය තරමට ඔයාගේ සිත රිදෙන දෙයක් සිද්ධ වුණේ නැ දෙයියනේ... ඇයි ඔයා මේ තොරු දේවල් කලබල වෙලා ඉන්නේ... ඔයා අඬනකොට මට බලාගෙන ඉන්න බැ සලුන්... මට දැනයි... ඔයාගේ සිතේ තරහවක් තියෙනවනම් මට ගහන්න... ඔයා අප් දෙන්නෙක් ඒ තරහට සංසිඳෙනකම් ඔයා මට ගහන්න... මට රිදුවා කියලා ඔයාට පව් නැ... මම ඒ තරමටම ඔයාට වැරදි මහ පොලවක් කරලා තියෙනවා... ඒ නිසා තුවාල වෙනකම්, තුවාල වෙලා ලේ වැක්කෙරෙනකම් මට ගහන්න...'

සලුන් ඉදිරියේ මම මැගුනත් වූයෙමි.

'ඇයි ගෑණියේ උඹ මේ විදිහට මගෙන් පලිගන්නේ... ඇයි මිනිස්සු ඉස්සරහා මට සාවිච්ච් කෙරුවේ... මම මේ ගෙයි මිස්සි හතර පැද්දේ පාවිච්ච් වෙලා තිබුණත්, කවදාවත්ම මිට මිනිසෙක් ඉස්සරහා පාවිච්ච් වෙලා තියෙනවද... මිට මිනිසෙක් මට අත උස්සලා තියෙනවද...'

ලසන්ත්ගේ නොහොලුරා සලුන්ගේ කම්සයේ කොලරයෙන් අල්ලා ඔහුව මැණ බැදීම ඒ තරමටම සලුන්ගේ සිත පාරවා තිබුණි. මිහු වෙනුවෙන් මම කම්පා වූයෙමි.

'නැම දෙයක්ම අමතක කරලා අලු කියලා ඔයා මාව එක්කගෙන ආවා වගේ ඒ නැම දෙයක්ම අපි අමතක කරමු... සලුන්...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 14
UPLOADED BY 'NIRO'

එහෙත් ඔහු මාව ගණනකටවත් නොගත්තේය. ඔහු යළිත් කාරයට බැස ගොස් කාර් එකට ගොඩ විය. මමත් ඒ පසුපසම දිව ගියෙමි.

'ඔයා මේ කොහේද යන්න හදන්නේ...'

මම කාර් එකට ගොඩ වීමට ඉඩ නොදී කසුන්ගේ අතේ බාහුවෙන් තදින් අල්ලා ගතිමි.

'හ්ම්.. පිස්සු වෙයි යනවා යන්න පැත්තකට...'

කසුන් කෝපිෂ්ඨම සහගත ලෙස මා දෙස බලා මා පසෙකට තල්ලු කළේය.

'නෑ... මාත් එනවා ඔයා යන තැනකට... මාවත් යන තැනකට එක්කගෙන යන්න ඕනෙ...'

මම අනෙක් පැත්තෙන් ගොස් ඉදිරිපස අසුනට ගොඩ වීමට සැරසෙද්දී රියදුරු අසුනට ගොඩ වූ කසුන් මට දොර විවෘත කර ගැනීමට නොහැකි වන සේ එහි ඇඟිල් දැමීය. මම කසුන්ගේ වීදුරුවට අතින් ගැසුවද ඔහු එය ගණනකටවත් නොගෙන කාර් එක පසුපසට ගෙන සම්පූර්ණ හැරීම දෙසට ඉගිලී ගියේය.

කාර් දෙපස විදුලි පහන් ආලෝකයෙන් එය නොපෙනී යනතුරුම මිදුලේ හිටගෙන මම බලා සිටියෙමි.

****

දෙදෙනාගේ තුරුණු හෝ සරදමකින් මට කසුන් පමණ විවාහ වීමට සිදු වුවද ඔහු වෙනුවෙන් සිටි දිනක සිට කසුන් ආදරයක් ඇති නොවුණි. මගේ හදවතින් මා ආදරය කළේ රංගාට පමණි. ජීවිතයේ රංගා ලෙසම සිහිපත් කළ සිහිනේ කසුන්ට ආදරය කිරීමට මට නුපුළුවන් විය. ඒ නිසාම කසුන් හා මා අතර පැවතියේ වචන පෙනෙන නාමමාත්‍රික අඹුසැමි ආදරයක් පමණි.

'මට ඔයාට ආදරය කරන්න බැහැ කසුන්... ආදරයක් නැතිව ගෙවන මේ ජීවිතෙන් ඇති වැඩේ මොකක්ද... එළියේ කසුන්... මාව වෙරවත් කරන්න... මයාට පුළුවන් ඔයාට විතරක් ආදරය කරන කෙනෙක් හොයාගෙන මැරි කරන්න... මම වගේ අතුත් අනික් ඉතුරු කෙනෙක් ගෑණියෙක් නැතිවට...'

කසුන් පිළිබඳව අනුකම්පාවෙන් මම ඔහුට එලෙස කියුවද අපමණය. එහෙත් ඒ සෑම අවස්ථාවකම ඔහු නිහඬවූයා පමණි. කසුන්ගේ ඒ නිහඬතාවය නිසාද ඔහු කෙරෙහි මා තුළ ඇතිව තිබුණ

තරමකි. කොහේද පණ නැති පිළිමයක්ක යන හැඟීමකි.

එහෙත් මගේ සැමියා ලෙසින් තමාට පමණක් විවත් වෙමින් සිටි කසුන්ට ලෙන්ගතුවීමේ නොසොයුරා කළ නිසාවූ මට දරාගත නොහැක්කක් විය. මම ඔහුට ආදරය නොකළද ඔහු එලෙස සාවඥලයාව ලෝවීම ... ඇති තැන් දුවී වේදනාවකි... අනුකම්පාවකි...

තප්පරයෙන් තප්පරය කාලය ගතව ගියද කසුන් ආපසු නොපැමිණියේය.

'දෙවියනේ මේ රෑ කසුන් කොහේ ගියාද...'

ගෙ තුළ වාඩිවී සිටියත් නැගුණු දුකෙන්කට ලියේ කසුන් එලෙස වේගයෙන් කාර් එක පදවීම නිසා අනතුරු ඇති වීමට ඉඩ තිබෙන නිසාය.

ඒ මොහොතේ මට කසුන් ගැන පවසා වචනයකින් හෝ කිව නොහැකි ලෙස ගැහීමට සිටියේ මගේ හිතුවිය රාධිකා පමණි.

විසිත්ත කාමරය තුළ වූ විසිතුරු බඩු සියල්ල කසුන් විසින් බිමට වීසි කළ නිසා විසිත්ත කාමරය කෑලි ගොඩක් බවට පත්ව තිබුණි.

රාධිකාට මම සිදු වූ සියල් දේ දුරකථනයෙන් පැවසුවෙමි. ඒ ... පසා අය සුසුමින් පෙළීය.

'ධනිකා වෙන්න එපා පැදු මම මෙතෙම කියනවට... රංගාට වඩා කසුන් ගැන දුකයි... ඔයාගේ හැසිරීම විදිහට ඔය මිනුස්සයා කොච්චර වේදනාවක් උහුලන්න ඇත්ද...'

'අනේ දැන් මම මොනවද කරන්නේ කියලා මට කියන්න රාධී...'

'පැදු... ඔයා බය වෙන්න එපා... මම හිතන්නේ නෑ කසුන් වගේ ... පවන් මිනිහෙක් මේ ලෝකෙ ඇති කියලා... ජීවිතේට කාගෙවත් ... විදවලා නැති, ජීවිතේ සැපෙ විඳින්න ... ගත කරගෙන ... කසුන්ට ලෙන්ගතුවීමේ මල්ලී බැන්නු එකට හිත විදෙන්න ඇති... ඒක ... දුරින්නාවක්... ඔබ් පුංචි කාලයේ විදිහට දනොගන්න ඇති... එයාගේ ... ඉන්නවා... පැදු බය වෙන්න එපා... දැන් නිදාගන්න... කසුන් ... කාරය නිවෙනාකම් නොබෝ හැර යන්න ඇති...'

රාධිකාගේ ඒ වචන වලින් පසුව කසුන් වෙනුවෙන් ... සිතුවිලි සිතයාන්සමින් ... කරගැනීමට මට හැකියාව ලැබුණි. ... යනකට ගොස් ඇඳ මිට්ටමට හිස තබාගෙන එහි හොත්ත විනි.

... පසුව කරගෙන හිත ඇතුළෙන් යළිත් මගේ ආදරණීය ... පසුපි පෙනෙන්නට ගත්තේය.

... මිය ගිය කියන සිතුවිල්ල දනෙද්දී මගේ පපුව අඩු අඩුවේ

UPLOADED BY 'NIRO"

පිලිස්සෙන්නා සේ දැනුණි.

"අනේ මට මගේ රංගගේ අඩිසන් මොහොතවත් දකගන්න ලැබුණා නම්..."

මම ඇඳෙන් නැගිට අල්මාරිය ඇරියෙමි. මහා අගනා වස්තුවක් සේ එහි දමාගෙන මා සුරකින රංගගේ රාමු කරන ලද විශාල ප්‍රමාණයේ ඡායාරූපය අතට ගෙන මොහොතක් ඔහු දෙස බලා සිටියෙමි. මගේ දෑස් දිගේ ගලාගෙන ආ කඳුළු බිංදු කිහිපයක් ඒ ඡායාරූපය මත රැඳුණි... මොළ වුණි...

"ඔයා නිසාට මට මුළු ලෝකයක් වටිනවා රන්සරත්... ඔයා ඇස් දෙක දිහා මට කල්පයක් වුණත් බලාගෙන ඉන්න පුළුවන් දෙවියනේ... ඒත්, ඒ හැම දෙයක්ම එකපාරට මගෙන් හොරා අරගෙන ගියා වගේ ඔයා මට අහිමි වුණා සියළු කොහොම මම හිත ගන්නද... කොහොම මම හිත හද ගන්නද... රංග..."

කසුන් සමඟ මා විවාහ වූ දින සවස් ජීවිතේ පෙරළි ගිය හැම රාත්‍රියකම කසුන්ගේ ගෙනට මම ගොඩ වුනේ අල්මාරියේ දමාගෙන සිටි රංගගේ එම ඡායාරූපය දෙඅත් වරක් සිපගෙනය...

"අනේ ඇයි රන්සරත් ඔයා විසරක් තනියෙන් මාව තනිකරලා යන්න ගියේ... ඔයාගේ ආදරය නැතිව දන් දුකින් මම කොහොමද ජීවත් වෙන්නේ... ඔයාගේ පාර්සිවාලුව නැතිව-මම කොහොමද කසුන්ගේ තුරුළට යන්නේ... ඔයාගේ මුණ බොහොම එක දිහා බලලා බුක්ම තුල්ලා මට කාම ආශාවක් මා කසුන් ළගට යන්න දෙමිනෙන්..."

රංගගේ එම ඡායාරූපය දෙතොලින් සොඹාගෙන එයද රැගෙන මම නිදිගතන වෙත ගියෙමි. එය පපුවට තුරුළු කරගෙන නිදිගතන ඇඳින් වැඩි වුනෙමි. රංගගෙන් හොර කිසිවක් ඒ මොහොතේ මගෙ සුළු නොසිතුණි.

රංග ආදරය දෝරගලන දෑසින් පුතුට මට ලංව කතා කරන අයුරු මට සිහියෙන් වීය. ඒ ආදරණීය හඬ මගේ සවන්පත් අතර රැඳුණි. ඒ කොහොමවර උණුසුම මට දැනුණි. මම දෑස් පියාගෙන ඒ ආදරණීය හඬට... ඒ කොහොමවර උණුසුමට... සවන්දී සිටියෙමි. එය සිතට අස්වැසිල්ලක් විය.

"සාදු..."

මගේ ඒ සිහින ලෝකය ඒ හඬින් පුපුරා ගියේය.

මම තිය බලද්දී කසුන් කෝපයෙන් පිම්බෙමින් මා අසළට ඇවිත්යේය. ඔහුටද මට ඒ මොහොතේ අඳුනාගත නොහැකි විය. සියල්ල උඩු යටිකුරුව, කණමිට පෙරළී ඇතැයි මට සිතුණි. ඒතෙද

ඔහුගේ කෝපී පෙරළියකට ඉලක්කවන මිනිසුන් විසින් ආකාර කරන සලුන් ළඟින් ලඟ සිටිය නොහැකි තරමට මිනී පැන් යාද දකුණින්ට විය.

මට පුදුම සිතුණි. කසුන්ගේ ඒ කණ්ඨක වෙනස්වීම මට අඳුනාගත නොහැකි විය.

දෙවියනේ මේ මා ඉන්සරන ඉන්නේ කොහේද කණ නැති හෝල්ල් ගිනියක් විදිහට මා සිතපු කසුන්ම දැන් මම යළින් කල්පනා කළෙමි. ඒ පිළිවෙළින්ම රංගගේ ඡායාරූපයද පපුවට තුරුළු කරගෙනම මම යහනින් නැගී සිටියෙමි.

"මෙහාට ගනින් ඕක..."

මගේ දෑතට තුරුලුව තිබූ ඒ ඡායාරූපය කසුන් එකවරම මාගෙන් උදුරාගනු ලැබීය. ඔහු මොහොතක් එයදෙස බලා සිටින්නට විය.

"පලුල් කඩා ඉකිරුවන අවලම් බල්ලා... මෙච්චර කාලයක් මගේ ඇස් දෙකට පෙනි පෙනීම බුත් එක්ක නටපු නැටුම් මදිවටද යකෝ තවත් මෙකගේ ෆොටෝ දාගෙන ඉන්නේ..."

ඇයි ඔය කෙලනවන තමනින් කසුන්ගේ මුවින් වචන එක පිට එක ගලා ආවේ ගිනි පුපුරු මෙන්ය. ඒ ගිනි පුපුරු වලින් මගේ හදවත දැවී යන්නට විය. කසුන් එලෙස රංගට අපහාස කිරීම මට බලා සිටිය නොහැකි විය... දරා සිටිය නොහැකි විය.

"කසුන්... මගේ රංගට මහොම සිපියෙකුත් විදිහට කතා කරන්න එපා..."

මොහොතකට පෙර කසුන් වෙනුවෙන් ඇති වූ අනුකම්පාවද මා තුළින් ඒ ඇතිනේ තුරන් විය.

"ඒ නාකාටිකාගෙ, කුපාටිකම් වලට ඇඳ නොහෙ පියාගෙන හිටපු ඔයා මම අනාගත්තු එවිය මදිද..."

"ඇපිච්චි ම් සීනැගෙනුට ඔය විදිහට අගෞරව කරන්න එපා කසුන්... රංග ජීවත් වෙලා අන්නකම් පුතෙක් වගේ හිටපු ඔයා රංග මැරුණට පස්සෙද මේ වීරයෙක් වෙන්න හදන්නේ..."

කසුන් අතෙහි වූ රංගගේ ඡායාරූපය ඔහු වෙතින් මා අහුපු ඇතිවට උත්සාහ කළත් ඔහුගෙන් එය ඉවසක් නොලැබුණි. ඒ වෙනුවට ඔහු තාලේ ගිනි ගිනි නැතී පිටියනෙක් මෙන් මා මගේ ඇස් දෙක සේ ආරක්ෂාකළ, රංගගේ ඒ ඡායාරූපය කෑලි කෑලි වලට කුඩු වී යනතෙක් පොළොවේ ගැසීය.

රංග මට බලා සිටිය නොහැකි විය... ඒ තරමටම තිගැස්සී විය...

"මගේ රංගට ඔය විදිහට පොළොවේ ගහන්න උඹට අයිතියක්

WWW.EXPRESSLANKA.TK 16

UPLOADED BY 'NIRO'

නැ කපුන්... උඹ නම් මගේ මහ සිරිසනෙක්... මය ආල්ලෙක්... එහාට ඇති විරයෙක් වෙන්න... ඇයි උඹේ සිය විරපම් අර ලකේවිගේ සල්පි ඉස්සරහ පෙන්නුවේ නැත්තේ... ඇයි සිය ආල්ලෙක් වගේ මගේ ඇගේ එල්ලුනේ...'

කපුන්ගේ ඒ දූගේ එල්ලීගෙන මම හැගෑනුවෙමි. ඒ මොහොතේ කපුන් වෙනුවෙන් මා තුළ ඇති වූයේ කෝපයකි. මම කපුන්ව තල්ලු කළ පසුව ඔහුව චිරිචි ගොස් බිම ඇද වැටුණි.

ඒ අතරතුරේ බිම වැටී කැලි කැලි වලට කුඩු වී තිබූ රංගගේ ඡායාරූපය මම අහුලා අතට ගත්තෙමි. එය නාපර අතට සිසිර සිඳී තිබෙන හැටි දකින විට මගේ පපුව වාවගත නොහැකි විය.

'මගේ මේ පපුව ඇතුළේ හැම සන්තරයකම මයයි ඉන්නේ... ඒත් ඒ හැම සන්තරයකම මට මයාව මගේ ළඟින් තියාගෙන ඉන්න බැරි නිසා මයාගේ මේ ෆොටෝ එක මම ළඟින්ම තියා ගන්නවා... මගේ ඇස් දෙක වගේම පූරකිනවා... සෙනිකයි මගේ රත්තරන්...'

රංගගෙන් ඒ ඡායාරූපය ඉල්ලාගත් දිනයේ මම එකලස ඔහුට පොරොන්දු වූයෙමි.

එහෙත් ඒ [illegible] ඒ නැත සිතියක් කිරීමටවත් අවස්ථාවක් නොලැබුණි. ස්ටූල් එකක් පෙරලාගෙන බිම ඇදගෙන වැටුන කපුන් ස්ටූල් එක මත සිහි නිම වැටී සිඳී සිය බෝතලයක කැල්ලක් අමෝරාගෙන මාවෙනට ලංවීමට උත්සාහ දරීය. ඒ අතර මම තිබු ඉදිරියටම සියෙමි.

'ඇයි බලාන ඉන්නේ... මෙන්න මම මෙහෙ... මහ බෝතල් කටුවෙන් ඇනලා මාවත් මරලා දාපන්...'

මම එකලස කියා හැගෑනුවෙමි.

කපුන්ගේ අතෙහි තිබූ බෝතල් කටුවට සිට මගේ පපුවෙන් ලේ බිඳු සිසියක් නතුව ආවේය.

'සිරිසෙන... මාව විද්දවත්තේ නැතිව මාව මරලා දාන්නයි කියුණේ...'

කපුන් සිතුවෙන් මා තුළ ඇතිවූයේ දබ සිලිපුණි. වෛරයකි.

'මම උඹව එකපාර මරන්නෙ නෑ... ඔව් උඹට මහ විනයයි මරන්නේ... මැරී හරලු දවසේ ඉඳලා උඹ මාව විද්දපු හැටි මගේ මේ පපුව ඇතුළෙ තියෙනවා... තියෙන්න එපා ආයෙමත් මම පොල්තේල් ගිනිගෙන් වෙයි සියලා...'

බෝතල් කටුව මගේ මූහුණට ලංකරමින් කපුන් වෛරමසින් දෙඩවූවේය.

මට ඒ සියල්ල දෙස බලා [illegible] නිහඬව සිටුණි. එහෙත් පොනුවට

ගෙනු ඇවි රංගගේ ඡායාරූපය යළිත් අතට ගෙන මගේ දෑස් ඉදිරිපිටම එය කැලි කැලිවලට ඉරා දැමූ අපූරු සිතියක් කිරීම පවා මට වාවගත නොහැකිවිය. ඒ සැරයටම නිහඬවිය.

රත්වලම මට සිනා හසින් ඉතිරිවිනි. මියේ දූත තුකිව යන ගොත මම ඉකිබින්දෙමි.

රංග මගෙන් සඳහටම ඈත්වෙලා යන්න සියා විතරයි... දූන් [illegible] මගෙන් පළිගන්න හදනවා... අනේ දෙවියනේ දූන් මේ ලෝකය [illegible] සියලු පවිරුනම නැතෙද...

ඇඳ [illegible] කෝත්තු වී [illegible] කපුන් [illegible] මම [illegible] එලෙසින් [illegible] වේලාවන් පසුව [illegible] පුදුම [illegible] මට නිකාවියක් [illegible] සිහියට පැමිණ [illegible] කපුන් පෙනෙන ඉඳවිකලාවන් නොවිය.

යළිත් මා කපුන් රංගගේ ඡායාරූපය ඉරා දැමූ තිබූ තැනට [illegible] කඳුළු ඇස් යාවීකම ඒ අපලු පෙනිවී ඒ ඡායාරූපයේ කැලි අහුලා ගත්තෙමි... එවා ළඟින් ගෙන පපුවට ලං කර ගත්තෙමි.

'අනේ රංග... මගෙ නැතිව මට තවත් ජීවත් වෙන්න බෑ... මුන් [illegible] දූන් විරයෝ වෙලා මගෙන් පළිගන්නයි හදන්නෙ... අනේ [illegible] මාව මගෙ සිය ලෝකයකට මාවත් ඉක්මනට එක්කගෙන යන්න... [illegible] මේ හැම දෙයක්ම විඳ දරා ගන්න...'

ඒ අතර කිසිවකු අතගනුවෙන් විගිතය කරන හඩක් [illegible] කාමරය [illegible] ඇසුනි. ඒ කපුන්ගේ තව බව සිතා ගැනිමට මට අපහසු නොවුණි. එහෙත් මිසු වෙනුවෙන් වෛරය මිසක් අනුකම්පාවක් මගේ [illegible] තුළ යළි කිසිදිනෙක ඇති නොවිනු ඇතැයි මට සිතුණි.

කඳුළු පුසුම් ඇතිවීම මම තවත් හෝරා ගණනාවක්ම නිදිවරිකලා [illegible] මා මගේ ජීවිතය ගැන තීරණයක් ගත යුතුව ඇතැයි සිතුවෙමි. [illegible] ඇතැට පෙනෙන මාධිකමවන් යළිත් මට සිටිය නොහැකිය. [illegible] මා ඇත්විය යුතුය.

වේලාව අප්ලම අහට ආසන්නව තැවති ඒ මොහොතේ මම [illegible] සාවිස් ආයතනයකට [illegible] ඇතුලුවක් ලබාදී ඒ ගමන්ම [illegible] පැහැට සිටි [illegible] මිමට [illegible] පාර අයිනට වී සිටියෙමි.

මොහොතකින් මා ඉදිරියට වැන්යක් පැමිණ නතර කළේය. [illegible] ගොඩවූයෙමි.

'සදනට...'

****

www.sinhalaelibrary.com
WWW.EXPRESSLANKA.TK 17
UPLOADED BY 'NIRO'

03

'සැඳු... ඔයා මේ මක ඊ...'

රාධිකා පුදුමයෙන් මෙන් මගෙදස බැලීය. එහෙත් ඇයට ඉවෙන් මෙන් මගේ සත්වය තේරුම් ගන්නට හැකිවන්නට ඇත.

'ඇයි ළමයො... මොකවත් කරදරයක්ද...'

සැඳුන් මට මගෙදස බැලුවට හැකාගෙනි. එහෙත් ඇය වෙනුවෙන් මට පිළිතුරක් දීගත නොහැකි විය.

'ගම්... ගම්... මගේ කාමරේට ගිහින් කතා කරමු...'

රාධිකා මාව ඇගේ කාමරය තුළට එක්කරගෙන ගොස් එහි දොර වසා දැමීය. ඒ සැනින් ඇය වෙත ගිය මම ඇයව වැළඳගෙන ඉකිබින්දෙමි.

'අඬන්න එපා... අම්මට ඇහෙයි... ඉකින් කියපං සැඳු මොකවද උනේලා මේ කරියන්න් කියලා...'

රාධිකා මාව ඇගේ යහන වෙතට කැඳවාගෙන ගොස් එහි වාඩි කරවීය. මම සැලුව අකාවිත්ම ඒ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි.

'මට බෑ ඒ කිරිසගත් එක්ක තවත් ජීවත්වෙන්න රාධිකා... එයා මැරුණට පස්සේ මට මගේ ජීවිතයත් ආයෙමත් සොයාගෙන යන්න බෑ... දැන් ඒ ඔක්කොම ඉවරයි...'

සිදුවූ සියළුම දේ මම රාධිකා ... පැවසුවෙමි. ඒ සියල්ල සාවධානව අසා සිටි ඇය අද්භූතාකාර සුසුමක් හෙලීය.

'මට තාම මේ ඔක්කොම හීනයක් වගෙයි... විශ්වාසයක් වගෙයි... දැන් ඉකින් ඇයි මේ ඒ උඹ මෙහේ ආවේ...'

රාධිකා එලෙස අසද්දී මට සිතුණේ ඇයට මා කරදරයක් වූවා සියාගෙ... හඬමින් සිටි මගේ සිතට එය හරියට දුකක් විය.

'අනේ ඔයාටත් මාව කරදරයක් උනාද රාධි... මට මගේ ජීවිතයෙ දුක් කියන්න... මගේ දුක් අහන්න හිටියෙ රංගයි ඔයයි විතරයි... රංග සදහටම මාව අතෑරලා යන්න ගියා... අනේ දැන් මට ඉන්නෙ ඔයා විතරයි රාධි... මට බයයි ඔයාටත් මාව එපා වෙයිද කියලා...'

'මෝඩ විදිහට හිතන්න එපා සැඳු... මම ඇහුවෙ මොකක්ද මාව හම්බවෙන්න ඇවිත් ඔයා ගන්න තදන තීරණය කියලයි...'

'මට ආයෙමත් කළුන් උඩට යන්න බෑ... මම ආයෙමත් කළුන් උඩට යන්නෙ නෑ... අනේ ඔයා තාම රාධි මට ඒ කිරිසගාට ආයෙමත් මගෙන් කරන්නවත් එපා...'

මම පිළිතුරුලෙන් පුතුව එලෙස ...

රාධිකා මගේ සිත සැනසීමට මෙන් ඇගේ උරහිසට මාව ළං කරගත්තාය.

'අනේ මන්ද සැඳු... මටත් දැන් හිතාගන්න බෑ මොකවද මේ වෙන්න යන්නෙ කියලා... ආයෙමත් ඔයාට කළුන් උඩට යන්න කියන්නත් බෑ... කළුන්ගෙන් ඈත්වෙන්න කියන්නත් බෑ... කරන යන්න එපා මම මෙහෙම කියනවට ඔයාලා හැමෝම මුල වරද්දගන්නා...'

'අනේ මට ඕවා එකක් කරන්න එපා රාධි...'

'ඉන්න මම කොපි එකක් හදාගෙන එන්නම් ඔයාට බොන්න...'

'එපා... කියනවානම් මට වතුර වීදුරුවක් දෙන්න... එපා තීලා තියාගන්න...'

'හරි... උඹේ ඔය ඉක්මන් තීරණවල ප්‍රතිඵල තමයි මේ...'

රාධිකා මගෙදස බලා එලෙස පැවසුවේ තරහෙනි.

එසා සියද්දී රාධිකා හදාගෙන පැමිණි තේ කෝප්පය තොල සුවට අනු ඇතාට සිසියම් ප්‍රාණයක් ලැබුණි.

'සැඳු... දුවියේ... මම මෙහෙම කියනවට මම ගැන මොකවත් හිතන්න එපා... ඒත් ඔයා ඇවිත් කියන්නෙ වැරදි ගමනක් නේද...'

රාධිකාගේ මාව කාමරයට පැමිණ එලෙස පැවසීය. ඇය ඉදිරියේ මම ... මොහොටින්ම අසරණ වුවෙමි. රාධිකා ඉදිරියේ පැවසිය හැකි කිසිවක් ඇගේ මට ඉදිරියේ මට පැවසිය නොහැකිවිය. ඒ නිසා මම බිමට බිම බලාගතිමි.

'ඔයා ගැණු ළමයෙක් නොවෙයිනෙ... මැදපු කෙනෙක්නෙ... මම ඉන්නෙ නෑ මැදපු ගැණු ඔය විදිහට පවුල් ජීවිතේ එක්ක සෙල්ලම් කරන එක හොඳ වැඩක්ද කියලා...'

'හරි... හරි... අම්මා යන්නකො දැන්...'

රාධිකා මට කාමරයෙන් ආපසු පිටත් කිරීමට උත්සාහ කළාය.

'ඔයා එහෙම කියන්න එපා රාධිකා... අපිටත් මේවට කට පියාගෙන ඉන්න බෑ... මේවා කරදතාව අපිටත් විඳගන්න සිද්ධවෙන ඉන්න වෙන්න බැරි නෑ...'

'පලියක් ඇත්ත... මට අද රළිය වැටෙනකම් විතරක් ඉන්න ඉඩදෙන්න... ඒ ඇති...'

අපරණ ලෙසින් ඇයට මම එලෙස කීවෙමි. ඒ මොහොතෙම එම කිරිහේ වියළි සිසුව පැදවන්නට විය.

'සවිද ඒ පාර මේ සාන්දර...'

රාධිකාගේ මව එලෙස කියාගෙන කාමරයෙන් පිටතට ගියාය.

'ඔයා අම්මා කියපු එවා ගණන් ගන්න එපා... සැඳු...'

රාධිකා මා අස්වැසීය.

'අනේ මම මොනතරම් හොඳට ජීවත් වෙලා... මොනතරම් හොඳ

WWW.EXPRESSLANKA.TK 18
UPLOADED BY 'NIRO'

පවුල් ජීවිතයක් ගත කරන්න පෙරුම් පුරපු කෙල්ලෙක්ද රාවි... මට ඕනෑයි මම පුංචි කාලෙ හැම දවසකම බුදුන් ඉස්සරහ පහන තියලා කියන්නෙ ජීවිතේ කවදාවත්ම මට කාගෙවත් හිතක් රිද්දන්න වරම් ලැබෙන්න එපා කියලා... ඒත් ඒ විදිහට ප්‍රාර්ථනා කරපු හැම දෙයක්ම මගේ ජීවිතේ අහිමි වෙන්නට පටන්ගත්තා... දැන් මට ආයෙමත් එපා වෙලා තියෙන්නෙ.'

'දැන් ඉතින් ඔච්චර හිත හිත පුල්ලන්න එපා... දැන් කියන්න. උදේට අපි මොනවද කරන්න තියෙන්නෙ...'

'ඔයත් කියන මේ දුක් කන්දරාවලුත් එක්ක කොහොමද රාවි මම ඇහැ පියවන්නෙ... මට ඇහැ පියවද්දි මගේ රූපයම මගේ වෙන්නෙ... එහෙනම් පසුව දලා... නිදිවදිලා යනවා... අනේ...'

'අන්න සඳුන් ඇවිත්...'

රාවිකාගේ මුවගේ ඒ වචන පලින් මගේ ගත සිත දෙකම එක්වරම සිරි වැටී යන්නට විය. රාවිකාගේ මට මගෙත් සිත්ගැනෙනම පලින් කාමරයට ඇතුළු විය.

'එහෙනම් ඒ විදුලි සීනුව නාදකරන්නේ ඇවිත් සඳුන් වෙන්න ඇති.'

සඳුට මගේ කිසිවක් මට මිලිනුලුණම විය.

මම අසරණව රාවිකා දෙස බැලීමි. ඇයද පසුව සිරිතේ අසරණ තත්වයකටය.

'මම දැන් මොනවද කරන්නෙ රාවි...'

රාවිකාව පුපුරමින් කෙඳුණි.

'අනේ මට යන්න බෑ රාවි...'

මම ඇය ඉදිරියේ බැගෑපත් වූයෙමි.

'සැපු ඔයත් මට මගේම දරුවෙක් වගෙයි... වෙනසක් නෑ ඒකෙ... මම ඔයත් එක්ක කරගෙන් කොහෙයි ඉස්සර වෙලන් සතා තොරුනවා... මට දුකයි ඔය දරුවගෙ ජීවිතේට මේ සිද්ධවෙන දේවල් අහෙද්දී... දකිද්දී... ඒත් සැපු ඔයා මේ ගෙට ඇවිත් තියෙන්නෙ තනිකරම වැරදි ගමනක්නෙ... එහෙනම් මම කොහොමටවත්ම අනුමත කරන්නෙ නෑ... විවාහ වුණ ගැහැනියක් වුණානම් ඉවසීම වඩා තියෙන්න ඕනෙ... ජීවිතේ ගැන තනි තීරණ ගන්න හොඳ නෑ... පවුලක මුලිකයා වෙන්න ඕනෙ ගැහැණි නොවෙයි පිරිමියි... එහෙම නැතිව ගෑනු නිකම් රජකියාලු කාරියො වෙන්න හොඳ නෑ... ඔයා අම්මයි තාත්තයි දෙන්නගෙම වැදගත්කම ගැන හිතලුවත් වැඩ කරන්න දරුවා...'

රාවිකාගේ මුවගේ ඒ දේශනාව මට මහත් වදයක් විය.

දෙවියනේ මම මේ මගේ අම්මගෙයි තාත්තගෙයි නාමිලුව හෝද

කොපලුසන්නෙ...

අම්මටයි තාත්තටයි සිහිපත්වීමෙන් මම කවදාවත් පසු තැවුනෙමි.

'ඔය ළමයා මිහතාවම දවසක් ඇවිත් මේ ගෙදර වුණා... ඒක ... පැමිලි එකක් වුණ ඇති කරගෙන නම් කොහොම හරිත් එන්න ... පැමිලි එකක් වුණ ඒ සිතම් කතර ඇතුලතම විසඳගන්න ... කරන්න ළමයො... ඔයාලා තවම පොඩි ළමයි... ඒත් දැන් ... ළමයි විදිහට ජීවිතය ගැන හිතලා ජීවත්වෙන්න බෑ...'

'... සිදුවිට තවත් බර පටවන්න එපා අම්මේ... අම්මට ... ගන්න බෑ එයාගෙ තත්වය...'

රාවිකා මම වෙනුවෙන් කතා කළාය. ඒත් මට එය පිළිතුරු නොදුන්නාය.

'දැන් ඉතින් සඳුනුත් එක්ක ඔයා ආපහු ගෙදර යන්න...'

රාවිකාගේ මුවගේ ඒ වචනාවලියට මගේ හදවත කඩා වැටෙන්නාක් ... දුනුණි. නුඹේ ගැනීමට නොහැකිව නුඹේ හිරවෙන්නා සේ මට ... මගේ ඇස් ආයෙමත් කඳුළිනම පිරුණි.

සඳුන් පැමිණීම නිසා නවදුරටත් මට රාවිකාගේ නිවසේ රැඳී ... නොහැකි විය. එහෙත් පලින් කිසිදිනෙක සඳුන්ගේ මුහුණටත් ... බලන්නත් යැයි සිතා ආපසු පැමිණී. මට පලින් ඒ මුහුණ බැලීමට ... මට මහත් අපහසුවක් විය. පසුතැවීමක් විය. ඒ නිසා මා පසුව නිවසේ දුව ආපසුනාවයකටය.

'දැන් ඉතින් මම මොනවද දෙයියනේ කරන්නෙ...'

මට සිතිවිල්ලක් සිතාගත නොහැකිය. මම රාවිකාගේ යහනින් ... ඇය වැළඳගතිමි.

'දුවේ ඔයා යන්න... හරිය තීරණයක් ගන්න... හැබැයි තවත් ... ගැනනම් හිතන්න එපා සැපු... මට ඔයා ගැන දුකයි... ඒ ... එයයි... ඒත් මම කරන්න පුළුවන් දෙයක් නෑ සැපු මේ ... ඔයාට පේනවනෙ...'

... මම බලාගෙනම රාවිකාලාගේ නිවසින් පිටුපට ඇය සාර ... පහර කර සිටි සඳුන්ගේ කාර් එක වෙතට ගියෙමි... මා එහි ... සඳුන් රාවිකාගේ පියා සමඟ කතා කරමින් සිටිනු මම ... ඒ පළාතම පිස්සුවත් අඳ ගසන්නට විය. ඒ කරමටම සඳුන් ... පාසාය කර සිතයිත්තනට ඇත.

... නිහඬවම ගොස් කාර් එකේ පිටුපස අසුනට ගොඩ වූයෙමි.

'... ඔයා සඳුන්ට කතා කරලා ගෙදරට ගිහින් ඇරලව ...'

රාවිකා මට එලෙස පැවසීය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 19 UPLOADED BY "NIRO"

'එපා.. ඕනෙ නෑ...'

'නැත්නම් මම කියාලනෙ ගෙදරට කෝල් එකක් දෙන්නද...'

'එපා රාධී... ජේම්ස් මේ මොහොතේ මේ වෙලාවේ අපේ ගෙදරට කියන්න යන්න එපා... මට දුකයි ඒ හින් මම තියා තවත් විඳවන්න..'

රාධිකා මගේ අතින් අල්ලා ගත්තාය.

'මම හෙට උදේ මමත් යන්නකලින් ඔයාව බලන්න එන්නම්..'

'එපා රාධී අපරාදෙ.. එන්න එපා ඔයා...'

'එහෙනම් හෙට ඔයා ඉතින් එන්න..'

'හොඳයි...'

රාධිකා මහවෙමින් සමුගෙන යොත් සඳුන් වෙතට ගත මම දුටුවෙමි. ඔවුන් දෙදෙනා කතා කරන අයුරුද දුටුවෙමි. එහෙත් සඳුන්ට හොකර දෑසින් අනුපස්සන්නාව සිටි මම ඉවත බැලුවෙමි.

සඳුන් ආපසු පැමිණ කාර් එකට ගොඩවිය. ඊපසු පසින් රාධිකාද පැමිණියාය.

'මම වෙනුවෙන් ඔයා සඳුන්ට බොරුදු වෙන්න එපා රාධී...'

මට එලෙස කියන්නට සිදුවිණි.

'රාධිකා ඔයා දුක්වෙනෙ කොටද ජීවිතය ප්‍රශ්නයක් කරගන්න ඕනෙ වුනේ කියලා... ඒ හැම ප්‍රශ්නයක්ටම විසඳුමක් හොයාගන්නවයි මම මේ හදන්නෙ... බලාපොරොත්තුවෙන්න එපා.. ඒ විසඳුම ඔයාට ආරංචි වේවි..'

සඳුන් එලෙස වෙරිමඟින් දෙධාවමින් කාර් එක පන ගැන්විය... ඉන් පසු එය ඉගිල්ලුණි. පාරේවට යොත් සිටු කොළඹ මීගමුව මාර්ගයේ ඒ මොහොතේ වෙනත් වාහන නොසිටි නිසා එය වේගයෙන් වාහනවල හොහැට බොරුණි. එසේ නොමැතිවූවා නම් සඳුන් සිට ඒ හැටි දුරක් ගමන් කරන්නට ඉඩ නොතිබුණි.

එන මිනාම දෙයකට මුහුණ දීමට සිතාගෙන මම නළින් දෑස් පියාගෙනිමි.. ඒ මොහොතේ වන විට ජීවත්වනවාට වඩා මිය යෑම මට දැනසිත් සම්පයක්ව සිටුණි.

කොහොමහරි සමින් නැ ඉක්මනට මටත් රංග ළඟට යන්න ලැබුණොත්...

මම එලෙස සිතා සැනසෙන්නට උත්සාහ දැරිමි.

එලෙස කාර් පුරා ගමන් කරමින් ඉගිල්ලෙමින් සිටු කාර් එක එක්වරම නතර විය. දෙනෙත් ඇර වටපිට බලනවිට ඒ වත්තල වට මට අවබෝධ විය. සඳුන් වාහනයෙන් බැස ඒ අසලවූ අවන් හලකට ගොඩ විය.

මොහොතකින් සඳුන් ආපසු පැමිණියේ මත්පැන් බෝතලයක්ද අතැතිවය. කාර් එකට ගොඩවී [illegible]

[illegible] පාවිටි ඒ මත්පැන් බෝතලයම වතුර බොනවාක් මෙන් කට තියාගෙන බිබෙන බිබෙන යන්නට විය. ඒ මත්පැන් හාද බුද කාර් එක පුරාම දුගඳ ගන්නට විය.. මට එය ඉවසුම් නොදෙන්නක් විය.

'බොන්න ඇති.. ඒ විදිහට බොන්දී මම ඒ බෝතලේ අදලා ඉවතට දමි කියලා.. උඹට ඇති වෙනකම් උඹ බිපන්.. මට මොකද..'

ඉන්පසු නැවතත් කාර් එක පණ ගැන්විය. ඒ විනාඩි එය [illegible] යාමට සියා කෙළින් වාඩි සිටිමට පවා මිහුට පොහොසුව [illegible]

'මම මැරෙන්න බය නෑ.. ඒත් සඳුනගේ එක්ක මිනිත් මොකෙට මරාගන විදිහට මට මැරෙන්න ඕනෙ නෑ... නවත්තනවා කාර් එක මට බහින්න...'

ඉවසාගෙන නොහැකි මත්පැන් ගඳ අසාර් සිටි මම එක්වරම කෑ ගසා වෙනට උඩ නැ ගැසුවෙමි.

'[illegible] බරාගෙන මම මැරෙනවා... දෙවියො පිහිටාර්ගෙදිට් මේ [illegible] උඹෙයි මගෙයි දෙන්නාගෙම අන්තිම ගමන...'

සඳුන් වෙරිමඟින් දෙඩවන්නට විය.

[illegible] මම හීය නොවුණෙමි. එය මම බලාපොරොත්තුවෙන [illegible] එහෙත් සඳුන් අතින් වාහනය පොහෝ හෝ පැද්දී අතක් [illegible] පවාගෙන මැරී මැරී ජීවත්වීමට නොහැකිය.

'නවත්තපන් කාර් එක...'

මම පිටුපස සිට සඳුන්ගේ දෑතේ එල්ලුණෙමි. එහෙත් මිහු ඒ [illegible] කාර් එක තව තවත් වේගයෙන් පදවන්නට විය.

[illegible] ඒ හැටි වේගයෙන් යන්නට මත්පෙන් මට දැනගත හැකිවූයේ [illegible] කොළඹ මාර්ගයේ කැලණිය පේලි කොට්ටුව වැටී යාමට ආසන්න [illegible] හෙල් එකක් වදිමින් හිටි හිටි ගත්තුවෙන රකුතට ආලෝකයයි...

'දෙවියනේ කෝච්චියක් එනවා වගේ... පේලි කොට්ටුව වැහෙන්නයි යන්නේ..'

'සඳුන් නවත්තපන් මිස... නවත්තපන්... කෝච්චියක් එනවා...'

මම වහා නැගිට සඳුන්ගේ බෙල්ල මිරිකුවෙමි. කාර් එකේ [illegible] අඩුවිය. එහෙත සඳුන් ඒ වන විටත් වැටී සිටු පේලි කොට්ටුව [illegible] හරියටම පේලි පාර මැදටවන සේ කාරය නතර කලේය. මට [illegible] කතා කරගත නොහැකි විය. කැලණිය දුම්රිය පල [illegible] ආලෝක ධාරාවක් පාවාගෙන පැමිණෙන කෝච්චිය මම දුටුවෙමි. [illegible] කන් බිහිරිවන හඬින් කෝච්චියේ හඬ නඟද ළඟ ළඟින්ම [illegible] විය. කෝච්චියේ ඒ විදුලි ආලෝක ධාරාවට හරියටම [illegible] පාර මැද නවතා සිටු කාර් එක නොතිත්ම පෙනෙන්නට ඇත.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 20

UPLOADED BY 'NIRO'

මරණය බලාපොරොත්තුවෙන් සිටියද... මරණය අසල්වද... මරණයේ සිය ඒ මොහොතේ වඩාත් හොඳින් දැනෙන්නට විය... කසුන් ජීවියින් විලය මිස සිය සිතාගෙන සිටින අපූරු කෝච්චියේ ආලෝකයෙන් වඩාත් හොඳට මම දුටුවෙමි. ඒ සමහන් එහි ගලා කඩ කට කවත් ලකින් මට දැනෙන්නට විය.

ඉන්පසු මගේ මනසය තුළ ඇත්තේ කාර් එක තුළ මා රෝල් වෙට එහා මෙහා වැදී වැදී යන අපූරු හා මම මරලනෝනී දුන් අපූරු සමකි.

****

04

දෙනෙත් හැර බලනවිට අම්මා සාන්තා හා සාලිගේ මුහුණු මා වටා මම දුටුවෙමි. ඒ හැම දැසකම මා බෙත කෝප්ට තිබුණි. මගේ මුළු සිරුර පුරාම අවුල සිදුවී මෙන් දණ තිබුණි. දැන් දෙපා වල තැන් තැන් වෙලා තිබුණි. මුළු සිරුර පුරාම වේදනාවක් දැනෙන්නට විය. මම ඒ සිටින්නේ කොතනේ හෝ පුද්ගලික ආරෝග්‍ය ශාලාවක බව මට සිතාගැනීමට හැකි විය.

'මට මේ මොකාවද සිද්ධ වුණේ...'

මම මොහොතක් කල්පනා කරන්නට උත්සාහ කළෙමි. එහෙත් ඒ ගැන සිහිය කඩ මගේ සිතට දරාගත නොහැකිවිය.

මොහොතකින් රාධිකා මා වෙතට පැමිණෙනු මම දුටුවෙමි. මම ඇගේ අතකින් අල්ලා ගත්තෙමි. මොහොතක් ඈ දෙස බලා සිටි මගේ දෑසට කඳුළු නැඟිනි.

'දැන් දුකින් අඬලා වැඩක් නැ... ඔයා ලොකු අනතුරකින් බේරුණා කියලා හිතාගන්න...'

අම්මා මට කිව්වාය.

ඇත් මම හිතා අම්මලා වද්දනවා දෙයියනේ...

'මට හැම මොකාවක් ගැන දැන් හිතන්න යන්න එපා...'

'ඔයා මම ළඟට වෙලා ඉන්න රාධී... මගේ සිතට ලොකු බියක් දැනෙනවා... හැම සිත්තෙම කෝච්චි පද්දයක් සත අසින් ඇහෙනවා වගෙයි...'

'ඔයා බයවෙන්න එපා... මම ඔයා ළඟට වෙලා අද ඉන්න කමයි අහෙන්...'

රාධිකාගේ ඒ වචන මට මහත් අස්වැසිල්ලක් විය. අම්මා සාන්තා හා සාලී සිය කසු මගේ හිසට කවත් සනහයක් ලැබුණා සේ මට දැනුණි. කවුරුන් මා ළඟ ඉන්නා සෑම මොහොතකම මට දැනුණේ මා ඔවුන් විශාල කරදරයකට පත්ව ඇතිබවය.

'මම හිතුවේ නැ මම මේ තරම් සවිතාවියෙක් වෙයි කියලා රාධී...'

'විද්‍යු කතා කරන්න එපා අනූ...'

'දැන් මම හිතනවා... ඒ වෙලාවේ මාව කෝච්චියට යට වෙලා මැරුණානම් හොඳයි කියලා... දැන් එහෙත් හැම සිත්තෙම මට මහත් වෙනවා... ඒ වෙලාවට අද ඒ වෙලාවේ දැනුණ මරණයම මට දැනෙනවා... ඇත්තෙන්ම කොහොමද රාධී අද මාව බේරිලා තියෙන්නෙ...'

'දැන්ම ඒවා ගැන හිතා හිතා කතා කරන්න ඕනෙ නැ... දොස්තරලා කියලා තියෙන්නේ... ඔයාට හිතාවට වඩා ආයෙමත් ඒ ගැන හිතන්න කල්පනා කරන්න දෙන්න එපා කියලයි...'

'එත් මම කොහොමද ඒ ගැන කල්පනා නොකර ඉන්නෙ...'

අද කැලණිය දුම්රිය පළ අසල කොළඹ හුවට මාර්ගයේ දුම්රිය ගේට් ගාවදී කසුන් එම දුම්රිය පළ හරස් පාර මැද කාර් එක නතර කළාට කැලණිය දුම්රිය පළෙහි නතර කර පැමිණි මුහු මැනියේ දුම්රිය දුර සිටම පාර මැද කාර් එකක් නතර කර තිබෙනු දැක නලාව නාදකරමින් පැමිණියද කාර් එක ඉවතට නොගත් නිසා දුම්රිය නතර කිරීමට උත්සාහ කර තිබේ. එහෙත් දුම්රිය නතර කිරීමට පෙරාතුව ලැබී ඇත්තේ කාර් එක දුම්රියේ හැප්පී ඔඩ දුරක් ඇදී ගිය පසුවය. එහිදී අවිවල ලබා සිටි මා හා කසුන් රාගම රෝහලට ඇතුළත් කර පසුව මාව මීගමුවේ පුද්ගලික රෝහලක් වෙතට මාරු කරගෙන තිබේ. මට සිහිය ඇවිත් තිබුණේ දින ගණනාවකට පසුය.

'ඔයාට සිහිල තියෙන්නෙ කම්පනය විතරයි... එකයි දොස්තරලා කියන්නෙ තවමත් ඔයාට ඒ ගැන වැඩිය කල්පනා කරන්න දෙන්න එපා කියලා...'

'ඇයි වෙලාවන් අද ඒ කෝච්චිය ඒ විදිහට නතර කරගන්න බැරි වුණානම්...'

'ඒවා නොවුණු දේවල් ගැන දැන් කල්පනා කරලා වැඩක් නැ අනූ... හිත හදාගෙන ජීවිතයට මුහුණ දෙන්න බලනවා මීලඟ...'

'ඒ ගැන නම් මට කියන්න එපා... මම රාගම හැකිව ජීවිතයක් ගැන හිතන්න කොහොමටවත් බැහැ රාධී...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 21
UPLOADED BY 'NIRO'

මම එලෙස පැවසූ විට රාධිකා නිහඬ වූවාය. ඒ මුළු සිතම රංගගේ හා මගේ අතීතය ඇගේ කුතුහලයක් ගොනු වූ බැවිනි.

'මම කවදාවත්ම ඔයයි රංගයි අතර සිදුවූ කියලා කියන්නෙ නෑ... රංග කියන්නෙ මැරී කරපු මිනිහෙක්... දරුවෙක් ඉන්න තාත්තා කෙනෙක්... වෙන කවුරුත් නෙමෙයි ඔයාගෙ පොඩි අම්මිගෙ දුවගෙ සැමියෙක්... එහෙම එකේ ඒ මිනිස්සුයේ එක්ක සම්බන්ධතාවයක් ඇති කරගෙන ඉන්න එක හරිම පව්කාර වැඩක් සඳු.'

රාධිකා එලෙස මට අනතුරුවක් කියා සිටියි. එහෙත් එලෙස ඇය පවසන සෑම මොහොතකම මැලවී මගේ පැත්ත පමණි.

'ඒත් ලගකම උදුර ගන්න මගේ වත්තුවක්... මට ඕනි කරගන්න සිටුන වත්තුවක්..'

'වෙන්න පුළුවන්... ඒත්, ඒ වත්තුව උඹට අයිති නෑ... ඒක ගිහියෙන්ම ලාකමිටයි අයිති වෙලා තියෙන්නෙ...'

'නීතියෙන් රංග ලකමිට අයිති වුණත් හදවතින් රංගගෙ අයිතිය තියෙන්නෙ මටයි...'

මම හැම විටම ඒ සිදුවීමේ හර්ෂ සතුට් මගේ වචනය වෙනුවෙන්මිය.

'උඹ උඹටම ඩාඩි වෙන විදිහට කතා කරලා හිත සතුටු කරගන්නවා... ඒත්, මම එකක් කියන්නම් සඳු... උඹ රංගට ළංවෙන්න හිතින් කවදාහරි දවසක රංගගෙයි උඹෙයි ලකමිගෙයි ජීවිත අනාථ අවුල් කරගන්නවා... මට කියන්න තියෙන්නේ එච්චරයි...'

රාධිකාගේ එවදන් මගේ හිත පුරා රැව්දෙන්නට විය. මම ඒ සිදුවීමට පුදුමයෙන් පුතුව යලින් කල්පනා කරන්නට වූයෙමි.

'සඳු... මොකෝ උඹ ඔය කල්පනා කරන්නේ...'

රාධිකා මගේ දෑතම අල්ලාගිය. මම මොහොතක් ඇගේ මුහුණ දෙස බලා සිටියෙමි.

'ඔයා ඉස්සර දවසක මට කියපු දේවල් මතක් වුණා...'

එසේත් ඒ ගැන කිසිවක් ඇය නොවිමසිය.

****

මා කතිවු සෑම මොහොතකම මට සිහියක් වූයේ රංගවමිය. දැන් සිතාගත් සෑම මොහොතකම දෙනෙත් අතර රැඳුනේ ඒ රුවමිය. දකින දකින හැම තැන තැන පිහිටායකම දුවයි ආවේ රංගමිය. ඒ නිසා තනිවන සෑම මොහොතකම මම කලකිරීමකරයෙන් නිදාගැනීමට උත්සාහ කළෙමි. ඒ සිහිනයකින් හෝ [illegible]

නොහැවෙති.

'සඳු...'

මා රංගව සිහිනයකින් දකිමින් සිටි මොහොතක කවුරුන් හෝ මගේ නම කියා මා ඇමතිය. රංගත් සමග මා ගත කළ සිහින ලෝකය බිඳදැමිය.

තිල්පාට ලේන්සුවක් පොරවාගත් පුද්ගලයෙක් මගේ මුහුණ දෙස බලාගෙන සිටියාය. ඒ දෑසේ... ඒ මුහුණේ... සිහිලක් කරුණාවන්ත බවයි. මම පුදුමයෙන් මෙන් ඇය දෙස බලාගෙනම දෙව්ලියට අද්ධ හදට සිත සිතට ඇද ඒවිටමට යෝන්තු වූයෙමි.

දෙවියෙක් මම මේ දකින්නෙ රංගට දක්නා සිතෙනම තවත් පෙනෙයන්ද...

මට සිතුවක් පෝරුම ගත නොහැකි විය.

'සඳු... මම සිස්ටර් තනානා...'

ඇය මගේ හිස පිරිමැද්දිය.

'මම සඳුව බලන්න දවස් ගාණකම ආවා... ඒත් මම ආපු ඒ හැම දවසකම ඔයාට සිහිය ඇවිත් තිබුනෙ නෑ... ඊයෙ මට ඩොක්ටර් කිව්වා ඔයාට සිහිය ඇවිත් කියලා... ඔයා කවදද මම ඔයාට තිත්තදක් ඇතුළුවන්නේ...'

මට ඒ මොහොතේ ඒ සිස්ටර් ගැන පුදුම හිතුණි... ඒ මුහුණ දෙස බලා සිටිමට ආසා හිතුණි.

'හැබැ සිස්ටර්... තමන් නෑ.'

මම ඒ සිස්ටර්ගෙ සිනාවෙන මුහුණ දෙසම තව තවත් බලා සිටියෙමි. ඒ අතර දොසතුන් දේ මගේ සිතට නැගුණි. සිස්ටර් ඇය අතේ වූ පාට පාට මල් පොකුර ඒ සිහලක් ගෙනෙමි වැසිර සිටි මගේ දෑත් අතටින් තැබුවේය.

'ලස්සන මල් පොකුරක්...'

සිස්ටර් තනානා මාදෙස දයාවෙන් බලා සිටියාය.

මට ඒ මල් පොකුර ළං කරගත් මොහොතේ මතක් වුණේ රංගවය.

'සඳු මල් වලට ආසයිද...'

'මල් සුවඳට මම ආසයි...'

'අපේ ජීවිතත් මල් වගේම සුවඳ කරගන්න පුළුවන් සඳු..'

සිස්ටර් තනානා මට තවත් ළංවිය... මගේ මුහුණ අතගෑවාය...

'සඳුගෙ ජීවිතෙත් මලක් වගේ ලස්සන කරගෙන මල් වගේ සුවඳ විඳගන්න ඕනේ...'

සිස්ටර් තනානා පවසද්දී මට පිළිතුරු දිගක නොහැකි විය. ඒ [illegible] තවත් කෙනෙක් මගේ රූම

www.sinhalelibrary.com

UPLOADED BY 'NIRO'

එකට ඇතුළුවීය.

'සැජ්... එහෙනම් මම යනවා... හැමදාම වගේ අදත් මම එව්ව් සිනිස් කියා වෙනුවෙන් 'ප්‍රේ කරන්නම්... යතුට ජේසු පිහිටයි...'

'තැන්ක් යූ සිස්ටර්...'

එසේ පවසා සිස්ටර් මගේ ළඟින් ඈත්වූවාය. මම ඇය ගිය ඒ මග දෙස බලා සිටියෙමි. සිස්ටර් නිසා මගේ සිතට මහත් අස්වැසිල්ලක් ලැබුණාසේ මෙන් මට දැනෙන්නට විය.

'කවුද හරියට ඒ සිස්ටර්...'

'ආයට් මරියා කොන්වන්ට් එකේ ඉන්න සිස්ටර් කෙනෙක්... හරිම හොඳයි... හරිම කරුණාවන්තයි... සිස්ටර්ට වෙන්න තියෙන හැම වෙලාවකම හොස්පිට්ල් එකට ඇවිත් පේෂන්ට්ලත් එක්ක වචනයක් හරි කතා කරලා... ඒ සිත් සනසවලයි යන්නෙ...'

සිස්ටර් තෙරෙසා ගැන මගේ සිත තවත් පැහැදුණි.

'අනේ ආයෙමත් කවදද එයිද දන්නෙ නෑ නේද...'

'හෙටත් එයි... ඔයාටත් සිස්ටර් ගැන ආදරේ හිතිලා වගෙයි... සිස්ටර් තෙරෙසා ඒ තරමටම කරුණාවන්ත කෙනෙක්...'

එද කවය රාධිකා කාවකත් මා බැලීමට පැමිණි මොහොතේ රාධිකාටත් සමඟ සිස්ටර් තෙරෙසා ගැන කැවසුවෙමි.

'අනේ ඇත්තද... ඒ විදිහට හරි සැනසුට සිත කලකිරෙන පුරුවත් වුණොත් ඇති... මට ඒ සිස්ටර්ව හම්බ වෙලා ඔයා ගැන කියන්න තියෙනවා...'

'එපා... එපා... මම ඉහළ... තොනාවත් කියන්න එපා... මගෙ පව්කාරකම් ගැන දැනගත්තොත් සිස්ටර් තෙරෙසා මගේ මූණ බලන එකක්වත් නෑ...'

ඒ වෙද්දී මට ඇඳෙන් නැඟී ඇවිදීමට හැකියාව තිබුණි. තුවාල බොහෝමයක් සුව අතට හැරී තිබුණි. සිස්ටර් තෙරෙසා නිසා සිතට ලැබුණ සැනසිලිවන්තකම නිසාම මම රාධිකාත් සමග මගේ කාමරයෙන් පිටත කොරිඩෝව අයිනේ තිබූ ඒ බංකුව වෙත ගොස් එහි වාඩි වුණෙමු.

'කවුද මාව 'ඩිස්චාර්ජ්' කරයිද දන්නෙ නෑ...'

'ඇයි දැන් ඉඳලා ඇති වුණාද...'

රාධිකා මා දෙස බැලීය.

'නෑ... සුළුවෙන් තරම් දවසක් හොස්පිට්ල් එකේ ඉන්න මම කැමතියි...'

හොස්පිට්ල් එකෙන් ආපසු මම යා යුතුවන්නේ අපේ ගෙදරට හෝ නැවතත් කසුන් වෙතටය. කසුන්ගේ මේම ගෙදර ගොස් අම්මාගේ

තොන්තාගේ මුහුණ බැලීමට මට හැකියාවක් නොමැත. අයියාට නැවිට මුහුණදී කතා කිරීමට මට පුරුෂත්වයක් නොමැත. ඊට වඩා හොස්පිට්ල් එක තුළටම ඒ හැකිතාක් දවසක් පිරීම මගේ සිතට සහනයක් යැයි මට සිතුණි.

'ඔයිස් එසේ අයා මම ගැන මොනවද කියන්නේ...'

'හැමෝම දුක ගැන දුක් වෙනවා... මිස්ටර් මලිගස්පෙ සමහර විට උඹව බලන්න එයි...'

මට සුසුමක් හෙළුණි. රාධිකා මා දෙස බැලීය.

'ආයෙමත් මම ඔයිස් එන්නෙ නෑ රාධී...'

'නැවිස්...'

'මම දන්නෙ නෑ... මගේ ජීවිතය ගැන දවස කොහොම තීරණය වෙයිද කියලා... මම වෙත දෙයක් වෙනකම් මගේ බලාගෙන ඉන්නවා... මෙච්චර කාලෙකට උනත් මගේ ජීවිතේ මම බලාපොරොත්තු නොවුණ දේවල්මනෙ සිද්ධ වුණේ...'

අපි එලෙස ඒ බංකුව මතට වී කතා කරමින් සිටියදී පොලිස් නිලධාරියෙක් අප වෙතට පැමිණියේය.

සැජ් කුමාරසිංහ...

රාධිකා මා පෙන්වීය.

'සමාවෙන්න මිස් කරදර කළාට... අපිට මිස් සැජ්ගෙන් කට උත්තරයක් ගන්න තියෙනවා...'

'කට උත්තරයක් ගන්න... මගෙන් මොනාවද...'

මම රාධිකා දෙස බැලුවෙමි. එවිට ඇය මගේ දෑත් මත ඇය බිම බලා ගත්තාය.

'මිස්ටර් කසුන් කුමාරසිංහගෙ මරණය සම්බන්ධයෙන්...'

'මොනවා... දෙයියනේ... එහෙනම් කසුන් මැරිලද... මම ඒ මොනවත්ම දන්නෙ නෑනෙ...'

කසුන් පිළිබඳව මාසිත තුළ කොතරම් වෛරයක්... පිළිකුලක්... අප්‍රසාදයක් තැවරීයත් ඔහු මිය ගොස් ඇති බව සැවසීමෙන් මම බලවත් කම්පනයට පත්වූයෙමි. මොහොතක් මගේ මුළු ජීවිතයම නතරවූවා සේ මට දැනුණි.

මම සෙළ වූ රාධිකාගේ ගෙල දෙසපට දත් තරකරගෙන ඒ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි. කසුන්ගේ මරණය වෙනුවෙන් ඇය මට දෙයක් කවුණු ඇත. ඇය හැමදාමත් කසුන්ට මගෙන් සිදුවෙන අත් වැරදි පිළිබඳව මට දෙස් පැවරුවාය. කසුන්ගේ අගය මා වටහා නොගන්නා බව පැවසුවාය. ඒ තරමටම ඇය තුළ කසුන් පිළිබඳව අනුකම්පාවක් තැන්දීමක් ඇති වී තිබුණි.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 23 Uploaded By 'NIRO'

'මට කියාගන්න බැහැ රංජි මේ මොනවත්ම... එක වෙලාවකට මට හිතෙනවා මේ වගේ දේවල් ඇහෙන්න, දකින්න ඇති මම ජීවත් වෙන්නේ කියලත්...'

රංජිකා ඔහේ දත් දෙස බලමින් හිස ඉවතට හරවාගෙන සුසුමක් හෙළුවාය.

'සසුන් ගැන හැමදාමත් මගේ හිතේ තිබුණේ පැහැදීමක්...'

ඇය පැවසුවේ එපමණකි.

සසුන් වෙනුවෙන් මාසික තුළට අනුකම්පාවක් එක්වන්නට විය.

'මම සසුන්ට හොඳටම වැරදි කළා රංජි... ඒක මම පිළිගන්නවා...'

මම බිඳුණු හඬින් පැවසුවෙමි. එහෙත් රංජිකා ඊට කිසිදු ප්‍රතිචාරයක් දැක්වූයේ නැත.

'කොහෙද සසුන්ගේ බොඩි එක දන් තියෙන්නේ රංජි...'

'ඇයි...'

රංජිකාගේ මුහුණ තුළ මා ගැන කරුණාවක් මිශ්‍රවෙන බව මට දැනුණි. ඒ ගැන මම පුදුම වූයේද නැත.

'මට යන්න ඕනේ සසුන්ගේ බොඩි එක බලන්න...'

හිතුවක්කාර ලෙසින් මම කීවෙමි.

'මින්නු වැඩ කරන්න හදන්නේ නැතිව ඉන්න සංජු...'

රංජිකාගේ ඒ වචන තුළ වූයේ නොවිස්තුම් බවකි.

'ජාති ජාතිත් සසුන්ට මම නොපැතුවත් ඒ මරණය ගැන අහලා සතුටු වෙන්න තරම් කාලුරු හිතක් මට ළඟ නෑ රංජි... මම දන්නවා දන් රංගගේ මරණය ගැනත් ඇංජලිනා මෙමේ දේ කියනවා ඇති... ඔයා දන්නේ...'

'සංජු... ඔයා ඔය මොනවටම ගැන හිතන්න එපා... හිතන්න හොඳ නෑ... ඒ හැම දෙයක් ගැනම සමාජේ අපි සතා කරමු දෙයියනේ...'

'වෙච්ච් නැති දෙයක්ම නොහිතා ඉන්න කියනවානම් කොච්චර හොඳද... ඒත්, ඇරිඳ්ද ඒවා හිතෙන එකනේ...'

රංජිකා ඊට කිසිවක්ම නොකිව්වාය.

'මට කියන්න රංජි... එද කොච්චියට පැන්නුහා වෙලාවෙමද සසුන්ට මේ විදිහ සිද්ධ වුණේ...'

මම ඇගේ මුහුණ දෙසම බලා සිටියෙමි.

'නෑ... ඕයේ වෙනකම් සසුන් හිටියේ 'ඉන්ටෙන්සිව් කෙයාර්' එකේ...'

'දෙයියනේ එහෙනම් කොච්චියට පැන්නුහා වෙලාවේ ඉඳලා සසුන්ට සිහියක් තිබිලා නෑ. එහෙනම් ...'

ඇති...'

ඒ පිළිබඳව සිහියක් වෙද්දීත් මගේ සවනේ පතුරට දැනුණේ කොච්චියක හඬක හඬයි. කොච්චියක් කාණු ලබින් ගමින් කරන්නාක් මෙන්ය. එය මගේ හිතට අපහසුතාවයක් එක් කළේය. මම දකින්ම කණ් දෙක වසාගෙන දත් මියාගත්තෙමි.

'මම හිටියනේ ඔයාට මිතුරෙකුව පරා කල්පනා කරන්න යන්න එපා කියලා... යන්න ආදරෙ... තිබිත් විකාස් හැන්ගිලා ඉන්න...'

වාට්ටුව ඉදිරිපිට වූ කොරිඩෝව අසල ආසනයට වාඩිවී සිටි මාව දුන්නසු රංජිකා ලුණ්ණනින් කාමරය තුළට එක්කරගෙන ගොස් ඇඳකින් හාන්සි කරවූවාය.

අවස් වරුවේ රංජිකා ආපසු ගිය පසු යළි යළිත් මගේ මතකයට ආවේ සසුන්වමය. ජීවත්ව සිටියදී මට මහත් වදයක් වූ ඕනු මිය ගිය පසුද මගේ හිතට දුනෙමින් හිතට වද දෙන්නට විය.

ඒ අතර මා නොසිතූ ලෙස ඒ සැන්දෑවේද සිස්ටර් නාගනා මාවෙතට පැමිණියාය.

'සිස්ටර්... අනේ සිස්ටර්වත් මට පිහිට වෙන්න...'

මම ඇගේ දතම අල්ලාගෙන සිටි දරුවෙකුගේ විලෙසක ආයාචනය කළෙමි. ඇය මාව ඇගේ අතුළට ගත්තාය.

සිස්ටර්ගේ ඒ උණුසුමට මගේ හිතට මහත් සැනසුමක් එක්කළද, සසුන් පිළිබඳව ඇය සතින පැවතීමට තරම් යන්තියක් මා තුළ නොවීය. ඒ පිළිබඳව මම පසුතැවිලි වූයෙමි.

'මට තේරෙනවා සංජු ඔයා හිත හඬන හැටි... අඩන්න එපා සංජු... ප්‍රාර්ථනා කරන්න එපා... දන් ඉතින් හොඳ ළමයා වගේ ලැස්ති වෙන්න සසුන්ගේ පිළුකරලේ එකට යන්න...'

'දෙයියනේ... මගේ ඒ හඬනා සිත ගැන ඇයට දැනුණේ කොහොමද...'

'සමහර විට ඩොක්ටර් සිස්ටර්ට මම ගැන කියන්න ඇති... නැත්තම් හටයේ වරුවට සිස්ටර් එන්නෙත් නැහැනේ...'

පල්ලියේ වාහනයකින්ම මම සිස්ටර් නාගනා සමග සසුන්ගේ දේහය තැන්පත් කර තිබූ මහුගේ මහගෙදරට ගියෙමු.

සසුන්ගේ නිවස ආසන්නයේ පාර දෙපස කරකා තිබූ සුදු කොඩි වැල්, දත්විම්, බැනර් ආදිය දෙස ඇසෙද්දී මගේ මතකයට ආවේ රංජනිය.

'අනේ රංග ඔයා මාව දාලා ගියා... දන් සසුනුත් මාව දාලා ගිහින්... මගේ දෙන්න වෙනුවෙන්ම විඳවන්න විපාරක් මට ඉතිරි ...

WWW.EXPRESSLANKA.TK 24

UPLOADED BY 'NIRO'

සසුන්ගේ නිවස ඉදිරිපිටින් වාහනය නතර වුවත් ඉන් බැස බැලීමට අවශ්‍ය ධෛර්‍යක් සිතට නැඟීමට තරම් ශක්තියක් ඒ මොහොතේ මා තුළ නොතිබුණි.

මම දුකින්ම සිස්ටර් තාත්තාගේ අතට කුරුළු කරගත්තෙමි.

'අන්න... අන්න සසුන් ඇවිත්...'

මිරණ ගෙදරට එන්න සිටි පිරිස අතරින් කිසිම දෙනෙකුගේ මුවින් එක්වරම එළෙස පැවසෙනු මගේ කනට ඇසුණි. ඔවුන් සියලු දෙනාම මා දෙස බලා සිටියේ සසුන්ව මරා දැමූ අපරාධකාරියක දෙස බලන බැල්මෙනි.

සිස්ටර් තාත්තාගේ රැකවරණය යටතේ මා සිටි නිසාදෝ කිසිවෙකුත් මා වෙතට ළං වූයේ නැත. මගේ හදවතින් මිදීමට තරම් බලගත ආදරයක් ඇතිවී නොතිබුණත් මා වෙනුවෙන් හදපත්ලෙන්ම ආදරය කිරීමට පෙරුම් පිරූ, එහෙත් ඒ ආදරය මගෙන් බලාපොරොත්තු නොවූ සසුන් වෙනුවෙන් මට මගේ අවසන් ගෞරවය පුද කිරීමට හැකිවිය.

'අනේ මට සමාවෙන්න සසුන්... මම ඔයාට කෙරුවේ විඳගන්න පුළුවන් අපරාධයක් නෙමෙයි... අපරාධයක්මයි... ඒත්, දෙයියනේ මම එහෙම කෙරුවේ මගේ හදවතට දැනුණු ආදරයක් ළඟ මට රැඳිලා ඉන්න බැරි නිසයි... අනේ ඔයා මගේ ඒ හිත තේරුම් ගත්තේ නැහැනේ...'

සසුන්ගේ නිවසේ සාලයේ තැබූ මළ පෙට්ටිය තුළ සසුන්ගේ නිසල දේහය තැන්පත්කර තිබුණි. මම සිස්ටර් තාත්තාගේ දත් අතගෙන සිරුර පියවරෙන් පියවර ඒ නිසල දේහය දෙසට යොමුකරගෙන ඒ වෙතට ඇදුණෙමි. ඒ සාලය මට දැනුණේ සල්පයක් ලෙසිනි. ඒ සල්පය තුළ මොහොතේ දෙවිල් මගේ හිතෙහි අතරට එක්වෙමින් තිබුණි.

අප විවාහ වූ දිනයේ අඳින ලද, මංගල දුටු එකම ඇඳුම සිරුර පොරවාගෙන ඇතිවිට නිදන නිහඬව මගේ දත් සිපගෙන සිටියේ ඒ නිසල දේහය දිහා මම මොහොතක් බලා සිටියෙමි. මගේ දත් දෙක එක සිරුරට සමීප කරන්න තවත් අවශ්‍යතා තිබුණි. එය මට ඉවසාගත නොහැකි විය.

ජීවිතයේ කිසිම දිනෙක සසුන් වෙනුවෙන් උණු නොවුණ මගේ හදවත මිළිනුගේ ඒ අවසන් මොහොත වෙනුවෙන් උණුවී යන්නට විය.

සිස්ටර්ගේ අතේ තිබුණ දුම්බාට මල්පොකුර දත් අතර සිරකරගෙන මම සසුන්ගේ ඒ දේහය වටේම මට කිසියන්ම පියාඹා පැළඳීමි.

පැමිණ දෙනාගේම ඒ මොහොතේ මාදෙස යොමුවූ බැලුම්වලට ඇතැම අල්පොහොසත් ඔබට දැනුණත් පසිදාගෙන තරම් නිශ්ශබ්දතාවක් හාස්‍ය පුරාණ පැතිර තිබුණි.

'අනේ සසුන්... ඔයාට මේ අපරාධේ සිද්ධ උනේ මම නිසා නේද... මේ හැම දේකටම මම නේද දෙයියනේ වගකියන්න ඕනේ...'

මගේ හදවත විලාප තබන්නට විය.

'ඇයි සසුන් මම එපා කියද්දී... බැහැයි කියද්දී ඔයා මාවම ඔයාගේ වයිෆ් විදිහට තෝරගත්තේ... අනේ එහෙම නොවුණා නම් මේ වගේ අපරාධයක් ඔයාට සිද්ධ වෙන්නේ නැහැනේ... ඔයාගේ ආදරේ දැනෙන තරම් මම සුදුසු නැ කියලා දත දත ඔයා මට ආදරේ කළේ ඇයි...'

'දැන් දුකින් කරන්න දෙයක් නැ සසුන්... මේ හැම දෙයක්ම අපි තනාගෙන ආපු දෙවිල් වෙන්න ඇති... ඒවා වෙනසේ කරන්න අපිට බැරි වුණත් ඒ නිසා වෙන්න ඇති... අනේ මගේ ජීවිතේ මගේ මට සදාකාලිකවම වේදනාවක් වුණා... ඒ හැම වේදනාවක්ම විඳින්න තරම් මම පව්කාරියක් වුණා... මගේ ඒ පව්කාරකම වෙනුවෙන් මම වන්දි ගෙවන්නම් සසුන්... මම ඇති තරමටම වන්දි ගෙවන්නම්...'

හදවත තුළින් හැඬිලා සසුන් දේ හැලෙද්දී දතට සිපට තිබූ දුම්බාට මල් පොකුර මම සසුන්ගේ දෙපාමුලින් තබා සීතලේ ගල් ගැසී තිබුණ ඒ දෙපා සිපගතිමි.

'මට උපදින සිහිම ආත්මයක ඔයාට මම වගේ වයිෆ් කෙනෙක්ව නම් හම්බ වෙන්න එපා... ඔයාට ආදරේ කරන, ඔයා දකින්න කැමැති පුරුවක් වයිෆ් කෙනෙක්ව ඔයාට හම්බවෙන්න ඕනේ... අනේ සසුන් මට සමාවෙන්න... මම ඔයාට ගොඩක් අපරාධ උනා... ඔයාට ගොඩක් අපරාධකම් කළා...'

ඒත්, ඇයි වේලාවක් මට සසුන්ගේ ඒ සීතලේ ගල් ගැහුණු දෙපා මළ සිතල විඳගන්නත් ලැබුණේ නැ.

'එපා... එපා... පව්කාරි මගේ දරුවාගේ මළ මිනියවත් අල්ලන්න උඹට දැන් වරම් නැ... පලයන් යන්න දෙයියනේ මගේ දෑහට නොපෙනී... උඹ මේ සිස්ටරුන් එක්ක ආවේ නැත්නම් උඹව මේ තැන මාගීම ගේ සාගන්න මම ඉඩ දෙන්නේ නැ... මගේ එක්කරත් කොල්ලව අපි අතුරින් මරාගෙන එතට දැන් සුද්ධවෙන්ඩ වගේ සසුරු හොලන්න... පලයන්... පලයන්... මගේ දරුවාගේ මළ මිනියටත් අශෝභන නොකර පලයන් යන්න...'

සසුන්ගේ මවගේ ඒ නව නිහඬතාවයෙන් පිටි සිටු නිවස පුරාම රැව්පිළිරැව් දෙන්නට විය. සිස්ටර් තාත්තා මා ළඟට පැමිණ සසුන්ගේ දෙපා අතර හඬාගෙන සිටි මගේ හිස එසෙව්වාය.

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

WWW.EXPRESSLANKA.TK
UPLOADED BY 'NIRO'

'මේ ලෝකේ ජීවත් වෙද්දී මනුස්සයින්ට සමහර වෙලා දේවල් වලට මුහුණ දෙන්න සිද්ධ වෙනවා සංජු.. ඒ හැම දේකටම මුහුණ දෙන්න හිතට සෙලින් කරගෙන ඉන්න ඕනේ.. මම දන්නවා ඔයාට දෙවියන් වහන්සේගේ පිහිට ලැබෙනවා කියලා..'

සිස්ටර් හෙමින් ආපසු එන අතරවාරයේදී මට ලංකරගෙන මගේ වින්දනා සිත සැනසීමට මහෝත්සාහයක් උත්සාහ කළාය. මිනිසාගේ මරණයේ... සාලුන්ගේ මරණයේ අසර විස්තරව සිටු මගේ හදවතට ඇය විශාල ශක්තියක් වූවාය. සහනයක් වූවාය.

'සංජු අද හොස්පිටල් එකේ ඉන්න අමාරුනම් එන්න ඔයා අපේ කොන්වන්ට් එකට.. ඔය හිත මට තේරුම් ගන්න අපහසු නැ... ඩොක්ටර් කිව්වා ඔයාගේ හිතට සාන්තිය සහනය අවශ්‍යයි කියලයි... රෙස්ට් කරන්න ඕනේ කියලයි..'

සිස්ටර්ගේ ඒ ඉල්ලීමට මම එක පයින්ම කැමති වූයෙමි. එසේ හොඳින් වෙරළේ මගේ සාමිරය තුළට වී එදින ගත කිරීමට සිදුවූයේ නම් එය මට දුක් අසහනතාවයක්, වේදනාවක් මටට පත්වෙනවාට සිතින් සැකයක් නොමැත.

සිස්ටර් සහස සිටින කොන්වන්ට් එක පිහිටා තිබුණේ සාන්ද්‍ර උඩය. කහ ගස් දෙපෙළියකින් මැද්දින් ගල් පඩි පෙළියක් එසේ ඇය මාව ඒ වෙසට එක්කරගෙන ගියාය. ඊට සලින් ඒ සංඝාරාමයට සිසිදිනක මම යොස් නොසිටිමි.

අවුල්ව තිබූ සිසිතට ඒ පරිසරයේ නිහඬ ... මට නෙත දුන්නේ සුවදායක බවකි.

'සංජු.. වෙන් එකක් දුන්නොත් ... ඇති නේද...'

සිස්ටර්ගේ සාමිරයේ තිබූ ... සාමිරයට යොස් මම ඇහැපත යොදාගත්තෙමි.

දෙසියයක් සිස්ටර් සහසා මට කළු නොවුණානම්... මගේ ජීවිතයේ අද දවස මොනෝ සෙයින් වෙනස් වෙන්නට ඉඩ තිබුණා නේද... මට සාලුන්ගේ මිනියෙකින් බලා නැතිමට වාසනාවක් ලැබුණේ ඇය නිසාමය. ඇය නොමැතිනම් මට ඒ පැත්ත සලුපසා පත් පායන්නවත් නොලැබෙන බව මම දනිමි.

'වෙන් එකක් දාගත්තනම් ඇඟට සැනිපයි නේද..'

නාහා සාමිරයෙන් පිටතට මම පැමිණෙද්දී සිස්ටර් මාදෙස බලා එලෙස ඇසුවාය.

'ඇඟට විතරක් නොමෙයි සිස්ටර්.. හිතටත් ලොකු සහනයක් ලැබුණා වගේ.. මට ඒ සහනය උදකරලා දුන්නාට සිස්ටර්ට කොයිත්

ඕනේ..'

'සංජු ඔය හිත හැමදාමත් සතුටෙන් තියාගන්න ඕනේ..'

එලෙස පවසන ඒ දයාබර මුහුණ දෙස මම දෙනෙත් දල්වාගෙන බලා සිටියෙමි.

'ඔව්, ඒ තරමටම මම පිනකරලා නැතිව ඇති සිස්ටර්..'

'සාට වරනගෙන ඉන්න.. සංජු හිතන්නේ හැම දෙයක් ගැනම නොමරව්ම පැත්තමනේ.. කවදාවත් ඔයා එහෙම හිතන්න එපා.. එහෙම හිතන්න හොඳ නැ..'

සිස්ටර් මට අවවාද කළාය.

'මම දන්නේ නැ සිස්ටර්.. ජීවිතේ යහපත් දේවල් ගැන මට හිතන්නේ ඒ විදිහටයි.. මට ජීවිතේ හැමදාමත් සතුට ළඟම රැඳෙන්න සිද්ධ වෙලා තියෙන්නේ ඒ නිසාමද මන්ද..'

'සමහර නැ සංජු.. අනිකා දුක් කිවුළුදී කරගන්න 'නැ... ඔව්, ජීවිතයේ තුළින් අනාගතය සකස් කරගන්න ඔයාට පුළුවන්.. ඒකට ඔයාට දෙවියන් වහන්සේගේ ආශීර්වාදය ලැබෙනවා..'

සිස්ටර් හෙමින් එලෙස පවසා ආපසු යන්න ගියාය. මම ඒ සාමිරයේ තනි වූයෙමි. සිස්ටර් ළඟින් දකගන නැති සාරුණිකය බව, සිහිවෙලා තරමටම ඇගේ එම සාමිරය පුරාමත් තිබුණේ හොඳ පිළිවෙළකි. අනුපිළිවෙළකි.

'සංජුට කම්මැලිද..'

මම ඇය දෙස බලා සිනාසුනා පමණි.

'අපි යමුද එළියට ටිකක්.. සාම අඳුර වැටිලත් නැනේ..'

ආයාසමත් අපි කහ ගස් යටට මැදිව තිබෙන ගිහල් ගල් පඩි පෙළ මුදුන වෙසට ගියෙමු. එහි සිට අවට නෙත් යොමද්දී මැවුණේ සුන්දර වූ සිතුවමකි.

'අපි මෙතෙන්ට වෙලා ටිකක් වාඩිවෙලා ඉම්මු.. මෙතන වාඩි වුණානම් මේ මට පිටාගේ මිත්සනාම නම් අනුරුවට පේනවා..'

සිස්ටර් වාඩි වූ ගල් පඩියට තල්ලෙනා පවියෙන් ඇගේ පාමුලින් මමද වාඩි වූයෙමි.

'සිස්ටර්ට කොහොම ස්තුති කරන්නද මන්ද.. මේ වගේ තැනකට මාව එක්කගෙන ආපු එකට.. දැන් මගේ හිතට හරිම සැහැල්ලුවක් දැනෙනවා..'

ඒ වෙනුවෙන් මම සිස්ටර්ට කෘතඥ වූයෙමි.

'සංජු ආසයිද මෙතන්ට..'

සිස්ටර් මගේ අතකින් අල්ලා ගත්තාය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 26

UPLOADED BY 'NIRO"

'අනේ මට සිස්ටර්... මේ හිතට දැනෙන සැහැල්ලුව, හැම මොහොතකම මා ළඟ රැඳෙවාවා...'

මම සුසුමක් හෙළුවෙමි.

'දුක් වෙන්න එපා සංජු.. ඔයාට හැමදේමත් ඒ හැටියට දරාගන්න පුළුවන්... ඊට කලින් ඔයා ඔයාගේ හිත හිතේ තියෙන බර නිදහස් කරගන්න...'

මම ඇය දෙස බැලීමි.

'මට එහෙම පුළුවන් වෙයිද සිස්ටර්...'

'ඇයි බැරි... සංජු ආසා නැද්ද හැමදේමත් මේ වගේ සැහැල්ලු විදිහට ඉන්න...'

ඇය එලෙසින් අසා මගේ මුහුණ දෙස උවමනාවෙන් බැලීය.

'දෙයියනේ... ඒ කියන්නේ මමත් සිස්ටර් වගේම ලෝකුවක් දැනෙන, හැම බැඳීමකින්ම නිදහස් වෙලා ඉන්න කියන එකද...'

'මම [illegible] සිස්ටර්...'

මම එලෙස පවසද්දී එක්වරම සිස්ටර් සානුනගේ මුවගට සිනහවක් නැඟුණි.

'එය වුණාද මම ඔයාව ආගමට ගන්න හදනවා කියලා... නෑ සංජු... අපි මොනම ආගමක් අදහුවත්, ඒ හැම ආගමකින්ම කරන්නේ මනුස්සයින්ව යහමගට ගන්න එකයි... ඊටත වඩා සේවයක් කරන එකයි... වඩාකයින් යහමගට ගන්න පුළුවන්නම්, හිතක ඇවිලිලා තියෙන දුක් ගිනි නිවන්න පුළුවන් නම් ඒක අපි සමාජයටම කරන යහපතක් වෙනවා... මම විශ්වාස කරනවා සංජුගේ හිත තේරුම් ගන්න මට අපහසු නෑ කියලා... මට පුළුවන් සංජුගේ හිතට සහනයක් දෙන්න...'

සිස්ටර් එලෙස පවසා වාඩිවී සිටි ගල් පඩියෙන් නැගිට ගත්තාය. මමද ඇයගේ දෑතම අල්ලා ගනිමින්ම නැගිට්ටෙමි. කොන්වන්ට එකේ සේවිකාවක් තේ කෝප්ප දෙකක් රැගෙන අප වෙත පැමිණියාය.

'සංජු බොන්න යන් එහෙන්...'

තේ එක බොන අතරේ මම සිස්ටර් දෙස බැලුවෙමි. මගේ හිතේ තියෙන හැම දෙයක්ම ඇය සමග පවසා හිත සැහැල්ලු කරගැනීමට මට සිතුණි. මානසික සුව පොඩි ගැලුණු, තෙරපුණු දුක් සංකා නිවා හැනීමට [illegible] මට නොලැබුණු අන්දමේ ආශිර්වාදයක් මට ඇයගෙන් ලැබුණා යැයි සිතුණි.

සිස්ටර් තේ කෝප්පය හොඳ ගැමින් පඩියෙන් පඩිය පහළ බැස යන්නට වූවාය. මමද ඇයව [illegible] කළෙමි.

'සිස්ටර්...'

ඇය නැවතුණාය. මම ඇය වෙතට ගියෙමි. තිස් තේ කෝප්පය ගල් පඩිය කෙළවරකින් තැබුවාය.

'මම කැමතියි මගේ ජීවිතයේ හැම දෙයක්ම සිස්ටර්ලාත් එක්ක කියන්න... සිස්ටර් කැමතිනම් අහන්න...'

සිස්ටර් සානුනගේ මුවගට සිනහවක් නැඟුණි.

'ඔයාගේ කඳුළු මට දෙන්න සංජු... එතකොට දෙවියන් වහන්සේ ඔය හිතට සැනසුම ලබාදෙයි...'

මම සිස්ටර්ගේ මුහුණ දෙස බලාගෙනම ඒ ගල් පඩි පෙළේ ඉදිරි පසට යන්නට වූයෙමි.

'කියන්න සංජු... හැම දෙයක්ම මාත් එක්ක කියන්න... මම ඒ හැම දෙයක්ම අහගෙන ඉන්නම්...'

මම දෑසින්ම මුහුණ වසා ගත්තෙමි.

'මම දන්නේ නෑ මගේ මේ අවාසනාවන්ත කතාව සිස්ටර්ට අහගෙන ඉන්න පුළුවන් වෙයිද කියලා... සමහර විට මගේ මේ කතාව ඇහුවට පස්සේ මේ තරම්වත් මට දයාබර වුණ සිස්ටර්ටත් මම ගැන පිළිකුලක් ඇති වෙයිද දන්නෙත් නෑ...'

මම එලෙස පැවසූ විට සිස්ටර් මගේ මුහුණ වසාගෙන සිටි දෑත ඉවතට කළාය.

'හැමදේමත් මට සංජුට දයාබර වෙන්න පුළුවන්...'

ඒ වචන මගේ හිතට ශක්තියක් එක්කලාද, ඒ මුහුණ දෙස කෙළින් බලාගෙන කිසිවක්ම පැවසිය නොහැකි විය. ඒ නිසාම මම සිස්ටර්ට පිටුපා ගල් පඩි කිහිපයක් පහළට බැස ගියෙමි. එත්, පසුපස පෙළේදී සිස්ටර්ද මා පිටුපසින් මා සමගම පැමිණ සිටුණි.

'මගේ ජීවිතේ මේ සිදුවීම් දෙයක් කවදාවත් මම ප්‍රාර්ථනා කරපු දේවල් නෙමෙයි, මිනී සමහරම ජීවිතේට ලැබෙනත් දේවල්මත් නෙමෙයි සිස්ටර්... එත්, මගේ දෛවය මගේ ජීවිතයට මහ පුදුම විදිහට පරදුව ගහලා... මම අකමැති දේවල් මගේ උරුමයන් බවට පත් කෙරුවා...'

ඒ ගැන සිහිපත් කිරීම පවා මගේ හිතට එක් කළේ මහා මුසලකමකි.

'ම..ම.. පිළිස්සෙන මට දුන දුනක් හිතේද ලබාගත්තු ගැහැණියක් සිස්ටර්...'

****

WWW.EXPRESSLANKA.TK 27

UPLOADED BY 'NIRO'

05

හැමදාමත් හැන්දෑවට මුදුන් වඳින්න හෙන්දිරික්කා මල් කඩන එක මගේ ජීවිතේ එක පුරුද්දක්ව තිබුණි. රතුපාට, කහපාට, සුදුපාට හෙන්දිරික්කා මල් ගස් පේළියක් මිදුලේ මුදුනෙහෙ තියන මල් පැළ අතර ඒ නිසාම අම්මා වවා තිබුණි. ඒ අසලට වී කඩ මල් කඩමින් සිටියදී ලක්ෂ්මී අක්කා මා සොයාගෙන පැමිණියාය.

'සංජු... හෙට ක්ලාස් යන්න තියෙනව දවසක්ද...'

ලක්ෂ්මී අක්කා මගේ ලොකු අම්මාගේ දියණියය. මට වඩා වසර අනුපාට වැඩිමහල් වූ ඇය හා මා අතර පැවතියේ සහෝදරත්වයකට වඩා, සම වයසේ යෙහෙළියන් දෙදෙනෙකු තරම් වූ මිතුරත් බවකි. අප දෙදෙනා සසා ඔහ කාලෙද් හැමිටිය. හැදුනේ කියා සොයවි.

'ඇයි ලක්ෂ්මී...'

ඇය මා දෙස බලා සිනාසුනාය.

'කියන්නකෝ මන්... ආවම්මර පෙන්නන්නේ නැතිව...'

'හෙට ක්ලාස් යන්නේ නැතිව ඉන්නකෝ...'

'ඇයි... කොල්ලෙක්වත් හොයාට හරි එනවා කිව්වද... කිට වෙන්න.

මම විහිළුවට මෙන් එලෙස ඇසුවෙමි.

'ඒ විදියේ දෙයක් තමයි...'

'ස්...නෑ... සුදුමයි... එහෙනම් උඹටත් කොල්ලෙක් ගැන ආදර හිතක් පහළ වුණා කියපුවනම්... අනේ වාසනාවන්...

ලක්ෂ්මීගේ ආදරය අපේක්ෂාවෙන් කොහොත් පිහිම ලැබී ඇය සතු සත පැමිණියද ඒ කිසිම අයෙක් සමග ඇය සම්බන්ධතාවක් ඇතිකර නොගත්තාය. ඇය සැමවිටම පැවසුවේ ටිය ලබට මගේ මිදයක් හටයි.

'ඇයි... මහ ආදරවන්ත මයාට කොල්ලෝ ඇලෙක්ක...'

'කොල්ලෝ ඇලෙක්ක් වුණාට ආදරය තමා මම ඇලෙක්ක් කරගන්නේ නෑ... කවදාහරි මම ආදරය කරන්නේ මාට ලැදි කරන කොල්ලෙකුටමයි... එහෙම නැතිව කොද්දක යුණු බලනවා වගේ දකින දකින කොල්ලෙක්ට ආදරේ කර කර බලන්න මම ආස නෑ...'

'කියන්නකෝ ලක්ෂ්මී කවුද... අර අද වවුණිදි පස්සෙන් ආපු කොල්ලවත්ද...'

'මින්සු... හෙට උදෙන්න ... ... එහෙනම ... කියන්නම් ...'

ලක්ෂ්මී එලෙස පවසා යන්නට ගියාය. ඊට මොහොතකට පසු ලොකු අම්මාද අප නිවසට පැමිණ අම්මා සමග කතා කරමින් සිටිනු මම දුටුවෙමි.

පසු දින විද්‍යුත් හෝයත නැවින් මම වියන් දවල්වත පොහොට නිදාගතිමි. එහෙත් අම්මාගෙන් මට ඒට ඉඩක් නොලැබුණි.

'සංජු... මොකද අද ක්ලාස් යන්නේ නැද්ද... දැන් වෙලාව කියද...'

අම්මා මගේ නිදිගෙන ළඟට පැමිණ නැගෙන්නට විය.

'අද ක්ලාස් යන්නෙ නෑ අම්මේ...'

මම දෑස් පියාගෙනම පිළිතුරු දුන්නෙමි.

'ඒ ඇයි... ක්ලාස් යන්නේ... ක්ලාස් වලට සල්ලි දීලා ගෙදරට වෙලා ඉඳලා හරියනවයැ... නැගිටින්න... නැගිටින්න...'

'අනේ බෑ අම්මේ... අද යන්න විදිහක් නෑ මට...'

ලක්ෂ්මී ගැන කිසිවක්ම නොකියා මම අම්මාට එලෙස කීවෙමි.

'අනේ මම දන්නේ නෑ දරුවෝ... මයාලගේ වැඩ ගැන...'

අම්මා කාමරයෙන් පිටව ගියාය.

වැඩිපුර වියක් නිදාගැනීමට සිතාගෙන සිටියද අම්මගේ පැමිණීමෙන් පසු මගේ නින්ද නැවුණි. එහෙත් මම ඇඳේ ඒ මේ අත පෙරළෙමින් සිටියෙමි. මම නැගිට මුහුණ සෝදාගෙන පැමිණෙන විට අම්මා නිවසේ නොසිටියාය. ඇය ලොකු අම්මාගේ ගෙදර ගිය බව තාත්තා පැවසීය.

'තාත්තේ... මගේ ලොකු අම්මලාගේ ගෙවල් පැත්තේ යනවා...'

ලොකු අම්මලාගේ නිවස හා අප නිවස නිවස අතර දුරයේ කිලෝමීටර් භාගයක පමණ දුරකි.

'ආ... සංජුත් අද ක්ලාස් ගියේ නැද්ද...'

මම ගෙට ඇතුල් වෙද්දීම ලොකු අම්මා මා දෙස බලා සිනාසුනාය. ඒ නිවස තුළ රඳින සිරියම් විශේෂත්වයක් ඇතැයි මට සිතුණි.

'ඇයි ලොකු අම්මේ අද මේ...'

මම ඒ විශේෂත්වය පිළිබඳව විමසුවෙමි.

'ඇයි ලක්ෂ්මී කිව්වේ නැද්ද...'

මුව පුරා සිනහවක් එක්කර ගනිමින් ලොකු අම්මා මගෙන් එලෙස ඇසීය.

'නෑ...'

'ලැජ්ජාවට වෙන්න ඇති... අද ලක්ෂ්මීව බලන්න මහත්තයෙක් එනවනේ...'

'ආනේ... ඇත්තද...'

'එහෙනම් මේකයි මේ රියේ මුදලා ආගය හොරෙන් හන්ද... අනේ හොඳයි ලක්ෂ්මී... එයා මහත්තයෙක් වෙන්න හොඳ කියපුවනම මට

WWW.EXPRESSLANKA.TK 28

UPLOADED BY "NIRO"

නපී දාසයි... ඕන්න ඔයා මහත්තලි වෙද්දී මම කමයි යාළු මහත්තලි... හරිද..'

ලොකු අම්මා ඉදිරියේ සිටිවනම කියා ගැනීමට නොහැකි නිසාදෝ ලක්ෂ්මි මාවද ඇදගෙන මිදුලට ගියාය. ලොකු අම්මා සිනාසෙමින් අප දෙස බලා සිටියාය.

'මගේ නම් කොන්ගේ තියෙන එකක් උනත් මම උඹට කියනවා... ඒත්, උඹ මට මේක කියන්නෙ නැතිව හැංගුවා හොඳ එකෙකි... ඇයි උඹට ඔය හිතුණද උඹව බලන්න එන මහත්තලයට මම අල්ලගනියි කියලා...'

ලක්ෂ්මියගේ අතින් ඇදගෙන යන ගමන් මම ඇගෙන් එලෙස ඇසුවෙමි.

'උඹ නම් අතින් ඒකටත් බැරි එකිනේ...'

ලක්ෂ්මි මාදෙස බලා සිනාසෙමින් එලෙස පැවසුවාය.

'දෙයියන්ගේ පිහිටෙන් මට කොල්ලන්ගෙන් කිසිවක් නැහැ... ඒත්, ඇත්තටම කොල්ලෝ මගේ පස්සෙන් ඇවිත් හිනාකාලා වගේ මගේ ආදරය ලබාගන්න 'ට්‍රයි' කළත්, දෙයියනේ කියලා කොල්ලෝ පස්සෙන් ගමන ගිහින් අනේ මට ආදරේ කරන්න කියලා හිතුණේ එකම එක කොල්ලටයි...'

'කවිද ඒ... අර හිය පෝය දවසේ කැළණි පන්සලේදී දැක්කයි කියපු කොල්ලද...'

ලක්ෂ්මි ඒ ගැන එලෙස අසද්දී ඒ කුවරුහට ලබ මගෙයට කතා ගැනීමට මම උත්සාහ කළෙමි.

'අනිත් ඔයාට ඒ කොල්ලත් එක්ක හිතින් හොරෙන් හරි කතා කරන්න තිබුණනේ...'

'කොහොම කතා කරන්නද ලක්ෂ්මී... අම්මයි නැඟියි දෙදෙනත් කියාගෙන... අම්මගේ ඇසැ වැහුවත් අනේ නංගියේ නම් ඇහැරවගන්න බැහැ ලේසියෙන්... ඇත්තටම ඒ කෙටි මම මල් පූජා කරලා මිදුළු ගෙයින් එළියට එද්දී මට මරගෙත් කතාත් කළානේ තව කියන්න කියලා... මට දුකයි එච්චරත් වෙලා මට එයාව කිස් උනානේ...'

'හැබැයි එහෙනම් ලබන පෝයටත් ඒ කෙටි කැළණි පන්සල් එයි...'

'මුවත් හිතාගාන්ට එහෙම... ඕන්න ඔයාව බලන්න මහත්තලයා එන දවසෙම මම කිව්වා... ලබන පෝයදට ඔයා එන්න මගේ මාත් එක්ක කැළණි පන්සල් යන්න හරිද...'

මම පැවසුවට ලක්ෂ්මි එයයි කිය සලා සැමින්නීම කළ කළාය.

'ඒක හොඳයි... අන්න...'

මම එක්වරම පාර දෙසට හොත් යොමාගෙන ලක්ෂ්මියගේ අවධානය ඒ වෙත යොමු කළෙමි. පාර දිගේ කාර් එකක් පැමිණෙමින් තිබුණි.

ලක්ෂ්මියගේ මුහුණ ලැජ්ජාවෙන් රතුවූයේ ඇගේ දෑස් ඉදිරිපිටමය.

'මූණ රතු කරගන්න ඕනේ ලැජ්ජාවෙන් නෙමෙයි ලක්ෂ්මි... ආදරයෙනුයි...'

මම එලෙස පවසා සිනැහුණද ඇය හැඩිගෙන සිටියාය.

'අයියෝ... අයියෝ... මිනිහෙන් මම හිටියේ කාර් ගෙනෙනකම් පුංචි වෙන්නවත් කොල්ලෙක් එක්ක ගැටිල්ලෙන්න කියලා... හෝ ඇලුම්වා... අවංක ආදරයක් වෙනුවෙන් ප්‍රතිපත්ති රැක්කෙනේ...'

'අනේ අපි කොටි යමු... යමිකෙනා ඉන්න එකා හරිත් නැහැනේ...'

ලක්ෂ්මි මාවද අරගෙන නිවස දෙසට දිව යන්නට සැරසුනාය.

'ඉන්න... ඉන්න... දුවන්න එපා... හොඳ නැහැනේ...'

කාර් එක මිදුලේ කෙළවරක වූ රට අඹ ගහ යටින් නතර විය. ඉදිරිපිට දෙදෙනෙකු සහ කාරුණ පෙනුමැති පුද්ගලයෙකු කාර් එකෙන් බැස්සේය.

චිකේ... ඒ මනුස්සයාද ලක්ෂ්මිව බලන්න ආවේ... එයාට නම් අපේ ලක්ෂ්මි ගැලපෙන්නේ නෑ... ලක්ෂ්මි එයාට කැමති වෙන්නෙත් නෑ... මිහි ලක්ෂ්මිව කැමති වෙන්න දෙන්නෙත් නෑ... මෙච්චර ගස් ගල් වගේ කොල්ලෝ ඉන්න රටේ අපේ ලක්ෂ්මිව ජීකාර් ගැටව්ලෙන් මොකටවද.

එම මහත්තලයා පිළිබඳව නොරපුරු සැපසූ මගුල් කපුටා ගැන මගුල ඇති වූයේ කරගෙයකි.

'සාදු ගොඩිවන් මෙතනට එන්නකෝ...'

ලොකු අම්මා මට කතා කළ හෙයින් මා ඒ වෙත දිව ගියාය.

'අනේ අර ලක්ෂ්මිව ටිකක් අන්දවන්නකෝ... ලැජ්ජාවේ කාමරේට වෙලා ඇතිනෙවා...'

මම කාමරයට යන විට ලක්ෂ්මිට දමිසාට සාරියක් අන්දවමින් සිටියාය. ඇගේ සිරුරට, සාටට එම සාරිය හොඳින්ම ගැළපුණි.

'ෂ්හ්... ඔය ඉන්නේ පුංචි පුරංගනාවියක් වගේ...'

සැබවින්ම ලක්ෂ්මි එම මොහොතේ ඒ තරම්වටම හැඩිට මට පෙනුණි.

'අනේ මට ලැජ්ජයි සාදූ...'

'මොකටවට ලැජ්ජා වෙන්නද...'

'ලක්ෂ්මි... එන්න... එන්න...'

ලොකු අම්මා පැමිණ ලක්ෂ්මිව කාමරයෙන් සාලය වෙතට එක්කරගෙන ගියාය. මමද මිදුළු පසු පස කොස් ගෙදරකට අසලින් නතර වූයෙමි.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 29

UPLOADED BY 'NIRO'

එක්වරම මට මගේ දෙනෙත් අදහාගත නොහැකි විය. මම උවමනාවෙන් ලක්ෂ්මී ඉදිරිපසින් වාඩිවී සිටින ඇය බැලීමට පැමිණි ඒ මනමාලයා දෙස බැලුවෙමි.

දෙවියනේ... මම මේ දකින්නේ හීනයක්ද...

'සැදූ... අනේ දුව ඔයත් ලක්ෂ්මී ළඟින් ඔහොම වාඩිවෙන්න ලැදී පාටේ ඇඹරෙනවා එයා..'

ලොකු අම්මා එලෙස පවසා මගේ අතින් අල්ලාගෙනම ගොස් ලක්ෂ්මී අසලින්ම වාඩි කරවීය. මට ඒ මොහොතේ කිසිවක්ම සිතාගත නොහැකි විය.

මගේ දෙනෙත් එක්වරම ඔහු වෙතට යොමු විය. ඔහුගේ දෙනෙත්ද මා වෙත යොමු විය.

'දෙවියනේ... එහෙනම් ලක්ෂ්මීව බඳින්න මනමාලයෙක් විදිහට ආවේ ඔයාද...'

කලකට පසුපසෙදී මා සිත සොරාගත් ඒ මුහුණ දෙස පවා මට කෙලින් බලා සිටිය නොහැකි විය. ඒ දෙනෙත් ඉදිරියේ මම අසරණ වුයෙමි.

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

'ඇයි ඔයා ඔය හැමෝටම හොරෙන් ගෙදර දුවගෙන ආවේ...'

ලක්ෂ්මී හඬපා මා සොයාගෙන පැමිණියාය. ඒ වතාවේත් මම සිටියේ මගේ කාමරයේ යහන මත වැතිරගෙනය. ලක්ෂ්මීව මනාලියක් ලෙස බැලීමට පැමිණි එම තරුණයා ගැහුණු මොහොතේ පටන් මාසිත මෙතෙක්කල් කලඹා හැරියේය. කාලුණී විතාරයේදී මගේ සිත පදිනම් සොරාගත් ඔහු ලක්ෂ්මීගේ මනාලයා වීමට සෙරුම් සිටින මට අදහාගත නොහැක්කක් විය. එය දෛවයේ හාස්කමක් බඳුවිය. සිහුව නොහ ගැඹුරු කුලීනම ඔහු ගැන ආදරය පිපුණු සිහින්... ලක්ෂ්මී සමඟ ඉදිරිපසට වී බලාසිටීම මට කළ නොහැක්කක් විය. මගේ ජීවිත කාලයේ මා පත්වූ අතිරුම අවස්ථාව එය විය. ඒ නිසා සියල්ලටම හොරෙන් මම ආපසු නිවසට පැමිණියෙමි.

ලක්ෂ්මී අහියා මා පත්ව සිටියේ අසරණ තත්වයකය.

'සැදූ... ඇයි නංගී..'

'ඇයි ඔයාට එකපාරටම මොකද වුණේ... කියන්නකෝ මට.'

ඇය මගේ ඉහ මුදුනින් වාඩි වී මගේ හිස අතගෑවාය. ලක්ෂ්මී පිළිබඳව මා සිත තුළ ඇති වූයේ අනුකම්පාවකි.

මට සුසුමක් හෙලුණි.

'එකපාරටම මගේ ඔළුවට අමාරුවක් ආවා ලක්ෂ්මී... ඒකයි මම කියන්නෙවත් නැතිව දුවගෙන ආවේ... ටිකක් නිදියි කියලා හිතුනා...'

මම එලෙස බොරුවක් කියා ඇගේ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි. ඇගේ මුහුණ පුරා පැතිර තිබුණේ සොම්නස් බවකි. ඉතිරි තිබුණේ දයාබර බවකි. ඇය මා දෙස බැලුවේ මගෙන් කිසිවක් ඇසීමටය. මා ඇයගෙන් මොනවා හෝ අසාවි යැයි සිතාගෙන මෙන්ය.

එහෙත් මට ලක්ෂ්මීගෙන් කිසිවක්ම ඇසිය නොහැකි විය.

'අරයත් ඇහුවා... කෝ ඔයා කියලා..'

මම කිසිවක්ම නොඇසූ නිසාද කොහෙදෝ ලක්ෂ්මී පසුව ඇයව බැලීමට පැමිණි එම තරුණයා පිළිබඳව එලෙසින් මා සමග කතාවට එක්වීමට සූදානම් වූවාය.

'ඇත්තද...'

මට ඉබේටම තොල් මැතිරුණි.

'එහෙනම් එයත් මම ගැන හොයලා තියෙනවා... එක පාරටම මට මොකද වුණේ කියලා හිතලා තියෙනවා..'

එලෙස සිතන විට මගේ සිත පිල්දුණි. මට හිමි වෙන්නට තිබූ වස්තුවක් මගෙන් අහිමිව යනවා සේ දැනුණි.

'හැබැයි මොනවද කිව්වේ...'

ලක්ෂ්මී මගේ දෑත් අරගෙන මා දෙස බැලුවේ ලැජ්ජාශීලීවය. ඒ, මා ඇයගෙන් ඇසිය යුතු ප්‍රශ්නයක් මා ඇයගෙන් නොඇසූ නිසා ඇයටම මගෙන් ඇසීමට සිදු වූ නිසාවිය යුතුය.

'අනේ මට එකවත් සිතාගන්න බැරි වුණා..'

ලක්ෂ්මී මා දෙස බලා සෙමින් සුසුමක් හෙලනවා මට දැනුණි.

'ඔයාගැලපු ඉන්නේ... ආයෙමත් එන්නම් කිව්වා...'

ඒ වචන වලට මගේ සිත කිසිගැස්සී ගියේය.

'එයා එහෙම කිව්වද...'

නිහඬව සිටි මට එවර ලක්ෂ්මීගෙන් එලෙස ඇසුණි.

'දන්නවද නම මොකක්ද කියලා...'

මම හිසසලා එය නොදන්නා බව ඇඟවීමි.

'රංග... රංග වන්නිආරච්චි...'

'ලබන සෝම දවසට ඔයාගේ "ගරියට" බලන්න එනවාත් කැලුණි හත්පල් ඒක ගෙන යන්න හිතෙනවාහම් නේද..'

ලක්ෂ්මී දෙවර හාහුරිව ලැජ්ජාවෙන් පවසද්දී මට ඇය ගැන දුක සිතුණි.

'එසේ නම් ඇය මේ සූදානම් වෙන්නේ ඇයව බැලීමට පැමිණි තරුණයා ඇයට වචනයක් දීමටත් පෙර, ඔහුත් සමඟ ආදර සම්බන්ධයක්

UPLOADED BY 'NIRO"

ගොඩනගා ගන්නද... ඇයි. එයා ඒ තරම් දුරක් මේ ඩී-හට හිතේ දෙයියනේ...'

'තවම එයාලා වචනයක් දුන්නේ නැහැනේ...'

මම එලෙස කියද්දී ලක්ෂ්මී ලැජ්ජාවෙන් සිනාසෙමින් මගේ දකුණ අල්ලා ගත්තාය.

'මට හිතෙනවා එයා කැමැති වෙයි කියලා...'

ලක්ෂ්මී පාහා කළේ අභිසනාවය

'ඇත්තටම කැමති වෙයිද සදූ...'

මට ඒ සිත විදවීමට සිත නොදුනි.

'ඔව්... කැමති වෙයි...'

ලක්ෂ්මී ආපසු ගිය පසුත් මා කල්පනා කළේ ඒ ගැනමය. මට කල්පනා වූයේ එලෙසය.

'රංග වත්කිආරච්චි... එහෙනම් ඔයා මගේ හිත ළඟ නැවතිලා ලක්ෂ්මී ළඟට ගියා... එහෙම වුණොත් මේ තරම් දවසක් යාළුවා වගේ එකට හිටපු ලක්ෂ්මීටයි මටයි එකට ඉන්න බැරි වෙයිද... ලක්ෂ්මී වෙනුවෙන් මගේ සිත ඊර්ෂ්‍යා කරයිද...'

'ක ඇල ගාමසට එකක බැඳෝර් කොහොන්ද... හොඳ කොල්ලා... ඒ මිනිස්සු නම් ඉතාලින්ම කැමතියි වගේ...'

අම්මා කාන්තා පමණ පවසන අපූරු බස් ඇරට මුවාවී අසා සිටියෙමි. මගේ දකුණ පසුවට ළං විය. පසුවී නිවී ගිය සදින් දසට දකොන්තාම විය.

'දෙයියනේ එහෙනම් කොහේ සින්දුවන්න ඒවාගෙන්ම වුවයිද...'

එහෙම වෙන්න එපා කියා හඬ වැටීමට තරම් මගේ සිතට දුකක් දැනුණි.

'සදූ...'

මා දොර අසළ සිටිනු දකින්නද නොහේද අම්මා මට කතා කළාය.

'මොකද ලක්ෂ්මී කියන්නේ... කැමතියිලුද...'

එහෙත් ඊට පිළිතුරක් දෙනවා වෙනුවට මම අම්මා දෙස බලා සිටියෙමි.

ඒත්, ඒක එහෙම වෙන්න එපා... ඒක එහෙම වෙන්න බෑ... බෑ... බැහැයි...

මාසික නුඹ එලෙසින් දේකාර දෙන්නට විය. ඒ දේකාරය සිතට ගෝෂියක් සේ දැනුණි.

'ලක්ෂ්මී විතරක් කැමති වෙලා වැඩක් තියෙනවායැ... ඒ පිරිමි ළමයත් කැමති වෙන්න එපායැ...'

මම සිටියෙමි.

අනේ රංග... ඔයා ලක්ෂ්මීට නම් කැමති වෙන්න එපා... එහෙම වුණොත් ඒක මට බලාගන ඉන්න බැරිවෙයි...

****

'මොකද අද කවදාවත් නැතිව උඹ 'මූඩ්' ගාගලා ඉන්නේ...'

මගේ පාසැලේ හොඳම යෙහෙළිය චතුරි හිරිපා විකාවටම මගෙන් ඇසුවාය. එහෙත් මම ඊටට පිළිතුරු දීමට නොගියෙමි. ඒ නිසාම චතුරි එලෙස ඇසීම පසුව කරන්නට දුනීය.

'උඹ අසාමදසිනම් මම අහන්නේ නෑ... ඒත්, සදූ උඹ ඉන්නේ ලොකු දුකකින...'

චතුරි යළිත් මගෙන් එලෙස ඒ පිළිබඳව විමසුවේ පාසල් අවසන්ව මිතුරිය සමග නැවතුම් පළට පැමිණි මොහොතේදීය.

'උඹ හරි චතුරි... මේ එක ප්‍රශ්නයක් නිසා මගේ හිත හොඳටම සිනි අරගෙනයි තියෙන්නේ...'

ඒ කියල්ලම මට කාටවත් හෝ සමග පවසා සිතට සහනයක් ලබාගැනීමට ඇත්තම යුතු සිතුණි.

ඇයි ඒක මටත් කියන්න බැරි ප්‍රශ්නයක්ද...

ඊට පිළිතුරක් නොදී මම චතුරිගේ මුහුණ දෙස බලා සිටියෙමි.

මට එලෙස සිතුණි.

අපි වෙනින් මොනවා හරි දෙයක් ගැන කතා කරමු චතුරි... මගේ මේ හිත ටික දවසක් යද්දී හරියයි කියලා මම හිතනවා...

මොහොතක් චතුරි මා දෙස පුදුමයෙන් බලා සිටියාය.

'මට පුදුමයි... 'තමී බ හෝ විකාරගේ' කියලා ඉන්න උඹ වගේ කෙල්ලෙකුගේ හිතටත් විඳවන්න ප්‍රශ්න එනවනේ...'

චතුරිට පමණක් නොව ඒ පිළිබඳව මටත් මා ගැන පුදුම සිතී සිතුණි.

'මන්න මීටර අල්ලලා පැත්තකට දාලා වරෙන් බස් යන්න 'සමනලී පුප් ගෙන්' එක නැත්නම්... මට 'පාට පාට ආදරේ හොයා' යන්න බෑනේ...'

චතුරි එහෙම කිව්වට පස්සේ අපි මිතුරුව බස් නැවතුම් පළේ සිට සමනලී පොත්හල වෙතට පියවර නැඟුවෙමු.

'මන්න එකක් කිව්වා... මොකක් හැලෙවෙන්න නම් බෑ... මට පොත ගන්නු නැවියක් උඹ එන්න ඕනේ යන්න...'

www.sinhalalibrary.com
WWW.EXPRESSLANKA.TK 31
UPLOADED BY 'NIRO'

පොත් සාප්පුවට ඇතුළු වෙද්දීම චතුරි මට පැවසීය. ඒ මම පොත් රාක්ක අතරට ගොස් එකින් එක පොත් ඇද බලමින් සිටීම බොහෝ වෙලාවට පුරුද්දක් කරගෙන සිටිනා බැවිනි. ඒ නිසා චතුරි එලෙස රස්සියාවූ වූ අවස්ථා තිබූ බැවිනි.

චතුරි පසුපස මමද 'පාට පාට ආදරේ පොත' පොත් රාක්ක අතරින් සොයන්නට වූයෙමි. ඒ අතර මගේ අතට හසුවූ නවක නවකතා සිහිපයක් අතට ගෙන මම ඒවා උඩින් පල්ලෙන් පෙරළා බලන්නට පටන් ගතිමි. එලෙස එක් නවකතාවක් අතටගෙන එය පෙරළමින් මදක් පස්සෙන් පස්සට ගිය මා කාගේදෝ ඇඟේ හැප්පුණි. මට ලැජ්ජා සිතුණි. සමාව අයැදීමට හිස හරවා පසුපස බලනවිට මා දුටුවේ සිහිනෙකින්වත් අපේක්ෂා නොකළ රුවකි. මගේ දෑස් එක්වරම ඔහුගේ දෑස් අතර සිරවී යන්නට විය.

'රංග මහතා..'

මගේ සිත කෙඳිරීය.

'බුක් ෂොප් ආවද..'

මගේ දෑස් දෙසම බලාගෙන ඔහු එලෙස ඇසීය. ඒ දෑස්වල තිබුණේ ආදරණීය බැල්මකි. මගේ දෑස් ඉවතට යා නොහැකි දයාබර බවකි.

මම හිස සැලීමි.

'මොකක්ද හොයන නවල් එක..'

'ලව් ස්ටෝරි එකක්ද..'

මම සිනාසීමට උත්සාහ කළෙමි. ඒ උත්සාහය දෙස ඔහු බලා සිටින අයුරු මම දුටුවෙමි. එක්වරම මගේ මතකයට ආවේ ලක්ෂ්මීවය. ඔහු ලක්ෂ්මීව බැලීමට පැමිණි මොහොතය.

'එදා මිසට මොකද වුණේ..'

රංගගේ මතකය අතරට එක්වී තිබුණේද එම මොහොතය.

මම නිහඬවම බිම බලාගතිමි.

අප අතර වූයේ නිහඬතාවකි. මා සිතට ඒ මොහොත කල්පයක් සේ දැනෙන්නට විය.

'සඳු... හරි...'

චතුරි මාවෙත පැමිණියාය.

'අපි එහෙනම් යනවා..'

'කවද්ද ඔන් ඒ හැඟෙනියා..'

පොත් සාප්පුවෙන් පිටතට පැමිණ විදුරු දොරවල් අතරින් යළිත් රංග දෙස බලමින් චතුරි මගෙන් ඔහු පිළිබඳව විමසීය. යළිත් වතාවක් මගේ සිත උණු වී යන්නට විය.

'දෙයියනේ මම කොහොමද ඒ ලක්ෂ්මි අක්කාව බලන්න ආපු මහත්මයෙක් කියලා හිටන් ඇරලා චතුරි එක්ක කියන්නේ... මට බෑ එහෙම කියන්න... එහෙම කියන්න වටින මගේ හැටට එක්කෙනෙක් නෑ..'

'සඳු..'

මම එලෙස අසරණව පසුතැවී පොත්පල ඉදිරිපිට සිටියදී කිසිවෙකු මගේ නම කියා මට කතා කරන හඬක් ඇසුණි.

'අන්න ඒ සේර් මිසට කතා කරනවා..'

චතුරි මගේ අත මිරිකීය. මම ඇගෙන් මිදී සෙමින් හිනැවෙන බිමට හැරුනෙමි.

සංසි පොත් මිටිය දෑතින්ම තුරුල් කරගෙන මම ඔහු අසලින් නතර වූයෙමි. හිස ඔසවා ඔහු දෙස බැලීමට සිතුණද මට එලෙස කිරීමට හිත එකලයක් කරගැනීමට නොහැකි විය.

'සැපුව යන්න හදන්නද..'

එවර මම හිස එසවූයෙමි. ඒ මුව දුටු මගේ සිතට මහා සැනසුමක් දැනුණි. ඒ හඬට හිත පුරා පැතිර තිබූ සැම බරකින්ම නිදහස ලැබූවාක් මෙන් සැහැල්ලුවක් දැනුණි.

'හැබෑ..'

මා හැත මට පුදුම හිතුණි. සතුටක් දැනුණි. ඔහු පිළිබඳව වූ ආදරය ඉදිරියේ මගේ හිත ගැස්සිමක් ඇති මට සිතුණි.

'එතකොට මිසගේ යාළුවා..'

මම ආපසු හැරී චතුරි දෙස බැලුවෙමි. ඇය මා හා රංග දෙස බලා සිටියාය.

'සඳු කියනවා මිසට යන්න කියලා... එයා එක්ක ලේට් වෙනවලු..'

රංග සිනහවෙමින් චතුරි දෙස බලා පැවසීය. චතුරිගේ මුව පුරාද සිනහවක් නැගුණි.

'ඇත්තද සඳු..'

චතුරි මා වෙත පැමිණ මගේ අතකින් අල්ලාගෙන රංග දෙස බැලීය.

'හරි..හරි... මම යන්නම්... ඇත්තටම මට ලේට් වෙනවා..'

චතුරි මා දෙස මොහොතක් බලා සිටියාය. මට කිසිවක්ම සිතා ගැනීමට නොහැකි විය.

මට පිටුපා යන චතුරි දෙස මම මොහොතක් බලා සිටියෙමි.

'යාළුවා යන්න ගියා..'

රංග එලෙස පැවසුවේ යාළුවා ගියා... දැන් අපි දෙන්නා විතරයි කියලා කියන්නාක් මෙන්ය.

'අපිත් යමු..'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 32

UPLOADED BY 'NIRO'

රංග මාදෙස බලා දයාබරිත හඬින් පවසද්දී මම කෝප වූ ලෙසින් ඔහු දෙස බලා සිටියෙමි. ඒ මොහොතේ මා ඒ සිටින්නේ ලක්ෂ්මිව මනාමාලිය කරගැනීමට ඇයව බැලීමට පැමිණි රංග සමග යැයි මොහොතකටවත්... හැඟුමක්වත් මට නොදැනුණි.

මා ඒ සිටින්නේ කැලණි විහාරයේදී මගේ සිත ආදරයෙන් සපල කළ රංග සමග යැයි මට සිතුණි. සමනලී නොවානැසිල්ලේ සිටවන මහලේ සිහිවී අවන්හලක් වෙසට රංග මාව එක්කරගෙන ගියේය.

මීගමුව සිස් නැවතුම් පළ දිස්වෙන තරම් විසාල ප්‍රමාණයේ වීදුරු ජනේලයක් අසල තිබූ මේසයක මුහුණින් මුහුණ බලා අපි අසුන් ගත්තෙමු.

'ඔයා මොනවද බොන්නේ...'

'මට සිතෙන නෑ...'

'සිතනට කොමෙයි...'

'එහෙනම් මොනාවිද බොන්නේ...'

එලෙස ඇසීමට සිතුණද රංග ඉදිරියේ එවන් හසන්නැමක් දක්වීමට මට හැකියාවක් නොතිබුණි. මම දෑස් කොනින් රංග දෙස බැලීමි. ඔහු සිටියේද මගේ නොන් ඉමෙන් ඇසුවිය නොහැකි ලෙසිනි.

'මොනාවා හරි කිසි කතා කරද්දී මහා ගොඩක් කතා කරන්න පුළුවන්ලු...'

රංග සිනාසෙමින් පැවසීය. මොහොතකින් ඔහු දෙවම් වීදුරු දෙකක්ද රැගෙන පැමිණියේය. දෙවම් වීදුරුවනි පිටිලය මම අනාගැවෙමි. එය සීනිද දැනුණි. රංග මට වඩාත් ළංවෙනයේ ඔහු වාඩිවී සිටි පුටුව මේසයට ළංකරගත්තේය. එය කුඩා රවුම් මේසයක් නිසා මේසයට වඩාත්ම ළං වූවිට අපේ මුහුණු එකිනෙක ගැටෙනා තරමට ළංවූවාය. රංගගේ හුස්ම ඉතා පහළ කොලහලුරු සවා මම දැනුණි.

'දෙයියන් මම මේ දකින්නේ සිහිනයක්ද...'

මොහොතකට මට සිතුණි.

'ලක්ෂ්මි මොනාවද කියන්නේ...'

රංග මාදෙස බලා ඇසීය.

'එහෙනම් රංග වතුරිස්ස යන්න කියලා මාව මේ වගේ තැනකට එක්කගෙන ආවේ ලක්ෂ්මිගේ නැතිඳැන්න අසාමුජත ඇත මගෙන් දැනගන්නද...'

මිම බවක කුලින් උගුරට ළංවූ දෙවම් ප්‍රමාණය අසාගු වීදුරුවටම කලා ගියාය. දෑසින් කඳුළු දෙපෙළියක් එළියට පැන්නාය. මට එය කිසිසේත්ම යටපත් කරගත නොහැකි විය.

'ඔයාගේ ඇස් වල කඳුළු... ඔයා අඬනවාද නේද...'

රංග ඇඟිලි වලින් ඒ කඳුළු දෙපෙළිය පිසදැමීය. මම දෙගතත් නිසා වර කරගතිමි.

'ලක්ෂ්මි අඬන්න හොඳයි... හරිම හොඳයි... ඔයා ලක්ෂ්මි අඬන්නට ඇඩි කරන්න...'

මම කෙසේවත් කිවෙමි. එහෙත් ඒ වචන කියවුණේ ඉකිබිඳිමින්මය. හැඬලි පැවතීය.

කවත් මට රංග ඉදිරිපසට වී ඒ මුහුණ දෙස බලාසිටිය නොහැකි විය. මා එලෙස කඩදුරවත් සිටිම මෝඩකමක් යැයි මට සිතුණි. මම මුවින් එක්වරම නැගිටියෙමි. ඒ ආපසු පැමිණීමටය.

පුසුමක් හෙලා සිත සැහැල්ලු කරගැනීමට මම උත්සාහ කළෙමි.

මගේ ඒ නැගිටීම අදහාගත නොහැකිව මෙන් රංග බලා සිටියේය.

'මම යනවා...'

මම එලෙස කියාගෙනම ඒ අවන් හාලෙන් පිටවූයෙමි. මා පාපර කරගැනීමට රංග මගේ අතකින් අල්ලුවද මම එය ගලවාගෙනම පැමිණියෙමි.

'කෝ... පොඩ්ඩක් ඉන්න...'

රංගද මා පසු පසුපසම පැමිණියේය. එහෙත් මම නොනැවතුණෙමි. කරන්නු පෙළ හැදෙද්දී සමඟ ඔහු මගේ අතකින් දැඩිව අල්ලාගෙන මගේ ගමන නතර කරගත්තේය.

'අහාරින්න මාව...'

මම ඉවත බලාගෙන කෝපයෙන් පවසන්නට වීමි.

'නෑ... අහාරින්නේ නෑ...'

'කරිනාවට මොනතින් හිතං...'

කරත්තු පෙළේ පහල කෙළවර දෙස බලා මම කීවෙමි.

'එහෙනම් මාත් කරිනාවා...'

රංග විහිළුවෙන් මෙන් පැවසුවේය.

'එහෙනම් කොට පත්තර වලට හොඳ හෙඩ් ලයින් එකක් වෙයි... ආදරය කරන්න කියලා හම්බ වුණු මුල් දවසෙම පෙම්වතාවයි පෙම්වතියයි මීගමුව සමනල සිල්ලින් එකෙත් පහලට පැනලා අත් කපල් කරගෙන කියලා...'

කඳුළු පොඳව තිබූ දෑස් අතරින්ම මගේ මුවට සිනාවක්ද නැඟුණි.

රංග මගේ දෑතම අල්ලාගෙන මාව ඔහුගේ සිරුරට තවත් ළංකරගත්තේය.

'එපා...'

මට එලෙස පැවසුනද ඔහුට විරුද්ධ වීමට තරම් සිතක් ඇති නොවීය.

www.sinhalaelibrary.com

UPLOADED BY 'NIRO'

'ඇයි...'

'ලක්ෂ්මී ගැන්නේ...'

'ලක්ෂ්මීට කලින්නුයි මයා ගැන මගේ හිතේ ආදරයක් ඇති වුණේ.. ඇයි ඒක මය හිතට එදා කැලණි විහාරයේදී තේරුණේ නැද්ද...'

රංගගේ ඒ කතාවෙනි වූයේ දයාබරිත කවකි. ඒ සමට මානුශ වූ සිතක් නැතිම පහව ගියාසේ මට දැනුණි. රංග දෙස බලා නොසිලා ඉවක බලාගෙන සිටිනවා යැයි සිතූ මට ඉකිබිඳ රංග දෙස බැලුණි.

'ඒත්, දැන් මයා ලක්ෂ්මීට කැමති වෙලානේ ඉන්නේ... ලක්ෂ්මීත් එහෙමයිනේ...'

මට අවකාශ වූයේ ඊට රංග දෙස පිළිතුරු දක්ව ගැනීමටය.

රංග නිහඬ මුවින් මා දෙස බැලීය.

'මම මයා ලොකු පැටලැවිල්ලක පැටලුණේ...'

රංගගේ ඒ වදන් තුළ වූයේ බැරෑරුම් බවකි. මගෙන් රංග මට ආදරය කරන බව මට දනීම සමඟින් ඒ මොහොතේ මගේ සිත කැකිළීකඩ පත්ව තිබුණිය.

'කියන්න රංග... කියන්න... මයා මදා ආදරෙයිද කියලා විතරක්වත්...'

එක්වරම මගේ සිතට දැඩි කොඳුවසිල්ලක් දැනුණි.

'ආදරෙයි... ආදරෙයි කෙල්ලෙ...'

ඉන් පසුව මට හැම දෙයක්ම අමිහිරු වියාය.

****

06

'මොකද මේ සදු... දැන් අපේ ගෙවල් පැත්තෙවත් එන්නේ නැත්තේ... අපි මේ ගෙදරක් සතා වුණාද...'

ලොකු අම්මා අපේ නිවසටම පැමිණ එලෙස අසද්දී මා තුළ ඇති වූයේ දැඩි පසුතැවීමකි.

ඇත්තටම ඇයි මම එදයින් පස්සේ ඒ ගෙවල් පැත්තේ පය පැහුරුවවත් නැත්තේ... රංග ගැන මගේ හිතේ මොනතරම් අදහසක් තිබුණද මට යන්න තිබුණා ලක්ෂ්මිලාගේ ගෙදර... නැදගෙනාවත් වගා

යාළුවෙක් හැටියටම මට ආදරෙයෙන් ඉන්න ලක්ෂ්මීගේ දුක සැප හොයලා බලන්න තිබුණා... ඇත්තටම මම කරලා තියෙන්නේ ලොකු අපරාධයක්...

මම පිළිතුරක් දීගත නොහැකිව ලොකු අම්මා ඉදිරියේ අසරණව බලා සිටියෙමි.

'මොකද දෙන්නා මොනාවට හරි තුරුවෙලි එල්ලගෙන වත්ද...'

අම්මා මා දෙස බලා ඇසුවේ ලක්ෂ්මීත් සමඟ මා මොනාවට හෝ අමනාපව ඇත්දැයි සැකයෙන් මෙන්ය.

'අනේ සදුව ලක්ෂ්මී වරද්දගන්නේ නැතිව ඇවිත් යන්න එන්න කිව්වා...'

ලොකු අම්මා ලක්ෂ්මී ගැන මගෙන් කරද්දී මගේ සිත ඉකිබිඳ තිගැස්සුණි.

දෙවියනේ උපන්ද ඉඳලම අපේ තියෙන යාළුකම... නැදකම් වලට අභියෝගයක්ම මට සිද්ධවෙයිද... එහෙම වුණොත්...

හිතට තරවර වැටිගෙන එද්දී මම ලොකු අම්මලාගේ ගෙදරට ගියෙමි.

මට මයාගෙන් ප්‍රශ්නයක් අහන්න තියෙනවා... මෙහෙ එන්න...

මා දුටු සැනින්ම ලක්ෂ්මී මගේ දෑතින් අල්ලාගෙන ඇගේ කාමරයට එක්කරගෙන ගියාය.

'මම රංගත් එක්ක මිගමුවේ හිටියා කියලා ලක්ෂ්මීට ආරංචි වෙලාවත්ද...'

මගේ සිත මිගෙන් බෙවිලා යන්නට විය.

'මට ඇත්ත කියන්න සදු... අයි මයා මිත් එක්ක තරහින් වගේ ඉන්නේ...'

ලක්ෂ්මී අසද්දී එය මගේ සිතට දරාගත නොහැකි වේදනාවක් විය.

'නැහැ අක්කේ... නැහැ... මම මයත් එක්ක තරහ නෑ...'

මා ඒ දෑතම අල්ලාගෙන මගේ මුහුණේපිට තබා ගත්තාය. එසේ ඒ මොහොතේ මගේ දෙනෙත් තුළ බොඳව ආ කඳුළු ඇගේ දෑතෙහි ස්පර්ශ වූවාය.

'මයා අඬනවා... මයාගේ ඇස්වල කඳුළු... මේ මගේ අතෙත් ඒ කඳුළු...'

මට ඒ කඳුළු වලට බොරු කළ නොහැකි විය. ඒ වෙනුවෙන් කිසිවක් පවසා ගැනීමටවත් සිතාගැනීමටවත් මට නොහැකි විය. මා නිසා ඒ මොහොතේ ලක්ෂ්මීද පත්ව සිටියේ දැඩි අසීරු තත්වයකට යැයි මට සිතුණි.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 34

UPLOADED BY 'NIRO'

'ඇයි ඔයා මට මොනවත් කියන්නේ නැත්තේ... ඔයා මට මොනවා හරි හංගනවා... අවුරුදු විස්සක් තිස්සේ ඔයාව ආශ්‍රය කරපු මට ඔයාව තේරුම් ගන්න බැරි තරම් නෑ. සත්තු නංගී...'

ඒ මොහොතේ මට මගේ කඳුළු කවුරුවත් නවත්වා ගත නොහැකි විය. මම ලක්ෂ්මීගේ තුරුලට වී ඉකිබින්නෙමි. මගේ දුක තුනීවනතුරුව ඉකිබින්නෙමි.

'මම දන්නවා... ඔයා කැමති නෑ. රංගගේ ප්‍රොපෝසල් එක මට ආවට...'

ලක්ෂ්මී අක්කා මොහොතකට උත්තර ලෙසින් එලෙස පවසද්දී ඇය වෙනුවෙන් මගේ සිත අන්සපර සිහිම දිගෙයා ඇසිහොඳු ලෙසින් සැසලවෙන්නට විය.

දෙවියනේ... අවුරුදු විස්සක් තිස්සේ එකට දුක සැප බෙදාගෙන එකට ජීවත් වූ ලක්ෂ්මී අක්කාගේ සතුටට ඇයි මම අකුල් හෙලන්න හදන්නේ... ඇයි මම එයාගේ සතුට මගේ පැත්තට අරගන්න හදන්නේ... එහෙම කරලා මම කොහොමද ලක්ෂ්මීගේ මුහුණ බලන්නේ... ලොකු අම්මලාගේ මුහුණ බලන්නේ... මගේ අම්මාගේ තාත්තාගේ අයියාගේ නංගීගේ මුහුණ බලන්නේ... නැහැ... බැහැ... මට කවදාවත් ලක්ෂ්මීට අයිතිවෙන්න යන රංගව මට අයිති කරගන්න ලැබෙන්නේ නැහැ... මම මහා විනාශයක් කරන්නයි මේ හදන්නේ...

මගේ සිත මට වදදෙන්නට විය.

'නැහැ ලක්ෂ්මී අක්කේ නැහැ... මම ඔයාලා දෙන්නාට මගේ හදවතින්ම සුබ පතනවා... මට කරන්න පුළුවන් හැම උදව්වක්ම කරනවා... අනේ මම ගැන ඔයා එහෙම හිතන්න එපා... ඔයා රංග ගැන හිතන්න... රංග ඔයාටමයි සතුටින් ඇයිත් කියන්නේ...'

මගේ සිතට සැනසුමක් ලැබුණේ එවිටය. ලක්ෂ්මීගේ මුහුණේද මල් සිනාවක් පිපුණු මම දුටුවෙමි.

මම කවදාවත් ලක්ෂ්මීට දෙකක් වෙන්නේ නෑ... ඒ අම්-සෑම හිත ළඟ කඳුළු දියකරන්න ඉඩ තියන්නේ නෑ...

ලක්ෂ්මීගේ මුහුණ දෙස බලාගෙන මම එලෙස සිත ගතිමි.

'අනේ ඇත්තටම... මට හිතුණා ඔයා මේ ප්‍රොපෝසල් එකට මොනවාහරි හේතුවක් නිසා අකමැති ඇති කියලා... අද රංග මාව බලන්න ආපු දවසේ ඉඳලාම ඔයා ඔය විදිහට එකපාරටම වෙනස් වෙන්න පටන් ගත්තේ... මම අද ඔයාට එන්නම හිටියේ ඔයා මොනවාහරි හේතුවකට රංගගෙයි මගෙයි ප්‍රොපෝසල් එකට කැමති නැත්නම් රංගට මොකපැවම මගේ හිතේ කැමැත්තක් තිබුණත් ඔයා නිසා ඒක මම අල්ලලා දාලා කියලා කියන්න හිතාගෙනයි... රංගට වඩා අවුරුදු

විස්සක් තිස්සේ මම ළඟම හිටපු ඔයාව මට වටිනවා...'

ලක්ෂ්මී එලෙස කියා පැහැදිලි හෙද්මින් පුදුමයක් පෙලද්දී එකත් සිත අතීතේ සුසුමක් හෙලුවෙමි. එහෙත් ඒ සුසුමත් ... අසනොසුවක් නැවති සිටුමි.

'අපි හෙට යමු රංගව මීට වෙන්න...'

සිහිනයකින් අවදි වූ කලෙක මෙන් ... ලක්ෂ්මී ... එවරම එලෙස පැවසුවාය.

දෙවියනේ හෙට රංග මාවත් මීට වෙනවා කිව්වා නේද...

අද රංග මගෙන් සමුගන්නට යද්දී මා ... අපේක්ෂාවෙන්ය. ඒක ... සිටි දිනයක් විය. මොහොතක් විය.

'මන්ත ... කියලා කියන්න නම් එපා... ... කියලා එයාට කියන්න යන්න ලැස්තිවුණ දවසේ යන්නම් මිනේ... කොයියාගේ ඒක මගේ ... වෙයි ... ජීවිත් මම වෙනුවෙන් හෙට ... ඉන්න...'

මා තනිවූයේ අසහනයකටය.

'හායෙන්න එනවා නේද... එනවා නේද...'

ලක්ෂ්මීගෙන් මට මේරලුමක් ඇසුනේම නැතිවිය.

'අපි එහෙම එයාව මීට වෙන්න යන එක හරි නැහැ නේද ලක්ෂ්මී... මේක ප්‍රොපෝසල් එකක්නේ...'

මම ඉන් මිදීමට කල්පනා කළෙමි.

'නැහැ... නැහැ... එයාලගේ ගෙවල් වලින් කැමතියි. රංගත් කැමතියි... ඒක අද මට තේරුණා...'

ලක්ෂ්මීගේ වචන වෙනස් කිරීමට මට පුරුදුවත් කමක් නොතිබුණි.

අද දවස මා ගතකළේ දුකින් අසහනයෙන්ය. ආදරයේ නාමයෙන් මගේ සිත් සතන්හි උපන් සුන්දර ආදරය මට ලක්ෂ්මී අක්කා වෙනුවෙන් දන්දීමට සිදු වී තිබේ. මනුෂ්‍යත්වයේ නාමයෙන් ඒ හැර කළයුතු දෙයක් මට නොතිබුණි. රංග මට නොලැබෙන කෙනෙක් නිසාමයි දෛවය අපිව මුණගස්සවලා, එයාව ලක්ෂ්මී අක්කා ළඟට එව්වේ. මොහොතේදී අපි විරුද්ධ වුණත් දෛවයට අපිට විරුද්ධවෙන්න බෑ... සතුටක් උනත්... කඳුළක් උනත් ඒක එකම විදිහට භාරගන්න සිද්ධ වෙනවා. භාරගන්න ලැස්තිවෙන්න ඕන.

මගේ සිත මගේ තීරණය එලෙස සාධාරණීකරණය කරන්නට වූවාය.

පසුදින මා අවදිවීමටත් පෙරතෙත් ලක්ෂ්මී මා සොයාගෙන පැමිණියාය.

www.sinhalaelibrary.com

UPLOADED BY 'NIRO"

'ඔයා අම්මාත එක්ක ත්‍රිපාස් යයි කියලා කිව්වලයි මම මේ නැතිවුණු නැවියකම උවගෙන ආවේ..'

ඇය මා දෙස බැලීමේදී මට සිතුණේ රැය පුරාම රංග ගැන සිතමින් ඇය නොනිදාම පහන් කරන්නට ඇතැයි කියාය.

'රෑයේ නං මට නින්ද ගියෙත් නෑ අනේ..'

මා සිතූ ලෙසින්ම ඇය එලෙස පැවසුවාය. මම දෙතොල් අතරට සිනහවක් එක් කරගැනීමට උත්සාහ කළෙමි.

රංග මා හමුවීමට පොරොන්දු වූයේ පවය මගේ පංති අවසාන වෙන වෙලාවටය. එක අතකට ඊට කලින් ලක්ෂ්මීත් සමඟ ඔහු හමුවීමට යාමට සිදුවීම හොඳයැයි මට සිතුණි. එවිට සෑම පොරොන්දුවක්ම බලහත්කාරයෙන් ආපසුහරවා කඳුලින් තෝ … කරගත හැකිවෙනු ඇත.

ඒ ඇල්ල ජීසල පාසල් සිහිටි රංග සේවය කරන ඇඟලුම් කම්හල අපට ලේසියෙන්ම සොයාගත හැකි විය. රංග එහි පුවක්ෂේත් මැනේජර් ධුරයෙහි ලෙස සේවය කළේය.

'මට යන්න ලැජ්ජයි... ඔයා ගිහින් කතා කරන්න... එතකොට රංග එයිනේ..'

ඇඟලුම් කම්හල ඉදිරිපිටට ගිය විට ලක්ෂ්මී එලෙසින් පසුබසින්නට විය. ඒ නිසා ආරක්ෂක කුටිය වෙත ගොස් මම මගේ අවශ්‍යතාවය කියුවෙමි. මොහොතකින් ඒ ආරක්ෂක නිලධාරියෙකු රංගට දුරකථනයෙන් කතා කර අසුව … රිසීවරය දුන්නේය.

'හලෝ..'

ඒ කුලින් ගලා ආවේ රංගගේ හඬයි... ඒ ආදරණීය හඬය... මම … ලක්ෂ්මීයට රංග පිළිබඳව නොසිතා සිටීමට උත්සාහ කළද ඒ ආදරණීය හඬ ඒ සෑම සිතුවිල්ලක්ම සුළගේ පාකර හැරියාක්මෙන් මට දැනුණි.

'රංග... ඔයාව හම්බ වෙන්න ඔයා කියලා ලක්ෂ්මී ඇවිත් ඉන්නවා..'

මම වෙව්ලන දෙතොල් වලින් එලෙස පැවසීමි.

'ඔයාට පිස්සුද... ඔයාගේ මොළේ හොඳ නැද්ද... ඇයි ඔයා එයාව එක්කගෙන ආවේ... එහෙමද අපි එයේ කතා උනේ...'

ඒ වචන මගේ හදපත්ලම විදවා කුඩාල කළාසේ මට දැනුණි.

'එන්න රංග..'

මම කිසිවක්ම නොකියා එලෙස පැවසුවෙමි.

'කෝ ඔතන ඉන්නවද..'

'එළියේ..'

මම කෙටි පිළිතුරක් දුන්නෙමි.

රංග මොහොතක් නිහඬ විය.

'ඔය සික්‍යුරිටි ඔෆිසර්ට පොඩ්ඩක් ෆෝන් එක දෙන්න..'

පසුව ඔහු එලෙස පැවසීය.

'යන්න... මිස් ඇතුළට ගිහින් හම්බ වෙන්න..'

ආරක්ෂක නිලධාරියා එලෙස පැවසීය.

මට එළියේ සිටි ලක්ෂ්මී දෙස බැලුණි.

'මට ඇතුළට එන්න කිව්වා... ඔයත් එනවද..'

ඇය ළඟට ගොස් මම එලෙස ඇසුවෙමි.

'අනේ බැහැ... බැහැ... ඔයා යන්න... ගිහින් එක්කගෙන එන්න... මම මෙතනට වෙලා ඉන්නම්... මට ලැජ්ජාවක් බෑ අනේ දන්..'

ලක්ෂ්මී කුල වූයේ … ඔයා කඩිස්සියෙනි.

වෙස්කරන ලද වීදුරු කාමරයක් තුළ රංග සිටියේය. දුරදීම ඔහු දුටුවිට මට නීල්ලුනි. මට මා ගැන පසුතැවුණි.

'දෙයියනේ මම ඉක්මනින් වුණා වැඩිසිද... මම මම ගැන නොසිතා ලක්ෂ්මී ගැන සිතීමෙන් කරගත්තේ මොනතරම් ලොකු හානියක්ද... දන් ඉතින් මට ලක්ෂ්මීට රංග ආදරය කරන හැටි දකින් බල බලා නොඉවසුවා සේ සිටීමට හැකිවේද...'

මම රංගගේ මේසය ඉදිරිපිට වූ අසුනෙහි වාඩිවූයෙමි.

'ඔයා ඇයි මේ තරම් මෝඩ..'

කොලුවකිල්ලෙක් මෙන් රංග මගෙන් එලෙස ඇසීය.

ඒ මොහොතේ මා මෝඩකමක් කරගත්තා සේ මටද දැනුණ නිසා මම යන්නම් ගිය මගේ රංග දෙස බැලුවෙමි. ඔහුගේ මුහුණ පුරාද නැගිරි තිබුණේ නොසන්සුන් බවකි.

'මට සමාවෙන්න එපා රංග... මට දන් වෙන කරන්න දෙයක් නෑ... ඒකයි මට මේ විදිහේ තීරණයක් ගන්න සිද්ධ වුණේ..'

එහෙත් ඒ සෑම දෙයක්ම ඔහුට අනෙතුල … නොවැටහෙන ප්‍රහේලිකාවක් වී තිබුණි.

'මොකවද වුණේ මට කියන්න..'

මම මොහොතක් ඒ මුහුණ දෙස බලා සුසුමක් හෙළීමි.

'අනේ ජීවිතේ ගැන කතා කරලා වැඩක් නෑ රංග... ඔයා ලක්ෂ්මීට බැඳී කරන්න..'

මම තොගේම අපහසුවෙන් ඒ වචන පිට කරගතිමි. එහෙත් ඉන්පසුව මට ඒ මුහුණ දෙස බැලිය නොහැකි විය.

රංග මොහොතක් නිහඬ විය.

'මට කියන්න ඔයා මාව හොඳ හිතින්ද කතා කරන්නේ කියලා..'

www.sinhalalibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 36 UPLOADED BY 'NIRO'

රංග මගේ දකුණත අල්ලගත්තේය.

'වෙන කරන්න දෙයක් නෑ රංග..'

'එහෙම කියන්න එපා සඳු... මම ඔයාටයි ආදරේ... මට වෙන කව්රුවත් එපා..'

රංග ගැන මට දුදුම සිතුණි.

'යන්න ඔයා හිතින් ලක්ෂ්මිට කියන්න... මම වැඩක් කියලා... එන්න විදිහක් නෑ කියලා... හවසට වරද්දාගන්නේ නැතිව ඔයා මීගමුවට එන්න..'

රංග ඒ සියල්ල වෙනුවෙන්ම එලෙසින් අවසන් තීරණයකට එළැඹියේය.

'බැහැ... බැහැ... එහෙම කරන්න බෑ... ඔයා ඇවිත් ලක්ෂ්මිම හමුවෙන්න...'

'මම ආස නෑ සඳු දුක්න තවත් දිග්ගැස්සෙන දේවල් කරන්න...'

'ප්ලීස් රංග... යන්න...'

මම ඔහුට ආයාචනය කළෙමි.

'හරි මම එන්නම්... හැබැයි ඔයා එක පොරොන්දුවක් වෙන්න ඕන..'

සැහෙන වේලාවක් නිහඬව කල්පනාවේ සිටි රංග අනතුරුව එලෙස ඇසීය. එතෙක් වේලාවක් ඔහුගේ මුහුණ දෙස නොබලා ඉවත බලාගෙන සිටීමට උත්සාහ කළද මම ... ඒ මුහුණ බැලුවෙමි.

'අද හවසට සියලු ප්‍රශ්න සියලු වේලාවට ... මට ... වෙන්න එන්න ඕන..'

රංග එලෙසින් මගේ පොරොන්දු ගනිද්දී මා නිහඬවුණි.

'එපා රංග... අපි ආයෙමත් හමුනොවී ඉමු...'

'එහෙනම් මම ලක්ෂ්මිට හමුවෙන්නෙත් නෑ... ඔයත් යන්න...'

රංග සහ සාලේ තරහෙන් මෙන්ය... පිළිතුරක් නොදී ලෙසිනි.

අවසානයේ මට රංගගේ ඉල්ලීමට එකඟ වෙන්නට සිදුවිය. ඔහුට පොරොන්දු වූ ලෙසින්ම ඔහු හමුවීමට මීගමුවට පැමිණෙන බවට මම පොරොන්දු වූයෙමි.

•••••••••••••••••••••

'උදේ එක තමනෙත් සිහින් ආව විතරයි... ඔය ඒ පාර කොහේ යන්නද...'

හවස මා මීගමුවට යාම සඳහා සූදානම් වනවිට අම්මා පැමිණ

එලෙස ඇසුවේ මා දෙස විමසිලිමත් දෑසින් බලමින්ය.

'ක්ලාස් යන්න බැරි වුණ නිසා යාළුවෙකුගෙන් නෝට් එක ඉල්ලගන්න..'

අම්මාගේ මුහුණ දෙස කෙලින් බලා බොරුවක් කියට අපහසු නිසා ඉවත බලාගෙන මම එලෙස කීවෙමි.

'ඉතින් අද යන්නේ... හෙට ක්ලාස් යනවනේ..'

'එහෙම බෑ අම්මේ..'

'අනේ මන්ද... මට සඳු ගැන විතරක් බයයි... ඉන්නකෝ මම අයියට කියන්නම්කෝ..'

'මම ගැන අම්මා බොහොම බය වෙන්නද... දැනගෙන මම ගැන අයියාගේ ඔළුවට එක එක දේවල් දාලා අයියව කේන්ති ගස්සන්න එපා..'

මම එලෙස පැවසුවේ අයියා බොහෝ විට දුරදිග නොබලා හදිසි තීරණ වලට පැමිණෙන ඉක්මන් කෝපකාරයෙකු නිසාවෙනි. මා මගේ ... ... අම්මාගෙන ... කරනවා දුටුවද අයියා ඒ ගැන සිතන්නේ වැරදි විදිහටය. ඒ නිසාමයි අයියා මා ගැන විමසිල්ලෙන් සිටිනා නිසාවෙනි.

මීගමුව නගරයේ සහොස පුසිර හළ අසලින් බසයෙන් බැසගත් මම දුම්රිය පළ දෙසට ගමන් කරන්නට වූයෙමි. එහෙත් ඒ වනවිට දුම්රිය පළ ඉදිරිපිට රංගගේ රතුපාට කාර් එක නොතිබුණි.

මම ටිකි ගොස් මොහොතක් බලා සිටියදී රංගගේ කාර් එක මා අසලින්ම පැමිණ නතර කළේය. ඔහු මට එයට නැගීමට අසින් සන් කළේය. මම දුක්මනින්ම එයට නොවිශ්වාසයේ කව්රුත් හෝ දකීවි යන බියපත්වම නිසාය.

යළිත් වාහනය පණ ගන්වා නගරය ඉද්දට හරවාගෙන රංග මා දෙස බැලීය.

'කොහෙද මේ මාව එක්කගෙන යන්නේ...'

'ඇයි බයද... මාත් එක්ක කොහේහරි යන්න...'

රංගගේ මුහුණ හොඳ හැටියට දී මට දුටුවිට හෙලුණි. මට ලක්ෂ්මිව මතක් විය.

'ඔන්න ඉස්සරවෙලාම කියවා... කහනම් වචනය 'ලක්ෂ්මි..' ඒ ගැන මොකාවත්ම එක වචනයක්වත් කතා කරන්න නෑ... මම කතා කරන්නෙත් නෑ...'

රංග මුලින්ම එලෙස කන-වියක් දමුවද මගේ හිත පුරාම එවන විටත් නැවී නැවී සිතුණේම ලක්ෂ්මිවමය.

'නෑ රංග... අපි මේක බේරුමක් කරගන්න ඕන... නැත්නම්

WWW.EXPRESSLANKA.TK 37

UPLOADED BY 'NIRO'

පස්සෙ අපි තුන් දෙනාටම සිද්ධවෙන්නේ මහ ලොකු අමාරුවක් වැටෙන්නයි...'

'මූද හත්පොලක් කියාගෙන පිහාන්න හදන්න එපා සංජු...'

'ඔය ඔය... කියන තරම් සැහැල්ලුවෙන් මට ලස්සීව අමතක කරලා දාන්න බැහැනේ... එයා මගේ ලොකු අම්මගේ දුව... මගේ එක්ක එකටම හැදුන මගේ හොඳම යාළුවා...'

'එහෙනම් ඉතින් මම එයාව බඳින්නම්...'

රංග එලෙස විහිළුවක් කළද සිදුවිය යුත්තේ එයම බව මට දැනුණි.

'මාත් කියන්නේ ඒකම තමයි...'

රංග ඊට කිසිත් ප්‍රතිචාරයක් නොදක්වා මගේ අත මගින් ඔහුගේ අතක් පැටලුවේය. ඒ උණුසුම් දෙතෙදිදී ඒ ඇඟිලි අතරට මගේ ඇඟිලි සිඳී යන්නට විය.

'කවුත් ඇරලා මයාට එහෙම කියන්න කියනවද...'

'අනේ මන්ද රංග... මට මහ ලොකු බයක් දැනෙනවා... එච්චරයි මට කියන්නේ...'

රංගගේ කාර් එක නතර වූයේ මුහුද අයිනට වෙන්නට තිබූ පුංචි හෝටලයක් ඉදිරිපිටය.

'බහින්න...'

ඔහු මගේ පැත්තෙන් පැමිණ දොර ඇරදුන්නේය.

'ඇයි ඔයා මේ වගේ තැනකට එක්කගෙන ආවේ...'

රංග පිළිබඳව මගේ ඇතුළ ඇතිවූයේ කිසියම් අපැහැදිලි බවකි.

'මයාට ආදරෙයි කියන්න... මයාට ආදරේ කරන්න...'

රංග කතා කළේ හරිම සැහැල්ලුවෙනි. කිසිවක් සිදුනොවෙන, සිදු නොවූ ආකාරයෙනි.

'මයා ආදරය විහිළුවක් කරගන්න හදන කෙනෙක් වගේ රංග...'

පසුතැවිලියෙන් මම පිළිතුරු දුන්නෙමි.

'එහෙමනම් මම ලස්සීව නැතිකරන්න දීලා මයාව හොරෙන්ම ආශ්‍රය කරන්නේ...'

රංගගේ ඒ වචන විසින් ඔහු පිළිබඳව මා සිත තුළ විශ්වාසය තහවුරු කරන්නට හේතුවක් විය.

'කිසිත් නෑ... සිහින් මයාව වැරදි තැනකට තමයි එක්කගෙන ආවේ... අපි යමු...'

රංග එවර එලෙස පවසා යළිත් පැමිණ කාර් එකට ගොඩ වූවේය.

එහෙත් කාර් එක යළි පණ ගැන්වීමට මත්තෙන් ඔහුගේ අත මගේ

මගේ අත හැපීය.

'කමක් නෑ... මම මයාව විශ්වාස කරන්නම්... නැතුව ඒ විදිහටම මයා ඒ විශ්වාසයත් රැකගන්න ඕන...'

මම එලෙස කීවෙමි.

එහෙත් කොහෝ වෙලාවක් රංග කිහිපවරම කල්පනා කළේය. ඒ අතරතුර මම ඔහු දෙස බලාගෙන සිටියෙමි.

'මහ දෙයක් වෙද්දෙන්... මම රංගව ආශ්‍රය කරනවා... කව්රු මොනවා කිව්වත් කළත් අපිට උරුම දේවල් වෙනස්කරගන්න අපිට බැහැනේ...'

මගේ සිතුවිලි වචනයේ වූයේ දුකකත් යේය.

'ඔන මේ හොටෙල් එකට මයාව එක්කරගෙන ආවේ මගේ යාලුවෙකුගේ හෝටල් එකක් නිසා... නිවි සැනසිල්ලේ කතා කර කර ඉන්න පුළුවන් නිසයි...'

මුහුද පැත්තට මුහුණලා තිබෙන ශාලාවේ කෙළවරකින් අපි වාඩි වූයෙමු. ඒ ශාලාවේ අපි හැර තවත් එක් යුවළක් සිටියාය.

එහෙත් ඒ හැටි වෙලාවක් අපිට එම ශාලාවට පැමිණ වාඩිවී සිටින්නට ඉඩක් නොලැබුණි. පොලිස් නිලධාරීන් කිහිප දෙනෙකු පැමිණ අප හා එහි සිටි අනෙක් යුවල අත්අඩංගුවට ගත්තේය.

'ඇයි මේ අපිව ඇරෙස්ට් කරන්නේ... මොකක්ද අපි කරපු වැරැද්ද...'

'ඒක මහත්තයා අපි පොලිසියට ගිහින් බලාගනිමු...'

රංගගේ පිහිටාද පැමිණ අප පිළිබඳව පොලිස් නිලධාරීන්ට කරුණු පැහැදිලි කර දීමට උත්සාහ කළද ඉන් පලක් නොවුණි.

'වචනයක් කතා කරන්න එපා... මුන් කෙල්ලන්ට ඉස්සරවෙලාම එක්කගෙන එන්නේ කතා කරන්න කියලා තමයි... ඊට පස්සෙයි රූම් වලට යන්නේ...'

ඒ පොලිස් නිලධාරියා හමුවේ රංගගේ ආත්ම ගරුත්වය බින්දු වෙන්නට විය.

මගේ සිතට ඒ සියලූ කර හරි හැටියටම දැනුණේ රංගටත් මාටත් පොලිස් ජීප් රථයට රිගන්න යන විටදීය.

මගේ ළපුව හිරවීගෙන එන්නාසේ මට දැනුණි.

අප එම පොලිස් ජීප් රථයට නංවන්නට ගෙනා විට එහි කරුණා ජෝඩු රැසක්ම සිටියහ. ඔවුන් දුටු විට මට පුදුමද සිතුණි.

'කව්රු කිව්වත් මේ එකෙක්වත් නිදහස් කරන්න එපා... මුන්ගේ අම්මලා තාත්තලා ගෙන්නලා තමයි නඩු එහෙනම් යවන්නේ...'

පොලිස් නිලධාරියෙකුගේ ඒ හොරනැඩි කටහඬ ඇසෙද්දී මට

www.sinhalaebooks.com

UPLOADED BY 'NIRO'

මගේ අම්මාට තාත්තාට මෙන්ම අයියාටද සිහිපත් විය.

****

'දෙයියනේ... මම කොහොමද දැන් ආපහු ගෙදර යන්නේ... මම කොහොමද ලෝකෙට මුහුණ දෙන්නේ...'

පොලිසියේ බංකුවක් උඩ අනෙක් තරුණියන් කිහිප දෙනා සමඟ මමද වාඩි වී සිටියෙමි. රංගද සිටියේ දැඩි අපහසුතාවයට පත්ව යැයි මට සිතුණි. ඔහු ඇතුළු තරුණයින් සිටියේ පොලිසිය ඉදිරිපසට වන්නටය. කිහිප වරක්ම රංග මා දෙස බලා සිටිනු මම දුටුවෙමි.

'අනේ රංග මගේ ළඟට එන්න... මට බයයි... මට මේ මොනවත්ම හිතාගන්නත් බැහැ දෙයියනේ...'

මගේ හිත හැඬුම් දෙන්නට විය. මගේ ජීවිත කාලය තුළ ඒ තරම්න්ම මා අපහසුතාවයට පත්වූ වෙනත් දිනයක් නොමැත.

මොහොතින් මොහොත අන්ධකාරයද ළංවෙන්නට විය.

'මිස්ලාගෙම් අම්මලා තාත්තලා ගෙන්නලා තමයි ආපහු භාර දෙන්න කියලා ලොකු මහත්තයා නියම දීලා තියේ...'

පොලිස් කාන්තාවක් පැමිණ එලෙස පවසද්දී මගේ දෙනෙත් දියෙන් කඳුළු රූටන්නට විය. කුමක් සිදුවේදැයි මට සිතා ගැනීමට පවා අපහසු විය.

'අනේ මිස් මට යන්න දෙන්න, මම මේ ක්ලාස් ඇරිලා යන ගමන්...'

මම ඒ පොලිස් කාන්තාවට ඉදිරියේ වචන නොහැකි ගතමින් මගේ අසරණභාවය එලෙස පැවසුවෙමි.

'ක්ලාස් ඇරිලා ළමයෙක් හෝටල් කාමර ගානේ රිංගුවේ මොනාවටද...'

ඇයගෙන් ආව පිළිතුර නොවන නමුදු ඒ උපහාසාත්මක වචනත් සමඟම මට දැනුණි.

'අපි හෝටල් කාමර බල ගෙනමයි මිස් හිටියේ... හෝටලයේ ඉස්සරහා වාඩි වෙලා...'

'හරි... හරි... ගෙදරින් අම්මයි තාත්තයි දෙන්න ආපුවහාමත් කියන්න හෝටලේ කාමරේ නොවෙයි හිටියේ... එළියේ කතා කර කර හිටියා කියලා... ඉතින් එහෙනම් බය වෙන්න දෙයක් නැහැනේ...'

ඒ උපහාසාත්මක වචන තවදුරටත් මට අසා සිටිය නොහැකි විය.

අඳුර ගලාගෙන එද්දී ඒ පොලිස් කාන්තාව යළිත් වතාවක් පැමිණ මාව පොලිසිය ඇතුළට එක්කරගෙන ගියාය. ඒ වනවිට රංගද එහි

සිටියේය.

'රංගව නැති කරන්න කැමතිද දැන්...'

රංග අසල සිටි පොලිස් නිලධාරියා මා දෙස බලා එලෙස ඇසීය. මම නිහඬවම ඔහු බලාගතිමි.

'අපි පොලිසියේ පොතේ ලියනවා ඔයා රංගව නැති කරන්න කැමතියි කියපු නිසා ආපහු යන්න දෙනවා කියලා... මොකද කියන්නේ...'

මම දෑස් කොනින් රංග දෙස බැලීමි. රංගගේ මුවගද සිනාවක් රැඳී තිබුණි.

'නැ...හ...හි...යි...'

එම පොලිස් නිලධාරියාගේ මුහුණෙහිද සිනාවක් මතු විය. ඒ මොහොතේ රංග මා දෙස බලා සිටියේ ආදරය ගලන දෑස් වලින් යුතුවය.

එම පොලිස් නිලධාරියා එලෙස සුහද ලෙසින් කතා කිරීම අනුව ඔහු රංගගේ මිතුරෙකු විය යුතු යැයි මට සිතුණි.

'තැන්ක්සු වෙයි මචං... කෝලිත... මට ජීවිතේටවත් මේ උදව්ව නම් අමතක වෙන්නෑ...'

එම සිතුවිල්ල නිවැරදි යැයි ඒ මොහොතේ මට දැනුණි.

ආපහු පැමිණ රංගගේ කාර් එකට නැගුණු මොහොතේ මම ඔහුගේ තුරුලට වී ඇඬුවෙමි. සිතේ දුක නිවෙනතුරුම හැඬුවෙමි.

'අඬන්න එපා... දැන් ඔක්කොම හරිනේ...'

රංග මා සැනසුවේය.

'ඒත් මට මහත් වෙද්දිත් බයයි දෙයියනේ... ඇයි අනේ අපි ඒ තරම් පරිස්සමයෙන් වුණේ රංග... දැන් ගෙදරටම කාරවරෝ වැටිලා... මට ගෙදර යන්නත් බයයි... ගෙදරින් මාව හොයනවත් ඇති...'

අඳුර අන්ධකාරය හෙන ගැහෙද්දී සවස් මම කියාගෙන ගියෙමි. පොලිසියේ අත් අඩංගුවට පත්වීමට වඩා අම්මාගේ තාත්තාගේ හා අයියාගේ රැවුම් ගෙරවුම් සිහිපත් වෙද්දී මා තුළ ඇති වූයේ බියකි.

'මම ඔයාව ගෙදර කිට්ටුවටම ඇරලවන්නම්...'

රංග එලෙස කීවේය. එහෙත් එය තවත් මහා අවුලක් යැයි මට සිතුණේ එය ලොක්කලාගේ නිවසට ආරංචි වේ යැයි සිය සිතේ රැඳුන නිසාය.

'එපා... එපා... රංග... මාව බස් ස්ටෑන්ඩ් එකෙන් දාන්න... මම කොහොම හරි බස් එකේ යන්නම්... රෑ වෙලා ගිහින් ගුටිකෑවත් කමක් නැ... මයත් එන්න ගිහින් ආරංචි වෙනවට වඩා...'

'කමක් නැද්ද...'

'කමක් නෑ රංග...'

www.sinhalaelibrary.com

UPLOADED BY "NIRO"

මම ඔහුගේ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි. ඒ මොහොතේ ඔහුගේ රූ සටහන මගේ සිතට මහත් සැනසිල්ලක් සේ දැනුණි.

'මම ලක්ෂ්මිලාගේ ගෙදරට පණිවුඩයක් යවනවා... ඒ ප්‍රොපෝසල් එකට මම කැමති නෑ කියලා..'

රංගගේ ඒ වචන හමුවේහි මම නිරුත්තර වූයෙමි. අසරණ වූයෙමි.

'රංග ආදරය කළේ මටයි... මගේ සිත ආදරයෙන් බැඳුණේ රංගටයි... ඒ නිසාම රංග අයිති විය යුත්තේත් මටමයි...'

මසිත පුරා එලෙස දැඩි ආත්මාර්ථකාමී බවක් හැඟීර යන්නට විය. එහෙත් ලක්ෂ්මි නිසා මා මුහුණ දී සිටියේ දැඩි අපහසුතාවයකටය.

උපන්දා සිට පෙම්හැල්ලෙන්ගේ සිටි ආයට මා ලදී පවත්තේ හොලෙපිරිද... ආදරයක් හමුවේ ඒ ලෙන්ගතුකමට පයින් ගසා දැමිය හැකිද...

'මට ඔහ කියන් දෙනොතවා අනේ..'

'ඔය වෙන්න එපා... නැම ප්‍රශ්නයකටම විසඳුමක් තියෙයි... ඒ විසඳුමට ඉවසීලා අපි බලාන ඉමු..'

රංග ඔහුගේ අත මගේ දෑත් අතරින් නාහුවේය. ඒ උණුසුම් අතේ මගේ දෑගිලි ඔහුගේ දෑගිලි හා පැටලී තිබේ නිරායාසයෙනි.

රංගගේ කාර් එකෙන් බැස මම බස් නැවතුම් පළ වෙතට දිව ආවෙමි. එහෙත් ඒ වනවිට මට යාමට බසයක් නොතිබුණි. බස් නැවතුම් පොළේද එතරම් පිරිසක් නොසිටියෙන් මා තුළ ඇති වූයේ බියක් බවයි. මට මතක් වූයේම මා නොපැමිණීම නිසා ගෙදර සියළු දෙනාම සිතට පත්ව මඟ බලාන ඇත කියාය.

'මෙලුකට අම්මලාගේ කෑවට ගිහිල්ලත්... වෙලා ඇති... කවදවත් මේ තරම් මම රෑ වෙලා නෑ..'

'සඳු..'

එන්වරම අයියාගේ හඬින් මම සිහැස්සුණෙමි.

අයියා මා දෙස බලාගෙනම මා වෙතට පැමිණියේය.

'කොහෙද සිටියේ මේ තරම් රෑ වෙනකම්..'

ඊට පිළිතුරක් දීගත නොහැකිව මම අසරණව බිම බලා ගත්තෙමි.

'කවිද අර කාර් එකෙන් ගෙනත් බැස්සුවේ..'

'දෙයියනේ එහෙනම් අයියා රංගගේ කාර් එකෙන් මම බැහැලා එන එකත් බලාගෙන ඉඳලා... අයියා රංගවත් දකින්න ඇත්ද... එහෙනම් අයියා තවම රංගව අඳුනන්නේ නැහැනේ...'

'කතා කරපන්..'

බස් නැවතුම් පලේ සිටිය දෙනොතුම් අයියා හා මා දෙස බලා සිටිනු මම දුටුවෙමි. ඒ අතර රංගත් සිටියේය.

'අයියේ රංග ආයෙමත් බස් ස්ටැන්ඩ් එකට ආවේ... දැන් අයියාට රංගව අඳුනගන්නත් පුළුවන් වෙයි සමහර විට..'

රංග කෙළින්ම මා වෙතට පැමිණියේය.

'ඇයි සඳු..'

'අනේ රංග ඇයි ඔයා අයියා ඉස්සරහා මම ළඟට ආවේ... අනේ අයියාට තරහා ගියොත් කොහොම කරන්නද... එහෙත් කුමක් හෝ දෙයියනේ... ඔයා යන්න... ඔයා යන්න... එන්න එපා...'

රංග පෙරළුවෙන් මගේ සිත නැගැසුවේය. ඒ මොහොතේ ආරවුලක් ඇතිවේ යැයි මා තුළ ඇති වූයේ දැඩි බියක් බවයි.

'සඳු ඇත අහන්න කවුද මේ සවිද... එහෙනම් උඹද අර කාර් එකේ ආවේ..'

අයියා එන්වරම රංග වෙතට හැරී ඔහුගේ කමිසයේ කොලරයෙන් අල්ලා ගත්තේය.

'අනේ අයියේ අතාරින්න...'

මම අයියාගේ අතේ එල්ලුණෙමි. බස් නැවතුම් පලේ සිටිය දෙනොතුම් අප වටා රොක්වන්නට විය. අයියාගේ ග්‍රහණයෙන් මිදුන රංග කමිසයේ කොලරය හදමින් කක්කෙන් කක්කට යන්න ගියේය.

••••••••••••••••••••••

මගේ සිලුපන් ගැම සතනම විය.

මම එලෙස සැරටර වැටී බස් නැවතුම් පලට පැමිණියේ කාගේ කමිතද යන්න දැන ගැනීමට අම්මා කොයෙත් උත්සාහයක් නොකළා. මට පෙම්වතෙකු සිටිනවා යැයි අම්මා දකිරියේ කිමට තරම් කියයක් බවත්... අපහසුතාවයක් මා තුළ නොවූවත් ඒ රංග යැයි පැවසීමට තරම් මගේ සිතට ශක්තියක් නොතිබුණි.

'බලනවා අර ලක්ෂ්මි... මොනතරම් වැදගත් විදිහටද හැසිරුණේ... මොනතරම් වැදගත් විදිහටද දැන් රැකියාවක් කරන ගමන් යන්නේ... ඇයි මෙයාලට බැරි ඒ විදිහට හැසිරෙන්න... කොල්ලෙක් එක්ක කාර් වල නැගලා රෑ බෝවෙනකම් රවුම් ගහන කෙල්ලෙකුට අපිට පුළුවන්ද සමාජයේ කතා කරන්න... චී... මම හිතුවේ නෑ මගේ බඩින් වැදූ දරුවෙක් මෙහෙම වේදනාවක් දෙයි කියලා... මෙහෙම නිරුවත්කාරියක් වෙයි කියලා...'

මට අම්මා ගැන ඇති වූයේ දුකකි... වේදනාවකි.

'මට සමාවෙන්න අම්මේ... අම්මලා ඔය කවිරුත් හිතන විදිහේ [illegible] මම [illegible] එහෙම එකක් කියේ නෑ...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 40
UPLOADED BY 'NIRO'

මම සතුට සඟවමින් කීවෙමි.

'එහෙනම් කොහොමද ඔයාගේ... කෝ එත්කොට ඔයාගේ... ඇයි උඹට ඒක මගේ එක්ක කිය කටයුතු කියන්න බැරි කෙනෙක්ද...'

ඒ වෙලාවෙත් පසුවදාවේත් මට සිදු වූයේ නිහඬව සිටීම පමණි.

විනුගේ යාමට අඩු ගොඩක් මට දරාගත නොහැකි වේදනාවක් මෙන්ම පාළුවක්ද විය. ඒ නිසාම රංග ගැන සිතීම පොරකුරක් ලබා ගැනීමට මට කිසිම පුළුවනක් නොතිබුණි.

මම ඉතින් සම්ම අවාසනාවන්ත කෙල්ලෙක්... මුලින් මගේ උපන් කාලයේ ආදරය ලක්ෂ්මී වෙනුවෙන් පුරා කාරන්න සිද්ධ වුණා... ඊට පස්සේ දෙවියන් සිටලා ඒ ආදරය මටම උදුරා වෙන්න තරම් දෛවය කාරුණික වෙද්දී සහ අයියාගේ අසාධ්‍ය අනතුරුණා... අන්තිමට සිද්ධ වුණේ එක්වරම කොයත හැසිරෙන්නයි...

ඒ සැම දෙයක්ම සිහියත් කර කර හෙමි මුල්ලට වෙලා හඬමින් සුසුම් ලෑම් ගම්සෙන් මගේ උරහිස වෙමින් දවස් කිහිපයක් ගතවුණි. ඒ දින කිහිපය තුළ ලක්ෂ්මීලාගේ නිවසට යාමට පවා මට හිත හදාගත නොහැකි විය.

'දෙවියනේ අපිත ලක්ෂ්මී රැකගිය...'

අම්මා කෙනා ඒ ආරංචියත් සමඟම මගේ මුව ගොළු වෙලා යන්නට විය.

'දෙවියනේ මොනා අසාධාරණයක්ද ඒ...'

මම එක සිහිනයක් ලෙසට අම්මලාගේ ගෙදරට දිව ගියෙමි.

'අනේ ලක්ෂ්මී අක්කාට කොහොමද වුණේ ලොකු අම්මේ...'

මම වෙව්ල වෙව්ලා ලොකු අම්මාගෙන් ඇසුවෙමි. ඒ මොහොත වනවිටත් ලක්ෂ්මී ආරෝග්‍ය ශාලාව වෙතට රැගෙන ගොස් තිබුණි. එහෙත් ඇය වස පානය කළේ කුමන් නිසා දැයි කාගෙන්වත් දැන ගැනීමට මට හැකියාවක් නොලැබුණි. ඒ නිසාම ඒ පිළිබඳව මා තුළ වූ බියපත් බව තව තවත් වැඩිවෙන්නට විය.

'අනේ මගේ ලක්ෂ්මී අක්කට අනතුරක් නම් වෙන්න එපා දෙවියනේ...'

මම දෙවියන්ගෙන් අයැදීමක් කළෙමි.

මමද එම මොහොතෙහිම ආරෝග්‍ය ශාලාව වෙත ගියෙමි. කිරිසින් හිටපිමට මට දකින්න ලැබුණේ ඒ සිදුවීමත් සමඟ කාටත් අඩියකට ගොස් තිබුණි. මම යනවිට ලෙඩුන් බලන වෙලාව හොඳටම පෙයින් මට සැනෙසන වෙලාවක් ආරෝග්‍ය ශාලාව අසළට වී බලා සිටීමට සිදුවිය.

ඒ මොහොතේ මට රංගව සිහිපත් විය. ඔහුත් සමඟ වචනයක් හෝ කතා කිරීමේ ආසාවක් ඉපදුණි. එදා මගේ හැඬුම් කළේදී අයියා

ඔහුගේ කමිසයේ කොළරයෙන් අල්ලා තල්ලු කළ මොහොතේ ඔහු අසරණ වූ අයුරු මට සිහිපත් විය. ඒ සැම දෙයක් ගැනම ඔහුත් සමඟ කතා කළ යුතු යැයි මට සිතුණි. ඒ නිසාම නිවසින් පිටතට පැමිණීමට ලැබුණු එම අවස්ථාවෙන් මම ප්‍රයෝජන ගැනීමට සිතුවෙමි.

'සොරි... අද රංග වැඩිහිටියෙක් වෙලා...'

දුරකතන ඇමතුමක් ලබා දුන්විට රංග සේවය කරන ආයතනයෙන් මට ලැබුණේ එවන් පිළිතුරකි. මා තුළ මා පිළිබඳව ඇති වූයේ පසුතැවීමකි... කලකිරීමකි... ඒ පසුතැවීමෙන්ම, ඒ කලකිරීමෙන්ම යළිත් මම රෝහලේ ලෙඩුන් බලන වෙලාව පැමිණෙන තෙක් නැවතී සිටිය යුතු ස්ථානයට වී බලා සිටියෙමි.

'එකපාරටම වස පානය කිරීමට තරම් ලක්ෂ්මීගේ සිත දරුණු උනේ රංගත් මගේ පොලිසියට පැමිණීම ගැන දැනගත්ත ලැබුණු නිසාද...'

මගේ සිතට එලෙසද සිතුණි.

'නෑ... එහෙමනම් ඒ වගේ දෙයක් උත්තර වෙලාම ආරංචි වෙන්නේ ලොකු අම්මලාටයි...'

මම එලෙස සිතාගෙන සිත සනසා ගැනීමට උත්සාහ කළෙමි.

ලෙඩුන් බලන වෙලාව පැමිණි හෙයින් ලක්ෂ්මී සිටි වාට්ටුව වෙතට මම දිව ගියෙමි. මා වාට්ටුවට ඇතුළු වනවිටම ඇයව මම දුටුවෙමි.

'ලක්ෂ්මී...'

මම ඇගේ දෑත් තරයේ අල්ලාගෙන ඒ මුහුණ දෙස බැලීමි. ඇය මොහොතක් මා දෙස බලා සිටියාය. ඒ දෑස්වල කඳුළු පිරුණු බව දුටුවෙමි.

'ඇයි දෙවියනේ මේ වගේ හදිසි තීරණයක් ඔයා ගත්තේ...'

එය දැනගන්න ආර්‍ය මට ඉක්මනටම ඇයව බැලීමට පැමිණ සිටි අය නිසා මට ඊට අවස්ථාවක් නොලැබුණි. ඒ නිසාම එම වාට්ටුවේම ගෙදර වෙත ගොස් ලක්ෂ්මීගේ තත්වය විමසුවෙමි.

'හරිද කොහොමද මගේ අක්කාගේ තත්වය...'

'හරිද... අපි වස බීලා හොයාපු පේනවද...'

මම සිත හැළිමි.

'යන්න එපා පැත්තේ රැදී එහෙන් ඩොක්ටර් ඇති... හිතින් ඩොක්ටර්ගෙන් අහන්න...'

වාට්ටුව භාර වෛද්‍යවරයා සිටි එම කාමරය වෙතට මම ගියෙමි. මා යනවිට ඔහු කිසියම් වැඩක නිරතවෙමින් සිටි නිසා මම මොහොතක් එම කාමරයේ දොරටුව අසළ පසෙකට වී බලා සිටියෙමි. ඔහු කෙමින් හිස ඔසවා බැලීය. එක්වරම මට දැනගත හැකි වූයේ ත්‍රිංශත්

WWW.EXPRESSLANKA.TK 41
UPLOADED BY 'NIRO"

සොඳුම්කින් යුතු සුන්දර මුහුණකි. කාරුණික මුහුණකි.

'ලස්සන ඩොක්ටර් කෙනෙක්...'

'එහෙම...'

මම එසි ගොස් ඔහුගෙන් ලක්ෂ්මී අක්කා පිළිබඳව විමසුවෙමි.

'ඒ කවිද ඔයාගේ...'

'අක්කා...'

'ඇයි ලස්සන කෙල්ලෝ ජීවිතේ ප්‍රශ්න වලට මේ විදිහට විසඳුම් හොයන්නේ... ප්‍රශ්න වලට විසඳුම මේකද... ආ... අක්කා ගැන ඔයා මොනවද දන්නේ...'

ඔහුගේ වචන හමුවෙහි මම නිරුත්තරව බලා සිටියෙමි.

'ඔය වෙන්න එපා... මම අක්කාව සනීප කරලා දෙන්නම්...'

මගේ මුහුණ දෙසම බලාගෙන ඔහු කාට කොහොමට සිනහවක් නගාගෙන අසුනින් නැගී සිටියේය. ඒ වචන විසා මගේ සිතට විශාල ශක්තියක් එක්කලාය. ලක්ෂ්මී පිළිබඳව සිත පුරා පැවති අවිශ්වාසිත බිය තුරන් කලාය.

'අක්කා ලක්ෂ්මී නේද... එහෙනම් නංගී...'

මම පිළිතුරක් නොදී ලැජ්ජාවෙන් සිනාසී ඔහු දෙස බලා සිත බලාගතිමි.

'නංගිට නමක් නැද්ද... මම අක්කාගෙන්ම එහෙම නම් දැනගන්නම්කෝ...'

ඒට පිළිතුරු නොසිතූ මා අසලට ලක්ෂ්මී වෙන සැදී ඇස පහත මත නමිවී සිටියාය.

'ඔයා කොහේද හිටියේ.'

'ඩොක්ටර් කතාවෙන්න...'

'ඩොක්ටර් මොකද කියන්නේ...'

'ඔය වෙන්න එපාලු...'

මට අවශ්‍ය වූයේ ලක්ෂ්මීගේ සිත සැනසීමටය. එහෙත් මා එලෙස කැවිලූ විට ඇය දෙනෙත් පියාගත්තාය. ඒ දෙනෙත් කෙළවරින් හිනාවටම කඳුළු ගලා යන්නට විය.

'ඔයා අඬනවා... ඇයි ලක්ෂ්මී... කියන්න... මට විතරක් කියන්න... ඇයි ඔයා මේ අඬන්නේ කියලා...'

මම ඇගේ මුහුණට ළං වී එලෙස ඇසුවෙමි. ඇගේ වේදනාව මගේ සිතටද වේදනාවක් එක්කලාය.

'මම ජීවත් වෙන්න ආස නෑ සංජු.. ඇයි මට නිදහසේ මැරෙන්නවත් ඉඩක් නැත්තේ...'

ඒ වචන වලට මගේ සිත කිතිගැස්සුණි. [illegible]

විය.

'රංග පණිවුඩයක් එවලා තිබුණා සංජු...'

ලක්ෂ්මීගේ එම දුක්ඛිත වචනත් සමඟ මගේ සිත සිතැස්සුණි. රංග පිහින් එවන ලද එම පණිවුඩය කුමක් දැයි යළිත් ලක්ෂ්මීගෙන් මට දැන ගැනීමට ඒ මොහොත වන විට අවශ්‍යතාවයක් නොතිබුණි.

'රංග ප්‍රොපෝසල් එකට කැමති නැතැල්ලු සංජු... අනේ ඇයි සංජු එයා මට කැමති වෙලත් දැන් නැහැයි කියන්නේ...'

ලක්ෂ්මීගේ වචන පිහිත් ඉකිබිඳුමකට ආයත්ත විය. ඒ දුක්ඛිත රාවයට මගේ සිත පෑරුණි.

දෙවියනේ එහෙනම් ලක්ෂ්මීට මේ වේදනාව උරුම වුණේ මම නිසා නේද... ඒ වේදනාවට මග කියන්න ඕනේ මම නේද...

මගේ සිත මගෙන්ම ප්‍රශ්න කරන්නට විය.

නැහැ... නැහැ... ඒක කොහොමවත්වත් මට කරන්න බැ... මට බැ ලක්ෂ්මී මේ විදිහට විඳවනවා බලාන ඉන්න... මේ විදිහට ජීවිතය නැති කරගන්න හදනවා බලාගෙන ඉන්න... ලක්ෂ්මීගේ සිත බිඳලා මට සතුටක් විඳගන්න... එහෙම වුණොත් කවදාම හරි ඒක මට සහගත අපරාධයක් වෙයි...

මගේ සිත මොහොතින්ම විදුම් දෙන්නට විය.

'ඔයා අඬන්න එපා ලක්ෂ්මී... මම ගිහින් රංගට හම්බ වෙන්නම්... ඔයාට අකමැති වෙන්න එපා කියලා කියන්නම්... මම දන්නවා රංග ඔයාට අකමැති වෙන්නේ නෑ කියලා...'

මම එලෙස පවසද්දී ඇය එක්වරම යහනින් නැගී සිටින්නට වෙත් පුදනාම විය.

'එපා... එපා... ඔය ජෝලිකින් ගැලුවෙයි...'

'ඔයාට විශ්වාසද සංජු.. හොඳටම විශ්වාසද රංග මට කැමති වෙනවා කියලා...'

'අනේ මටත් වඩා එයා ඔයා එක්කනේ කතා කරලා තියෙන්නේ.. ඒ නිසා ඔයා දන්නවා ඇතිනේ එයා ගැන නේද... අනේ රංගට කියන්න මේ ප්‍රොපෝසල් එකට කැමති වෙන්න කියලා සංජු..'

ලක්ෂ්මීගේ ඒ දුක්ඛිත ආයාචනය මගේ දෙනෙත් කඳුළින් බර කළාය.

ලක්ෂ්මීගේ මුහුණ පුරා සතුට අතරින් මතු වූයේ සුන්දර වූ හසරැල්ලකි. මගේ වචන ඇයට නැවුම් බලාපොරොත්තුවක් එක්කලා සේ දැනෙන්නට ඇත.

දෙවියනේ මේ අභියෝග සතුට නේද මම අහිමි කරන්න හැදුවේ... අහිමිකරන්න හැදුවේ...

WWW.EXPRESSLANKA.TK 42

UPLOADED BY 'NIRO'

මට මා පිළිබඳවම ඇතිවූයේ පසුතැවීමකි.

'අනේ සංජු... අද රෑට ඔයා මම ළඟ ඉන්න... තනියම ඉඳල එක එක දුක හිතෙනවා... ඔය හිතෙන දේවල් මට හිතක් වෙනවා... ඔයා කිව්වොත් මට පාරවක් නෑ... හිතට දුක හිතෙන දේවල් දුකෙන එකක් නෑ...'

ලක්ෂ්මියගේ එම ඉල්ලීමද මට ඉවත දැමිය නොහැකි විය. කොහේවත් යාමට නොහැකිව ගේ ඇතුළේම සිරකරියක ලෙසින් ඉන්නට සිදුවූ ඇගේ සිතටද එය වෙනසක් බව මට සිතුණි.

'මට ඉන්න දෙයිද...'

'අපි නර්ස්ට කියමු...'

ලක්ෂ්මි පැවසුවාය.

'නර්ස්ට නෙමෙයි වෝඩ් එකේ ඩොක්ටර්ට කියමු...'

මම එලෙස කියනවිට ලක්ෂ්මි මා දෙස බලා සිනාසුනාය.

'ඔයා දන්නවද ඒ ඩොක්ටර්ව... ලස්සනයි නේද...'

'එහෙනම් ඩොක්ටර්ටත් කිව්වම [illegible] වගේ... මොකක්ට ආපු සිංහට...'

මම ලක්ෂ්මිට පිළිතුරක් කිරීමට උත්සාහ කළෙමි.

අනේ... ඔය සාමාන්‍ය විදිහ මට හිංගා වෙනවා... සාපුරා කියලා මගේ හිතේ ආදරයක් ඉපදුණේ රංගට විතරයි... හැබැයි මට නෙමෙයි... ඒ ඩොක්ටර් ඔයාව නම් අනුරුවට මැව් වෙනවා...

යළිත් මම රංගට නමුව් ඔහුගේ කැමැත්ත ලබා දෙන බැව් පැවසීමෙන් පසු ලක්ෂ්මි හැසිරුණේ මොංගොමින්ම කතුව සිනිසිණි. සිඳුන සිලංකාපාරගෙනෑ යළිත් එක්කර ගතිමිනි.

'ජීවිතේ නැසිකරගන්න එපා මිනු කෙසා නේද මේ ලෝකෙම ලැබුණා වගේ සන්තෝෂයක් නැතිව පලන්නේ...'

වාට්ටුව හාර හෙදිය අප වෙතට පැමිණියාය. ඇය එලෙස කතා කාළේ හොරිස්සුම් සහගත ලෙසිනි.

'දැන් ලෙඩ්ඩු බලන වෙලාව පහුවෙලානේ... ඇයි ඔයා යන්නේ නැද්ද...'

ඇය මගෙන් විමසුවාය.

'අක්කාට තනියෙන් ඉන්න බැරි නිසා මම ළඟ ඉන්නවා...'

මම කීවෙමි.

'ආ... ඔයාලට හිතෙන හිතෙන විදිහටද මේ වෝඩ් එකේ ඔයාලා වැඩ කරන්නේ... කව්ද ඔයාට පර්මිෂන් දුන්නේ...'

හෙදියට කේන්ති ගොස් සිතුණි.

'එම හිතින් ඩොක්ටර්ගෙන් [illegible]

මම එහෙම හෙදිය අසාළදීම එලෙස පවසා ඩොක්ටර්ගේ කාමරය වෙත ගියෙමි.

'අද අක්කාට කම් රකින්නද...'

ඩොක්ටර් මා දෙස බලා සිනාසුනේය.

'ඩොක්ටර් අද මට අක්කා ළඟ ඉන්න පුළුවන්ද...'

මම සෙමින් ඇසුවෙමි.

'ඇයි අක්කාට තනියම ඉන්න බයද...'

ඩොක්ටර් මා දෙස බලද්දී මම සිනාසී නිරුත්තර වූයෙමි.

'නම කිව්වේ නැහැනේ... නම කිව්වොත් ඉන්න දෙනවා...'

ඔට ඉන්න බලයට ලැබුණි.

'සංජු...'

මම සෙමෙන් නොල් මැතිරුවෙමි.

'සංජු... මම ආස කරන නම් වලින් එකක්...'

'දැන් අක්කා මොකවද කියන්නේ සංජු...'

ඩොක්ටර් කතා කාළේ මෙහෙවිත්ම සලපගතු ලෙසිනි.

'දැන් නම් හොඳට ඉන්නවා...'

'ඇත්තටම ඇයි අක්කා එහෙම කිව්වේ සංජු...'

'එයා ඒ ගැන කතා කරනවට කැමති නෑ...'

මම කොඩිවිත් කීවෙමි.

'මොයි ලොක්කියගේ ප්‍රශ්නයක් නිසා වෙන්නැති නේද...'

මම සිනාසුනෙමි.

'ඔයා මොනව නම් අහලුවනම් හිතාගෙන ඒ ප්‍රශ්නෙන් කේන්තියෙක් කොල්ලෙක් නේද...'

'අනේ නෑ...'

මම ලැජ්ජාවෙන් කීවෙමි.

'එහෙනම් ඩොක්ටර් මම ළඟ හිටියට කමක් නැහැනේ...'

ඔහු හිස සැලීය. මම ඔහුට ස්තුති කර ආපසු හැරීමට සූදානම් වෙද්දී ඔහු යළිත් කතා කළේය.

'මගේ නමවත් අහගන්නේ නැතිව යන්න හදනවා නේද...'

'සොරි ඩොක්ටර්...'

'කමක් නෑ... කමක් නෑ... මම අවින්ත... නම මතක තියාගන්න... අක්කාටත් කියන්න...'

'මොකද ඩොක්ටර් කිව්වේ...'

මම ආපසු ගියවිට ලක්ෂ්මි මගෙන් එලෙස ඇසීය.

'ඩොක්ටර්ගේ මම කියලත් දවසක් නෙමෙයි යකියක් උනත් ඉන්න [illegible] ඩොක්ටර්ගේ නමත් කිව්වා...'

'මොකක්ද...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 43

UPLOADED BY 'NIRO"

'අවින්ත..'
'ලස්සන නමක්.. චොස්ටර් වගේම ලස්සන නමක්..'

****

07

ආසර්ශන සාලාවේ පෙට්ටුව අසල ට එසවිට මා අසලින්ම කාර් එකක් නතර කළේය.
'චොස්ටර් අවින්ත..'
චොස්ටර් වීදුරුව පහළට කර මා දෙස බැලීය.
'ගුඩ් මෝනිං සාදු..'
'ගුඩ් මෝනිං චොස්ටර්..'
'ආයෙමත් අපිට බලන්නත් එන්නේ නැද්ද..'
මම නිකම්ම ඒ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි. චොස්ටර්ගේ ඒ වචන මගේ සිතට එක්කළේ සිසියම් සිහිපත් වූ සුළඟකි. චොස්ටර් මගේ පවිත සහන සලු පැමි මොහොතකදීම මට චිත්‍රමාලාවක් දැක්වූයේ යැයි මට සිතුණි.
'අක්කා සිටියොත් එන්නාමිකෙයි..'
මම ලැජ්ජාවෙන් කීවෙමි.
'එහෙනම් මම අක්කාට හට දවස් දෙක තුනක් කියා යන්නම්..'
රංග හමුවීමට පැදල මිනු වැඩිකරන ඇහැරුම් ආයතනය වෙතට යොහුරුම මගේ සිතක අතර රැඳී සිටියේ චොස්ටර් අවින්තවරිය.
'මොකද.. ලක්ෂ්මී එන කිලා..'
රංගට එය අදහාගත නොහැකි විය. මහු නිකම්ම මොහොතක් මා දෙස බලා සිටියේය.. ඒ මුහුණේ වූයේ අනුකම්පාවකි.
'මය වීදියේ අපරාධයක් වෙයි කියලා මම හිතාගත්තේත් සිතුවේ නෑ සාදු.. දෙවියන්ගේ දත් අපිත් මේ සොල්ලට මොකද.. සොච්චන් අමාරුයිද..'
'දත්තම් දෙවියන්ගේ පිහිටෙන් හොඳයි.. මම හිතන්නේ එයාට හරියටම වස පෙව්ලා නෑ.. එහෙම නොවුණ නම්..'
මම එලෙස කියා දෙවුර පොළෙව්වෙමි.
'ඒ වගේ පවිත්‍රා දෙයක් [illegible]

WWW.EXPRESSLANKA.TK 44

මම මොහොතක් රංග දෙස බලා සිටියෙමි. ලක්ෂ්මිට වූ පොරොන්දුව මා ඉටුකළ යුතු යැයි මම සිතුවෙමි. එහෙත් ඒ වෙනුවෙන් හිත හදාගැනීමට මට අපහසු විය.
'අනේ දන් ඔයා ලක්ෂ්මි බලන්න යන්න..'
මා එලෙස පැවසූ විට රංග පුදුමයෙන් මෙන් මා දෙස බැලීය.
'ඔව් කොහොමද යාලු දත් එක කරන්නේ.. ඒ ප්‍රොපෝසල් එකට මම කැමති නෑ කියලා ඒ ගෙදරට පණිවුඩයක් යැව්වට පස්සේ මට පුරවන්ද දෙයියනේ ආයෙමත් ඒ කෙල්ල ළඟට ගිහින් ඒ කෙල්ලට මුහුණ දෙන්න.. එහෙම වුණොත් ඒක ලක්ෂ්මිටත් කලාපු කොහේ එකක් වෙයි..'
එහෙත් ලක්ෂ්මිට මම පොරොන්දු වූයේ යළිත් රංගගේ කැමැත්ත ඇලපෙදෙන බවය. ඒ ආදරයේ උණුමිය ඇයට ලබාදෙන බවය. ලක්ෂ්මීගේ දෑතම අල්ලාගෙන මා ඒ බිලත් යනන මහට වී එලෙස පොරොන්දු දුන්නද රංග ඉදිරියට වී එම පොරොන්දු ඉටු කිරීමට කැමති කරවා ගැනීම මට මහත් ගැටළුවක් විය... අපහසුවක් විය.
'ඒ වුණාට ලක්ෂ්මී එයාව බලන්න ඔයා එයි කියලා මග බලාන ඉන්නවා රංග..'
මම බියුණු හඬින් එලෙස පැවසීමි.
'ඒත්, මම කොහොමද යන්නේ සාදු.. ආයෙමත් මම ගිහින් එයාට කැමැත්තයි කියන්නද.. කොච්චර හිතන්නකෝ.. මම අවුරුදු ගාණක් ආදරය කරපු කෙල්ලගේ නම් කවදාවත් නෑ.. මේ ප්‍රොපෝසල් එක නිසාම දුකගන්න කෙනෙක්නේ..'
රංග අසලට වී සිටින විට මගේ මනසට නැඟුණේ අවින්තවය. රංග හා අවින්තගේ ඇති සමාන අසමාන සම් මගේ හිත යසඳනවා යැයි මට සිතුණි.
'මම ලක්ෂ්මිට පොරොන්දු වුණා අද ඔයාව කොහොමහරි එක්කගෙන එනවා කියලා..'
පසුව මම කෙලින්ම එලෙස කීවෙමි.
'ඔයාට මොනවාත් කියලා දෙයක් නැද්ද සාදු.. ආයෙමත් මට ලක්ෂ්මි ළඟට ගිහින් ඒ ලෙඩ ඇඳේ ඉන්න කෙල්ලගේ හිත හදාගන්න හරි ආයෙමත් ඒ හිතට බලාපොරොත්තුවක් දෙන්න මට සිද්ධ වුණොත් ඒක මම කොහොමද කරන්නේ..'
රංගගේ ඒ වචන වටහා ගැනීමට මට අපහසුවක් නොවුණි.
'ඔයා ලක්ෂ්මිට කැමති වෙන්න රංග..'
මම කෙලෙසම අපහසුවෙන් ඒ වචන පිට කළෙමි.
[illegible] රතුවක් වෙන්න

UPLOADED BY 'NIRO"

හිතෙන කුමක්වත් දන් ඇතිවිලා ඉවරයි රංගා...

රංගා සුසුමකින් මෙන් මා දෙස බලා සිටියේය... මම ඔහු අසලින් නැඟී සිටියෙමි.

'මම යනවා... ප්ලීස්... මෙච්චර දුරට ඉන්න ලක්ෂ්මිව එක වතාවක් හරි බලන්න එන්න... නැත්නම් ලක්ෂ්මි හිතේ දුකටම ආයෙමත් මොනාට හරි කරගනියි රංගා... එහෙම දෙයක් වුණොත් මගේ ජීවිතේ වෙන්නේ නෑ...'

මම එලෙස කියා ආපසු හැරුණෙමි.

****

එදින සවස් වරුවේද මම ලක්ෂ්මිව බැලීමට රෝහල වෙත ගියෙමි.

'ඔයා ගියාද...'

මම ලක්ෂ්මිගේ ඇඳ අසලට යනවිට ඇය බලාපොරොත්තු ඇසින් යුතුව මගෙන් එලෙස ඇසුවාය.

'එහෙනම් රංගා දවල් ඇවිත් නෑ ලක්ෂ්මිව බලන්න...'

මට එලෙස සිතුණි.

'ඔව්... රංගත් මම නිසා කරදර වෙලා ඇති... එයාට මම ගැන හිතාගන්න බැරිව ඇති...'

'හෙට එයි...'

'මොනාවද එයා කිව්වේ නංගී... කියන්නකෝ...'

ලක්ෂ්මි මගේ දෑත අල්ලා ගත්තාය. මම රෝහල් වාට්ටුව පිටාරා නෙත් යවා ඩොක්ටර් අවිශ්කව සෙව්වෙමි.

'එයාට දුකයි...'

ලක්ෂ්මි සැනසුම් සුසුමක් හෙලනු මට දැනුණි.

'දවල් කොච්චර වෙලා අර ඩොක්ටර් මගේ ළඟට ඇවිත් කතා කර කර හිටියා...'

'සංජු ගැනත් ඇහුවා...'

මගේ සිතපුරා සිසිලම මිහිරක් ඇදී යන්නාක් මෙන් දැනුණි.

'මේ දැන් ඩොක්ටර් මීට් වෙලා ගියේ...'

ඒ වචනත් සමඟ යළිත් මගේ සිතට සිසිලම සාවර්වක්... බලාපොරොත්තු සහිත වූ මිහිරක් දැනුණි. ඒ නිසාමද ඒ නැවී වෙලාවක් ලක්ෂ්මි ළඟ රැඳී සිටීමට තරම්වත් මට උවමනාවක් උනන්දුවක් ඇති නොවුණි.

'අනේ හෙටවත් රංගා එයි නේද...'

මා ආපසු පැමිණීමට සූදානම් [illegible]

ඇසිය. ඇය පිළිබඳව අනුකම්පාවක් මෙන්ම සිසිලම වූ සංවේදනාවක් හැඟුම්ක්ද මට දනෙන්නට විය.

ලක්ෂ්මිගෙන් සමුගෙන ආපසු පැමිණෙන විට මා පැමිණියේ OPD එක හරහාය. එහි කාමරයකින් ඩොක්ටර් අවිශ්කගේ කට හඬට සමාන හඬක් මගේ සවන් අතර රැඳුනි.

මම මොහොතක් ඒ කාමරය අසල නතර වී එලෙස බැලුවෙමි.

'අවිශ්ක මිනිත් නෑ තවම එහෙනම්...'

ඔහු සමඟ වචනයක් හෝ කතාකර යාමේ ආසාවක් මසිත තුළ එක්වර ඉපදුනි.

ඒ නිසාම මම එම කාමරයට මුවාවී කොරිඩෝව අසලට වී සිටියෙමි.

'සංජු...'

කොරිඩෝව දිගේ ඉදිරියට පැමිණෙමින් සිටියේ රංගාය. ඔහු මා වෙතට පැමිණ මා අසලින්ම නතර වූයේය.

'සංජු ඇයි ඔයා මෙතන...'

රංගා වෙනුවෙන් දිය යුතු පිළිතුරක් මා සතු නොවුණි. ඩොක්ටර් අවිශ්ක බලාපොරොත්තුවෙන් සිටි මගේ සිත රංගා දකිමින් පත්වූයේ අසහනශීලිත්වයකටය.

'නැහැ... මම මේ වෙච්ච එකේ ඩොක්ටර් හමුවෙන්න ආවේ... රංගා යන්න ලක්ෂ්මි අක්කත් බලාගෙන ඉන්නේ...'

අසහනශීලිත්වය අභිබවන්නට මම එලෙස කීවෙමි. එහෙත් රංගා මා අසලින් නොසෙල්වූයේය. ඔහු මොහොතක් මා දෙස බලා සිටියේය. ඒ ලක්ෂ්මි ළඟට යාමට අකමැත්තෙන් මෙන්ය.

'යමු අපි දෙන්නම...'

සපුව ඔහු කීවේය.

'එහෙම හරි නැහැනේ. ඔයා යන්න රංගා.'

මම ඔහුට අවධාරණය කළෙමි.

රංගා මා දෙස බලා සිටියේය. එහෙත් මම ඒ මුහුණ දෙස එසා බැල්ලේ නොමැතුවෙමි. ඒ රංගා වෙනුවෙන් කවක් මා බලාපොරොත්තු තබාගෙන සිටිය යුතු නැතැයි අසහනයෙන් වුවද සිතා සිටි නැවිනි.

'එහෙනම් ඔයා මට කියපු කරපු හැම දෙයක්ම බොරු වෙනවද සංජු...'

රංගාගේ ඒ හැඟුම්බර වදන් මට අසා සිටිය නොහැකි විය. එහෙත් ලක්ෂ්මිගේ තත්වය උඩ මට රංගා වෙත ලංවීමටද නොහැකිය. රංගා විවාහ කෙරෙන්නාට අකමැතියි කියූ නිසා වස පානය කළ ලක්ෂ්මි [illegible] නැති නව දිනෙක් වීම ජීවිතය

WWW.EXPRESSLANKA.TK 45

UPLOADED BY 'NIRO'

නැති කරගන්න ඔබ මට නොදවම විශ්වාසය.

'මට සමාවෙන්න රංගා... ප්ලීස්... යන්න ලසන්මි බලන්න ඕනිත්.. අනේ ඒ නිසාට දුක් දෙන්න එපා...'

මා එලෙස පවසා රංගා අසළින් ආපසු දිව ආවේ ඩොක්ටර් අවිශ්කව හමුවීමේ බලාපොරොත්තුවද සහගත දමිමින්ය. මඳ දුරක් පැමිණ ආපසු හැරී බලන විටත් රංගා මා දෙසම බලා සිටියේය. මගේ සිතට විශාල අසහනයක් දැනුණි.

දැන් මට කරන්න දෙයක් නැ දෙයියනේ...

මගේ හදවත රංගා වෙනුවෙන් සුසුම් ලන්නට විය. ඒ අතරම සාමරයක සිටි අවිශ්ක ඒ තුළ සිට පැමිණෙමින් සිටියේය. රංගා ඉදිරියේ මට අවිශ්ක දෙසටත් බැලිය නොහැකි විය. ඒ නිසාම මම රෝහලෙන් පිටතට පැමිණෙන තුරුම පසුපසටත් නොබැලුවෙමි.

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

පසුදිනා මා රෝහලට ගියේ රංගා ලසන්මිට දුන්නු ප්‍රතිචාරය දැන ගැනීමට හා අවිශ්ක හමුවෙවී යන බලාපොරොත්තුවද හිතේ සඟවාන රැඳවා ගනිමින්ය. රංගා වෙනුවෙන් හා පුරා සිතා සිටින තුළ ආදරයක් ඇතිවුනාද ලසන්මි අත්සා හමුවේ කළ දුරටත් ඒ ඝුරුදුල් කෙම් නැතුව මට සපල කරගත නොහැකි විය. සිත ඒ කර ගෙඩිය දන්නා නිසා අවිශ්ක පිළිබඳව මා තුළ ඇති උනන්දුව වැඩිවන්නට විය.

'රංගා මොකද කිව්වේ...'

මම ලසන්මිගෙන් ගෙනු වෙනුවට ඇසුවේ එලෙස අසාගෙනය. ඒ දත් බලාපොරොත්තු වලින් පිරිසි යනු මම දුටුවෙමි.

'අදත් මාව බලන්න එනවා... කිව්වා...'

ලසන්මි එලෙස පවසා මගේ අසින් අල්ලා ගත්තය.

'එයා මට කැමති වෙයිද කාලු... නැත්නම් ආයෙමත් මාව බලන්න එනවා කියන්නේ නැහැනේ... මේද කාලු... කියන්නකෝ අනේ... මොකාවද ඔයාට හිතෙන්නේ එයා ගැන...'

මට ලසන්මි පිළිබඳව ඇති වූයේ කණගාටුවකි... අනුකම්පාවකි..

'ඔව් ලසන්මි... රංගා ඔයාට කැමතියි... මම දන්නවා ඒක...'

ලසන්මි මගේ දත් අල්ලාගෙන මා දෙස බලා සිටියේ බලාපොරොත්තු සහගත දෑසිනි. ඒ අතර ඩොක්ටර් අවිශ්ක පිළිබඳව මම විමසිලිමත් වන්නට වූයෙමි. එහෙත් ඒ පිළිබඳව ලසන්මිගෙන් විස්තරම මට ඇසීමටද නුපුළුවන් විය.

'ඊයේ රෑ ඩොක්ටර් අවිශ්ක මගේ එක්ක ගොඩක් වෙලා කතා

කර කර හිටියා...'

මා බලාපොරොත්තුවෙන් සිටි මාතෘකාව ලසන්මි විසින්ම ඇදගනු ලැබීය.

'මම කිව්වා ඔයා අද උදේ එනවා කියලා... ඒත්, අද ඩොක්ටර් එන්න ලේට් වෙනවා කියලා කිව්වා...'

මගේ සිත ඒ වදන් හමුවේ පිලිළණි.

අනේ මම කොයිතරම් බලාපොරොත්තු සියාගෙනද දාවේ අවිශ්කව දැකගන්න...

'ඔයා යන්නේ නැතිව මහ ළඟට වෙලා ඉන්න... ඩොක්ටර් එනකොට එයිනේ...'

ලසන්මි එලෙස පවසන විට මට ඇය අසල නැවතී සිටීමට නැති වෙයැයි මසද සිතුවෙමි.

'තාර්ලිස්ලා මොනවත් කියයිද...'

'ඩොක්ටර් අවිශ්ක කලින් දවසේ පරීක්ෂණ දුන්නා කියලා...'

මමද එය අනුමත කළෙමි. මා සිතු ලෙසින්ම ලෙඩුන් බලන වේලාව අවසන් වන සීනු නාදයෙන් පසුව හෙදියක් මා වෙතට පැමිණියාය.

'ඔයා මොකද මහත... දැන් පේෂන්ට්ලා බලන වෙලාව ඉවරයිනේ... යන්න... යන්න...'

ඒ හෙදිය මා වෙතට පැමිණියාය.

'ඩොක්ටර් අවිශ්කට කියලා තියෙන්නේ...'

'කාට කිව්වත් අමාරුවක් නැති ලෙඩ්ඩු ළඟ කවුත් ඉඳ තතර කරගන්න අවිට ඉල්ලත් කමක් නැ... කරුණා කරලා යන්න...'

හෙදියගේ එම අකාරුණික වචනත් සමඟ මා අසරණ විය. ඒ අසරණ බවින්ම මම රෝහලේ වාට්ටුවෙන් පිටතට පැමිණියෙමි. ඒ වනාවිටත් කොතනකින් මොනොහො ඩොක්ටර් අවිශ්ක වෙනුවෙන් මගේ සිත තුළ ලෙන්ගතු බවක් ඇති වෙමින් තිබුණි.

'කොහොමහරි රංගාගෙයි ලසන්මිගෙයි ප්‍රොපෝසල් එක සැලසෙන්න දෙන්න බැහැ... රංගා ලසන්මිට කැමති වෙයි... රංගා ගැන දන්න හැටියට මට ආදරයක් ඇති වුණත් අපි දෙන්නා අතරේ එහෙවුන් එකක් පටන් ගත්තේ නැහැනේ... ඒක අසාරට එන බලා හරි ලසන්මි කොහොමවලින් වුණා එහෙත් බලාගෙන යද්දී ලසන්මිටයි මටයි දෙන්නටම හොඳක් වෙන්නායි යන්නේ...'

විවිධ සිතුවිලි මගේ සිත පුරා දැනෙන්නට විය. ඒ සිතුවිලි නිසාම මට අවිශ්කව නොදැක ආපසු ගෙදර යාමට සිත ඉඩ දුන්නේම නැත.

'ලසන්මි කිව්වේ ඩොක්ටර් ලේට් වෙනවා කියලනේ... මම එයා

WWW.EXPRESSLANKA.TK 46

UPLOADED BY 'NIRO'

එතකොට හොස්පිටල් එක ඉස්සරහට වෙලා ඉන්නකන් බලනවා..'

මා සන්සුන්ව ඇහිඳිව්වාවකටය.

'ආපසු ගෙදර යා යුතුද... හැබැයි ඔබේ ඩොක්ටර් අවින්තව ඇස් දෙකින් දැක ගැනීමටවත් ඔහු පැමිණෙනතුරු සිටිය යුතුද...'

එම දෙගිඩියාව අතර මම රෝහල ඉදිරිපිට තිබෙන සල් ගස යටට වී තීරණයක් ගත නොහැකිව බලා සිටියෙමි.

'මම මොනම හොල්මනක් වගේ හැන් හැන් වල රස්තියාදු ගහනවා කියලා අයියට එහෙම අහුවුණොත් මට මොනම ගමනක්වත් යන්න දෙන එකක් නෑ...'

සවි දුරටත් රෝහල ඉදිරිපිටව වී බලාසිටිය නොහැකි තැන මා අපේක්ෂා භංගත්වයෙන් යුතුව ආපසු යාමට තීරණය කළෙමි. එහෙත් මට රෝහලේ ගේට්ටුව අසලටවත් පැමිණිය නොහැකි විය. ඩොක්ටර් අවින්තගේ කාර් එක ගේට්ටුවෙන් රෝහල් භූමිය වෙතට හැරවිය. මගේ සිත පුරා පැතිර ගියේ සොම්නස් බවකි.

මම එසැණෙහිම නතරවී එදෙස බලා සිටියෙමි.

'ඩොක්ටර්...'

මා පසුකරගෙන ගියද ඔහු මා දුටුවේ නැත.

ඩොක්ටර් දකිමෙන් සොම්නස් වූ සිතින්ම ඔහුගේ කාර් එක රෝහල ඉදිරිපස තිබෙන වෛද්‍යවරුන්ගේ වාහන නවතන ස්ථානයට යනතෙක්ම මම එදෙස බලා සිටියෙමි.

ඩොක්ටර් අවින්ත කාර් එකෙන් බසිද්දී හමුවීමට මට ඔහුගේ සිතුවිලි අතර රැඳී සිටිය නොහැකි විය. මම ඒ වෙතට ගියෙමි.

'හලෝ සාලු..'

ඩොක්ටර් අවින්ත පුදුමයෙන් මෙන් මා දෙස බැලීය. මම ඇස් වලින් ඒ ප්‍රශ්නය ඇසීමි.

'ඔබ බලන නිසා ආවේ උදේ ඔයා ආවද කියලා...'

මගේ ඇස් වල සතුටු කඳුළු පිරුණි.

දෙයියනේ එහෙනම් ඩොක්ටර් මම ගැන හිතනවා...

'ඉතින් ඔයා ආපසු යන්නද හිටියේ...'

'ඔව් ඩොක්ටර්... එහෙනම් කොටයි මම ඩොක්ටර්ව දැක්කේ...'

එවර ඔහු මා දෙස බැලීය. ඒ ආදරණීය දසුනට... බැල්මට මම ආදරය කිරීමට උත්සාහ කළෙමි.

'ආයෙමත් දවල්ට එනවද...'

එය මා හිතට ආරාධනාවක් වැනිය.

'එන්නම්...'

මගේ හඬ ආදරණීය වූවා යැයි මට සිතුණි.

'හොඳයි... දැන් සැප් යන්න... බිහින් එන්නකෝ... මමත් ලේට් වෙලා ඉන්නේ..'

සිත පුරා සතුට පිරී ඉතිරෙද්දී මම ආපසු හැරුණෙමි.

'දැන් මේ ලසන්ති නිසා සැප් ක්ලාස් යන්නෙ නැ නේද... දැන් දවස් කීයක්ද... අපි මෙහෙ හොරුවට ක්ලාස් වලට සල්ලි පුරා කරනවා.. ඔයා ගෙදරට වෙලා ඉන්නවා... මිරද්දන්නෙ හැදුව දවල් ක්ලාස් එකටවත් අද යන්න..'

අම්මා මා ගෙදර පැමිණි මොහොතේම අවවාදය කරන්නට විය.

'දවල්ටත් ලසන්ති අක්කාව බලන්න මට යන්න තියෙනා..'

අම්මාගේ වචන වලට පිළිතුරු විය නොහැකි වුවද ඒ මොහොතේ ඒ වෙනුවෙන් මම පිළිතුරු දුනිමි. අම්මා මා දෙස බැලුවේ කරුණාවෙන් යුතුවය.

'එයා හරි වැරැද්දෙක්... දැන් හැමදාම හැම වැරැද්දකම ඔයා නේද... එයා... දවල්ට ඔයා යන්න ඕනෙ නෑ... මම යන්නම්...ඔයා ගැන සිතුණ විශ්වාසය දැන් මට නැත නෑ...'

එහෙත් සාමාන්‍ය මා කොල්ලිකයට හසුවීම නිසා අම්මා මා දෙස බැලුවේම නැත සිතිමි.

අනේ බැහැ අම්මේ... ඩොක්ටර් අවින්ත මම එනකම් බලාගෙන ඉන්නවා... අනේ මගේ හිතේ උපන් ඒ ආදරය වෙනුවෙන්වත් බාධා කරන්න එපා අම්මේ...

අම්මා ළඟට ගොස් මට එලෙස කියට හැකි සිතුණි. එලෙස මට කියට හැකි ශක්තියක් තිබුණි නම් එය අම්මාගේද හොම්බටට කේතුවක් වනු ඇත. මම කාමරයට ගොස් ඇඳට වැටුණෙමි. මට කල්පනා වූයේම ඩොක්ටර් අවින්ත ගැනමය. ඒ වෙනුවෙන් මාසිතට දැනී සියලු ආදරණීය බව අවින්තට පිරිනැමීමට මම උත්සාහ කළෙමි. එහෙත් වරින් වර ඇඳුණු පන්සලේදී හමුවූ කියා මගේ පෙන නැඩී මගේ සිත ආකර්ෂණය කළ රංගගේ රුව... ඔහු ලසන්ති අක්කාගේ නිවසට පැමිණි පසුව මා හමුවී මට ආදරය කරන බවට පොරොන්දු වූ අයුරු... එම පොරොන්දු මා ලබාගත් අයුරු... ඒ සියලු දෙයක්මද මාසිතට දැනෙන්නට විය.

අනේ මට රංගව මතක් වෙන්නටවත් එපා... රංග කියන්නේ කවදාවත් මට හිමි කරගන්න පුළුවන් කෙනෙක් නොවෙයි... හිමි කරගන්න බැරි ආදරයක් ළඟ රැඳිලා කඳුළු හෙළනවට වඩා හිමි කරගන්න පුළුවන් ආදරයකට ලංවෙලා ඉන්න එක මට හොඳයි...

අම්මා එසේ කියද්දීම දවල් වරුවේත් ලසන්තිව බැලීමට මම රෝහලට ගියෙමි. බස් නැවතුමෙන් බැස රෝහල වෙතට ගමන් කරද්දීම

WWW.EXPRESSLANKA.TK 47

UPLOADED BY 'NIRO'

තොසට හුරුපුරුදු කාර් එකක් පැමිණ මා අසළ නතර කෙරුණි.

ඒ රංගගේ කාර් එකය. රංග මා දෙස බලා සිටියේය.

'නගින්න..'

ඔහු දොර ඇරියේය.

'නැහැ..'

මම දෙපසට හිස සැලීමි.

'නගින්න ළමයෝ.. මමත් යන්නේ හොස්පිටල් එකට.. ලක්ෂ්මිව බලන්න තමයි..'

මට සුසුමක් හෙලුණි.

රංග ලක්ෂ්මිව බලන්න ගිහින් ඇද්ද? මම කොහොමද ඩොක්ටර් අවින්සත් එක්ක කතා කරන්නේ..

රංග පිළිබඳව කනගාටුවක්ද මගේ සිතට දැනුණි.

'සංජු.. ඔයාට මොනවද වෙලා තියෙන්නේ.. නගින්නකෝ..'

රංග මින් කෝන්තු වන්නට විය.

'බැහැ.. ඔයා යන්න.. ඔයා ගිහින් ලක්ෂ්මි බලලා එන්න.. මම බස් එකේ එන්නම්..'

අපහසුතාවයෙන් යුතුව මම කීවෙමි. රංග මා දෙස බලා සිටියේ පුදුමයෙනි.

'එහෙනම් මම යන්නෙත් නෑ ලක්ෂ්මිව බලන්න..'

රංග එලෙස පැවසුවේ සිතින් පලි ගැනීමට මෙන්ය. මට එසේ එක සිටීමට නොහැකිය. මම අසරණව ඔහු දෙස බලා සිටියෙමි.

'දෙයියනේ මොනවද මේ වෙන්න යන්නේ..'

තවත් නොඉවසිල්ලෙන් රංග මට නැගීමට විවෘත කර දුන් කාර් එකේ ඉදිරිපස දොර වසා දමීය.

ඔහු කාර් එක ඇතුලේ සිට මොනවදෝ කියනු පෙනුණි. එහෙත් දොර වැසූ නිසා ඒවා නෑසුණි.

ගියාවේ.. මට කමක් නෑ.. මට කරන්න දෙයක් නෑ..

රංග කාර් එක ආපසු හරවා ගත්තේය.

'හොඳයි.. මම වෙලාවට ලක්ෂ්මි බලන්න රංග හොරෙන එකක්..'

ඒ මොහොතේ ඒ පිළිබඳ මසිත උදම් අනන්නට විය. යළිත් මම රෝහල වෙත ගමන් ඇරඹුවෙමි. එලෙස රෝහල ආසන්නයට යද්දී රංගගේ කාර් එක යළිත් පැමිණ මා අසලින් නතර කළේය.

එවර රංගගේ මුහුණ තරහෙන් පිරී තිබුණි. ඔහු එලෙස තරහෙන් සිටිනු මා දුටු පළමු අවස්ථාව එය විය.

කාර් එකෙන් බැස ඔහු මා වෙතට පැමිණියේය. මම නිරුත්තර වී ඔහු ඉදිරිපිට නැවතුණෙමි.

'මට ඔයත් එක්ක වචනයක් කතා කරන්න තියෙනවා.. නගින්න කාර් එකට..'

ඒ වදන් හමුවේ මා තුළ ඇති වූයේ බියක් පමණි. නැති ගැන්මකි. මම අසරණව ඒ මුහුණ දෙස බැලීමි.

'සංජු නගින්න කාර් එකට..'

ඔහු මගේ දෑතින් අල්ලා එලෙස කීවේය.

'අනේ රංග.. මට ඉන්න දෙන්න..'

රංග එවර සුසුමක් හෙලීය. ඔහු පිළිබඳව මසිත තුළ තරහක් මෙන් අනුකම්පාවක්ද දැනුණි.

'මාව මිත්‍රයෙක් කරගන්න එපා සංජු.. මාව මිත්‍රයෙක් කරගන්න එපා..'

ඒ වචනත් සමඟ මම බියපත් වූයෙමි. කොහොමටත් බියට පත් වූයෙමි. රංගගෙන් එම මොහොතේ ගැලවී යාමට හැකියාවක් ඇත්තේම නැති බව මට දැනුණි.

දැන් මෙලහකට ලක්ෂ්මිලාගේ ගෙදර අයත් එයාව බලන්න එනවා ඇති.. දෙයියනේ අම්මත් එයි.. එයාලා මම මේ විදිහට රංග ළඟට වෙලා ඉන්නවා දැක්කොත්..

මම කොහොමත් අසරණ වූයෙමි. මහා හඬින් හඬා වැටෙන්නට තරම් මගේ සිතට දුකක් දැනුණි.

'ඔයාට කාර් එකට නගින්න බැරිද..'

රංග වේදනාවෙන් මුවද සන්සුන් වීමට උත්සාහ කරමින් මෙන් එලෙස ඇසීය.

එවර මම නිහඬවම හෙමින් කාර් එකට ගොඩ වූයෙමි. ඒ මට වෙන කළ යුත්තක් නොතිබූ නිසාය. ඒ සැණින්ම රංගද කාර් එකට ගොඩ විය. ගොඩ වී රෝහල මාර්ගය දිගේ නොගොස් ඉදිරියටම එය පදවාගෙන යන්නට විය.

'කොහේද මේ මාව එක්කගෙන යන්නේ..'

රංග නිහඬවම මා දෙස බැලීය. ඒ මොහොත වන විට ඒ මුහුණේ තිබූ අඳුරු ගනකම මට පැහැදිලිව තිබුණි.

'කියන්න රංග.. මට කියන්න..'

මට ඇඬෙන්නට ආසන්නව තිබුණි. ඒ මගේ සිතේ තිබූ අවාසනාවන්ත බව සිතට දැනීමෙන්ය. ඒ මොහොත වනවිට පෙරුම් පුරාගෙන ඩොක්ටර් අවින්සව හමුවීමේ චේතනාවෙන් සිටියද මට අවින්සව මුණ ගැසීමට නොහැකි බව මට දැනුණි. එලෙස ඔහුව හමුවීමට මා උත්සාහ කළ සෑම අවස්ථාවකම කුමන හෝ බාධාවක් ඇතිවීම මගේ සිතට හදිස්සි [illegible]

WWW.EXPRESSLANKA.TK 48

UPLOADED BY 'NIRO'

දෙනෙත් දියෙන් කඳුළු බොඳවී ගලා යාමට ඉඩදී මම දෙනෙත් තදකර ගතිමි.

"සඳු ඔයා අඬනවා..."

එක්වරම වේගයෙන් ගමන් කළ කාර් එකේ වේගය අඩුවීගෙන ගොස් එය පාර අයිනේ නතර විය.

"ඒයා සඳු අඬන්න... ඔයාව අඬවන්න නොවෙයි මම මේ එක්කගෙන ආවේ..."

රංග කාර් එක තුළම මාව ඔහුගේ තුරුළට ගත්තේය. මගේ කඳුළු මුහුණ පිස ගත්තේය. මගේ කඳුළු ඔහුගේ මුහුණ පුරාද බොඳවන්නට ඇත.

"අනේ එපා රංග... අතහරින්න මාව..."

එහෙත් ඒ ග්‍රහණයෙන් මට මිදිය නොහැකි විය. එහෙත් හැඩී සිටි දෙනෙත් ඇර මම වටපිට බැලීමි. කාන් කාවිරුවන් නැති පාළු පෙදෙසක් බව මට දැනුණි.

"මට කියන්න... ඔයා ආයෙත් නපුරු වෙන්නේ නෑ කියලා... මාව මග අරින්නේ නෑ කියලා..."

මම රංගගේ මුහුණ බැලීමි. මට ලක්ෂ්මිව සිහිපත් විය.

"මම ඔයාට නපුරු වෙන්න හැදුවේ නෑ දෙයියනේ... නොවටින්න කියපු දේකින් ඈත් වෙලා ඉන්නයි හැදුවේ... ඒක තේරුම් ගන්න..."

"මොනවද නොවටින්න කියපුදේ..."

"මට ඔයාව ආදරය කරන්න පුළුවන් වෙයි... ඒත්, කවදාවත් අපිට එකතුවීමක් ගැන හිතන්න බැහැ රංග... ඇයි ඔයා ඒක නැත හිතන්නේ නැත්තේ... ලක්ෂ්මි අක්කා මිය යන්නේ මැරෙන්න හදනවා... මම කොහොමද ලක්ෂ්මි අක් වලට විරුද්ධව ඔයාට කැමති වෙන්නේ... කියන්න දෙයියනේ මට කියන්න... මම ඒකයි කියලා දෙන්නාව එකතු වෙන්න අඩ ඇරලා පැත්තකට වෙන්න හැදුවේ රංග..."

"මට ලක්ෂ්මිව ආදරය කරන්න බෑ සඳු... ආදරය කරන්න බැරි කෙල්ලෙකුට මම කොහොමද බොරුවෙන් ආදරය කරන්නේ..."

"ඇයි එහෙනම් ඔයා ලක්ෂ්මිට කැමති වුණේ... ඒ නිසාට බලාපොරොත්තු දුන්නේ... කෙල්ලෙකුගේ හිතට බලාපොරොත්තු දීලා ඒ බලාපොරොත්තු කඩලා බිඳලා දාන එක අපරාධයක් රංග... එහෙම නම් ඔයාට තිබුණෙ මුලින්ම අකමැති වෙන්න..."

"මම එයාට කැමති වෙලා හිටියේ නෑ සඳු... එයාව බලන්න ආපු මුල්ම දවසේ මම ඉස්සර වෙලාම දැක්කේ ඔයාවයි... ලක්ෂ්මිලා බොරුවට මගේ කැමැත්ත එයාලා තීරණ කරා ගත්තට මම මොනවද කරන්නේ..."

මට කිසිවක්ම කියාගත නොහැකි විය. මගේ හිත මහ මහා

බරක් දැනෙන්නට විය. මොහොතක් මට රංගගේ තුරුලේම කල්පනා කරන්නට විනි.

"අපි යමු දැන්..."

මොහොතකින් සන්සුන් හඬින් රංග එලෙස කීවේය.

එහෙත් ඒ වචනවලට ආපසු මට ගෙදර යාමක් ගැන සිතීමටද නොහැකි විය.

රංග කාර් එක පණ ගැන්වීය.

"කොහෙද මේ යන්නේ..."

මම ඒ දැනට දැන ගන්න ඔහුගෙන් විමසුවෙමි.

"අපි දෙන්නා දෙවියන්ගේ කියලා ඉස්සර වෙලා දකපු තැනකට යන්නලුවේ..."

කොහොමත් මම රංගගෙන් ඈත්වීමට සිතා සිටියද ඔහුගෙන් ඈත්වීමට මට ඉඩක් නොලැබුණේය. ඔහු තරම් ලෙසින් මාගේම ආදරයයි. එහෙත් එය මට නිසරුවක් විය. යළිත් වරයක් ලක්ෂ්මි අක්කාට ද්‍රෝහිවීමට තරම් ශක්තියක් මට නොතිබුණේය. ඇගේ ජීවිතයත් සමග සෙල්ලම් කිරීමට මම පුරුදුවන්නෙක් නොවිණි. එය මවිසින් මගේම ලෝකයට කරනා ද්‍රෝහිකමක් යැයි මට සිතුණි. මහා පාපකර්මයක් යැයි මට සිතුණි.

"මම දන්නවා සඳු මේක ඔයාගෙ හිතට ප්‍රශ්නයක් කියලා... මරණවට බරක් කියලා... ඒත් මට බෑ ලක්ෂ්මිව බැඳී කරලා... පස්සෙ දවසක ඒ කෙල්ලගෙ හිතට දුක් දෙන්න... ආදරයක් හිතට දැනෙන්නේ නැතිව බැඳී කරලා ඇති වැඩේ මොකක්ද... ඔයා ලක්ෂ්මිට ආදරේ නම් එහා ආයෙමත් මට එයාව බැඳී කරන්න කියලා කියන්න... ඒක කවදාවත් සාර්ථක වෙන්නෙ නෑ..."

මම පුදුමයෙන් මෙන් රංග දෙස බැලුවෙමි.

"ලක්ෂ්මි මම ගැන කෝප්ස් කියාගන්නට මම මොනව කරන්නද..."

රංග කතා කළේ අසහනයෙනි.

"එහෙනම් ඔයා ලක්ෂ්මි අක්කව බැඳී කරන්නෙ නෑ..."

මම ඒ මුහුණ දෙස බලාගෙනම යළිත් ඇසුවෙමි.

"නෑ... නෑ... නෑ... මම මීට ඔයාට දන් කියාරක් කියලා ඇතිද සඳු..."

රංග කාර් එක කැළණි විහාර භූමියට හැරවූයේය.

"යමින්න... දෙවියන්ගේ කියලා අපි දෙන්නාව ඉස්සරවෙලාම මුණ ගැසුනු මේ මිහිපිටම මල් විකක් පූජා කරන්න..."

මම රංගගේ මුහුණ දෙස බලා සිටියෙමි.

"දෙවියෙන් මොනවද මම කියාගෙන හිටියේ... ඒත්, මොනවද මේ

WWW.EXPRESSLANKA.TK 49

UPLOADED BY 'NIRO'

සිද්ධවීගෙන යන්නෙ..."

රංග සෑර් එසෙන් මෑත සිටත් පැන්නේ දොර විවෘත කර මගේ අතකින් අල්ලා මා ඉන් පිටට ඇදගෙන ගත්තේය.

'පන්සලට යන්න බැහැ රංග..'

ආදරය වෙනුවෙන් කැපවන සිතකින් පන්සල් භූමියකට යාම පාපයක්යැයි මට සිතුණි. රංග මදෙස බැලීය.

'පන්සලකට යන්න තරම් අපි දෙන්නාගෙම සිත් පිරිසිදු නැහැනෙ..'

මම දුක් සොබින් ඔහු දෙස බැලීමි.

'ඇයි ආදරය ගැන හැඟීම් සිතට එන එක පාපයක්ද... ආදරය ගැන සිතද්දී සිත් කිලිටි වෙනවද...'

මම නිරුත්තර වූයෙමි.

'මේ වගේ පින් බිමකට ඇවිත් මල් වට්ටියක් පූජා කරලා... හදවතින්ම ආදරයක් පටන් ගන්න එක මොනතරම් වාසනාවක්ද යාලු..'

එහෙත් මසිතට එය අර්ථශූන්‍යක්, වැරැද්දක් සේ දැනුණි.

'ආදරය කරන සිතක් පන්සල් වගේ කිලිටි නැතිව තියාගන්න ඕනෙ... රසපිත්වත් සිත්වලට දේශිවෙන්න හොඳ නෑ...'

රංග මගේ අතකින් අල්ලාගෙනම පන්සල් භූමියට ඇතුල් විය.

'අතන මානෙල් මල් තියනවා... අපි මානෙල් මල් වට්ටි දෙකක් ගම්මු..'

මානෙල් මල් වට්ටි දෙකක් රැගෙන අපි බුදුන් වැඳීමට ගියෙමු.

මානෙල් මල් වට්ටිය මල් ආසනය මතින් තබද්දී රංග මගේ කණට ළංවූයේය.

'මගේ ආදරේ මීට නැතුව මොනවද ප්‍රාර්ථනා කරන්න ඕනෙ තියෙලා..'

නීනොව දෑසින් මම ඒ මුහුණ දෙස බැලූවෙමි.

'දෙවියනේ එහෙනම් රංග මගේමද...'

නිතඳුරා සැනසුම් සුසුමක් ප්‍රේම ඩොක්ටර් අවින්ත පිළිබඳ මතකයක්ද දණියන්නට විය.

'හැම ප්‍රශ්නයක්ම කාලය විසින් විසඳයි... එහෙනම් අපි බලාන ඉමු..'

සැඳෑණි පන්සලෙන් ආපසු ඒමට කාර් එකට ගොඩවෙද්දී රංග මගේ අත රැගෙන ඔහුගේ පපුවට ළංකරගත්තේය.

'ඇහෙනවද මේ පපුවේ දැන් තියෙන්නෙ ඔයා ගැන ආදරයක් විතරමයි කියලා..'

රංග දැස් වලින් සිනාසෙමින් පැවසීය.

රංගගේ ඒ සිනහවට මම ප්‍රිය කළෙමි. එය ආකර්ෂණීය සිනහවකි. අනේ ලසන්මිත් ඒ සිනහවට ආකර්ෂිතව ප්‍රිය කරන්නට ඇත.

එංගලන දනෙද්දී මසිත දැවී ගියාය.

'ආයෙමත් මින්න ලසන්මිට බලන්න යන්න මට හෙළිවෙනාව එහෙම නොගෙමයි...'

මට ඒ පිළිබඳව කිසිවක් සිතාගත නොහැකි විය.

'අනේ මන්ද මට හැමින් සිත හදාගන්න අමාරුයි රංග..'

'ඕවා සිතට ගන්නට කාරණ නැ නැතැයි ඔලුවට ගන්න එපා...'

පෙඬුන් බලන වේලාව ළංවෙද්දීම රංග මාව රෝහල අසලින් කාර් එකෙන් බැස්සුවේය. එහෙත් පෙර පරිද්දෙන් ලසන්මි ළඟට ගොස් ඇයට මුහුණ දීමට තරම් මහුල ශක්තියක් නොතිබුණි. රංග නිසා ඒ ශක්තිය මිනිවී ගොස් තිබුණි. ඇය පිළිබඳ දුකකින් මෙන්ම බියකින්ද මසිත පිරියන්නට විය.

'දෙවියනේ මම මහා ලොකු විශ්වාසයක් කඩනවද මේ කරන්නෙ..'

යළිත් මගේ සිත කලබලවෙන්නට විය.

'මට නම් තියෙන්නෙ වැරෙන සිතක්... සෙලින් සිරණයක් ගන්න බැරි සිතක්..'

මම මගේ සිතටම දොස් පවරා ගත්තෙමි.

'දැන් ඩොක්ටර් අවින්ත හිටියොත්... දෙවියනේ රංග වගේම එයත් මගේ ආදරය අපේක්ෂාවෙන්ද ඉන්නෙ... එහෙම වුණොත්..'

'එක අතකට මට සිතුණෙ රංගට වචනයක් නොදී ඉන්නයි... එහෙම වුණානම් මගේ සිතට මේ තරම් බරක් දැනෙන එකක් නෑ...'

සිතුවිලි අතර අතරමං වෙමින්ම මම ලසන්මි නානකට සිට වාට්ටුව වෙතට පියවර තැබීමි. දුරදීම ලසන්මි මා එන පෙරමග බලා සිටිනු මම දුටුවෙමි. ඇය සොරිනොවුත් දියේ මා වෙතට පැමිණ මගේ දෑතින්ම අල්ලාගත්තාය.

'අද ගොඩක් වෙලා ඩොක්ටර් මම ළඟ හිටියා..'

ඇය මගේ මුහුණ දෙස බලා සිනාසුනාය.

මගේ සිත කිළිටි ගියාය.

'එහෙනම් ඩොක්ටර් අවින්ත මම ගැනත් කතා කරන්න ඇති...'

එහෙත් ඒ ගැන කිසිවක් ලසන්මිගෙන් ඇසීමට තරම් මට සිත හදාගත නොහැකි විය. මසිත පුරා කිසියම් දුකක් සංසාරික් පැතිර යන්නාක් සේ මට දැනුණි.

ලසන්මිගේ මුහුණ දෙස බලාගෙනම මම සුසුමක් හෙළුවෙමි.

'ඇමතක්ද අනේ මහා දුකකින් වගේ සුසුමක් හෙළුවේ...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 50

UPLOADED BY 'NIRO"

ඊට මට පිළිතුරු දිය නොහැකි විය.

'ඔන්න ඩොක්ටර් මහත්තයා පණිවිඩයක් කිව්වා...'

'මොකක්ද...'

'හෙට කොහොම හරි ඩොක්ටර්ව මීට් වෙන්න කිව්වා...'

යළිත් මට සුසුම් හෙලුණි. කිසිවක්ම සිතා ගැනීමට නොහැකි විය.

****

මම ආපසු නිවසට පැමිණි කල්හිත කලේම රංග හා ඩොක්ටර් අවිශ්ක පිළිබඳවමය. ඔවුන් දෙදෙනාම මසිත වෙහෙවිත්ම අපරණකර ඇතැයි මට සිතුණි. රංග අසල සැඟවී සිටුනේ ආදරණීය පෙම්වතිය වීමට තරම්ට ඩොක්ටර් අවිශ්ක තුළ සැඟවී සිටුනේ පෙම්වතිය වීමම ආසාවක්ද මට දනුණි. එහෙත් ඒ පිළිබඳව සිහිපත්වීමෙන් ඉන්පිටිට මට දනුනේ බියපත්වමකි.

'ඇයි දෙයියනේ මට එක හිතක් නැත්තේ...'

'පැදු... මොකද මේ කාමරේටම වෙලා දොර අගුල් වහගෙනම...'

රංගත් සමඟ මා හිතමු මන්නැවතුම් පැලදී දුවියගේ අනට අසුවීමෙන් පසුව අම්මා හා පිළිබඳව සිටියේ විමසිල්ලෙනි. මගේ විලුණත් ගමන පවා තකර කරවුයේ මා පිළිබඳව හිතට සිය එක්කරගෙනය.

'ඇයි අම්මෙ මට විලුණත් යන්න දෙන්නෙ නැත්තේ... මට පුළුවන්ද ගෙදරට වෙලා ඉන්නම ඉඳගන්න...'

මාව විලුණත් නොයැවීමේ තීරණය ගෙනලහත ගේ අම්මාගේ පාර්ථනයත් වෙනස් කරගත යුතු යැයි මම සිතා සිටි නිසා මම ඒ මොහොතේ ඒ පිළිබඳව අම්මාට පැවසීමි.

'එක මම දන්නෙ නෑ... අයියාත් එක්ක හරියි මෙරුමක් කරගන්න වෙන්නෙ...'

'අයියට හොඳයි එක එක කෙල්ලො එක්ක මස් ජ්වැතුම් එකෙයි කැත් කැත් වැලයි රස්සියාද ගහන්න...'

'අයියා කරන දේවල්ද එහෙනම් ඔයත් මේ කරන්න හිතාගෙන ඉන්නෙ... දූ කෙල්ලෙක්...'

ඊට වඩා යමක් ඒ ගැන කතා කිරීමට මට පුළුවන් කමක් නොවීය.

එද දවසම මා ගතකලේ මගේ කාමරය තුළටම වීගෙනය. මගේ සිත පුරාම වැලුණුනේ ඩොක්ටර් අවිශ්කව මුණ ගැසීම පිළිබඳවත්, රංගව ආදරය කරන වගට මා සිතුව නොහොත් දීමත් පිළිබඳවමය.

'අන්න අයියා කතා කරනවා...'

රාත්‍රියේ අම්මා මගේ කාමරයට පැමිණ එලෙස කීවාය.

අයියාත් සමඟ නාඟී හා මා අතර පැවතියේ දුවි දුරස්ථ යකි. සිනු අපට එක වැඩී වගේ පවත්වගෙන සිටි නිසාදෝ හොඳුරු නොදුරීයත් ලෙස අයියා හා නාඟීත් මගේ අතර පැවතියේ දුරස්ථ බවකි. සැම විටම සිනු සිටියේ අම්මාට හා තාත්තාට පසුව නාඟීටත් මටත් අවවාද කරන වෙමිනය. සමහර විටෙක අම්මා හා තාත්තා වැඩි කාලේද අයියාගේ සිතු එක කාම වලට අනුවය. ඒ නිසාම අයියා කතා කරනවා යැයි අම්මා පැමිණ එලෙස පැවසූ විට මා තුළ සිතියම් හැසි ගැලුණිකද ඇතිවුණි. ඒ මා රංගගේ කාර් එකේ නැග කැලණි පන්සලට යාම පිළිබඳව සොලගත ගේ ආරංචි වීද කියාය.

'ආයෙමත් විලුණත් යන්න හිතෙද...'

'ඔව් අයියේ...'

යටහත් පහත් ලෙස මම එලෙස පැවසීමි.

'හැබැයි මම නැගත් වලුත් එකේ සිද්ධ වෙන දේවල් මට ආරංචි වෙනවා කියන එක හිතක හියාගෙන ත්ලත් කියාට කමක් නෑ...'

අයියා ඒ හරහින් මට දනාබර වීම ගැන මම පුදුමයටද පත්වුයෙමි. අයියාගෙන් ලේසියෙන් පහසුවෙන් කිසිම දේකට ගැලවීමක් ලැබෙන්නේ නැත.

'අයියා කියපුව අහුනා නේද... මගේ වචනෙ හිතයි අයියා ආයෙමත් ඔයාට විලුණත් යන්න දුන්නෙ...'

අම්මා මොහොතක් මදෙය මලා සිටියාය.

පසුදින උදයකාම යළිත් මා අවිද්වුයේ විලුණත් යාම සදහාය. ලකස්සිට ආපසු එගෙන එම පිළිබඳවත් ඩොක්ටර් අවිශ්කව මුණ ගැසීම පිළිබඳවත් මම සිහින් අමතක කර දැමුවෙමි.

කරන්න දෙයක් නෑ ඩොක්ටර්... මට එකපාර දෙන්නෙක්ටම ආදරේ කරන්න පුළුවන්කමක් නෑ... මම එහෙම කරන්නෙ නෑ...

අහගෙලුමෙන් වුවද මම එලෙස සිතා ගැනීමට උත්සාහ කළෙමි. එහෙත් ඒ දවස පුරාම ඒ සිතුවිල්ලක් සමඟම මගේ සිතම සොරබිඳින්නට විය.

****

WWW.EXPRESSLANKA.TK 51 UPLOADED BY 'NIRO"

08

'අනේ දවස් ගානකින් අදයි ක්ලාස් තියේ... ඒකයි අද එන්න බැරි වුණේ... අනෙක ඉතින් අද ඔයා ගෙදර රජ්ජයෙන එනවා කියලා දන්නවනෙ...'

අපහසුතාවයන් යටපත් කරගෙන මම එලෙස පැවසුවෙමි.

'කමක් නෑ සංජු...'

මා එන පෙර මගට පැමිණි ලක්ෂ්මී මාත් සමගම මගේ කාමරයට ඇතුල් විය. ඇය ඒ කොයි මොහොතක හෝ රංග පිළිබඳව හෝ ඩොක්ටර් අචින්ත පිළිබඳව මගේ සමග කතා කරනු ඇතැයි මම දැන සිටියෙමි.

'ඔයා ඩොක්ටර්ව මීට් වෙන්න ගියාද...'

එම ප්‍රශ්නය බලාපොරොත්තුවෙන් සිටියද එය ඇසුවිට මගේ පපුව සසල වී ගියාය.

'බැරි වුණා අනේ...'

මම ඉවත බලාගෙන එලෙස පැවසීමි.

'අපරාදේ...'

ලක්ෂ්මී එලෙස පැවසුවේ මා ඔහුව හමුවීමට නොයාම පිළිබඳව ඇගේ සිත වේදනාවට පත් වූ ලෙසිනි.

'අරය ආවෙත් නෑ...'

ඒ පැවසුවේ රංග පිළිබඳවය.

'ඇත්තද...'

මම යාන්තමට ඒ මුහුණ බැලුවෙමි. ඇගේ මුහුණ කළුවයේ කල්පනාකාරී බවකි.

'රංග අයියා ගැන්ෂන් එයාව බලෙන් ගෙන්න ගන්න හදන්න එපා ලක්ෂ්මී...'

ඇයට එලෙස පැවසීමට මට සිතුණි. එහෙත් ඒ ශක්තිය මා තුළ නොවුණි.

අප දෙදෙනා අතර මොහොතක නිහැඬියාවක් පැතිර යන්නට විය. ඒ අතර කාලය තුළ මම කොලෙස ලක්ෂ්මීට මුහුණ දිය යුතුදැයි කල්පනා කරන්නට විය.

'ඔයා අද හරි වෙනස් සංජු...'

ලක්ෂ්මී මගේ අතකින් අල්ලා ගත්තාය. මගේ මුහුණ දෙස බැලීය.

මගේ දෑස් වලට කඳුළු පිරෙන්නට විය. ඒ කඳුළු ගල් කර ගැනීමට මට නොහැකි විය. මම අපහසුවෙන් ලක්ෂ්මීගේ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි. ජීවිතයේ කෙදිනකවත් ඉන්පෙර මා එවන් අසීරුතාවයකට පත්ව නොසිටියෙමි.

'ඔය ඔයාගෙ ඇස්වල කඳුළු... ඔයා අඬනවා සංජු... ඇයි අනේ මේ...'

ලක්ෂ්මී දෑසින්ම මගේ දෑදර අල්ලා මදෙස බලා සිටියේ අදහාගත නොහැකිවය.

'ඇත්තද...'

ඇය අම්මාට කතා කරන්නට සූදානම් වෙද්දී මම ඒ මුව වසා ගත්තෙමි.

'එපා... මේ මොනාවත් අම්මලාගෙ කන්වලට දාන්න...'

මම ඉවත බලා කීවෙමි.

'ඇත්තටම මට තාම පිස්සු... මේ පොතෝවක් යන කොල්ලො දෙන්නෙක් මදව ඇඳුමට දගෙන මම පිස්සු නටනවා... මම නිසා ලක්ෂ්මීගෙ කළුවත් දැන් අවුල් වෙලා ඇති...'

'කියන්න සංජු... ඔයා මගෙන් මොනාව හරි වසන් කරනවා...'

ලක්ෂ්මී මා වෙතට පැමිණ මගේ මුහුණ ඇය වෙතට හැරවූවාය.

'කියන්න අනේ කියන්න...'

ඇය කියාගෙනම යන්නට විය. මම මොහොතක් ඇය දෙස බලා සිටියෙමි. ඇය පිළිබඳව මට දුක සිතුණි. ඒ සැම දෙයක්ම ලක්ෂ්මී සමග පවසා තිබේ නම් සිතෙන බරෙන් නිදහස් විය යුතු යැයි මට සිතුණි. එහෙත් රංග ආදරය කරන්නේ මට යැයි මා කොලෙස ඇගේ මුහුණ දෙස බලාගෙන කියන්නද...

'ඇත්ත... මට ඔයාට කියන්න බැරි කතාවක් තියෙනවා... ඒක, ඒක මට ඔයාට කියන්න බැරි කතාවක් ලක්ෂ්මී... ඒ නිසා අනේ ඒ ගැන මගෙන් අහන්න එපා...'

මා ඒ වචන ටික ගැට ගසාගත්තේ මොනතරම් අපහසුවෙනි.

මගේ මුහුණ දෑසින්ම අල්ලාගෙන සිටි ඇය එවර මා පසු පසට තල්ලු කර දමා මදෙස බැලුවේ තරහෙන් මෙන්ය.

'එහෙනම්... ඒ තරමට දැන් ඔයාට මට කියන්න බැරි දේවලුත් තියනවද...'

ලක්ෂ්මී කතා කළේ උද්වේගයෙන්ය.

එහෙත් ඊට වඩා වැඩිදුරක් ඒ ඔස්සේ යාමට අපට හැකියාව නොලැබුණි.

ලක්ෂ්මී අත්තාට කතා කරමින්ම අම්මා අප සිටි කාමරයට

www.sinhalaelibrary.com

Uploaded By 'NIRO"

ඇතුල් වූවාය. ඒ සමඟම ඇගේ තොල් සිංගේ සඳුරු සිටි මගේ මුහුණ වෙතටය. ඉකිබිඳිත්තෙත් අම්මා ලක්ෂ්මී අක්කා දෙසට හැරුණි.

'ලක්ෂ්මී...'

අම්මා එලෙසින් එවර ලක්ෂ්මී වෙත හැරුණේ මගේ දෙසේ සිටි සිය සඳුරු ගැන විමසීමට බව වටහා ගැනීම මට අපහසුවක් නොවුණි.

'ඇත්ත කියන්න ලක්ෂ්මී... මොකක්ද මේ සංජු කාටත්ත හදන හාඩගම...'

අම්මා එලෙස කියද්දී මම රංග සමඟ මිශ්‍රව කස් හැටකුම් පතල්දී අපියාගේ අතට පසුවීම පිළිබඳව අම්මා ලක්ෂ්මී සමඟ පවසාවී ලැයි මට සිතෙද් දැනුණි. එලෙස අම්මා පැවසුවානම්... මා එලෙස කස් හැටකුමේ පිටියේ හා සමඟ දුයි අපසින් ලක්ෂ්මීගෙන් මට බොරුමක් නොවන බව මම දන සිටියෙමි.

'නැහැ... නැත්ද එහෙම මොකාවවත් නැ...'

ඒ මොහොතේ ලක්ෂ්මී මාව ආරක්ෂා කළාය. එහෙත් එය විශ්වාස කිරීමට තරම් අම්මා මෝඩ නොවුණි.

'ඔයාලා නැතෙද්දී අපිට හෝරනවා දමයියෙන... මිය ඔයාලා කාටද බොරු කියන්න හදන්නෙ... කාටද බොරු කරන්න හදන්නේ...'

අම්මා පැවසුවේ කනස්සල්ලෙන් මෙන්ය.

'අන්න අර ඉස්පිරිතාලෙ දොස්තර මහත්තයා ඔයාලගෙ ගෙදර ඇවිත්ලු...'

අම්මා කනස්සලු සිතෙන්ම එලෙස පවසා කාමරයෙන් පිටවෙද්දීම මගේත් ලක්ෂ්මීගේත් සිතුවෙත් එකට නැවුණි.

'මොකෝටා... ඩොක්ටර් අවිත්ත ලක්ෂ්මීලාගෙ ගෙදර ඇවිත්... එහෙනම් ඒ අපේ ගෙදරට මාව හම්බ වෙන්න කෙලින්ම එන්න බැරි නිසා වෙන්න ඇති...'

ලක්ෂ්මීගේ දෙතොල් අතර සිනහවක් ඇඳුණි.

'මට හිතාගන්නවත් බැ සංජු.. යමු අපේ ගෙදර..'

මටද ඒ පිළිබඳව එතරම් කිසිවක් සිතා ගැනීමට නොහැකි විය.

'මට බැහැ... ඔයා යන්න...'

'එතකොට ඔයාට ඇනුවෙත්...'

මට පිළිතුරක් සොයා ගැනීමට නොහැකි වූයේ එවරය. මා ඒ සිජ් මැද්ගේත්ම ලක්ෂ්මී දෙස බලා සිටියදී ඇය මගෙන් සමුගෙන ඇවියට දෙසට මගේ දුප් ඉමෙන් නොපෙනී ගියාය.

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

සලුදින විදූෂත් කඳුනා ගැඹියට බිඳද සිත එකැලයක් කර ගැනීමට සිරිත හැකියාවක් නොවිනුණි. ඒ තරමටම ඩොක්ටර් අවිත්ත ලක්ෂ්මීලාගේ නිවසට පැමිණ මා මුණ නොගැසී යාම මට ප්‍රශ්නයක් විනුණි.

'මාව බලන්න ආවෙත් නැත්නම් ඇයි ඩොක්ටර් ලක්ෂ්මීලාගෙ ගෙදර ආවේ...'

එහෙත් මා නොසිතූ ලෙසින් එදු සවස විදූෂත් අවසන් කස් හැටකුමට එන මාර්ගය අයිනේ මා අපේක්ෂාවෙන් අවිත්ත බලාසිටියේය.

සියත් හැටකී නොපෙන්නුන් බව දුර දීම කහුට ගෙන ගැටිගත් සමඟ යහට යන්නාගේ මට දැනුණි. ඒ අතර රංගාගේත් අවිත්තයාගේත් සංවාදම් බව සිසික සන්සන්දනය කරන්නාවද වූවා සේ මට දැනුණි.

මා අවිත්ත සිටි තැනට පැමිණෙන විටම, කාර් එකට හේත්තු වී සිටි අවිත්ත මා ඉදිරියට පැමිණියේය.

එහෙත් ඒ මුහුණ දෙස කෙලින් නොබැලිය හැකි අපහසුතාවයක් මට දැනෙන්නට විය. ඒ බලුගේ ඉල්ලීම ගණනාටවත් නොගෙන මම සිහුට හමුවීමට නොගිය නිසා අවිත්ත මාත් සමඟ සිත නොහොඳින් ඇතැයි සිතාය.

'සංජු...'

එහෙත් අවිත්ත කතා කළේ මොහෝ සුහද අයුරින්ය. ලෙන්ගතු බවින්ය.

'අද මම ඔයාව කොහොමහරි මීට වෙන්නම හිතාගෙනම තමයි මෙතනට වෙලා බලාන හිටියෙ...'

මට අවිත්ත ගැන දුදුම සිතුණි.

'දෙයියනේ ඩොක්ටර් කොහොත් ඒ තරමටම මම වගේ කෙල්ලෙක් නිසා මිත්සුවෙන්ද ඉන්නෙ...'

'සොරි ඩොක්ටර්... එදා මට මීට වෙන්න එන්න බැරිවුණොට...'

මම පසුතැවිල්ලෙන්ම එලෙස පැවසීමි.

'කමක් නෑ සංජු... කමක් නෑ... මගේ උවමනාවට මම ඔයා ළඟට එනවා මිසක්, ඔයාට මාව හොයාගෙන එන්න තරම් උවමනාවක් නැහැනෙ... ඇත්තටම...'

මම නිහඬව බිම බලා ගතිමි.

'මට ඔයත් එක්ක වැදගත් ප්‍රශ්නයක් කතා කරන්න තියනවා සංජු...'

අනේ එපා ඩොක්ටර්... ඒ ගැන ඔයාගේ මුණටම නම් අහන්න එපා... ඩොක්ටර්ගෙ මුණ බලාගෙන මට ඒකට උත්තර දෙන්නත් බැහැ... දැන් මම රංගට වචනෙ දීලා ඉවරයි...

WWW.EXPRESSLANKA.TK 53
UPLOADED BY 'NIRO'

මගේ සිත රැලෙයින් මුමුණන්නට විය. එනමුත් එය අචින්තගේ මුහුණට කෙලෙස කියාගන්න දැයි මට අවබෝධයක් නොතිබුණි.

'මෙතන්ට වෙලා කතා කරන්න බෑ සංජු... අපි වෙනින් කොහාට හරි යමු...'

එවර මගේ හිත හිතුවම් වියය, එතමණටම මම අසරණ වූයෙමි. රංග සමඟ කතා කිරීමට හෝටලයකට හෝ පොලීසියට හසුවූ අඳුරු එත්වරම මගේ මනසය අභරට එක්වූවාය.

'ඉතින් නගින්නකෝ කාර් එකට...'

අචින්ත වෙලෙස පැටලුණ මට කාර් එකට නගින්නට ආරාධනය කරමින්ම එහි දොරද විවෘත කර දෙමින්ය.

'දෙයියනේ මම කොහොමද රංගට දෙහි වෙන වැඩක් කරන්නේ... මම එහෙම කරන එක හරිද...'

මසිත මට විද දෙන්නට විය. ඒ නිසාම කාර් එකට නොඩරීමට එසවූ සාදය මොනෙහම අසහනුවෙන් මම ලෙලින් ගැහෙනු ගත්තෙමි.

'නො...පි මෙ...ක්...ට...ර් අ...චි...න්...ත...'

නොහෙම අසහනුවෙන් වෙලෙස පවසා මම ඉවත බලා ගතිමි. අචින්තට මා ගැන පුදුම සිතෙන්නට ඇත. ඔහු මොහොතක් නිහඬව සිටියේය. මමද ඔහු අමල මුනිවත රැක්කෙමි.

'කමක් නෑ සංජු... කමක් නෑ... මේ වගේ තැනක සියක් එක්ක මට කතා කරන දුක ඔයාට හරි හදි ඇති කියලයි මම එහෙම කිව්වේ... එහෙනම් මම කෙලින්ම ඔයාට කියන්නම්කෝ... ඇයි ඔයාට මම මිට වෙන්න හදන්නෙ කියලා... ඔයාට ආරංචි වෙන්න ඇතිනෙ එයා මම ලක්ෂ්මිලාගේ ගෙදර ඇවිත් ගියා කියලත්... ඒ ගිය ගමනේ සංජුවත් හම්බ වෙන්නයි මම හිතාගෙන හිටියෙ... ඒත්, නැතිද උන නිසා මට එන්න විදිහක් තිබුණේ නෑ...'

අචින්තගේ මුවින් පිටවෙන ඒ හැම වදනකම මා අසා සිටියේ ඉතාලුව පුදුම ඇදගෙනය.

'ඇත්තටම මට සංජුගෙන් ලොකු උදව්වක් ඕනෙ...'

මොකාවද මේ අචින්ත මගෙන් ඉල්ලන උදව්ව... ඒ මොහොතෙ එක විට අචින්ත පිළිබඳව මා සිතා සිටි ගොඩකට දේ ඒට වඩා වෙනස් යැයි මට සිතෙන්නට විය. මම සිත ඔසවා ඔහු දෙස බැලිමි.

'ලක්ෂ්මි හොස්පිට්ල් එකේ හිටපු කාලේ දවසකම ඔයා ලක්ෂ්මිව බලන්න ආපු නිසා ලක්ෂ්මිගේ වගේ මට කියන්න වුණේ සංජුයි... ඒ නිසයි මම නිතරම මගේ ඔයාටම කියන්න... ඔයාගෙන්ම උදව්වක් ඉල්ලන්න... ඊට කලින් සංජු මට එක ඇත්තක් කියන්න...'

'මොකක්ද ඩොක්ටර්...'

'හරිද අර රංග කියලා ලක්ෂ්මිව බලන්න දවසක් දෙකක් හොස්පිට්ල් එකට ආපු කෙනයි...'

එහෙනම් අචින්ත වටින් ගොඩින් ආවේ එතන්ටයි... දෙවියනේ ඉතිං තාම දන් රංග ගැන මම මොකාවද කියන්නෙ... රංග මගේ කෙනයි ලෝනවා කියනවද නැත්නම් ලක්ෂ්මි අක්කට කැපි කරන්න එන කෙනයි කියල කියනවද...

මට ඒ කිසිවක්ම සිතාගත නොහැකි විය. මගේ කෙලෙසට සවි සිඳුණි යන්නාක් මෙන් අසහනුවක් දැනෙන්නට විය.

'එයා ලක්ෂ්මිගෙ කෙනයි ලෝනවද...'

එක්වරම මට අචින්ත දෙස බැලුණි.

'රංග ලක්ෂ්මිගෙ කෙනයි ලෝනවා කියලා කිව්වොත් ඕනයි, මට කෙනයි ලෝනවා නොහොත් නෑ කියලා... එහෙම වුණොත් අචින්තත් මගේ ආදරය බලාපොරොත්තු වෙයි...'

මා සන්ලුකේ අසහනුකාවකපටය.

ජීවිතයේ එවත් ලෙසතු මොහොතකට මා පත්වූ තවත් අවස්ථාවක් නැතැයි මට සිතුණි.

'නෑ නෑ... රංග ලක්ෂ්මි අක්කාගෙ කෙනයි ලෝනවා නොවෙයි...'

මගේ දෙතොල් වෙලෙසින් පෙරළුලා සියාය.

ඒ මොහොතේ අචින්තගේ මුහුණේ හසරැල්ලක් මතුවෙනු එතු මම දුටුවෙමි.

'සංජු... මම ලක්ෂ්මිට කැමතියි... ප්ලීස් මට ඔයා උදව් කරන්න...'

ඩොක්ටර් අචින්තගේ වචදන් මට අදහාගත නොහැකි විය.

'එහෙනම් අචින්තට ආදරයක් තිබිලා තියෙන්නෙ මම ගැන නොවෙයිද...'

සිදුවෙමින් පවතින්නේ මා සිහිනයකින්වත් අපේක්ෂා නොකළ දෙයක්මය. ඒ ගැන සිතා බැලීමට පවා පුළුවනක්ද මට දැනුණි. ඩොක්ටර් අචින්තගෙන් සමුගත් මොහොතේ ඉවත් මගේ සවන් පත් අසර රැඳුනේ ඔහු මගෙන් කළ ඒ ඉල්ලීමය.

'සංජු මම ලක්ෂ්මිට කැමතියි... ප්ලීස්... ඔයා උදව් කරන්න...'

නිවසට පැමිණද ඒ පිළිබඳව මම කල්පනා කළෙමි. මට මා ගැන ඇති වූයේ දුකකි. ආත්මානුකම්පාවකි. මා එම මොහොතෙ වින්දේ සිතා සිටියේ ඩොක්ටර් උනන්දුවෙන් පසුවෙන්නෙත් මා පිළිබඳව බවයි.

'කමක් නෑ... දන් මට එකම සිහින් රංග ගැන හිතන්න පුළුවන්...'

මම එලෙස සිතා සිතට දැනුනුම් කෙටියෙමි.

'ඒත්, රංග වෙනුවෙන්ම කැපිලා ඉන්න ලක්ෂ්මි ඩොක්ටර් අචින්තට කැමති වෙයිද... ලොකු අම්මලා නම් එක පයින් එකට කැමති වෙයි...'

UPLOADED BY 'NIRO'

'දන්නවද චූටියේ... අර ලක්ෂ්මීයා වාට්ටුවේ හිටපු දොස්තර මහත්තයට ලක්ෂ්මී ගැන හිත ගිහින්ලු... තාත්තාගියෙම ලක්ෂ්මීව බලන්න ගෙදර ඇවිත් ගියාලු...'

අම්මා කාන්තා සමඟ පවසමින් සිටි ඒ වදන් ඇසීමෙන් ඒ ගැන උනන්දු වූවා.

'ඒ වුණාට ලක්ෂ්මී අක්කා කැමති වෙයිද කවුද දන්නේ...'

මසිනට දුන ගැනීමට අවකාශ මිනු දෙය තාගී විසින් අසනු ලැබීය.

'ලක්ෂ්මීත් එක පාරින්ම කැමතිවෙලා...'

අම්මාගේ ඒ වචනත් සමඟ ලක්ෂ්මී අක්කා කෙරෙහි මා තුළ ඇති වූයේ පුදුමයකි...

'හා... ලක්ෂ්මී අක්කත් එහෙනම් ඒ වගේ හොයාගත්ද... එහෙනම් එයා රංග නිසා එක බොන්න දුකවුණේ මොකා එහෙකවද...'

මට සිතා ගැනීමටත් අපහසු ලෙසින් ලක්ෂ්මී අක්කා කෙරෙහි මා තුළ තරහවක්, කොපිස්තුමි බවක් යොදා හැඟෙමින් පැවතුණේය. වරෙක මිය ඇය කෙරෙහි මා තුළ ඇති වෙමින් පවතින ඊර්ෂ්‍යාවක් වැනි හැඟුමක් දුයි මම කල්පනා කරන්නටද වූයෙමි.

'එයාට මම මොනාවට ඊර්ෂ්‍යා කරන්නද... එයේ දොස්තර් අවිත්තා කැමති නම් රංගගේ ආදරය මට ජපිපයියත්... එහෙනම් දැන් මට ඇස් පියාගෙනම රංගට ආදරය කරන්න පුළුවන්...'

එහෙත් දොස්තර අවිත්තා ලක්ෂ්මී අක්කා ගැන පැවසු කිසිවක්ම ඇය සමඟ කොයියා සිටියට මම සිරුණය කළෙමි. දොස්තර්ගේ එම කාරණය පිළිබඳව මා සමඟ පැවසීමට ලක්ෂ්මී අක්කා නැගීගෙනු ඇතැයි සිතා මා මහ බලා සිටියද ඇයද මා හමුවීමට නොපැමිණියාය.

එයාට ලෙදරය ඇති රංග ගැන සියලු කාරණම් දොස්තර ගැන කියන්න...

ඊට පසුදිනම ඒ සියළු දේ මම රංගට කොයාගෙන ගොස් පැවසුවෙමි.

'ඊයත් එහෙමද...'

ඒ පිළිබඳව ඇසූ රංගට ලක්ෂ්මී කෙරෙහි මෙන්ම ලක්ෂ්මීගේ මුව පවුල කෙරෙහිම ඇතිව තිබුණේ කළකිරීමක් වැනි හැඟීමකි.

'දොස්තර් කෙනෙක්නේ... කමක් නෑ... හැම දෙයක්ම වෙන්නෙ හොඳටයි කියලා... එක අක්කාට ඒ වගේ එක සිතක් නැති කෙල්ලෙකුගෙන් මම බේරුණා වගේ ලොකු දෙයක්... හැබැයි ඒක එක වෙලාවකට මට හිතෙනවා එයාලා මට කරන්න ගිය කලු වැඩේට හොඳ පාඩමකුත් ලැබෙනවා...'

ලක්ෂ්මීගේ පවුල කෙරෙහි රංග තුළ පළිගැනීමේ චේතනාවක්ද හොට හැඟෙමින් පැවතුනි.

'මිට් රංග... ඔය කතාව අහද්දී මටත් හරි සතුටක් ආවා... ඇත්තටම අපි දෙන්නා අතරේ 'එපොයරි' එකක් ඇති නොවුණා නම් අද ඔයාට වෙන්න එය ලැජ්ජාවක් නේද...'

මමත් රංගගේ ඒ වදන් වලට කට කටත් ලල් පත්කම් දුන්නෙමි.

'මට හිතෙනවා ඒ දොස්තරට කමක් වෙලා කියන්න මම ලක්ෂ්මීට ඇති කරන්නයි හිටියේ කියලා... හරි හමත් සොහිද්ද කියන මිනිහයත් නම් මම එහෙම සිටියට පස්සේ ආයමත් ඒ ගැන හිතන එකක් නෑ ඊට පස්සේ...'

රංග එලෙස පවසා තමා තිබුණේ සිරුරටම ලංකරගන්නේය... මගේ සිතට සැනසුමක් දුනි.

'ඔයා මොකද කියන්නේ...'

මගේ සිතටද ඒ මොහොත වනවිට ලක්ෂ්මී අක්කා කෙරෙහි ඇතිව තිබුණේ අනුකම්පාවකි.

මම කියන්නෙත් එකටයි.

හිත දැඩි කරගෙන මමද එලෙස පැවසීමි.

'ඔයා දන්නවද ඒ දොස්තර්ගෙ ස්වරූපේ කියන්නේ හොඳෙද කියලා...'

'හොස්පිටල් එක පිටිපස්සේ...'

'හොඳයි... මම අමාරුවක් වෙලාවටත් නොහොඳ ගුරියක්...'

ලක්ෂ්මී පිළිබඳව මම දුනගත් ඒ ආරංචිය රංග සමඟ පැවසීම වෙනුවෙන්ම සැසියට නොගොස් රංගට හමුවීමට පාසල් ගිය මට ඒ මොහොතේ ආපසු ඒමට සිදුවෙයි හැඟීමක් තොලැඹුනි.

'දැන් ඉතින් ඔයාට යන්න වෙන්න ඇති...'

'එහෙනම්...'

'අදම ඔයාට අපේ ගෙදර එක්කගෙන යන්න මට හිතෙනවා... එක්කගෙන යන්නද...'

මම ඒ මුහුණ දෙස බලා සිටියෙමි. සපර පුරුවට මා පැනු පැලුමින් මගේ දෙපා අසියක ඉදුම් ඇතැයි මට දැනුනි.

'ඉතින් බලාගෙන ඉන්න එක්කගෙන යන්නකෝ...'

මගේ සිත එලෙස මුමුණන්නට වූවා.

ඒ දවසම අප දෙදෙනා ගත කළේ මිගමු වෙරළේය. එහෙත් හෝටලයකට නොගොස් සිටීමට මම වගබලා ගතිමි.

'අපේ දෙමියගේ අද වෙච්චි දේ මිනක් වෙද්දී හෝටලයකට කැමතියත් යන්න මට නම් බයයි...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 55 UPLOADED BY 'NIRO"

රංග ඒ පිළිබඳව මනාක් කරනා විටදී පවා මට දැනුණේ බියකි.

'එහෙනම් අපි දෙන්නා බැරි කරපු දවසකටවත් අපිට හෝටලේකට යන්න බැරි වෙයි...'

රංග සිනාසෙමින් මගේ මුවට මුව ළං කළේය. ඔහු එලෙස පවසද්දී මගේ සිතට ලැජ්ජාවක් දැනෙන්නට වූවාය.

'ඇටත් මහොත්තම කියනවද...'

ඔහු මගේ නාසය මිරිකුවේය.

'න්...නෑ...'

මම ලැජ්ජාවෙන් බිම බලාගතිමි.

'අපි යමුද ඩොක්ටර් ඉන්නවද කියලා බලන්න...'

ආපසු එන අතරේ රංග එලෙස පැවසූ හෙයින් මමද එය අනුමත කළෙමි. ඒ මොහොත වනවිට රංග සමඟ ඩොක්ටර් හමුවට යෑමේ ආසාවක් මාතුළ ඇතිව තිබුණි. අප දෙදෙනාට ඩොක්ටර් දැන් නවාතැන වෙන පැමිණියෙකු.

දුරින්ම මම ඩොක්ටර් අවිස්සගේ කාර් එක දුටුවෙමි.

'අර තියෙන්නේ ඩොක්ටර්ගෙ කාර් එක...'

රංගගේ කාර් එක මිදුලෙන් නතර කරන විටම ඩොක්ටර් ඔහුගේ නිල නිවසේ සිට එළියට බැස්සේය. රංග කෙළින්ම ඔහු වෙත ගියේ මගේ අතැඟිල්ලක් අල්ලාගෙනය.

ඩොක්ටර් අප දෙදෙනා දෙසම බලා සිටියේ පුදුමයෙන් මෙන්ය.

'සංජූ...'

ඩොක්ටර් පවසද්දී මම නිහඬවම රංග දෙස බැලුවෙමි.

'සංජුගෙ ලවමිතාවට කොහොමයි ආවේ...' මගේ ලවමිතාවයයි ඩොක්ටර්...'

ඩොක්ටර් රංග දෙස බැලීය.

'මට කියන්න...'

'ලසන්ති ගැන ඩොක්ටර්ගෙ තියෙන් අදහසක් තියෙනවා කියලා ආරංචි වෙලයි මම මේ ආවේ...'

රංග කෙළින්ම ඒ පිළිබඳව ඇසුවේය.

ඩොක්ටර් සිනා සැලීය.

'මොහොත කණගාටුයි ඩොක්ටර් මෙහෙම කියන්න සිද්ධ වුණාට... මම ලසන්තිව බැඳ ගන්නයි හිටියේ... ඒක ප්‍රොපෝසල් එකක්... කරුණා කරලා ලසන්ති ගැන තියෙන් තියෙනවා නම් ඒ අදහස දැන්ම අත්ඇරලා දාන්න...'

ඒ ඇසීමත්ම ඩොක්ටර් අවිස්ස පුදුමයෙන් මෙන් මා දෙස බැලීය. එම මොහොතේම රංග මගේ කඳ වටා අත දමාගෙන මාව ඔහුගේ

තුරුළට ළංකර ගත්තේය. මගේ මුවින කුළු රංගුණී සෑරැල්ලක්ද ඔබුවෙනු මට දැනුණි.

'අයියෝ සොරි සොරි රංග... මම මේ වගක් දැනගෙන හිටියේ නෑ... එහෙම දැනගෙන හිටියා නම්...'

එසේත් ඩොක්ටර් අවිස්සට ඊට වඩා යමක් කීමට ඉඩක් නොලැබුණි.

'ප්‍රශ්නයක් නෑ... දැන් දැනගත්තනේ... ඒ හොඳටම ඇතිනේ...'

අප දෙදෙනා කාර් එකට නැඟ ආපසු හැරුණේත් ඩොක්ටර් අවිස්ස ඔහුගේ නිල නිවසේ මිදුලට වී බලා සිටිනු මම දුටුවෙමි. මගේ සිතට දැනුණේ විශාල සැහැල්ලුවකි. හිස මත තිබූ විශාල බරකින් මා නිදහස් වන්නාසේ මට දැනුණි.

'මම කවදාවත් මිය විදින්න බලු වැඩක් කරන්නෙ නෑ... ඒත්, එයාලා මට කරපු බලු වැඩේට මගෙනුත් කොහොමත් ඕනෙ ඒ වගේම දෙයක් තියෙයි මම ඕක කළේ...'

ආපසු යන අතරේදී රංග පැවසුවේය.

'එහෙනම් දැන් මම කවදද මියාලගෙ ගෙදර එන්නේ...'

එයින් සිදු අඳුරු කොටහැලි පහව ගිය පසු රංග මගෙන් එලෙස අසා මගේ මුහුණ දෙස බැලීය.

'මොනවටද...'

දෙකොපුල් අතර සෑරැල්ලක් සඟවාගෙන දැනෙනසේ ලෙසින් මම එලෙස ඇසීමි.

'ලමයෙක් ගන්න...'

මට ඒ දැස් දෙස බලා සිටිය නොහැකි විය. ඒ තරම්ම දයාබර බවක්, ආදරණීය බවක් ඒ දෙස තුළ තෙරමෙන අයුරු මම දුටුවෙමි.

'දැන්ම අපේ ගෙවල් පැත්තෙ එන්න එපා... මේ උණුසුම මැකිලා යනකම් ඉමු... එතකම් මට ආසයි කියාට ආදරය කරන්න... විශ්වාස කරන්න දෙයියනේ... රංග... මේ හිත ඇතුළෙ මියා වෙනුවෙන් මහ මෙලෝ ආදරයක් හිර වෙලා කෝදි තැම්බිලා තිබුණේ කියාට කැඩුණී කස්සලේදී දකපු දවසෙ ඉඳලම...'

රංග ඉදිරියේ ඒ සැම දෙයක් හැගම දෙවනුව ... කරමි කන්නියක් හා නිදහස් බවක් මගේ සිතට ලැබී තිබුණි.

සංඝ අවසන් වෙන වෙලාවටම රංග මාව මීගමුව බස් නැවතුම ඉදිරියෙන් බැස්සුවේය.

****

WWW.EXPRESSLANKA.TK 56
UPLOADED BY 'NIRO'

09

අම්මාගේත් තාත්තාගේත් මංගල්‍යාව වී සිදුනේ ලක්ෂ්මී අක්කා පිළිබඳව වෙන්ටම් අයියාගේ තියෙන කැමැත්ත පිළිබඳවය. ඒ පිළිබඳව තාත්තා කෙසේ වුවත් අම්මා සතය කළේ කම් නොවිස්සුම් බවකිනි. ඇත්තෙන්ම ඒ නොවිස්සුම් මට ඊර්ෂ්‍යාවක් බව මට සිතා ගැනීමට අපහසු නොවුණි.

'මොනද පොඩ්ඩක් ඇත්තම් මෙහෙ දුවගෙන ඇවිත් ඒක පාළුව නැතේ තියෙන ලක්ෂ්මීට ඒකටවත් දත් වෙලාවක් නැතිව වගෙයි නේද...'

අම්මා පැවසුවේ මගේ මුහුණ දෙසද බලමින්ය.

ඊත්, ලක්ෂ්මී අක්කලා, ලොකු අම්මලා නිසාගෙන ඉන්නෙ ඒ හැම දෙයක්ම නිසා පමණක් පැයි මගේ මුවට වචන නලා ආවත් මම ඒ නොඑසර ගතිමි.

'මොනා චිලි ලැජ්ජා නැති වැඩක්ද එක මිනිහෙකුට කැමැත්ත දීලා තියෙද්දී තවත් මිනිහෙකුට ළමයව බන්දලා දෙන එක...'

අයියා වැඩ ඇරී නිවසට පැමිණියේ ඒ අතරතුරය.

'හාදු...'

නිවසට ඇතුළු වූ අයියා මිනා හඬින් මට කතා කළේය. ඒ හඬ ඒ තරම් ඉණ දයක නාදයක් නොවන බව මට පැහැදිලි විය. මම කාමරයේ සිට අයියා වෙතට යද්දී අම්මා හා නංගීද අයියා අසලට පැමිණියහ. අම්මා සිටියේ කලබලයෙන් මෙන්ය.

'අද කොහෙද ගියේ...'

මට අයියාගේ මුහුණ දෙස බලාසිටිය නොහැකි විය. මගේ මුව ගතම වෙව්ලන්නට වූවාය.

'දෙයියනේ... මම රංගත් එක්ක දවස ගෙවාපු එක අයියා දැනගෙනද...'

එහෙත් එය මට සිතාගත නොහැකි විය.

'මම උඹට කතා කරන්නායි කිව්වේ...'

අයියා මහවෙනාටම පැමිණියේය. මගේ මුහුණ දෙස බලා සිටියේය. එය කෝපයෙන් වෙව්ලනු මම දුටුවෙමි.

'නෑ...නේ...ව...ත් නෑ...'

මම ගොත ගැසීමි.

'කොහේවත් නෑ... එහෙනම් මොකා එක්කද අද මිටි එතට වෙලා

රවුම ගැහුවේ...'

ඒ වචනත් සමඟින් මගේ දෙකම්මුල් හරහා සැර කිහිපයක් එක දිගට වදින්නට විය.

'අම්මා දන්නවද මේකි ඔය රවුම ගහන්නෙ කාත් එක්කද කියලා.. අර ලක්ෂ්මීව බඳින්න යාපු කොල්ලත් එක්ක...'

මොකාටද... එහෙනම් කිකිණී වගේ ඉඳගෙන උඹත් ඇගේ වල්ලුවත් කවන් පදයක් නැදෙන්න පුරවත් එකෙත් එක්කද...

'මම කලින් දැනගෙන හිටියේ නෑ... උයි ලක්ෂ්මීට ගොපෙසල් එක ගෙනැලු එක කියලා... එහෙනම් මම උඹට කතා කරන්නෙ රද අර වත් ජවුලනි එකේදීවයි...'

'මුන්ට ලජ්ජාවකුත් නෑ මේ... පිස්සුවෙන් නටන්න හදන්නේ...'

'හෙට්ත් පන්සල මෙයාගෙ විදුලත් සහතම ගත්තා... අමින් පාරේ සැතැපිලා යන්න ඕනෙ... අම්මලා මෙයාව ආයෙමත් විදුහලට ඇරියොත් නම් මම මේ ගෙදරින් යනවා... අන්න ඒක අම්මා මතක තියාගන්න... මම කොල්ලෙක්... මම පාරේ බැහැලා යද්දී කොල්ලො මඩින් ගහයි... මුන්ගෙ මේ වැඩ නිසා...'

අයියා පැවසූ ලෙසින්ම මගේ විදුහල් ගමනට යළිත් සහතම වැටුණි.

රංග පිළිබඳව අප පවුලේ හැම දෙනා තුළම ඇතුලුනේ වැරදි විශ්වාසයි. එහෙත් එය නිවැරදි කිරීමට මට හැකියාවක් නොතිබුණේය.

'ලක්ෂ්මී අක්කා වන නිවසටත් ඔය මොකාටා හරි පුශ්නයක් වෙයා කියයි... මෙයා අපිට නැතුනුවයි..'

නංගීද මට ඇඟිල්ලේද එල්ල කරන්නට වූවාය.

'එක අතකට ලක්ෂ්මීට ඒ විදිහෙ දෙයක් කෙරිලා වෙන්න ඇති අර බොස්ටට කැමති වෙන්න ඇත්තෙත්... එහෙම නැත්නම් ලක්ෂ්මී තරම හොඳලුත් නොමෙයි..'

ඒ නිසා ලක්ෂ්මී අක්කාටද ලතැවුණු වැටෙන්නට වූවාය.

කඩිමුඩි නිවසට වී සිටිනා හැම මොහොතකම මගේ මතකයට ආවේ රංගවය.

'අනේ එයා මාව මිට් වෙන්න එන්න ඇති... බලාගෙන්න බැරිව ඇති මට මොකාවද වුණේ කියලා... දෙයියනේ කියලා එකම හිඟින් රංගට ආදරය කරන්න කවත් ගන්න විතරයි... මොකද මේ අපිට සිද්ධ වුණේ...'

එය මගේ සිතට දැඩි කම්පනයක් එක් කළාය.

'අඩුම තරමේ මේ හැම දෙයක්ම කියලා රංගට පණිවිඩයක් යවන්නත් මට විදිහක් තියෙනවානම්...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 57
UPLOADED BY 'NIRO'

ඒ ගැනද මම දහ අතේ කල්පනා කරන්නට වුනෙමි.

'ගෙදරින් හෙල්ලෙනවා නොවෙයි... මින්න සනීපම..'

අම්මාගේ ජීවිතයත් ඉදිරියේ මට කළ හැකි දෙයක් නොතිබුණෙය.

චූටි මාමා කාලයකට පසු අපේ නිවසට පැමිණියේ ඒ අතරතුරදීය. එලෙස කඩිස්සියෙම ඔහු පැමිණියේ අම්මා විසින් ඔහුට පැමිණෙන්නට කියා පණිවිඩයක් යවා තිබූ නිසා බව මා දනගත්තේ ඔහුගේ පැමිණීමෙන් පසුවය.

'මින්න පුංචි දවස් වල ඉඳලම සැලුව ඇල්ලුවමන කියාලා ගන කියනකොට... දන් එක්කගෙන යන එකයි තියෙන්නේ..'

චූටි මාමාටත් නැන්දටත් දරුවන් නොසිටි නිසා මා පුංචි අවදියේ පටන්ම ඔවුන් වෙත රැගෙන යාමට උත්සාහ කළහ. සමහර පාසැල් නිවාඩු කාල වලදී මාව ඔවුන්ගේ නිවසේම නවා ගත්හ. ඒ නිසාම චූටි මාමාගේත්, නැන්දගේත් ඇසුරට පුංචි කාලයේ පටන්ම මමද ප්‍රිය කළෙමි.

මා ගෙවුන් කරුණිසක බවට පත්වූවාට පසු නැන්දත් මගේ අතර වුණේ සමීප යෙහෙළියක් මෙන් සිටවූ ඇසුරකි. නැන්ද චූටි මාමාට වඩා වයසින් බොහෝ ලාබාල වීම නිසා ඔය යොවුන් වියට පත්වූවාට පසු පෙනුමෙන් සවා අප අතර ඇතිවූයේ සම වයසේ බවකි.

'වයසින් මිස් සාලු අපේ ගෙදර... මිනේ මේ සොයිවී ඉන්නෙක...'

නැන්ද පැමිණෙන හැමදොම මා ළඟට පැමිණ ඇය එලෙස කතාවූවය.

'මම මේ පාර එක්සැම් කරපු නැවිසාම නැන්දලාගේ ගෙදර යනවා...'

මම එලෙස කොරොණ්සූවීද සිටියෙමි.

අම්මා චූටි මාමාට කඩිසියේ පැමිණෙන්නට කියා දන්වා තිබුණේ රංගනයේත්, මගේත් පුන්තරය ගේතුවෙන් මාව චූටි මාමාලාගේ නිවස වෙත යැවීමටය.

'සංජු... හෙට උදෙන්ම ලෑස්ති වෙන්න චූටි මාමලාගේ ගෙදර යන්න... දන් ඔය ක්ලාස් කිසිත් එක්සැම් කරලා වැඩක් නෑ... බලාගෙන යද්දී විසුණෙ යනවා කියලා කිසින් කියන්නෙත් වෙනින් වෙනින් නැහැවිලාගේ... ඔයා මගෙයි නැන්දයි ළඟට වෙලා ඉන්න... මොකද ඉගෙන ගන්න කියලා එක්කාවක් කරන්නකෑ...'

අම්මා ඒ තීරණය මට දනුම් දෙනවිට මට එය විරුද්ධ වීම නොහැකි විය.

'එක අනතට ගෙදරට වෙලා ගමයෙනම ඕර වෙලා ඉන්නවට වඩා චූටි මාමලාගේ ගෙදර යන...

නැන්දට කොහොමත් හරි ශේප් කරගෙන රංගන් එක්ක තියෙන සම්බන්ධය කියාගන්නත්... මම දන්නවා කවුරු නැහැත් නැන්ද මට උදව් කරනවා කියලා...'

සෑම දෙයක්ම සිදුවන්නේ හොඳට යැයි මට සිතුණි.

ඊට පසු දිනයේම චූටි මාමත් සමග මම කරන්ට බසට ඔවුන්ගේ නිවසට යාම සඳහා පිටත් වුනෙමි. චූටි මාමලාගේ නිවස පිහිටා තිබුණේ කරන්ට දුම්රිය පොළට යාබදව, පොළ පොහොනයක් මහාමේ වූ හෙයින් කවදත් එහි යන්නේ මිනලුවට සිට දුම්රියෙනි.

'අද චූටි මාමා වැඩද..'

'නෑ දුවේ... දන් මියා නැවතිය මම වැඩට යන්න ඕනෙ... දන් ඉතින් නැන්දට තනි හරි අහස මිසෙයි... දුව එතන තාකර වෙන්න ආවා කියනවනම..'

චූටි මාමා සේවය කළේ පොලිස් අභ්‍යාස විද්‍යාලයේය. රෑට වරට ප්‍රථාන බල සේවය කළ ඔහු කරන්ටට පැමිණියේ නැන්දගේ යම් කස්සාර වූ නැවතිනි. ඒ නිසා එක දිගටම එහි සේවය කිරීමටද චූටි මාමාට හැකිව තිබුණි.

'ගෙනාම චූටි මාමා වැඩට මිය නැවතිය නැන්දත් එක්ක කස්සාර වලකට ඇවිත් මට රංගට කෝල් එකක් ගන්න පුළුවන්...'

මගේ සිතට එයින් එක බලාපොරොත්තුව එක්වන්නට වූවාය. ඒ සිතුවිලි වලින්ම මම දුම්රියේ කවුළුවෙන් අසලට වී අසුන්ගෙන සිටියෙමි. ඒ අතර වාරයේ මට ලැක්මී අක්කාද සිහියට වූවාය. මට ඇය පිළිබඳව පුදුම සිතුණෙය.

'එයා අපේ ගෙදරට අයියාත්වත් කිසියම් නැත්තේ ඩොක්ටර් අයියත් ගැන එයාගෙ තියෙන කැමැත්ත මගේ මුණට කියන්න ලැජ්ජ නිසා වෙන්න ඇති... රංග මිත්‍රයාම නැගෙන්න හදලා අයියාට කැමති වුණා කියපුවනම මම එයා ගැන පුදුම හිතෙයි කියලා වෙන්න ඇති... ඒත්, සමහර විට අද හෙට වෙද්දී ඩොක්ටර් අයියා, රංග මගේ එක්ක ඇවිත් කියපු කතාව එයාලගෙ ගෙදරට කියපුවනම් ඒ හැම දෙනාම පුදුම හිතයි... එව... ලැක්මී අක්කගෙ සිහිනය බොඳ වෙලා යයි...'

ලැක්මී අක්කා පිළිබඳව මගේ සිතට අනුකම්පාවක් දනුණේද ඇය රංගව අමතක කර දමා ඩොක්ටර් අයියාට කැමති වීම නිසා මට ඇය කෙරෙහි ඇතිවූයේ කළකිරීමකි.

'ඩොක්ටර් මගේ එක්ක සම්බන්ධයක් ඇති කරගන්න හදනවා කියලා කිය කියා ඉඳලා අයියා එයාට කැමති වුණ හැටියෙම මම ...ගැහැවිත් කියන්න ...එයා අයියාට කැමති වෙලා තියෙන්නේ..'

...දී රංග මගේ එක්ක සම්බන්ධය

WWW.EXPRESSLANKA.TK 58

UPLOADED BY 'NIRO'

යටත්ත හෙළුවක් මම පුරවන් තැරීම් හැම තිස්සෙම උත්සාහ කෙරුවේ එයාලා දෙන්නගෙ එක්විවිකට් ඉඩ ඇරලා හැක්කොට වෙලා ඉන්නයි... බලාගෙන යද්දි ලසන්ම අත්තා හරිම අවස්ථාවාදියි..'

අප පැමිණි දුම්රිය ජා-ඇල ස්ටේෂමෙන් නතර කරද්දීත් මගේ මනසෙහි ආරට ආවේ රංගයි. රංග වැඩ කරන ජා - ඇල පිහිටි කාමන්ට් ෆැක්ටරිය තියෙන දිසාවට දෙස බැලීම් පවා මගේ සිතට අස්වැසිල්ලක් වූවාය.

ජා - ඇල ස්ටේෂමේ සිට අප පැමිණි දුම්රියට නොවටිනා පොරකන මිනිස් දෙස අරමුණකින් තොරව නෙත් යොමාගෙන සිට මගේ දෙනෙත් එක්වරම හොඳට හුරු රුවක් අසල නතර වූවාය.

මාව එක්වරම අසුනින් එසවුණාය.

දෙයියනේ රංග...

ඒ මොහොතේ රංග දුම්රිය සළ තුළ සිටියේත සමගින් කතා කරමින් යද්දි සිටියේය.

'අනේ රංග... මම මෙහේ...'

මට හඬනගා කෑගසන්නට හුලම් සිතුණි.

'රංග... මිලන්තිගෙන් අයියා'නේ මේ ඇත්ත... මය හිතට දුකෙන්න තැද්ද මම නොසිටියා ඉන්නවා කියලා.'

තවත් මිනිසට රංගදෙසු බලා සිටීම මට අපහසුවක් වූවාය. මම ටවසිට බැලීම් තාඹුත කුසුම්වරුගේ අසල සිටගෙන සිටිනු මම දුටුවෙමි.

'රංග... රංග...'

කවුළුවෙන් හිස එළියට දමා මම රංගට කතා කළෙමි. එහෙත් ඒ වනාවිට දුම්රිය පිටත් වීමේ තලාවිද නාදය සිහිණයේය. ඒ නිසාම මගේ හිත සැලී යන්නට වූවාය.

'රංග...'

මම තවත් හඬ නගා කතා කළෙමි. එවිට ඔහු මගේ ඒ හඬ ඇසුණු දෙස ආපසු හැරී බැලුවේය. අපේ පිරිවෙනක් මොහොතකට එකට හැටුණි. ඒ සමඟම රංග මාවෙත දිව ආවේය. එහෙත් ඒවනවිට දුම්රිය ගමන් ආරම්භ කර තිබුණි. රංගට මාවෙතට ළංවිය නොහැකි විය. ඔහු පිටුපස දුම්රිය මැදිරියකට එල්ලීමට උත්සාහ කරනු මම දුටුවෙමි. මම හිස එළියට දමා රංගදෙස බලා සිටීමට උත්සාහ කළද දුම්රිය වේදිකාව මහ සිටි පිරිස අතරේ මට රංගව දකගත නොහැකි විය.

රංගට ජා-ඇල දුම්රිය පළේදී දුටු මොහොතේම ඔහුට කතා කිරීමට නොහැකි වීම ගැන මම පසුතැවුණෙමි. දුම්රිය... එම දුම්රිය පළින් පිටත් වීමට සූදානම් වෙද්දී මා රංගට කතා කළ ලෙසින්ම ඔහු

දුටු විටදීම මම ඔහුට කතා කළා නම්... ඔහුට ඒ මොහොතේම දුම්රියට ගොඩවීමට හැකිවනු ඇත... මගේ ඒ ප්‍රමාදය පිළිබඳව මම පසුතැවුණෙමි.. එසේ වූවානම් මාතර තෙක් ගෙලෙක වෙන් මට රංගත් සමඟ කතා කිරීමට ඉඩ තිබුණේය. අවුරුදු තුනකට පසු රංගත් සමඟ නිවසට යන ගමනේ ඔහු අඳුන දීමට ඉඩ තිබුණි.

රංග මා දුටු අවසන් මොහොතේ දුම්රියට ගොඩවීමට ඔහු දිව ආවත් ඔහුට එයට ගොඩවීමට නොහැකිවී ඇති බව මට දැනුණි. ඒ ඔහු එයට ගොඩ වූවානම් මා සිටි එම දුම්රිය මැදිරිය සොයා පැමිණෙනු ඇත.

ඉන්පසු දුම්රිය කළුතරට පැමිණෙන තුරුම මම කල්පනා කළේ රංග පිළිබඳවමය. එය මගේ සිතට ඉවසුම් නොදෙන වේදනාවක් වූවාය.

'අනේ ඇයි රංග අපි දෙන්නා ළංවෙන්න හදන හැම මොහොතකම අපිට අනතුරක් ඇති කරන්නේ..'

මගේ ජීවිතය පුරා කුමන හෝ අවාසනාවන්තකමක් මගේ සිත දුකින් හැඬවීමට බලා සිටිනවා යැයි මට සිතුණි.

'රංගත් මොන තරම් ආවත් රංගට මගෙන් ඈත් කරන්න හැදුවත් මම රංගට ළංවෙනවා... කොහොම හරි ළංවෙනවා..'

මම සිත හදාගැනීමට උත්සාහ කළෙමි.

'තාත්තා මට ආදරෙයි... තොඩිනේ ආදරෙයි... තාත්තට මට කියන්න බැරි දෙයක් නෑ... මම තාත්තට ඇත්තම කියනවා... මගෙයි රංගගෙයි ආදරේට උදව් කරන්න කියලත් කියනවා... මට හොඳටම විශ්වාසයි කවදාවත් මට උදව් නොකළත් තාත්තා මට උදව් කරනවා කියලා..'

මගේ කැමැත්තෙන් තාත්තා මොහොත පසුවට පත්වූවාය.

'කොහොම පුතා.. අපිත් එක්කම ගෙදර වෙන්නම ආවා..'

මාමා පවසන විට තාත්තා මාව බදාගෙන සිපගත්තේය.

'මම හොඳින්... උඹට හරියන්න කම් එන තමයි.. මිනිස් දෙන් ලුසින් නම් කිසි පස්සේ ගෙදර යන්න ඕනෙ කියලා ඒ ගැන අඩියට එහෙම නොවෙයි..'

තාත්තා එලෙස පවසන විට මාමා මා දෙස විමසිලිමත්ව බලනු මම දුටුවෙමි.

නිවසට පැමිණි පුන් මොහොතකින්ම මාමා වැඩට යාමට සූදානම් වූවේය.

මාමා ආපසු වැඩට යද්දී මගේ තාත්තා පසුපසින්ම ගේට්ටුව අසලටම ඇවිද ගියෙමි. මාමා ජෝවර් ගමිනාළයේ නැති නොපෙනී

UPLOADED BY 'NIRO'

ළඟින්න හැදුවත් මම පුළුවන් තරම් තැම නිස්සබ්ද උත්සාහ කෙරුවෙ එයාලා දෙන්නාගෙ එක්වීමකට ඉඩ ඇරලා සැන්සකට වෙලා ඉන්නයි... බලාගෙන යද්දී ලසණම අන්සාං හරිම අවස්ථාවොනිසි...'

අප පැමිණි දුම්රිය ජා-ඇල ස්ටේෂමෙන් නතර කරද්දීම මගේ මතකය අතරට ආවේ රංගාමයි. රංගා වැඩ කරන ජා - ඇල සිමිට් ගාමන්ට් ෆැක්ටරිය තියෙන දෙසට දෙස බැලීම පවා මගේ සිතට අත්වැසිල්ලක් වූවාය.

ජා - ඇල ස්ටේෂමේ සිට අප පැමිණි දුම්රියට නොවඩිමට පොරකන මගීන් දෙස අරමුණකින් තොරව නෙත් යොමාගෙන සිට මගේ දෙනෙත් එක්වරම නොකට පුරුදු රුවක් අසල නතර වූවාය.

මාව එක්වරම අසුනින් එසවුණෙය.

දෙයියනේ රංගා...

ඒ මොහොතේ රංගා දුම්රිය පළ තුල සිටියේමා යම්කින් සතා මතක යෙදී සිටියේය.

'අනේ රංගා... මම මෙහේ...'

මට කෑගසා කැටසීමට තුරුම් සිතුණි.

'රංගා... බලන්නකෝ-දෙයියනේ මේ පැත්ත... මය හිතට දනෙන්නෙ හැද්ද මම පොඩ්ඩියකුන ඉන්නවා කියලා...'

තටත් මිතරට එදෙස බලා සිටීම මට අපහසුවක් වූවාය. මම වටපිට බැලීමි. තාමා තපුවරුවේ අසල සිටගෙන සිටිනු මම දුටුවෙමි.

'රංගා... රංගා...'

සවුන්වෙන් හිත එළියට දමා මම රංගාට කතා කළෙමි. එහෙත් ඒ වනවිට දුම්රිය මිටත් වීමේ සලකුද නාදවී සිටුණෙය. ඒ නිසාම මගේ හිත පැලී යන්නට වූවාය.

'රංගා...'

මම තවත් හඩ නගා කතා කළෙමි. එවර ඔහු මගේ ඒ හඩ ඇසුණු දෙස ආපසු හැරී බැලුවේය. අපේ සිටිගෙන් මොහොතකට එකට ගැටුණි. ඒ සමගම රංගා මාදෙවන දිව ආවේය. එහෙත් එවනවිට දුම්රිය ගමන් ආරම්භ කර තිබුණි. රංගා මාවෙතට ළංවිය නොහැකි විය. ඔහු පිටුපස දුම්රිය මැදිරියකට එල්ලීමට උත්සාහ කරනු මම දුටුවෙමි. මම හිස එළියට දමා එදෙස බලා සිටීමට උත්සාහ කළද දුම්රිය වේගයෙන් ඔහු සිටි පිටිය අතරේ මට රංගාව දකගත නොහැකි විය.

රංගාව ජාඇල දුම්රිය පළෙදී දුටු මොහොතේම ඔහුට කතා කිරීමට නොහැකි වීම ගැන මම පසුතැවුනෙමි. දුම්රිය... එම දුම්රිය පලින් පිටත් වීමට සූදානම් වෙද්දී මා රංගාට කතා කළ පලසින්ම. ඔහු

දුටු විටදීම මම ඔහුට කතා කළා නම්... ඔහුට ඒ මොහොතේම දුම්රියට නොවැඩීමට හැකිවනු ඇත... මගේ ඒ සුමානය සිඳිනලම මම පසුතැවුනෙමි. එසේ වූවානම් මාහට නොකරත් නොලැසක නෝ මට රංගත් සමග කතා කිරීමට ඉඩ තිබුණෙය. අදුම් කරවිත් මම කවදාර නාමිලාගෙන තිවසට යන පමණුවිය නෝ ඔහුට දකුම් දීමට ඉඩ තිබුණි.

රංගා මා දුටු අවිහත් මොහොතේ දුම්රියට නොවැඩීමට ඔහු දිව ආවත් ඔහුට එයට හොවැඩීමට නොහැකිවී ඇති බව මම දනුමි. ඒ ඔහු එයට නොව වූවානම් මා සිටි එම දුම්රිය මැදිරිය සොයා ඇවිදෙනු නිසාය.

ඉන්පසු දුම්රිය තරගයට හැසිරෙන තුරුම මම කල්පනා කළේ රංග පිළිබඳවමය. එය මගේ සිතට ඉවසිලුම නොදෙන වේදනාවක්ම වූවාය.

'අනේ ඇයි රංගා මේ දෙන්නා ළංවෙන්න හදන හැම මොහොතකම අපිව දෙපැත් ඇත් කරවන්නෙ...'

මගේ ජීවිතය පුරා තුඹන නෝ අවාසනාවන්තකමත් මගේ සිත දුකින් පැළෙනුම බලා සිටිනවා යැයි මට සිතුණි.

'රංගෙත් මොනා කාරණය ඇවිත් රංගාව මගෙන් ඈත් කරන්න හැදුවත් මම රංගාට ළංවෙනවා... කොහොම හරි ළංවෙනවා...'

මම සිත හදාගැනීමට උත්සාහ කළෙමි.

'නැන්ද මට ආදරෙයි... හොඳාත් ආදරෙයි... නැන්දට මට කියන්න බැරි දේවල් නෑ... මම නැන්දට ඇත්තම කියනවා... මගෙයි රංගාගෙයි ආදරේට උදව් කරන්න කියලත් කියනවා... මට කොඳටම විශ්වාසයි තවිරු මට උදව් නොකළත් නැන්ද මට උදව් කරනවා කියලා...'

මගේ කැමිණිමෙන් නැන්ද මොහෙ සතුටට පත්වූවාය.

'ඉන්න සංජු... අපිත් එක්ක නතර වෙන්නම ආවා...'

තාත්තා පවසන විට නැන්ද මාව බදාගෙන සිපගත්තාය.

'මට සෙල්ලෙ... උඹට කමියන්නෙ මම දන්න හරියයි... ඉන්න දන් ඉගිස් හමු ගිත් පස්සෙ ගෙදර යන්න ඕනෙ කියලා නාගෙන් අඩනවා එහෙම නොමෙයි...'

නැන්ද එලෙස පවසන විට තාත්තා මදෙස විමසිලිමත්ව බලනු මම දුටුවෙමි.

නිවසට පැමිණ සුළු මොහොතකින්ම තාත්තා වැඩට යාමට සූදානම් වූයේය.

තාත්තා ආපසු වැඩට යද්දී මමත් නැන්ද පසුපසින්ම බෝට්ටුව අසලටම ඇවිදු ගියෙමි. තාත්තා බෝට්ටු සයිකලයේ නැගී යොගනි

Uploaded By 'NIRO'

ගෙතුරුම, අපි නිවස ඉදිරිපස පඩි මතට වී බලා සිටියෙමු. නැන්ද මගේ අතකින් අල්ලාගෙන ආපසු හැරුණාය.

'මාමා ඔය විදිහට වැඩට ගියහම දවසම මම මේ ගෙදර තනියම්නෙ ඉන්නේ...'

නැන්දගේ හා මාමාගේ ජීවිතයේ විශාල අඩුවක් තිබේ බවක් ඇතැයි මට සිතුණි.

'ඇයි නැන්දේ ඔයාලා ඩොක්ටර් කෙනෙක් ළඟටවත් යන්නෙ නැත්තෙ...'

නැන්දට හා මාමාට දරුවෙක් නොමැති අඩුව අප කාටත් දැනී තිබුණි. ඒ වෙනුවෙන් අපේ පවුල් වල සැම කෙනෙකුම වගේ සිටියේ උත්සුකවෙන්ය.

'ඕවා ගැන කතා කරලා වැඩක් නෑ පැංචි.. අපි ඕවා අමතක කරලා දැම්මා.. දැන් මම ඒවා ගැන හිතන්න යන්නෙත් නෑ... ගෑනියෙකුගෙ හිතේ තියන පාළුව... තවත් ගෑනියෙකුට මිසක් පිරිමියෙකුට දැනෙන්නෙ නෑ පැංචි...

නැන්ද මාමා සමග රටට පෙනෙන්නට සතුටින් සමඟියෙන් සිටියද ඒ ජීවිත අභ්‍යන්තරය එට හාත්පසින්ම වෙනස් බැව් මට තේරුම් ගොස් තිබුණි.

'අදින් පස්සෙවත් පැංචි නිසා මගේ හිතේ තියෙන තනිකම අඩුවෙලා යාවිනෙ... උඹ මට හොඳකාර්ට දුවෙක් වුණත් යන්තමින් වගේ... අපි මේ ගේ ඇතුලෙත් එකෙක්ම ඉන්නවා... අද ඉඳලා තමයි...'

නැන්ද එලෙස පවසන විට ඇය මගේ හිතටත් බොහෝ සැනසීමක් වූවාය.

'එක හොඳයි නැන්ද කියපං කෙල්ලෙ... මොනවද මේ සිද්ධවුණෙ කියන්න හොඳටදී...'

නැන්ද මගේ අතකින් ඇදගෙනම පෝටිකෝව යට සිමෙන්ති පඩිය මතින් වාඩිවූවාය.

'කියපන් මට... කෙල්ලෙක් කොල්ලෙක් එක්ක යාළුවෙන එක උම්බලාගෙ අම්මලාට, තාත්තලාට ඔහොම ලොකු දෙයක් වුණාට ඒවා ඒ තරම් ලොකු දේවල් නෙමෙයි... කෙල්ලො උනහම කොල්ලොත් එක්ක යාළුවෙන්න එපායැ... එහෙ මෙහෙ යන්න එපායැ... ජීවිතේ කියන්නෙ ඒකනෙ... හැබැයි තුඹත් ඔයාලගේ අම්මලයි, තාත්තලයි හිතාගෙන ඉන්නෙනාම් එට ටිකක් වෙනස් විදිහට තමයි.. ඒක මට හොඳටම තේරිලා තියෙනවනෙ...'

නැන්දගේ එවදන් හමුවේ හට දුරටත් මට මගේ සිතිවිලි සඟවාගෙන සිටීමේ තේරුමක් නැතැයි මම සිතුවෙමි. ඒ නිසා නැන්දගේ උකුලමට

ලං වී මම ඒ සැම දෙයක්ම නැන්දට කියා පැවසුවෙමි.

'ලසන්ති පුදුම එකියෙක්නෙ... හොඳ වැඩේ ඔයාලා එකට කරලා තියෙන්නෙ... ඩොක්ටර් කෙනෙක් බඳින්න කතා කරපුවාම මුළු පවුලම පුදුමෙන් එකාට කියලා තිබුණා ඇති...'

'මටත් තරම් ලසන්ති ගැන තමයි හිතාගන්න බැරි නැන්දෙ... ලොකු අම්මලා ගැනනම් තුඹත් දන්නවානෙ...'

'තුඹත් දැන් ඔයාට රංගගෙන් ඈත් කරලා තියන්නද මොකට එපායැ...'

මම හිත සැලිනි. දෑවල තදන සිතුණි.

'උඹ අමතක වෙන ඕනා පැංචි.. මම උඹට මින උදව්වක් කරන්නම්... හැබැයි තුඹත් මාට බොරුගෙන කරන දෙයක් කරගතිත්... දන්නවානෙ මාමගෙ හැටිත්...'

එවදන් හමුවේ මම නැන්දගේ දෑත අල්ලා සිපගත්තෙමි.

'අනේ මිට නැන්දේ... දැන් මට ඔයා විතරයි ඉන්නෙ... අනේ මටයි රංගටයි උදව් කරන්න...'

'තුඹත් උඹව මොනවද කොරන්න ඕනෙ... මාමා නැති වෙලාවක මෙහෙනම් රංගව මෙහාට ගෙන්න ගනින්...'

මට නැන්දව අල්ලාගෙන කිපයන්නට තරම් සිතුණි. සිත උද්දාමයට පත්විය.

'අනේ නැන්දෙ... මම රංගට කෝල් එකක් දෙන්න ඕනෙ... පව්... එයාට හිතාගන්න බැරිවෙලා ඇති මට මේ මොනවද වෙලා තියෙන්නෙ කියලා...'

නාවතට යන්නත් එක්ක ලැදිනිව අප දෙදෙනා ඒ වෙලාවට කරනාර වදුම්මට ආයෙමු. රංගට කෝල් එක ගන්නකොට මගේ හිතට දුවිල්ලක් තිබුණේම නැත.

එම විශ්වරය කණට ලංකරගෙන පුල පුලා බලා සිටියෙමි.

'හොයි මිසාරට රංග... අද මිට...'

මගේ දේවර් ගලාගිය පතුව එක්වරම සිදි ඩිඩේ කියාගේ මට දැනුණි.

'අනේ රංග අද මිට දපලු නැන්දෙ... දැන් ආයෙමත් මට ගෙට වෙත්කම් බලාගෙන ඉන්න වෙනවනෙ... හෙට වෙනකම් මම ඉන්නෙ කොහොමද...'

නැන්දගේ මුවෙන් සිනහවක් මතුවිය. ඇය මඳෙස මොහොතක් බලා සිටියාය.

'ඔය එයාට ආදරේ නිසාට දැනුණොත් බොහොම තමයි... හිතට වෙන මොනවත් කියන්නෙන නෑ... සන්ත කෙරෙන්නවත් තියෙන්නෙ

WWW.EXPRESSLANKA.TK 61

UPLOADED BY 'NIRO'

නෑ... ඒත් ඉතින් එහෙම හිතට වහල් වෙලාම ඉඳන සංජු... හෙට වෙනසක් ඉවසන්න...'

නැන්දු මාට ඇහැට ඇඟිල් කරගත්තාය.

'අපි හවසට එලු බෝට්ටිය වදින්න...'

නැන්දු කීවාය.

සවස නැන්දත් මමත් කරත්තර බෝට්ටිය වැදගත්තෙමු. රංග නිසා හිස මත පැවරි සිලු කර සැහැල්ලු කර ගත්තාය.

'සැලුණි, පන්සලෙන් ඉස්සර වෙලාම දසලා ආදරයක් තිබුණ අපි දෙන්නට සල්පර බෝට්ටිය වැදගන්න වාසනාව ලැබෙන්න ඕනෙ...'

කරත්තර බෝට්ටිය වැදගෙන අපි ගෙදර නොගොස් කෙළින්ම මුහුදු වෙරළට ගියෙමු.

'ගොඩක් දවස් වලට නැන්දුවට මම කරන්න තිබ් එකක් ඇවිදින එක තමයි... මාමා ඉන්න වෙලාවට අපි දෙන්නා තිබ් එකට ඇවිත් වැල්ල දිගේ දුවනවා... හොඳට අහිය දහසක් දුවනවා...'

'සතියම එන දවස්වලට...'

'සතියම ආපුවනම්ද... සතියම ආපුවනම් මේ තිබ් එකේදී තනිකමට දුකෙන්නෙ නෑ සංජු...'

නැන්දගේ ඒ කතාවෙ තේරුම මට සිතාගත නොහැකි විය.

හිරු සයුර මත හිලෙන පැයේ අපි වැල්ල දිගේ ඇවිදගෙන හියෙමු. ඒ අතර නැන්දු කිසිවක් පිළිබඳව විමසිලිමත්වනු මට දැනුණි.

'සංජුට රංග තිබ්යෙ නැත්නම්... හොඳ කොල්ලෙක්ට සෙට් කරලා දෙන්න තිබුණා... මේ තිබ් එකේදීම...'

එත්වරම නැන්දු සිනාසෙමින් මා දෙස බැලුවාය.

'තිබ් එකේ එහෙම සෙට් කරගන්න කොල්ලො ඉන්නවද...'

මම සිනාසෙමින් නැන්දු දෙස බැලීමි.

'බලන්නකො... වෙඩි සිට් ඇඳ් ඇරලා... හොඳ පැමිලිස්වල කොල්ලො තමයි ඔය ඉන්නෙ...'

'මිනිහානම් රංගව එහාට කියාගෙන මෙහාට වෙනින් කොල්ලෙක් අල්ලගනිත්...'

නැන්දු එලෙස කියා මදෙස විමසිල්ලෙන් මෙන් බැලුවාය. නැන්දු ගැන මට පුදුම සිතුණි.

'ලොකුම් අන්සලා වගේ අයට නම් එහෙම පුළුවන් වෙයි...'

'කොල්ලෙක් කියාගෙනම් කොල්ලෙකුට ආදරේ කෙරුවට කමක් නෑ... ඒත් ඒ මිස්සනම් මැරෙන්න හදන්න ඕනෙ නෑ සංජු...'

එහෙත් නැන්දගේ ඒ අදහස් වලට මට එකඟවිය නොහැකි වූවාය.

එහෙනම් නැන්දත් මාමා ඉඳ්දී වෙනින් අයෙක් එක්ක සම්බන්ධතාවක් ඇති කරගෙන ඉන්නවද දන්නෙත් නෑ... ඒ කියන විදිහට...

මගේ සිතට එලෙස දැනුණි.

'ඇයි මම දිහා ඔහොම බලන්නෙ...'

මගේ සිත තේරුම්ගෙන මෙන් නැන්දු මදෙස බැලුවාය.

'නෑ... මම ඔයා දිහා විශ්මයෙන් බැලුවෙ නෑ...'

'සලයන් සංජු බොරු හොයන්න... උඹ හිතුව තේද... මගේ...'

එහෙත් එය වසා යමින් නැන්දගේ ඒ කටින් ඇසීමට මට නුපුළුවන් වූ නිසා මම නැන්දගේ කට අතින් වසා ගත්තෙමි.

'නැන්දනම් පුදුම කතා කියන්න ලැජ්ජ නැතුව වගේ...'

'ඔය මෙන්න එපා... ලමයෙක් වුව් මාමට මම නම් ආදරෙයි... ඒත් වුව් මාමා තමයි මං ගැන බලන්නෙ නැත්තෙ...'

නැන්දගේ ඒ කතාව තුළ ලොකු තේරුමක් ඇතැයි මට සිතුණි. නැන්දගේ හා මාමාගේ වයස පරතරය හා පෙනුම දෙස බලන විටදී පුවද, ඔවුන් දෙදෙනා අතර සමානකම් වලට වඩා සිදුවෙනි අසමාන තම්බැයි මට සිතුණි. ඒ ගැන කල්පනා කරනවිට නැන්දු ගැන මා තුළ ඇතිවූයේ කණගාටුවකි... අනුකම්පාවකි...

අප දෙදෙනා එලෙස මුහුදු වෙරළ දිගේ ඇවිදගෙන යමින් සිටින විට අප ඉදිරියෙන් වැල්ල දිගේ දිව එමින් සිටි පුද්ගලයෙකු අප අසලින්ම නතර වූවේය.

'අද කොහොද මේ කට්ටියටම නැතිව යාළුවෙකුත් එක්ක...'

සැහැල්ලු කොට කලිසමකින් හා ටී ෂර්ට් එකකින් සැරසී සිටි මිනිසාගේ මුහුණ පුරා දහඩිය ගලමින් තිබුණි. හැඩි දැඩි සිරුරකට හිමිකම් කියූ ඔහු තුළින් හොඳ කායවරම් වෙන් මතුවී පෙනුණි. ඔහු කතා කරන් හති හලමින්විය.

'නැමදම සතියම එන නිසා හොඳ නැද්ද යාළුවෙක් එක්ක ආපුවනම්...'

නැන්දු මගේ ඇඟේ හැප්පෙමින් ද්‍රහකාර ලෙසින් මිනිසාගේ එලෙස ඇසුවාය.

'හොඳයි... හොඳයි...'

ඔහු ඉකට දත සසියගෙන අප දෙදෙනා දෙසම හොඳ් හෙළුවේය.

'ඇත්තටම කව්ද එයිරා මෙයා...'

'මින් පස්සෙ මට නම් නෑ... සංජු නැමදම අපේ ගෙදර ඉන්න ඇවිත් ඉන්නෙ...'

නැන්දු එලෙසද පැවසුවාය.

'ලොකු නෑ...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 62

UPLOADED BY 'NIRO'

ඔහු අසෙන් සමුගත් පසු අපි දෙදෙනාද ආපසු හැරුණෙමු.

'සංජු දන්නවද කවිද ඒ කියලා.. බොරුවල ගැටිව ස්ටාර් හෝටෙල් එකෙක මැනේජර් කෙනෙක්.. හොඳ තරුණ කොල්ලෙක්.. 'මට' එකටම ඇවිදින්න ඇවිත් මගේ එක්ක යාළු වුණේ..'

'මාමාවත් අඳුනනවද...'

මා එලෙස ඇසුවේ ඇයි දැයි මට සිතාගත නොහැකි විය.

'මාමට ඉස්සර ජොබ් එක ඇර ගෙදර හැමෝගෙම්වත් ඉන්නවද කියල මතක කියන එකක්යැ...'

'ඇයි නැන්දේ ඔයාට මාමව ඔයාට ඕනෑ විදිහට හදාගන්න බැරිවුණේ.. ඇත්තටම නැන්දට පස්සෙ හැඬුනේව පුළුවන්ලුනෙ මිනිහෙක්ව එයාලට ඕනා විදිහට හදාගන්න..'

මම එලෙස පවසන විට නැන්දා මදෙස බැලුවාය.

'එහෙම හදාගන්න පුළුවන් මිනිමින් ඇති... ඒත් ඔයාලගෙ මාමලා එහෙම හදන්න පුළුවන් අය නෙමෙයි සංජු.. ඒවා ගල් හිත්..'

'මට වෙලාවකට හිතෙනවා නැන්දා ඉන්නෙ දුකෙන් කියලා...'

මා මට දැනුන අදහස කෙලින්ම ඇගෙන් විමසුවෙමි.

'ඕවා අල්ලලා දාන් කෙල්ලෙ.. මම ඒ මොනවත් හිතන්නෙ නැතුව ජීවත් වෙන්න පුරුදු වෙලා ඉන්න ගෑනියෙක්..'

අප ආපසු නිවසට පැමිණෙන විට පෙනදවම අන්ධකාර වැටී තිබුණි.

පසුදින උදෑ වරුවෙම නැන්දාට කන්තෝරුවට යා ඇගේ සමඟ කරකර ඔවුනට ගෙයේ 'ෆෝන්' දුරකතන ඇමතුමක් ලබා ගත්තෙමි. ඒ මිලාපොරෝත්තු ගැනිම්වය.

'රංග ලොකු ඔෆිස් ඇවිත් නෑ...'

බලාපොරොත්තු සුන් කරමින් ඒ උදෑසනද මට ඇසීමට සිදුවූයේ මුසල ආරංචියකි.

'අද එයා ඔෆිස් එයිද...'

'ඒක ඉතින් අපි දන්නෙ නෑ...'

මම විශ්වරය ආපසු තබා නැන්දගේ අතේ එල්ලුනෙමි.

'අදත් ඔෆිස් ඇවිත් නෑ නැන්දේ... අනේ එයාට මොනව වෙලාද මේ ඔෆිස් එන්නෙත් නැත්තෙ.. මොනව හරි ලොකු ප්‍රශ්නයක් වෙලා ඇති කියලත් මට හිතෙනවා..'

'මොනව හරි වැඩ ඇතිනෙ දරුවො...'

'මට බයයි...'

'ඇයි..'

එහෙත් ඒ වෙනුවෙන් කෙනු [illegible]

WWW.EXPRESSLANKA.TK 63

නොතිබුණි.

'මට වෙලාවකට හිතෙනවා නැන්දෙ ජා-ඇලට ගිහින් රංගව බලල එන්න.. මට.. ඇත්තමයි..'

ගියත් උපත් දුක සංසාර අතර මම සිත දැඩි කරගත්තෙමි.

'ඔයාට පිස්සුද.. මෙහේ ඉඳලා ජා-ඇලට යන්න...'

මට ඒ ගැන පුදුම සිතුණි.

'අනේ මට නැන්දෙ... අපි දෙන්නම යමු.. මාමට බොරුවක් කියලා.. නැන්දට පුළුවන්නෙ මොකාට හරි බොරුවක් කියන්න.. මම වෙනුවෙන් මේ උදව්ව කරන්න නැන්දෙ..'

පන්තර් තාගරියේ සිට ආපසු පැමිණෙනතුරුම ඉන්පසු මගේ හිතෙහි වඳ දෙන්නට වූයේ එම අදහසමය.

'ඔන්න ආයෙත් හරි වාහනයක්වත් තිබුණා නම් ගිහින් එන්න.. බස්වල ගිහින් ආපසු එන්න ගියොත් මාමා හරියට ඕංජ් වෙලා ගෙදරත් ඇවිත් තිවියි..'

සතිවන නැම අවස්ථාවකම මට ඕනක් වුණේම රංගවමය. එලෙස ඔහු ඕනක් වන විට මගේ පසුව විදුලි දෙන්නාක් මෙනි.

අන්වන දිනයේද දුරකතනයෙන් රංගව විමසන විට ඔහු වැඩට පැමිණ නොතිබුණ බව දැනගත් නිසා නැන්දගේ අනුමැතියෙන් හෝ මම රංගව බැලීමට යාමට හිත දැරදිවූ කර ගත්තෙමි.

'ඒ මනුස්සයට අසනීපයක් වෙලාවත්ද කියලා දන්නෙ නැහැනෙ සංජු.. හොඳයි ඔයා ගියත් රංග වැඩිට ඇවිත් නැත්නම් ඔයා මොනවද කරන්නෙ.. එයාලගෙ ගෙදරට නොයාගෙන යන්නද..'

'එහෙම වුණොත් ඒ ඔෆිස් එකේ අයගෙන් වුණත් ඒ ගැන අහල බලන්න පුළුවන්නෙ.. එක දිගටම රංග දවස් තුනක් ඔෆිස් නොඒවිත් ඉන්නෙ නෑ නැන්දෙ.. මට බය වෙතින් මොකට හරි ප්‍රශ්නයක් වෙලාවත්ද කියලයි..'

නැන්දට මගේ ඊට තේරුම් ගැනීමට හැකි වූ නිසාවෙද ඉන්පසු ඊට විරුද්ධව කතා නොකර සිටියාය.

'ඔන්න අපි මාමට බොරුවක් කියලා හෙට කොළඹ යන්න පරම්පෙන් ගන්නා..'

නැන්දා එලෙස පැවසූ මොහොතේ නැන්දා පිළිබඳව මා තුළ ඇති වූයේ විශ්වාසයක් කියාගත නොහැකිවූ පැහැටකි... දයාවකි... මම ඒ අත්දකම අල්ලාගෙන ඒ මුහුණ දෙස බලමින් නැන්දට මගේ සිත් පත්ලේ තිබෙන ලෙන්ගතු බව පලකලාය.

UPLOADED BY 'NIRO'

මාමා වැඩට යාමට සූදානම් වෙද්දීම මන්ද නැන්දා සමඟ ලෑස්ති වුණෙමු.

'අන්න නැන්දේ කොළඹ එකක් කියනවා...'

'ඇයි හදිස්සි පොඩ්ඩක් ඉන්නකෝ...'

නැන්දට කිසිම හදිස්සියක් නොතිබුණේය.

'අපි චා-ඇලටම යන්නත් එපායැ අනේ...'

මම ඇයව ඉක්මන් කරවීමට උත්සාහ කළෙමි.

'හරි... හරි... චා-ඇලට නෙමෙයි... යාපනේට හරි යමුකෝ... හදිස්සි වෙන්න එපා...'

එහෙත් නැන්දා ඒ වෙනුවෙන් උද්දීපන බවෙන් සිටීම මගේ සිතට එක්තරා කළකිරීමකි. ඇය නිසා කොළඹට යාමට සිදු වන රථ දෙකතුනක්ම අහිමි කිරීමට සිදුවුවාය.

'මේ නම් නැන්දේ යන්න ආපු ගමනක් නෙමෙයි වගේ... මාව රවට්ටන්න ආපු ගමනක් වගේ...'

මට දුක හිතුණි. රංගේ කඩුවෙන් මලපොතයෙන්ම අන්තිමට දමීමට සිතුණි.

'යමු... එන්න... ඉක්මන්...'

එවර නැන්දා එක්වරම මගේ අතකින් අල්ලාගෙන අප සිටි තැනට මදක් ඉදිරියෙන් නතර කළ කාර් එකක් වෙත දිව ගියාය.

ඒ කාර් එක දෙස උවමනාවෙන් බැලීමේදී මට දකින්න ලැබුණේ එහි සිටියේ නැන්දා සමඟ මිත්‍ර වෙරළේ ඇවිදීමට ගිය විට හමුවූ නැන්දගේ මිතුරෙකු යැයි පැවසූ වසන්තය.

මන්ද නැන්දා සමඟ එම කාර් එකට ගොඩවුණෙමු.

'ගොඩාලා දෙන්න සිටිනවනේ... එහෙනම් මම ඩ්‍රයිවර් වුණා... නේද...'

වසන්ත පිටුපස බලා සිනාසෙමින් ඒ තුළින් අප දෙදෙනා දෙස බැලුවා මම දුටුවෙමි.

'ආය නැද්ද නැන්දා දෙන්නෙක්ට ඩ්‍රයිවර් වෙන්න...'

නැන්දා මගේ අත මිරිකමින් එලෙස ඇසුවාය.

එලෙස වසන්තද අප සමඟ චා-ඇල යාමට පැමිණියේය.

'අපි මොනවටද නං ඔක්කොම රස්සියාදු වෙන්නෙ... මේ විදිහෙ වැඩක් කියන්නෙ...'

'එහෙනම් නැන්දා කිව්වද අද මෙහාට එන්න කියලා...'

නැන්දා එය අනුමත කිරීමට හිස සොලවද්දී නැන්දා ගැන මට පුදුම හිතුණි.

ඇයි නැන්දා ඒ තරම්ටම වසන්තත් එක්ක තියෙන්නේ... මොකක්ද ඒ තියෙන්නෙ...

'හැබැයි කට කොල්ලන්නෙ නෑ... අපි වසන්තගෙ කාර් එකේ ආවා කියලා... මම මේ මියා නිසාමයි වසන්තට එන්න කිව්වෙ...'

ඉන්පසුව වසන්ත හා නැන්දා අතර කාර් එක තුළ සිදුවූ කතාබහ මගේ සවන් අතර රැඳෙද්දී ඔවුන් දෙදෙනා අතර තියෙන්නේමට දුර ඈත ගිය සම්බන්ධයක් ඇතැයි මට වටහාගැනීම අපහසු නොවුණි. ඒ නිසාම මට නැන්දා ගැන පුදුම හිතුණි. එමෙන්ම දුටු මාමා ගැන දුක හිතුණි.

'මොකද සැජු කතා නැත්තෙ...'

'එයාට ඉතින් ඉඩ්ඩුමක් නැහැ කොයි ප්‍රෙකිට්ට දොරගත්තකම්...'

අප චා-ඇලට පැමිණෙන විට උදෙසන දහයට ආසන්නව තිබුණි.

නැන්දත් වසන්තත් රංග සේවය කරන ඇඟලුම් කම්හල ඉදිරිපස පාරේ කාර් එක තුළ සිටියදී මම එම ඇඟලුම් කම්හලේ ආරක්ෂක කුටිය වෙත ගියෙමි.

'කෝකිට ප්‍රෙකිට්ට දක්ක ගමන් අපිව අමතක වෙන්නෙ නැහැ... අපි දෙන්න කාර් එක ඇතුළෙ වෙලෙනවා කියන එක අමතක කරන්න එපා...'

මා කාර් එකෙන් බැස ආවේ වසන්ත සිනාසෙමින් එලෙස පවසද්දීය.

'රංග මහත්තයා මේ වෙලාවේ වැඩට ඇවිල්ල නැහැ මිස්...'

'අනේ එයාට මොකට වෙලාද... එයා ගැන දන්නවා කවුරුවත් ඇත්තෙම නැද්ද...'

මම එම ආරක්ෂක කුටියේ ආරක්ෂක නිලධාරී ඉදිරියේ එලෙසින් අසරණ වූවාය.

'ඒ ගැනනම් අපිට දන්නෙ කවුරුත් නෑ මිස්... වැඩට ඇවිත් නෑ කියන එක විතරයි අපිට කියන්න පුලුවන්...'

කඳුළු නොසඟවා මම ආපසු යද්දී නැන්දා මා වෙත පැමිණියාය.

'ඇයි... ඇයි... සැජු...'

මම නැන්දගේ සිරුරට හිස තබාගත්තාය. මට හැඬුණි. සිතේ දුක වචනයෙන් නොහැකි වූවාය.

'ඉන්න මමත් ගිහින් විස්තර කතා කරල බලන්නම්කෝ...'

එවර වසන්තද ආරක්ෂක කුටිය වෙතට ගියේය. මම නැන්දත් සමඟ කාර් එක අසලට වී බලා සිටියෙමු.

'ඇයි නැන්දේ එයා වැඩට එන්නෙ නැත්තෙ... ඇයි මට රංග

WWW.EXPRESSLANKA.TK 64

UPLOADED BY 'NIRO'

ගැන සොයාපුරක් දැනගන්න පිටිනක් නැත්තෙ...'

'ඉන්නකො... වසන්තගේ සිහින් ගැන කරල බලමුකො දැන්...'

'රයා ඊයෙ හදිස්සියෙම ඇවිත් 'අනුපටල් ලීව්' දාලා සිහින් කියන්නෙ... සට සති දෙකකින්ලු ආයෙමත් මෙහෙ එන්නෙ...'

වසන්ත සොයාගෙන ආ එම පිළිතුරෙන් මගේ සිත තවත් අසරණ වුවාය.

'සංජු දන්නවද රයාලගෙ ගෙවල් කියන්නෙ කොහෙද කියලා.. මේ හම්බුන් අපිට ඕනනම් සිහින් බලන්න තිබුණා..'

එහෙත් රංග ඉන්න තැනක් පිළිබඳව මා දැන සිටියේ නැත.

'එහෙනම් ඉතින් මොනවා කරන්නද... සති දෙකක් යනතුරු බලාගෙන ඉන්න තමයි වෙන්නෙ... හැබැයි ඉතින් ආදරේට ඒ සති දෙක කල්පයක් වගේ වෙයි නේද...'

පුදුමයක් කොලනාව ඇඳෙරන්නට වෙනත් කළ හැකි යමක් මට නොතිබුණේය.

****

ආපසු නිවසට පැමිණි මොහොතේ පටන්ම මම ඇඳවත වැටිගෙන කල්පනා කළෙමි. කඳුළු වැගුරුවෙමි. නැන්ද මා සැනසීමට කොතෙක් උත්සාහ කළද මගේ ඒ වේදනා සිත සැනසීමට ඇයට නොහැකි වුවාය.

'ඔයා මෙහෙම අඬලා තැවීලා වැඩක් තියෙනවද සංජු... හරියට රංග ඔයා අමතක කරල දාල ගිය විදිහටමයි ඔයා හැසිරෙන්නෙ... ඒ මනුස්සයට මොකක් හරි වැඩ ඇති... නැත්නම් එයා දිගටම ලීව් දාල ඉන්නෙ නැහැ... වසන්ත කිව්වා එයා ලබන සතියෙ සිහින් හරි රංග ගැන හොයලා බලන්නම් කියලා... වසන්තට රංගව යාළු කරගන්න කිව්වනම් හොඳයි නේද... වසන්ත ඒක කොහොම හරි කරගනියි...'

'අනේ මගේ හිතට ලොකු බයක් දැනෙනවා නැන්දෙ... රංගව මට අහිමි වෙයිද කියලා... හැමදාම රංගයි මමයි ළංවෙන්න බැරි විදිහට බාධාවමයි ආවෙත් සනුහිය විතරමි...'

'ලව් කරද්දී ඔහොම තමයි කෙල්ලෙ... මොකක් හරි දෙයක් පුංචියට සිද්ධ වුනහම ඒක හිතට මහා ලොකුවට දැනෙනවා... රංග ඔයාට ආදරෙයි කියලා ඔයාට විශ්වාසයිනෙ... ඒකනෙ මිනෙ... මේ ඔයාට කියන්නෙ නම් එයාට දැනෙන්න... කතා බහ කරගන්න කියලා ලොකු හදිස්සියක්නෙ... හරියට මාලු ගානකින් කතා කරන්න බැරිවෙලා... අවුරුදු ගාණකින් දකින්න [illegible]

ඔය... නැගිටින්න... නැගිටින්න...'

නැන්ද මට තව දුරටත් ඇඳට වී සිටීමට ඉඩ දුන්නේම නැත.

'දැන් සිහින් නාගෙන... හොඳ ගවුමක් ඇඳගෙන ඉන්න... දැන් රට යාරුවෙක් එනවා...'

නැන්ද එලෙස පැවසුවේ රහසින් මෙන් සිනාසෙමින් මුමුණමින්ය.

'කෝ මාමා තවම ආවෙ නැද්ද...'

'අද මාමා පාටිට්නෙ...'

'මාමා පාටිට නම් රෑට ගෙදරට එන ඒ යාළුවා කවිද... නැන්ද ඒ කිව්වෙ කා ගැනද...'

ඒ කතාවලින් වුවත් ඒ පැමිණෙන නැගැත්තා වෙනුවෙන්ම නැන්ද ඇඳී නැගැදී සිටිනා බවනම් මට සිත ගැනීම අපහසු නොවුණිය. මගේ යටි සිතට දැනුණේ සේම රාත්‍රියේදී එම පැමිණීමේ වසන්තගෙ මුහුණේ එම පැමිණීම ගැන මම පුදුම සිතුණේය. එහෙත්ම නැන්ද පිළිබඳව මාතුල සිටි හැඟැදීම අපැහැදීමක් මට පත් කළාය.

'සංජුට කියන්න මට ලොකු කතාවක් තියෙනවා... ඒක දැන් කියන්න බෑ... මම පස්සෙ වෙලාවක කියන්නම්... එතකම් සංජු මම ගැන වැරදි විදිහට නොහිතා ඉන්න...'

එහෙත් මට නැන්දගේ මුහුණ බැලීම පවා අපහසු වුවාය. ඇය ඇගේ පැත්තෙන් සොයමින් සාධාරණ වුවත්, මට සිතුණේම ඇය මාමාට ද්‍රෝහිකම් කරන බවයි. ඒ නිසා වසන්තගෙන් නැන්දගෙන් මිතුරුම දෙකට ඉඩදී මම කාමරයට ගොස් දොර වසා ගත්තෙමි.

'මගේ එක්ක තරහයිද...'

පසුදින උදෑසනම නැන්ද පැමිණ මගේ ඇඳ අසින් වාඩිවුවාය. එහෙත් නැන්ද මදෙස බලා කතා කරන තරමට, මට නැන්ද දෙස බලා කතා කිරීමට අපහසු වුවාය.

'මට දරුවෙක් හිටියා නම් මට මෙහෙම වෙන්නෙ නැහැනෙ සංජු..'

නැන්ද මොහොතක් නිහඬව සිට සිදුන හඬින් එලෙස පවසද්දී මට ඇය දෙස බැලුණි. ඒ ඇස්වල කඳුළු කැට පිරී තිබුණු මම දුටුවෙමි.

ඒ මොහොතේ මට නැන්ද ගැන අනුකම්පාවක් ඇති වුවාය. මම ඇඳෙන් බැසගෙන නැන්ද අසලින්ම වාඩි වුණෙමි.

'මට පුදුමයි නැද්දෙ... මේ හැම දෙයක්ම මට පුදුමයි...'

'යමු තේ හදන්න...'

කුස්සියට ගොස් නැන්ද තේ හදනතුරු මම ඒ අසලට වී බලා සිටියෙමි. මාමා රාත්‍රී වැඩ නිමාවී නිවසට පැමිණියේද එම මොහොතේදිය. [illegible] හුරුටව මාමා පිළිගෙන කතාවක

WWW.EXPRESSLANKA.TK

UPLOADED BY 'NIRO'

සරත අපුරු මට අදහාගත නොහැකි වූවාය.

එද සවස මා නොසිතූ ලෙසින් අම්මාත් තාත්තත් මා හමුවීමට පැමිණියහ.

'සාජුව රට්ටට මොකද... ගෙදරත් එන්න පාරයි...'

අම්මා කීවාය.

'මන්න එහෙම කියලා සාජුව එක්කගෙන යන්න නම් හදනවා නෙමෙයි...'

හැන්ද අම්මාට එලෙස කිව්වාය.

'නෑ... නෑ... සාජු මෙහේම හිටපුවාවේ...'

'ලකමී අක්කා කොහොමද...'

තාත්තා හනිවුණ වෙලාවක් බලා මම ඇගෙන් එලෙස විමසුවෙමි.

'සුභදීම බඳින්නයි හදන්නෙ...'

එහෙමනම් රංගයි මමයි ඩොක්ටර් අවින්තට කියපු දේවල් අවින්ත පිළිඅරගෙන නෑ වගෙයි.

'ඩොක්ටර් අවින්ත අරගෙන නිහරම යනවා කියලා නේද...'

'ඩොක්ටර්ව නෙමෙයි බඳින්න යන්නෙ...'

'එහෙනම් කාවද...'

'රංගව...'

'මො...න...බ... රං...ග...ව...'

'ඔව්...'

දෙයියන්ගේ මොනාද මේ මට ඇහෙන්නෙ... මම මේ හීනයක්ද දකින්නෙ...

'ඇත්ත කියන්න තාම... ඔයා මේ මට බොරුවක්ද කියන්නෙ... අනේ ඔයා මට විහිළුවක් නේද මේ කරන්නෙ... මගේ හිත බය ගන්නන්න...'

'බොරුවක් නම් ගෙදර ඇහුවනම් බලන්නකෝ...'

රංග ලකමී අක්කා සමග විවාහ වීමට සූදානම් බව පුවතක් පමණක් මට මා පිළිබඳව ඇතිවූයේ කණගාටුවකි... පසුතැවීමකි... මා පතන පතන සැම දෙයක්ම... මා සිතන සිතන සැම දෙයක්ම සැබෑ වූයේ මටම දුක ඉතිරි කරමින්ය. මටම කඳුළු තිළිණ කරමින්ය.

මගේ ජීවිතය පිළිබඳව ආදරය පිළිබඳව මා සිතූ සැම දෙයක්ම වැරදී ඇතැයි මට අවබෝධ කරගත හැකිවිය. සවිරුත් කොළෙහා වෙනස් වුවත් රංග වෙනස් වේ යැයි මම සිහිනයකින්වත් නොසිතුවෙමි. ඩොක්ටර් අවින්ත මගේ සිතට බලාපොරොත්තු ඇතිවීමට ඉඩ හැර ලකමී අක්කාට ළංවෙද්දී රංගගෙනුත් ඒ දේම මට සිදුවේ යැයි සිහිනයකින්වත් මම නොසිතුවෙමි. එහෙත් අවසානයේ දුක් සිදුවී ඇත්තේ

අවින්ත පෙම් රංගද ඊටත් වඩා වැඩියෙන් මගේ සිතට බලාපොරොත්තු දීලා ලකමීට ලංවීමයි...

පිරිමින් එපල වව මා අසා තිබුණත්... පිරිමින් මේ තරම්ම අසාමාර්ථකාරී ජාතියක් යැයි මම නොසිතුවෙමි.

'සාජු... මොකද මේ ඇස්වල කඳුළු පුරවගෙන... අරින්න එපා ඈ... එයත්තේ කිව්වනෙ රංග ඩැඩට ආවද කියලා එයා වෙන්කරලා බලන්නම් කියලා...'

තව දුරටත් ඒ කිසිවක්ම හැන්දගෙන් වසන් කරගෙන සිටිය නොහැකි වූ නිසා මම ඒ සියල්ලක්ම හැන්ද සමග පැවසුවෙමි. ඒ අසූ හැන්දද පුදුමයට පත්වූවාය.

'ඒ... දැ ඒ තරම් කරගෙනද...'

හැන්ද අනුකම්පාවෙන් මදෙස බලා මගේ හිස අතගෑවාය.

'නගෙත් යන්න එපා සාජු... මටට වඩා දේවල් සිද්ධවෙන්නෙ... එපා අපහට මයා සන්තෝස වෙන්න ඒ වගේ පරයෙකුගෙන් මේ තරම් දුක්කට බොරන්න ලැබුණට... ඔය වගේ උන් බඳින එකක් අනාතුරක්... ඇති තව සවිරු හරි ගැණියෙක් දක්කනම් තමන්ගේ වයිෆ්ට දලා යන්න ඔය වගේ උන් තමයි...'

මට සිදුවූයේ නිහඬව හැන්ද කියන දේවල් අසා සිටීම පමණි.

'මම හැන්දලාගේ ගෙදර නතර වෙන්න ආවෙ මොනතරම් හිතේ බලාපොරොත්තු තියාගෙනද... මගේ ඒ සැම බලාපොරොත්තුවකම කොඳුවර හිටියෙ රංගම පමණයි... සැලසීය පත්සලේදී හමුවී... ඒ පත්සල් අම්බ පුළුදීම දීපුරා පොරොන්දු දුන් රංගම මගෙන් ඈත්වෙන්න... රංගමම මාව එපා වෙන්න... ඇයිරවන්න... ඒ පොරොන්දු සම්සාරන්න ගත්තුණේ දවස් කීයද දෙයියනේ...'

'මට හිතාගන්න බැරි ඇයි රංග මට මෙහෙම දෙයක් කෙරුවෙ කියලයි හැන්දෙ... මගෙන් මේ විදිහට පළිගරගෙන මේ විදිහට මගේ හිත රිද්දන්න තරම් මම මොනතදද එයාට කරපු වැරැද්ද... මම එයාව බලහත්කාරයෙන් ලකමීගෙන් උදුරාගත්තද... නැහැ... මම පුළුවන් තරම් ඒ දෙන්නාට එකතුවෙන්නයි ඉඩ ඇරියෙ... ඒත්, රංගගෙන්ම බොරන්න බැරිම තැනයි ආයෙමත් මම එයාට ළංවුණේ... එහෙම නැත්තම් රංග ගැන මගේ හිතේ උපන් ආදරය මගේ හිත ඇතුළෙම හංගගෙන මට ඉන්න තිබුණා... කාගෙන්වත්, සවිරුවත් උදුරාගන්න තරම් මගේ හිත දරුණු නෑ... තලූර නෑ හැන්දෙ...'

හැන්දද මා ගැන සොකෝවිතම දුක් වූවාය.

'එක හිතක් නැති කොල්ලෙක්ට ආදරය කරන්න ගියාම හිත හරිම වෙන්නෙ...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 66
UPLOADED BY 'NIRO'

[illegible]

www.sinhalaelibrary.com

UPLOADED BY 'NIRO"

දන්නෙ නැහැනෙ... ඇත්ත... මාමා ගැන මට දුකයි සමා...'

මම ඇවත බලාගෙන එලෙස කීවෙමි.

'ස...ම...න් දු...ක...යි ස...ං...ජු මා...මා... ගැ...න...'

හැන්ද එවර සැපා කළේ වේදනාබරවය.

'මම ආස නෑ හැන්දගෙයි මාමාගෙයි පවුල් ජීවිතය අවුල් වෙනවා දකින්නනම්... අනේ එහෙමනම් කරගන්න එපා...'

එවර හැන්ද මාව දැඩි ලෙස අල්ලා ගත්තාය.

'නෑ කොල්ලෙ මම දිවුරලා කොකින්ද වෙන්නම්... එහෙම දෙයක් නම් වෙන්නෙ නෑ... මම මාමට තියෙන ආදරේ අඩුවෙන්නෙත් නෑ... ඒත් මට වසන්තගෙන් අඩුක් වෙන්නත් බෑ සංජු... මිසින් ගැම්බොන්නා...'

ඇය සදින් සුසුමක් හෙලුවාය.

'මම කොට් වසන්තට කියන්නම් ඔයාට කොම එකක් ගැන හොයල බලන්න කියල... ඊට පසින් ඒ ගැන ඔයා මාමත් එක්ක කතා කරන්න...'

****

10

මගේ බලසිරිය මත හැන්ද මට සුදුසු රැකියාවක් සොයා දෙන ලෙස වසන්තට පවසා තිබුණාය.

'සංජු කැමති නම් සිංගප්පූරේ හෝටල් එකෙක වෙකන්සියක් තියෙනවා... මෙන්නෙට හෝටෙල් එකෙක...'

'අනේ මම කැමතියි වසන්ත...'

'අම්මෝ අඩුයි මුණ බිහාවක් දන්නේ... අර මුහල ආරාධියක් පස්සෙ...'

හැන්ද මගේ මුහුණ දෙස බලමින් හිනැහුනාය.

'මක්කොටම කලින් මාමාගෙන් පර්මිසන් ගන්න වෙයි...'

'ඊට ඉතින් හැන්දව කරලා දෙන්න පුළුවන්නෙ නේද සංජු...'

වසන්ත හැන්දට ළංවෙමින් එලෙස පැවසුවාය.

එදින සවස මාමා පැමිණි පසු මම මාමාට ඒ ගැන පැවසුවෙමි.

'දුව ඔය හොටෙල් ජොබ් එකට කැමති නම් මට නම් ප්‍රශ්නයක්

නෑ... ඒත් ගෙදරින් අහන්න ඕනෙ නේද...'

'එහෙනම් ඉතින් 'ඉන්ටවිව්' එකට ගියාට පස්සෙ උනත් අහගන්න පුළුවන්...'

ඒ සහාවට හැන්දද එක්වූවාය.

'ඔව් මාමෙ... එහෙනම් මම හැන්දත් එක්ක ඒ ඉන්ටවිව් එකට ගිහින් බලන්නද...'

මාමාගෙන් එට අවසර ලැබුණි. රාග වෙනුවෙන් හඬන මගේ සිතට රැකියාවක් පිළිබඳව වූ සිහිනය සැබෑ වෙන ලකුණු පහළ වීමෙන් සතුටක් දැනුණි.

ඉන්පසු වසන්ත හමුව ඒ සඳහා දිනයක් ලබාගෙන මම හැන්දත් සමඟ කොළඹ 'සිග්නල් එයාර්' හෝටලය වෙත ගියෙමි. අපි එහි යනවිට වසන්තද එහි පැමිණ සිටියේය. වසන්ත මාව එහි කළමණාකාරවරයාගේ කාමරයට කැඳවාගෙන ගොස් ඔහුට මාව හඳුන්වා දුන්නේය. කළමණාකාර වරයාට එහිදී අවශ්‍ය වූයේ මගේ ඉංග්‍රීසි දැනුම පිළිබඳව අවබෝධයක් ලබා ගැනීමටය. ඒ අනුව මා සමඟ කතා කළ ඔහු මගේ අධ්‍යාපන සහතිකත් රැගෙන ඊළඟ සතියේ සිටම වැඩට පැමිණෙන ලෙස එම මොහොතේම මට දන්වූවාය.

වසන්ත වෙනුවෙන් ස්තූති කිරීමට මාහට වචන නොතිබුණි. ඒ කරමට ඔහු වෙනුවෙන් මසිත තුළ ඇති වූයේ කෘතවේදී බවකි.

'දැන් සන්තෝසයිද...'

ඔහු එලෙස ඇසුවාය.

මම දකම පසුවට සතා ගෙනිමින් සැහැසුම් සුසුමක් හෙලුවෙමි.

කළමණාකාරවරයාගේ කාමරයෙන් එළියට පැමිණෙද්දී හැන්ද මා එනතුරු බලා සිටියාය. මම ඇය වෙත දිව ගියෙමි.

'මොකද වුණේ...'

හැන්ද එලෙස මගෙන් විමසුවත් එහි ප්‍රතිඵලය මගේ මුහුණින්ම ඇයට තේරුම් යන්නට ඇත.

'දැන් ඉතින් හැන්දයි දුවයි මට පාක්සලට දෙන්න ඕනෙ...'

ඉන්පසුව වසන්ත හැන්දත් මාවත් ඔහුගේ වාහනයෙන් ඔහු සේවය කරන හෝටලය වෙත කැඳවාගෙන ගියේය. එයද කොළඹනගරයේ පිහිටි තරු-පහේ හෝටලයකි. එම හෝටලයේ සේවක මහලේ වූ වසන්තගේ නිලකාමරය වෙත ඔහු අපව එක්කරගෙන යනු ලැබුවේය. එය මුහුදටම මුහුණලා තිබූ කාර්යාල කාමරයකි.

'දැන් ඉතින් ලන්ච් අරගෙනම යන්න...'

වසන්ත ඔහුගේ අසුනින් වාඩි වෙද්දී හැන්ද ඔහු ඉදිරිපසින් වාඩි විවාය. මම මිවින් පෙලොස්සට හිඳගෙන කැමිම පිටිකර ගැනීමට උත්සාහ දරමින්

WWW.EXPRESSLANKA.TK 68

UPLOADED BY "NIRO"

එම කාමරයේ විශාල ජනේලය අසලට වී නිල සයුර දෙස නෙත් යොමා සිටියෙමි.

'සංජුට කම්මැලි නම් බීච් එක පැත්තෙ රවුමක් ගහලා එන්න..'

වසන්තගේ ඒ කතාව නිසා සංවේදනාවක් මට එම කාමරය තුළට වී සිටීම අපහසුවක් සේ දැනුණි. නැන්දා එයට කිසිවක්ම නොකීවාය.

'බීච් එකට යන්න කැමති නැත්නම් ලස්සන ගාඩ්න් එකක් තියෙනවා... ඇවිදලා එන්න...'

මම නිහඬවම එම කාමරයෙන් පිටව පැමිණ හෝටලය හා මුහුදු තීරය අතර වූ එම අලංකාර උද්‍යානය දෙසට පියවර තැබීමි.

හෝටලයේ සේවකයෙකු ලෙමන් වීදුරුවක් සහිත බන්දේසියක් අතැතිව මා වෙතටම පැමිණියේය.

මම එම උද්‍යානයේ පිහිටුම් කට්ටයකට මුහුණලා තිබූ පැදි බංකුවක් මත වාඩිවී එම ලෙමන් වීදුරුවට රස බැලුවෙමි. ඒ අතර නිදහසේ සැරිසරන මගේ දෙනෙත් අතර රැඳුනේ හෝටල් පෝටිකෝවෙන් හෝටලය වෙත ඇතුල් වූ කාර් එකකි. නොහොත් මම එදෙස බලා සිටියෙමි. එය මගේ නෙත් නොරැගෙන තිබූ අන්දමේ කාර් එකකි.

එය රංගගේ වැනිම ලස්සන කාර් එකකි.

මගේ සිත නිලට් ගියේය... එම කාර් එක නොව හැඟවෙන මගේ සිතකයට නැගුනේ රවිඳුනිම වූ කාර් එකකින් රංග මා හමුවීමට පැමිණි අවස්ථාවයි. එහි නැගී ගමන් කළ අයුරුය. එය සිහියට වේදනාකාරී සිතකයක් විය. කොතෙක් සිත දැඩි කරගෙන සිටින්නට ඇයි සිතාගන්නද 'අන්දරයේ සුන්දර සිතකයන් පොලොසින්වක් සිත තුළ වලලා දමිය නොහැකි බව මට ඒ මොහොතේද දැනුණි.

'කමක් නෑ... මම මේ වේදනාව කොහොමම හරි දරාගන්නම්... ඒත් රංග සතුට හරි පසුතැවෙයි... මට දුන්න මේ සිත්දුවට...'

එම කාර් එක හෝටලයේ වාහන අංගනයෙන් නතර කරන අයුරුද මම බලා සිටියෙමි. ඒ මොහොතේදී මට මගේ දෑස් අදහාගත නොහැකි විය. ඒ මා දුටින්නේ සැබෑවක්ද නැතහොත් මායාවක් දැයි මට සිතාගත නොහැකි විය. මම වාඩිවී සිටි තැනින් නැගිට අසේ වූ දෙවම් කලුන සතක තබා එදෙස තවත් උවමනාවෙන් බැලුවෙමි.

'දෙවියනේ ඒ රංගයි... ලසන්තිටයි දෙන්නා නේද...'

මගේ දෙනෙත් මත කඳුළු පිරුණි. පුර පිරුණු වේදනාවෙන් වෙවුලා ගියේය. එහෙත් ඒ දුටින්නේ සැබෑවක්ද මායාවක් දැයි නිශ්චිත අවබෝධ කරගත නොහැකිව මම අසරණ වූයෙමි.

'නැහැ... නැහැ... මම මේ [illegible]
නොවෙයි... ලසන්තිටයි... රංගටයි [illegible]

මම එසා නැන්දා සිටි වසන්තගේ කාමරය වෙත දිව ගියෙමි. ඒ යන අතරේ හෝටල් ආලින්දයේ ලසන්ති වාඩිවී සිටින අයුරුද නැවතත් මම දුටුවෙමි.

එහෙත් වසන්තගේ කාමරයට මා ගිය විට නැන්දාවත් වසන්තවත් ඒ තුළ සිටියේ නැත. කවුරුත් දෙදෙනාගේ එම අතුරුදහන් වීම පිළිබඳව කිසිත් සිතා ගැනීම මට අපහසු නොවීය. මගේ සිතට දැනුණේ අසහනකාරී බවකි. මම ඒ අසහනකාරීබවයෙන් එහි වූ අසුනක් මතින් වාඩි වූයෙමි.

'මොකටද දෙවියනේ... මට මේ අත්විඳින්න සිද්ධවෙන්නෙ...'

රතිකාවක් ලෙසින් පිළිබඳව වූ සතුටක් මාසිත තුළ රටවන් වන්නාසේ මට දැනුණි.

මොහොතකින් වසන්තත් නැන්දත් කාමරයට ඇතුල් වූහ. වසන්තගේ මුහුණ බැලීමත් මට අපහසුතාවයක් සේ දැනුණි. මගේ එම සන්ධිය නැන්දට තේරුම් ගැනීම අපහසු නොවන්නට ඇත. ඇය මගේ සමීපයටම එම නැන්දගේ දෑත් අල්ලා ගතිමි. මගේ දෙනෙත් වලින් කඳුළු කඩා හැලුණේය.

'සංජූ...'

මගේ දෑස් අල්ලාගෙනම නැන්දා මා අසලින් වාඩි වූවාය.

'රංග ලසන්තිත් එක්ක මේ හෝටල් එකට ඇවිත් නැන්දේ...'

කවත් සිත තුළ රැඳවා සිටිය නොහැකි ඒ පුවත මම නැන්දා ඉදිරියේ හෙළිකීමි. නැන්දද පුදුම වී මදෙස බැලුවාය.

'ඔව්... නැන්දේ... මම මගේ මේ ඇස් දෙකෙන්ම දැක්කා...'

නැන්දා කිසිත් නොකියා වසන්ත වෙතට ගියාය. වසන්ත ඒ මොහොතේදීම කිසිවකුට දුරකතන ඇමතුමක් ගත්තේය. අසහනකාරීව මිතුරු නැන්දා දෙස බලා සිටිනු මම දුටුවෙමි.

'මොකද වසන්ත...'

නැන්දා ඇසීය.

පිළිතුරක් දෙනවා වෙනුවට වසන්ත කලේ මදෙස බලා සිටීමයි. ඒ බැල්ම තුළ කිසියම් රහසක් ඇතැයි මට සිතුණි.

'කියන්න වසන්ත කියන්න... මම අන්සෙට යන්න නෑ... මම දන් කිසිත් හැම දෙයක්ම අමතක කරලා දාලා ඉන්න පොල්ලෙන්නෙ...'

'හෝටලින් එකට ගිහිං එකක් බුක් කරන්න ඇවිත්...'

මම කිසිත් හැම දෙයක්ම අමතක කර ඇතැයි වසන්තට පැවසුවද, මගේ සිතට ඒ වචන සිරි වැටී විය. එහෙනම් එයාලා මධුසමය ගත [illegible] ... ඒ සංසාරය

[illegible]

www.sinhalaelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 69

UPLOADED BY "NIRO"

රැකියාවක් ලැබීමේ සතුට හිතේ රඳවාගෙන ආපසු නිවසට පැමිණියත් මට ඒ සතුට භුක්ති විඳීමට හැකියාවක් නොලැබුණි.

'ඔයා ඕක ඔය තරම් හිතන්නෙ මොකටද... ඔයාට ජොබ් එක හම්බවෙලා තියෙන හොටෙල් එකට නොමයිනෙ ලක්ෂිලා එන්නෙ... කොහොමටත් සල්ලි දුන් ඒ දෙන්නා බැරි කරන්න යනවා කියන එක ඔයා දැනගෙනනෙ හිටියෙ... ඉතින් ඒ නිසා ඕක මොනාද... මේ හොටෙල් එකට ආවොත් හැබැයි එයාලා වෙනින් හොටෙල් එකකට හරි යනවනෙ...'

'මට දුක ඒක නෙමෙයි නැන්දෙ... ඇයි මේ වගේ දේවල් මේ විදිහටම සිද්ධ වෙන්නෙ කියලා...'

'ඔය හැම දෙයක්ම සිද්ධවෙලා අවසානෙදී ඔයාට හොඳක් සිද්ධවෙයි...'

නැන්ද එලෙස පැවසුවාය. මම සුසුමක් හෙළිමි.

මාමා පැමිණි පසු මාමාද සමග අපි ඒ රාත්‍රියේ බෝට්ටු චාරිකාවට ගියෙමු. එහෙත් සමඟ නැන්ද සමීපයෙන්ම ගැවසෙන අහෝසිම මාමා සමඟද ඇය සිත සාලේ සොයන්න අත්දැකීම් ඉතාමත් සතුටුදායක ජීවිතයකි. එය කිසිවෙකුත් කොර දයාබරවෙත්... ආදරයක් ඇති සිහිවිටයක් සිතිය නොහැකිය. එහෙත් එකම ආදරය නොවෙනස්ව සමානව දෙසට බෙදාගෙන නැන්ද එලෙස ජීවත්වන්නේ කෙලෙසදැයි මට නම් පුදුමයකි.

මල් සහන් පන්තු කර මුහුදේ වැද බෝ කරුමේ සක්මන් කළ මම එහි කොළවරකින් වාඩිවී කාවනා කළෙමි.

එම භාවනාවෙන් පසු මගේ සිත තුළ වූ බොහෝ හර නිදහස් වූවා මෙන් සැහැල්ලු බවක් මගේ සිතට දැනුණි.

'අනේ මේ සැහැල්ලුව මගේ හිතේ හැම මොහොතකම පවතිනවනම්...'

මගේ සිත පුරාම පැවතියේ එම සිතුවිල්ලමය.

නැන්දත් මාමාත් මා අපේක්ෂාවෙන් බෝ කරුමේ වළාකුළු වැටීමට බේන්දු වීගෙන සිටියහ. මම ඔවුන් වෙත ගියෙමි.

'යමු නේද...'

අපි තිදෙනාම බෝට්ටුව අසලින් පාර හරහා පනින්නට ගියෙමු. මාමා පාර පැනගත් පසු බෝට්ටුවට පසුවද දුම්මට කාකර කළ වාහන පෙළියක් සමඟ නැන්දටත් මටත් මොහොතක් පාර පැන ගත නොහැකි වී බලා සිටීමට සිදුවිය. ඒ අතර නැන්ද මගේ අතකින් අල්ලාගෙන පාර පනින්නට සූදානම් වෙන්ම කළුවේ මගේ නම කියනු මට ඇසුණි.

'සංජු...'

යළින් ආ ඒ හඬ දෙස මමත් නැන්දත් දෙදෙනාම බැලුවෙමු.

බෝට්ටුවට පසුවද දුම්මට පැමිණි වාහනයක් තුළින් පැමිණි ඒ හඬ එක්වරම මට සොයාගත නොහැකි විය. එහෙත් එය නැන්ද දුක සිටුණය.

'අන්න අර කාර් එකේ එක්කෙනෙක් කතා කරන්නේ...'

වාහන පෙළියේ සිටි කාර් එකක් නැන්ද මට පෙන්නුවාය.

'ඩො...ක්...ට...ර් අ...වි...න්...ක...නි...නා...'

මගිත එක්වරම නැතිතැතුනුවාය. අදහාගත නොහැකි වූවාය.

වාහන පෙළිය නෙමින් කිරිමින් සමග එම කාර් එක අප අසළින් නතර කළේය.

'සංජු... ඔයා කොහේද මෙහෙ...'

එහෙත් කිසිවෙක්ම කතා කරගත නොහැකිව මම ලතැවුනෙමි. ඒ අතර පොලිස් නිලධාරියෙකු පැමිණ අවින්ත සිටි කාර් එක ඉදිරියට නැගීමට අණ කළේය. ඉන්පසු මට දැනගත හැකිවූයේ ඩොක්ටර් අවින්ත තවදුරටත් එළියට අත දමා මට අතවනන්නේ සමගිය. නැන්දගේ අතේ එල්ලීගෙන මම එදෙස බලා සිටියෙමි. එය එම වාහන පෙළිය අතර ඒ රාත්‍රියේ නොපෙනී ගියේය.

'කවිද...'

'ඩොක්ටර් අවින්ත...'

'අර ලක්ෂ්මිව බැරි කරන්න හැකිතැන්නෙන් ඉන්නාවා කියපු ඩොක්ටර්...'

'ඔව්...'

මා නැන්දගේ මුහුණ දෙස බලා සිටියේ පුදුමයෙන් මෙනි.

'දෙවියනේ ඩොක්ටර්ත් එක්ක මට වචනයක්වත් කතා කරගන්න බැරි වුණානෙ...'

මා තුළ ඇතිවූයේ පසුතැවීමකි...

****

පසුද උදෑසනින්ම අවදි වී මම වැඩට යාමට සූදානම් වූයෙමි. මගේ ජීවිතයේ බොහෝ නැවුම්කර කාලයකි... ඒ නැවුම් අතර සිතට සතුටක්, අස්වැසිල්ලක් ලැබෙන අලුතින් මට රැකියාවක් ලැබීම පිළිබඳව මම දෙවියන්ට ස්තුති කළෙමි.

'සාලන්න දුවේ...'

මම කාමරයට වී සූදානම් වෙද්දි නැන්ද කාමරයට පැමිණියාය. මම සිනාසෙමින් මුහුණින්ම නැන්ද දෙස බැලීමි.

'කෝ... හැබැයි කෙහෙලා වගේ... අද බොහොමයට ලස්සනම අලුත්

WWW.EXPRESSLANKA.TK 70

UPLOADED BY 'NIRO'

සඳක් පායයි එහෙනම්..'

හැන්ද් ඔාවෙසට හැකිතා මගේ දෑතින්ම අල්ලාගෙන මගේ මුහුණ දෙස බැලීය.

'යාකුවක් කරගෙන වලට ඔයා හඳුව ආදරේ කරන්න ඕනෙයි...'

'අනේ මහක් කරන්න එපා... ඒ වගේ දේවල් නැහැනම්...'

මම දෙදර හනුලුවා ගනිමින් පැවසීමි.

'එහෙම කියන්න එපා... හොඳ කොල්ලෙක් හොයාගෙන... හොඳට ආදරේ කරන්න... කොල්ලෙකුගේ ජීවිතේට අනෙක් හැම දෙයක් වගේම ආදරේත් ඕන... ඇයි වෙන්නම ඕන...'

මට ළංව හැන්ද් මගේ හායය මිරිකීය. හැන්දගේ ඒ වචනත් සමඟම මගේ මතකයට නැඟුණේ ඩොක්ටර් අවින්තවය.

ඇයි එද කරසාර බෙවිය ළඟදී ඩොක්ටර්ව ඒ විදිහට අනම්ලෙන් මගේ හොඳ ගැටුණේ... ඒ හොඳ ගැටීම අවිශ්ය පිළිබඳ මතකය මාසිය තුළ යළිත් අලුත් කිරීමට සමත් වූවාය. හාප්‍රය කියා රැකියාවකට යාමට සූදානම් වන ඒ මොහොතේද මට ඩොක්ටර් අවිශ්කව සිහිපත් විය.

'මට හිතාගන්න පුළුවන් කවිද ඔයා හිතට ගියක් වුණේ කියලා...'

සිනාමිලි අතර මා නැසිලුණේදී හැන්ද් පැවසුවාය. මම ඇය දෙසාබලා සරගනිමින් සැනසුම් සුසුමක් හෙලීමි.

'ඉර ඩොක්ටර්ව නේද...'

'ඔව් හැන්ද්... මට හිතාගන්න බෑ... ඇයි එද ඒ විදිහට බෙවිය ළඟදී ආයෙමත් මම ඩොක්ටර්ව දකගන්න සමිර වුණේ කියලා...'

'අපේ ජීවිත අපිට ඕන විදිහට හොඳමයි පාලනය වෙන්නෙ නෑ... අපේ දෛවයේ විදිහටයි... හැබැයි මට නම් මොහොතේද දුක සෙර සිහිනයක් වගේ තමයි ඒක දැනෙන්නේ...'

මම සිනාසුනෙමි. ලැජ්ජාවෙන් සිනාසුනෙමි. හිත පුරා මොහොතේද මිහිරක් දුහිරුණි.

'හරි... හරි... ඉක්මනට ලෑස්ති වෙන්න... අපිත මම කිරි තෙලෙක් හැදුවා දැව් බිව් ගෙලා...'

මට හැන්ද් ගැන ඇතිවූයේ වචනයෙන් කියාගත නොහැකි තරම් ආදරයකි. ලෙන්ගතුකමකි.

'අනේ ඔයා මම නිසා කරදර වෙනවා... කිරිබත් මොකටද... මට බඩගිනියක් නෑ...'

'එහෙම හොඳද... දෙසිගයේ කියලා රස්සාවකට යන්න ගෙදරින් එළියට බහින දවසෙ...'

හැන්දත් මමත් සමඟ මාමාද උදේ කෑම මේසයට වාඩි වුනෙමු.

'දුව රස්සාවට යනවා වගේම අම්මලා අපි ගැන හිතාගෙන ඉන්න විශ්වාසයත් රැකගන්න ඕන මතක්...'

මාමාගෙන් මට ලැබුණ අවවාදය වූයේ එපමණකි. අපි කෑම මේසයේ සිටින අතරතුරම වසන්තද පැමිණියේය. මාමා සමුවද කෑම මේසය වෙතට කැඳවා රඳු ඇතිය. වසන්තගේ ඒ පැමිණීම ඇය කාටත් වඩා ඒ උදෙසා හැන්ද්ට නම් සතුටක් වූවා විය හැකිය. එහෙත් මාමා ඉදිරියේ හැන්ද් හැසිරුණේ විනීත මිනිසෙක ලෙසින්ය. ඇය ඉෂ්යාසීයන්ගේ වයන්හට් මිගන්ඥවියක් දක්වනු නොපෙනුණි.

එද හා පුරා කියා මට වැඩට යාමට පිදුවීයේ වසන්ත සමඟ ඔහුගේ කාර් එකෙන්මිය.

හැන්දගේත් මාමාගේත් දෙපා වැඳ මම කාර් එකට ගොඩවූයෙමි.

'දුව එද්දී යන් එකේ එන්න එපා... ට්‍රේන් එකේ එන්න... බස් එකේ එන එක කරදරයි... වෙලා යනවා... ඇනගෙන හොඳටම්බු වැටීයි...'

හැන්ද් හා මාමාද කාර් එක අසටම පැමිණියහ.

මා සිතූ ලෙසින්ම... මා පැතූ ලෙසින්ම කොම්පැනි රැකියාව මට සුන්දර අත්දැකීමක් වනු ඇතැයි ඒ මුල්ම දවසේ මුල්ම මොහොතේම මට දැනුණි. එහි අමුත්තන් පිළිගැනීමේ නිලධාරිනියක් ලෙස සේවය කළ ජයනි හා නිරංශා මාව ඉතාමත් සුහද ලෙසින් පිළිගත්හ. මුල්ම දිනයේ මට මවුන් සමඟ සුහදවීමට අවකාශ ලැබුණි. ඒ අතර කිහිප වතාවක්ම වසන්තගෙන්ද දුරකතන ඇමතුම් ලැබුණි.

'කෑම කොහොමද වැඩ...'

'හොඳයි වසන්ත...'

'අපිත් ඩ්‍රයිවලා හෙල්ප් කරනවද...'

'අනේ ඔව්... හොඳට හෙල්ප් කරනවා...'

'හැබැයි උන්ට පොඩි ජෙලස් එකක් ඇති...'

'ඒ මොකටද...'

'ඔයාගෙ ලස්සනට...'

වසන්ත එලෙස පවසද්දී මට ඒ වෙනුවෙන් කිසිවක්ම පැවසිය නොහැකි විය. ඒ මා ජයනි හා නිරංශා සමඟ සිටි නිසාම නොව ඊටත් වඩා අමුත්තක්, වෙනසක් මට ඒ වචන තුළින් දැනෙන්නට වූ නිසායි.

'කවිද අනේ ඔයා එක දිගටම මයාට කතා කරන්නෙ...'

ජයනි හා නිරංශා වසන්තගෙන් එලෙස දුරකතන ඇමතුම් කිහිපයක්ම ලැබෙද්දී මට සිනාසුනහ.

'සදු දැන් ඔයා නවසට යන්න කොහොමද...'

හැටකාණ් වසන්ත මට කතා කළේය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 71

UPLOADED BY 'NIRO'

'ට්‍රේන් එකේ යනවා...'

'මීනාක්ෂි මම ඊයෙත් නාගර වෙන්නම්... එනකොට මගේ එක්කගෙ ඔයාට යන්න පුළුවන්...'

එසේත් උදේ මෙන්ම සවසත් වසන්ත සමඟ කාර් එකේ යාමට මට සිත නුදුන්නාය. එම රථයෙන් ගමන් නොකළ යුතු යැයි මම සිතුවෙමි.

'මට ට්‍රේන් එකේ එන්න පුළුවන් වසන්ත... ඔයා යන්න...'

ඒ නිසා මම වසන්තට එලෙස කීවෙමි.

'ඇයි ඔයාද මාත් එක්ක යන්න...'

ඔහු සිනාසෙන හඬද පිළිවරය දීගේ ගලාගෙන ආවේය. ඒ මොහොතේ මට [illegible] වූයේ කැලඹීමක්. වසන්ත සමඟ කාර් එකෙන් ආපසු යාම මා ප්‍රශ්නයක් නොකර ගන්නද එය සම්බන්ධ විට නැවතදුව ප්‍රශ්නයක් වීමට ඉඩ ඇතැයි මට සිතුණි. ඒ නිසා මම නැවතදුව ප්‍රශ්නයක් නොවී සිටීමට සිතාගත්තෙමි.

'[illegible] වසන්තට දුම්රිය [illegible] කරන එක [illegible] ඇතාටත් අශුභ...'

වසන්ත පිළිබඳව මගේ සිත තුළ ඇති වූයේ [illegible].

[illegible] දිනයේ [illegible] [illegible] නා [illegible] ගාලු පාරට [illegible] ඔවුන් දෙදෙනා [illegible] යන නිසා මම දුම්රිය [illegible] දුම්රිය [illegible] සිටියෙමි. [illegible] මට දුම්රිය [illegible] ගමන් කිරීම මම [illegible] ප්‍රිය කළ නිසා එම [illegible] විඳ ගැනීමට ලැබීම පිළිබඳව පාඨකට දුනී [illegible]. එහෙත් මට [illegible] දැනුණේය. [illegible] එය [illegible] [illegible] ප්‍රදේශයක [illegible] ගමන් කිරීම නිසා දැනෙන [illegible] විය හැකිය කියා මට සිතුණි. [illegible] පුරාණත්, [illegible] [illegible] පුරාණත් [illegible] [illegible] ගමන් කළ මට ඒ [illegible] නොවුණි නිසා දැනෙන [illegible] විය හැකිය.

මම දුම්රිය පළමු පැමිණි දුම්රිය ප්‍රවේශ පත්‍රයක් මිලදී ගන්න [illegible] [illegible] ගමන් කරන [illegible] දුම්රිය පැමිණෙන්නේ [illegible] මට එහි වූ ශබ්ද විකාශන යන්ත්‍ර මගින් කියැවුණු මට ඇසුණි. ඒ නිසා මම ඉක්මනින්ම ප්‍රවේශ පත්‍රය රැගෙන මිනී පාලම දිගේ දුම්රිය [illegible] අනෙක් පසට දිව යන්නට වූයේ එය එම වේදිකාවේ [illegible] සිටීමට නියමිත දුම්රියක් වූ බැවිනි. මා එම [illegible] උඩට ගමන් කරද්දී දුම්රිය, දුම්රිය පළ වෙතට පැමිණියේය. මා අවිය ඉක්මනින් කර ඒ වෙතට යාමට [illegible]

මගින් එන රෙපේ [illegible] එම දුම්රිය පාලම නැත එම නිසා මට දුම්රිය වෙතට යාම අපහසු විය. එහෙත් මම [illegible] ඒ වෙත දිව ගියෙමි.

දුම්රිය [illegible] [illegible] ඇදෙමින් තිබුණ නිසා මට අවශ්‍ය වූයේ [illegible] ඒ වෙතට නැග ගැනීමටය. [illegible] [illegible] දෙකෙන්ද එලෙස දිවගමින් සිටියෙ [illegible] දුම්රියේ එල්ලුණෙමි. එහෙත් [illegible] මගේ [illegible] එහි [illegible] දුම්රිය පදික වේදිකාවට [illegible] [illegible].

මා එලෙස [illegible] [illegible] විසින් ඒ සැණින්ම මගේ [illegible] අතක් [illegible] මා [illegible] ගත් නිසාය.

වේදිකාවේ සිටි මගීන් මා දෙස බලා සිටියේ විමතියෙන් මෙන්ය.

'ඔයා විදිහට දුවන කෙනිච් වල එල්ලෙනවද [illegible]...'

ඒ [illegible] [illegible] අතින් මාව එලෙස අල්ලාගෙන මුහුණ දෙස බැලුවේය.

'තව ටිකෙන් වැටෙයි නේද...'

ඔහු මාව අත අරමින් පැවසුවේය.

'ම...හා...ට මි...[illegible]... කි...දි...ට... වෙ...නා...වා...'

මා තුළ [illegible] [illegible] නිසාම මට [illegible] [illegible] පවා අපහසු විය. ඔහු මාව අත ඇරියද මගේ සිත තුළ වූ අපහසුතාවය නිසාම මට [illegible] සිටියේ [illegible] ඒ මොහොතේ අපහසුතාවයක් දැනුණි.

'දැන් ඉතින් බයවෙන්න දෙයක් නෑ... [illegible] වාඩි වෙන්න...'

එවර ඔහු පදික වේදිකාවට [illegible] [illegible] [illegible] මාව අල්ලාගෙන ගොස් එහි වාඩිවීමට සැලැස්සුවේය.

ඒ මොහොතේ මැරුණු [illegible] සිහිනත් කරනවිට මගේ ගත සිත දෙකම වෙව්ලා යන්නට විය.

'දෙවියනේ මාව වැටුණා නම් කොලින්ම කෝච්චිය අස්සට නේද වැටෙන්නේ...'

දුම්රිය [illegible] [illegible] දෙනෙකුගේ අවධානය මා වෙත යොමුවී තිබීම නිසා ඔවුන් දෙස බැලීම පවා මට අපහසු විය. ඒ නිසා හිසට අත ගසාගෙන [illegible] [illegible] මුහුණින් [illegible] මා සිටියාය.

'එකක්වත්ද [illegible]...'

මම හිස ඔසවා බැලුවෙමි. දුම්රියෙන් වැටෙන්නට යද්දී අල්ලාගත් [illegible] මා වෙතට පැමිණ සිටියේය.

'අ... [illegible]... ඔයා බයවෙලා ඉන්නේ...'

[illegible] දිගු කළේය. ඔහුද [illegible]

WWW.EXPRESSLANKA.TK 72

UPLOADED BY 'NIRO'

ඕමා බෝතලයක් හොලගාමින් සිටියේය. සැබැවින්ම මාපුලු සවරෝ සියෙක් හාවය නිසාම ඒ වනවිට මාගේ හොල සට පවා වියළී ගොස් තිබුණි.

'සැන්ත්ත්...'

මම එය අතට ගත්තෙමි.

ඔහු මම වාඩිවී සිටි අසුනෙන්ම කෙළවරින් වාඩිවූයේය.

'කොහොමද යන්නෙ...'

'කාර්තරව...'

'මමත් ඒ ට්‍රේන් එකේ යන්න තමයි ඉවගෙන ආවේ... ඔයා එල්ලෙනකම් මම බලාගෙන හිටියේ... ඔයාගෙ සාරිය පැහුනා මගේ හිතේ හෝද...'

'ඔව්...'

'කට් විතාවේ විජ්නක් යනවා රීලුන ට්‍රේන් එක එන්න...'

ඔහු මගේ මුහුණ දෙස කෙලින් බලා එලෙස පැවසීය.

මම ඔහුගේ මුහුණ තරිනැටි උට්ටුවේ වච්චය. ඕමා බෝතලය ගී අවසන් වූ පසු ඔහු එය රැගෙන අසුනින් නැගිට ගියේය.

'මෙලහට තැන්ද බලාගෙන ඇති මම එපාතමී... ඒ ට්‍රේන් එකේ ගියානම් මෙලහට මම සිහිල්ලත් ඉවරයි...'

රීලුන දුම්රිය පැමිණි පසු ඔහු සිහාඩුව ඒට ගොඩවූයෙමි. මට නැවතා යනවිට අල්ලාගන්න තිබුණේයද එහි හොඩ වෙනු මම දුටුවෙමි. මුහුද පැත්තට වෙන්න සිටි එක් අසුනක් හිස්ව තිබූ අතර මම ඒ වෙත ගොස් එහි සැලුරුව අසලින්ම වාඩි වූයෙමි. එහි මා අසලින් කවුත් අයෙකුට වාඩිවීමට ඉඩ තිබූ හැවින් මා ඒ ගමන් මගේ පැනවී බෑගය කැලුවේ මට තිබීම වූ එම තරුණයා දෙස බැලීමිය. ඔහුද මා අසලටම පැමිණියේය. මා නැත්වී බෑගය පසෙකට කරගත් පසු ඔහු මා අසලින්ම වාඩිවූයේය. එහෙත් අප අතර කතා බහක් සිදු නොවුණි. එහෙත් වරින් වර ඔහු මා දෙස බලනු මට දැනුණේය.

කළුතර දුම්රිය පොළ වෙත ළංවනවිට මම ඔහු දෙස බැලීමි.

'මම මේ ජීවිතයෙන් මහිනාවා... ඔයා තරම් උදව්ව ජීවිතේටවත් මට අමතක වෙන්නේ නෑ...'

මම ඒ මොහොතේ ඔහුට මගේ කෘතඥතාව පළ කළෙමි. ඔහු සිනාසුණේය.

'කොහෙද වරින් කරන්නේ...'

දුම්රිය කළුතර දුම්රිය පලින් නතර කරන මොහොතේ ඔහු එලෙස ඇසීය.

'ඔහු එයාට් කොහෙවල් එකේ...'

මම එලෙස කියාගෙන ඔහුගෙන් සමුගනිද්දී ඔහු කවුත් පෝසකරයක් මගෙන් අසන්නට විය. මගින්ගේ කඩ අතර ඒ ඔහු මගෙන් ඇසුවේ මගේ නම විය යුතු යැයි මට සිතුණි. එහෙත් එම දුම්රිය මැදිරියෙන් බෝගෝ දෙනෙක් බැසින්නට වූයෙන් මට ඔහු අසලට ගොස් මගේ නම ප්‍රකාශ කිරීමට තරම් අවකාශයක් නොලැබුණි.

'මිද මයින් මෙරුණා... කාටදවත් ට්‍රේන් එකේ අද්දදී දුවලා කිකින් එල්ලෙන්න යන්න එපා... තරන්තු උනත් කමක් නෑ... රීලුන එකේ එන්න... හොඳයි ඉන්සර් වෙලාම දවසක ඔයාට ඒ සාධම ඉගෙන ගන්න ලැබුණොට... දන් මින ඔයාට අමතක වෙන්නෙ නෑ...'

සිදුවූ සියල්ල නැවතවට සැරදු පසු අවසානයේ නැවත එලෙස මට අවධියක් කළාය.

'මට තාරිම 'අප්පෙට්' අර මෝඩි නාම අහෙද්දී ඇහුනෙ නැතිව එහේ බසින්න වුණ එකට... මම නාම කළගුණ නොදන්න කෙල්ලෙක් කියලා හිතාවට ඇති...'

ඒ මොහොතේ කර කවත් මම පසුතැවුණෙමි.

'කොහොමද... තැන්ටියාම් කෙල්ලෙක්ද...'

නැවත එවැන්නක් අසන තව මම දැනගෙන සිටියෙමි.

'මට ඒ කොල්ලගෙ මුණ බලාගන්න තරම් ඉඩක් තිබුණෙ නෑ නැත්ද...'

'කොහොම හම්බවෙයිගෙන්... ඒ තරමම නම දැනගන්න උවමනාවක් තිබුණ කොල්ලෙක් නම...'

නැවත පැවසූ ලෙසින්ම ඔහු පලින් මට හමුවෙනැයි මටද සිතුණි. ඔහු සමග එකම අසුනක වාඩිවී තරතරව පැමිණෙනතුරුම වරින් වර ඔහු මාදෙස බැලූ අයුරින්ම මට එලෙස සිතුණි. එහෙත් ඔහු තරතරව පැමිණෙනතුරුම සිටිවත්ම සකා නොකර පැමිණීමද මට ගැටළුවක් විය.

එහෙත් ඊට පසු දිනයේ මට ඔහු හමු නොවීය.

'අනම්ගෙයින් ඒ වෙලාවේ ට්‍රේන් එකේ යන්න අපු මෝඩි කෙනෙක් වෙන්න ඇති...'

පසුව ඒ පිළිබඳව මට සිතුණේ එලෙසය.

දිනෙන් දිනම රැකියාව මගේ ජීවිතයට පුන්දරත්වයක් එක්කරන රැකියාවක් බවට පත්විණි. ජයනි හා නිරෝශා යන හොඳ මිතුරියන් දෙදෙනෙකුගේ ඇසුර ලැබීමද එයට හේතුවක් විණි.

'යාලු... මේ බලන්න මේ කෝල් එක ඔයාටද කියලා...'

මා වෙතට පැමිණි දුරකතන ඇමතුමක් මට ලබා දෙමින් නිරෝශා...

WWW.EXPRESSLANKA.TK 73

UPLOADED BY 'NIRO'

'කවුද...'

මම සන්සුන් මුහුණින් ඇයගෙන් විමසුවෙමි. ඇය ඒ බව කොඳුරන්නා සේ පැවසීය.

'හෙලෝ...'

'ඔයාද "බ්ලූ රිසෝට්" හෝටෙල් එකේ වර්ක් කරන්න කැමැත්ත ඉල්ලලා එව්වේ...'

දුරකතනය ඔස්සේ ඒ එලෙස අසන්නේ මා පිළිබඳව යැයි මට දැනුණි.

'ඔව්...'

මම විනයශීලීමත් වෙමින් පිළිතුරු දුන්නෙමි.

'පසු ගිය දවසක ට්‍රේන් එකක් නගින්න ගිහින් වැටෙන්න ගියේ... එතකොට ඔයාද...'

'ඔව්...'

'හිතාගන්න පුළුවන්ද මම කවුද කියලා...'

ඒ හඬින් සමඟ මගේ මතකය අවදිවූයේ මා එම දුම්රියෙන් වැටීමට යද්දී අල්ලාගත් ඒ තරුණයාය. එහෙත් ඒ බවක් මම නොඅඟවාම සිටීමට උත්සාහ කළෙමි.

'මට නම් හිතාගන්න බෑ...'

එහෙත් ඒ හඬ පිළිබඳව මට විශ්වාසයක් තිබුණි.

'මම... කසුන් අබේනායක...'

කසුන් අබේනායක... ඒ නම මගේ හදවත තුළ සටහන් වන්නට විය.

'මම තමයි ඔයාව අල්ලා ගත්තේ එද...'

'ආ... ඔයාද...'

'එද ඔයාගෙ නම අහුවම නම නොකියාම බැහැලා ගියානේ... පස්සෙ මට හිතුණා ඔයාට කතා කරලා බලන්න... කරදරයක්ද මාව...'

'න්... නැහැ...'

'ඉන් පස්සෙ එහෙම ට්‍රේන් එකේ එල්ලෙන්න දිව්වෙ නැහැනේ...'

මම සිනාසුණෙමි.

මගේ එම කතා බහ අසා සිටි ජයනි හා නිරංගා පිටුපසින් රහසේ මොනවාදෝ පවසමින් මට සිනාසෙන්නට වූහ.

'මගේ නම මතකයි නේද...'

'හ්ම්...'

'ඇයි ඔච්චරට එපාවෙලා වගේ හ්ම්... හ්ම්... ගාන්නේ...'

'නෑ... එහෙම නෑ...'

'එතකොට... ඔයා සතුටුද...'

'ඔව්...'

'හැමදා අදත් ට්‍රේන් එකේද යන්නේ...'

'ඔව්...'

'අර වෙලාවටම...'

'ඔව්...'

'මොකද හෙට උත්තරයක් දෙන්නේ... මට කරදරයක් නම් මම කියන්නම්...'

'න්... නැහැ...'

'මම නම් ඔයාගෙන් කොච්චර දේවල් ඇහුවා... එත්, ඔයාට නම් මගෙන් අහන්න මොනවත්ම නැ වගේයි නේද... එහෙනම් මම කියන්නම්... කමක් නෑ...'

ඔහු එලෙස පවසනවිට මගේ සිතට කිසියම් සැනසුමක් දැනුණි. නමුත්, අසාධාරණයක් දැනෙන්නට විය. ඒ සිහිවාදීව අවසානම ඔහු දුරකතනය විසන්ධි කළේය.

'හ්ම්... එහෙනම් එයා තමයි 'එයා...' නේද...'

මගේ පිටිපස්සෙ ආසනු සතුටින් බලා සිටි ජයනිගෙනුත්, නිරංගාගෙනුත් මට කිසිම බේරීමක් නොතිබුණි.

'මේ දවස් ටිකට අඳුනගත්තු කෙනෙක්ද...'

'අනේ... අනේ... මගේ ඔළුව අවුල් කරන්න එපා ජයනි... මම පස්සෙ කියන්නම් ඔයාලට...'

රාත්‍රිය කාමරය තුළ මඳ වෙලාවක් කතා කර මුහුණ සෝදාගෙන ඇවිත් නිරංගා හා ජයනි අතරට පැමිණ ඒ කසුන් පිළිබඳ සියළුම දේ ඔවුන් දෙදෙනා සමඟ පැවසුවෙමි.

'අපරාදේ... ඔයාට කොහෙද ඒ වෙනම ඉන්න කියලාවත් අහගන්න තිබුණනේ...'

ජයනි කීවාය.

'ඕක ඔය තරම් අහන්න දෙයක් නෑ ජයනි... හෙට ආයෙමත් ඒ-කරයි... සැබෑව ඒ තරම් මිත්‍රශීලී නිසාත් ඇසිල්ලෙන් නින්දගෙන් ෆෝන් නම්බර් එක නොගෙනම ඔය විදිහට කතා කෙරුවෙත්... ඒ නිසා ඒ ගැන හොඳට දැනයි එයා ගණන් ගන්න එපා... ආයෙමත් හෙට කතා කරනවා... නැත්නම් නොගෙනම එයි මොකෝටි... මේ හේට් එක ළඟට...'

නිරංගා සැහැල්ලුවෙන් එළැන්නකි.

'කොහොමද කොල්ලා... එකපාරක් බැලුවොත් දෙපාරක් බලන්න හිතෙන එකෙක්ද...'

'ඇත්ත එහෙනම් හිතට දැනෙනවානම් ඉතින් ඒ 'ලව්' තමයි... එක

WWW.EXPRESSLANKA.TK 74

UPLOADED BY 'NIRO"

සිත ඇතුලේ ගල් කරගෙන ඉන්න බෑ...'

ජයනිගේත් නිරෝෂාගේත් ඒ සභාගම අපර දවසද කෙටි නිසාය මම සුසුම්ලූ සමඟ උමිෂිය පලු වෙත පැමිණෙමින් සිටියෙමි. මා පසුපසින් පැමිණි කාර් එකක් මා පසුකර මා අසලින්ම නතර කළාය. මම අසලින්ම පාරෙන් අනෙක් පැත්තට පැන ගත්තෙමි.

'සදු...'

මම ඒ හඬ දෙස බැලුවෙමි. ඒ හඬ පැමිණියේ ඒ කාර් එක තුළිනි. එහි සිටියේ සදුන්ය.

සදුන් මා දෙස බලාගෙනම කාර් එකෙන් බිමට බැස්සේය. මම නතර වී මොහොතක් ඔහු දෙස බලා සිටියෙමි. කඳ කාට අන්තෙට කම්පයකින් සැරසී වයි සටියෙද් බැඳ ඔහු ඔහු මාවෙතට පැමිණියේය. එද උමිෂිය පසුදී මා දුටු සදුන්ට වඩා ඒ මොහොතේ සදුන් තුළ සිටියේ වෙනසක්, වැදගත් බවක් ඇතැයි මට සිතුණි.

ඔහු මා දෙස බලාගෙනම මට ළංවූවාය. මම ඒ මුහුණ දෙස බලාගෙනම දෙතොල් අතරට සිනහවක් එක්කර ගැනීමට තැත් කළෙමි.

'එද වෙලාවෙම නිසා මට කියන්න බැරි වුණා ඔයා ජයවේනම් ඇති කියලා...'

මම සන්සුන් ලෙසින් සිනාසුනෙමි. ඒ අතර මම වෙලාව බැලුවෙ එය උමිෂිය පැමිණීමට ආසන්නම වෙලාව නිසාය.

'දැන් ට්‍රේන් එක එන වෙලාව නේද...'

'ඔව්... එදයින් පස්සෙ වෙලාවට කලින් ජංක්ෂන් එකට වෙලා ඉන්නවා...'

සදුන් සමඟ කලබු වටට ... පිළිපිළිවෙලක් මා කතා කළේ එම මොහොතේය.

'හොඳ ළමයා...'

මම සිනාසුනෙමි.

'ඇයි... එදයින් පස්සෙ ට්‍රේන් එකේ යන්න ආවේ නැත්තේ...'

මට ඔහුගෙන් එලෙස ඇසීමට සිතුණද එය මම මුව තුළම හොරකර යනිමි.

'ඒ ට්‍රේන් එකේ ඔයාට යන්නම ඕනෙ නම් දැන්ම ඉතින් යන්න වෙයි...'

සදුන්ද මිරිමල්වූ දෙස බලා මා දෙස බැලීය.

'එහෙනම් මම මේ ට්‍රේන් එකේ යනවද... නැත්නම් ටිකක් වෙලා ඉඳලා සදුන් එක්ක වචනයක් හරි කතා කරලා ඊළඟ ට්‍රේන් එකේ යනවද...'

මම මගෙන්ම ප්‍රශ්න කරගතිමි.

උමිෂියේ හඬ හඬ ඇසෙන...

මුහුණ බැලුණි.

'ට්‍රේන් එක එනවා...'

ඔහු මා දෙස බලාගෙනම එලෙස පැවසුවේ මා එම උමිෂියේ යනවද... නැත්දැයි ඇසීමට මෙන්ය. එහෙත් ඒ මොහොතේ දවි සිටියේ දුවගෙන ගොස් එම උමිෂියට නොගිවීමට මම සිතුවෙමි. එලෙස දවිසිටියේ ගොස් උමිෂියට නොගිවීමට නොයන්නේ ඇයි මම කරන්නේ සිතා සිටියෙමි. ඒ තරමටම වැඩිට පැමිණි මුල් දිනයේ උමිෂියට නොගිවීමට ගොස් වැරදෙන්නට යාම නිසා මම සාටිම ඉගෙන යනා සිටියෙමි.

'කමක් නෑ... ඊළඟ ට්‍රේන් එකෙන්ම යනවා...'

පසුතැවිලි සිතින්ම මම එලෙස කියාගතිමි.

'මම නිසා ට්‍රේන් එකත් මිස් කරගත්තා නේද...'

මම එය නොඇසුනාසේ නොසලකා ඔහු දෙස බලා සිනාසුනෙමි. ඔහුගේ මුව තුළ වූයේ පැහැදිලි සිනාවකි. කොමළයක් බවකි. එහෙත් මං එලෙස ඔහු අසල නතර වී උමිෂියට නොයාම පිළිබඳව ඔහු වැරදි හැඟීමක් ඇති කරගන්නේ දැයි මට පසුතැවිල්ලක්ද දැනුණි. සැබවින්ම මට අවශ්‍ය වූයේ ඔහු මට දැක්වූ උපකාරය වෙනුවෙන් ඔහුට මොහොතකට හෝ දයාබර වීම පමණි.

මම සදුන් දෙස සෙමින් බැලීමි. ඔහුට තිබුණේ අහිංසක මුහුණකි. අහිංසක සිනහවකි. ඔහු පිළිබඳව මසිතට දැනුණේ දයාබර සොයුරෙකු කෙනෙකු හැඟීමකි.

'සදු අකමැති නැත්නම් එන්න මගේ කාර් එකේ යන්න... මම පානදුරේටම යනවා...'

එහෙත් ඒ වචන මසිත කිතිකැවීය.

'මගේ එක්ක කාර් එකේ යන්න බයද ඔයා... මට ආසයි සදුන් එක්ක ටිකක් කතා කර කර ඉන්න... තනියම පානදුරේට යද්දි හරිම කම්මැලියි...'

ඔහු කතා කරන්නේ අහිංසක විදිහටයි.

මම දෙගිඩියාවෙන්ම සදුන් දෙස බලා සිටියෙමි.

'ඔයා අකමැති නම්... මම කොහොමත් කොහොමද කියලා දන්නෙ නැති නිසා ඔයාගේ හිතට බලෙන් දානවා නෙමෙයි... එන්න එපා... මම කරන්න නෑ... ඒත්, මම නම් ආසයි එද අනතුරෙන් බේරිලා වුණ ඔයාව අඳුනගන්න...'

සදුන් සමඟ ඔහුගේ කාර් එකේ යාම පිළිබඳව මසිතට අපහසුවක් නොතිබුණි. එහෙත් එලෙස යා යුතු දැයි එක්වරම මට සිතාගැනීමට අපහසු විය. සදුන් දෙස බැලූ එසැනම මොහොතකදීවත් මට ඔහු ... අවශ්‍ය නොන හැටිමෙන්දීවත්.

www.sinhala...com UNLIMITED

UPLOADED BY 'NIRO'

මයිනට දැනුණු හැඟීම් නොදැනුණි.

'කසුන් වැදගත් පෙනුමක් තියෙන... අහිංසක මූණක් තියෙන කොල්ලෙක්..'

ඔහු තුළින් මයිනට දැනුණේ එවන් හැඟීමක් පමණි.

'හැබෑ... එත්තකොට යන්න කාර් එකක්..'

ඔහු නැවතත් ඒ ආරාධනාම කරයි.

මට ඒ ආරාධනය ප්‍රතික්ෂේප කළ නොහැකි විය. එය ප්‍රතික්ෂේප කිරීම මෙවිනින් කරන ගුණමකුකමක් යැයි මට සිතුණි.

'මම හිතුවේ මගේ කොඩ වෙන එකක් නෑ කියලා..'

මම ඔහුගේ කාර් එකට නොවදූ කලු ඔහුද කෙටි එය පෑද ගන්වමින් මදෙස බැලුවේ ඒ මුහුණ පුරා සතුට පුරවාගෙනය.

'මං නම් නෑ..'

'ඕ... එහෙනම් වෙන්ඩ රැජිණක් වගේ..'

'එහෙමද පෙන්නේ..'

කසුන්ගේ කාර් එක නවීන පන්නයට අයත් කාර් එකකි. එම කාර් එකේ නැවීමට ඔහු උපස් පටිටම් රැකියාවක් කරන ආසෙක් මට නම් විශ්වාස කළ නොහැකිය.

'අද මගේ වෙඩිසාල් එක 'ලේක් හවුස්' වෙලා තිබුණ නිසයි මම ලේක් එකට ආවේ... මම නොහිටියා නම් කව් විංගෙක් කියාගෙන කෑලි කපියි අහුලාගෙන යන්න වෙන්නෙ නේද..'

කසුන් ඒ පිළිබඳව පවසද්දී මගේ සිත ඒ [illegible] වන්නට විය. එහෙනම් කසුන් අද ලැබෙන්නේ [illegible] ලේක් එකට ඇවිත් තියෙන්නේ.

'මිස්ටර් කසුන් කොහෙද වර්ක් කරන්නෙ..'

කසුන් කාර් එක ප්‍රධාන පාර [illegible] කොළඹ පාරට හරවද්දී මම ඒ මුහුණ දෙස බැලීය.

'දන්නම මිය 'මිස්ටර්' කෑල්ල අයින් කරගෙන..'

'ඇයි ඒ..'

'පසුවුණොත් මිටා අයින් කරගන්න අමාරුයි..'

'ඒ වුණාට මහත්තයෙකුට කතා කරද්දී වැදගත්කම දීලනෙ කතා කරන්න ඕන..'

'මාව ඒ විදිහටද පෙනුම් පේන්නේ..'

කසුන් වැලෙක අසමින් මාදෙස බලද්දී මමද ඔහු දෙස බැලීමි. අපි දෙදෙනාගේම සිනාසිමි මුහුණු මෙන්ම දෙස් එකම මොහොතක එකට සිරවුණි.

'ඒත් මම අහයි පැපු මට කසුන් [illegible] කරන්නම්..'

මම එට කිසිත් නොකිවුවෙමි. ඒ අතර ඔහු ඔහුගේ වාහනයක කාර් සහස් මායිමට දිලු කළේය. එහි සඳහනට ඔහු අන්දමට කසුන් ප්‍රද්ශනීය බැංකුවක විධායක නිලධාරියෙකි.

මම එම කාඩ් පත බලද්දී කසුන් උවමනාවෙන් මෙන් මදෙස බලා සිටියේය.

වැඩිකර පරක් ඔහු නිසාදේ කොළඹ ගාලු පාර තුළ සිසියම් වාහන තදබදයක් පෙනෙන්නට තිබුණි.

'මෝටර් බයිස් එකත් වෙච්ච් කාර් එකෙක ඇක්සෙක වගයි..'

වෙඩින් කාර් එකක් ඉදිරියේ මෝටර් සයිකලයක් සහ බැඳ වැටී තිබෙනු මට දැකගත හැකිවිය.

'කොහෙන් හරි හොටෙල් එකකට ගෙනියන යන කපල් එකක් වෙන්න ඇති... අපරාදේ මොකක හරි දෙයක් වුණොත් ඒ කපල් එකටත් ඒක මුළුල සතියක් විගෙයිලෙන්..'

කොහොම් කොහොත් අපද, එම අනතුර සිදුවූ ජීවිතය වෙනුවම් ඇංඩින. මම එහි සිටින මහාල වුවිළ දෙස බැලීමට උත්සාහ කළේ එම අවස්ථාවට හවුන් කාර් තියෙන කස්ටිය පිළිබඳව අනුකම්පා කෙනෙක සිහියේය. එම කාර් එක අසලින් වඩිනෙකව් අඳදෙක් දෙදෙනෙක් දෙනොහුම දැකගත හැකිවිය. මට අවසාන වුදුංගේ මහාල වුවිළ දෙස බැලීමටය. එකෙන් ඒ එක් රූපයක් වෙන මගේ හොත් ඇඳී ගියේ නිරායාසයෙනි.

"දෙ...සි...ය...නෝ... ඒ... රු...ශ... නේ...දු..."

මට මගේ ඇඟ හැඟ පැන සිතුණි.

'අනේ කසුන් මහෙනම් විංගක් කාර් එක නතර කරන්න..'

මම එක අතකින් කසුන්ගේ අතේ එල්ලෙමින් ඒ අනතුර සිදුවූ මංගල රිය දෙස උවමනාවෙන් බැලුවෙමි. කසුන් කාර් එක එම වාහන පෙළටම ඉදිරියෙන්ම නතර කළේය.

එම කාර් එක තුළ ලස්සන මනාලියක ලෙස හැඩ වී සිටියේ ලක්ෂිකා. මට හොඳින්ම ඇයව දැකගත හැකිවිය. රංග පිටියේ වාහනයගේ පිටුපස. ඔහු එලෙස මනාලයෙකු ලෙසින් හැඩවී සිටි අනුරු මගේ දෑස විශ්වාස කිරීම අපහසු විය. වදයක් විය. කසුන් කාර් එක එම ස්ථානයේ නතර කළ නිසාදේ රංග අප සිටි කාර් එක දෙස උවමනාවෙන් බැලීය. ඔහුටද ඔහුගේ දෑස් අදහා ගන්නට අපහසු වන්නට ඇත.

රංග මගේ හඳුනාගෙන මෙන් අප සිටි කාර් එක වෙතට ළංවෙනවා සේ මට දැනුණි.

'අනේ කසුන් ඉක්මනට යමු... යමු..'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 76

UPLOADED BY 'NIRO'

රංග හා ලසන්ති පිළිබඳ සියළුම දේ මම නැන්ද සමඟ පැවසුවෙමි. ඒ ගැන අසා ඇයද පුදුමයට පත් වූවාය. එහෙත් ඇය ඒ වෙනුවෙන් සතුටු වූවාය.

'හොඳ වැඩේ... කොල්ලන්ගෙ හිතවලට හිතිදෙන උත්තර මිට වෙන්නම ඕනෙ... එකයි මිහ මියගෙ ඇස් පනාපිටම පෙන්නුම් කළෙත්.'

එහෙත් නැන්ද මෙන් මට එලෙස සිත සතුටු විය නොහැකි වූවාය. රංගගේත් ලසන්තිගේත් එම මංගල රථය අනතුරකට ලක්වීම නිසා මා තුළ ඇති වූයේ දැඩි කම්පනයකි. එය ඔවුන් පිළිබඳව [illegible]... [illegible]... වෛරයක්දැයි මට සිතා ගත නොහැකි විය...

'දැන් ඉතින් ඔයා ඔහොම මූණ එල්ලගෙන ඉන්නෙ මොකටද... ලසන්තියි රංගයි හරිහුත් එකයි අපලයි... ඔය පිළිකො දේවල් වෙන්න හොඳ නෑ... ඒවා ජීවිතේටම බලපානවා...'

මම නිහඬවම නැන්ද දෙස බලා සිටියෙමි.

එදින රාත්‍රී ආහාරයෙන් පසුවෙන් මම ඇඳට වැටුණිමි.

'අද සන්තෝෂ් නැද්ද... සරණ ගෙයිම ලොකු මංගල්‍යලයා වෙලා ඉන්නවා දැකලා දුකයි...'

රාත්‍රියේ නැන්ද මා වෙතට පැමිණියාය.

'මට නිදිමත නෑ නැන්දේ...'

'නිදිමත නැත්නම් නැගිටලා ඉන්නවා... මම දන්නවා ඔය ඇස් දෙක පියාගෙන කල්පනා කරන්නෙ මොනවද කියලා...'

නැන්ද අලුත්ව සිනු සිනාසෙන් ඇගේ ඇඟිලි පහසේ තුරු මගේ මුහුණ දෙස බැලුවාය.

'මගේ ඉස්සරහට ඇවිත් කරන්න... එකකොට ඔය චරිත සිද්ධ දේවල් ඔය [illegible] දන්නෙ එකෙක් නෑ... නැන්දට පරණ ජීවිතේ හරිම සුන්දරයි... හරිම ලස්සනයි සැලු...'

නැන්ද ඇස් පටවමින් එලෙස පැවසුවේ [illegible] සිතාගෙනදැයි මට සිතාගත නොහැකිය. එහෙත් නැන්ද පැවසූ [illegible] මගේ සිතට නොසිතුණි. මගේ සිත තුළ [illegible] රංගට [illegible].

හොයි වෙල් හොයි මොහොතක මට නින්ද දැනුණේ දැඩි මහන්සියෙ නිසානේ නැත. එහෙත් දෙනෙත් පියවුනු මොහොතේ පටන්ම මට දකින්නට ලැබුණේ ඒ සිහිනයෙන් මහවෙනට [illegible] රංගවිම.

රෑ නිරන්තරව සිඳලන් [illegible] රාත්‍රිය පුරාම මට ඇහැරුණි. එදින මා [illegible] දිගහැර [illegible]

සිටුණි.

'දෙයියනේ මංගා නැති නිසා නැන්ද මගේ [illegible] ලයිට් දාගෙනම ඉන්නවා ඇත්තෙ...'

මට හදිස්සියේම එලෙස සිහියට වූයේ මංගා ඒ වෙලාව යන දිනයේදී මම නිදාගත්තේ නැන්ද සමඟ එම නිසාය.

'මම නිදි නිසා නැන්ද මට කතා කරන්න නැතිව ඇති...'

මම ඉක්මනට යහනින් නැගිටලා නැන්දගේ කාමරයට යොත් ඇගේ යහනින් ඇයත් සමඟ නිදි නැගීමටය.

එහෙත් නැන්දගේ කාමරයට ඇතුළු වූ විට මට දක ගත හැකි වූයේ එම මොහොතේ මා සිහිනයෙන්වත් අපේක්ෂා නොකළ දසුනකි.

නැන්ද ඇගේ යහන තුළ සිටියේ වසන්ත සමඟිනි.

එය දුටු මට එක්වරම ඇති වූයේ සියලුත් ගැටීමකි. මම වහාම අපසු හැරුණෙමි. එහෙත් වසන්ත මා දුටුවේය. මම වහාම මගේ යහන තුළ සිට සිතා ගත්තෙමි.

නැන්ද හා වසන්ත අතර ඇතිවන්නේ නැවතී නව මම දුන සිටියද... ඔවුන් දෙදෙනා එලෙස දැකීම් දැකීම මට අදහාගත නොහැකි වූවාය.

නැන්ද තිමින් සිරුරට මගෙවෙනට පැමිණියාය... මගේ ලමින් මගේ යහනින් වාඩි වූවාය.

'සැලූ...'

එහෙත් මට නැන්දගේ මුහුණ බැලිය නොහැකි විය.

'සැලු මගේ එක්ක තරහද...'

ඇය කතා කරන්නේ හඬ නැවිල්ලෙන් යැයි මට සිතුණි.

'මගේ එක්ක තරහ වෙන්න එපා... සැලු... මේ නැම දෙයකටම හේතුවක් තියෙනවා... මම හරිම අවාසනාවන්තියි සැලු... ඒ අවාසනාව තමයි මේ නැම දේකටම මුල... අනේ මට සෝරුම් ගතින් කොල්ලො...'

එහෙත් ඒ මොහොතේ නැන්ද වෙනුවෙන් අනුකම්පා කිරීමට තරම් මගේ සිතට ඉඩක් නොතිබුණි.

නැවතත් නැන්ද මගේ කන ළඟින් කඳුළින් දොඩාගෙන.

'තව විකක් ඔයා නිදා ගන්න... මම ඔයාගෙ නැම එක හැදුවා...'

නැන්ද සිටියක්ම සිදු නොවූ ලෙසින් මා සමඟ කතා කිරීමට උත්සාහ කළාය. එහෙත් ඇය සිටින්නේද මට මුහුණ දීමට අපහසුවෙන් බව මට දැනුණි. වෙනදාට කලින් නැන්ද නැගිටම නැගිට මට කතා නොකරම මගේ නැම එක සාද ඇත්තේද ඒ අපහසුතාවය නිසාම විය හැකිය...

'[illegible] නිසා නෑ... එකයි මම නැගිටලා ඔයාගෙ නැම එක

WWW.EXPRESSLANKA.TK

UPLOADED BY 'NIRO'

www.sinhalaebooks.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 78

UPLOADED BY 'NIRO'

[illegible]

WWW.EXPRESSLANKA.TK 79

UPLOADED BY 'NIRO'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 80

UPLOADED BY 'NIRO'

සැලසූණේම ආදරය ගැන හිතලා ඒ මිස්සේ අඬන්නේ නෑ... කඳුළු බින්දු හරන්නේ නෑ...'

දුම්රියපොළෙහි වූ දුරකතන කුටිය වෙතට ගොස් මම හෑන්ඩ් බෑගය තුළ තිබූ සඳුන්ගේ ව්‍යාපාරික කාඩ් පත ගෙන එයට ඇමතුමක් ගත්තෙමි.

'මම සඳු...'

සඳුන්ට ඒ මොහොතේ මා පුදුමයක් වූවාට සැක නැත.

'සඳු මිසා... මම මේ හිත නිසා හිටියේ ඔයාගේ හොටෙල් එකට රිං කරන්නද කියලයි... ඒත්, ඔයාට ඩිස්ටර්බ් කරන්න හොඳ නෑ කියලා හිතලා ඒ ගැනම කල්පනා කරකරමයි හිටියේ...'

ඇත්තටම සඳුන් මා ගැනම කල්පනා කර කර ඉන්න ඇත්ද... මට සිතිම පිරිමියෙක් ගැන විශ්වාස කළ නොහැකිය. ඒ මා රංගගෙන් ඉගෙනගත් හොඳම පාඩමය.

'මම මේ ගෙදර යන ගමන්...'

'මේ වෙලාවේ... ඇයි මේ වෙලාවේ යන්නේ...'

එහෙත් එයට පිළිතුරක් නොසා හැකිමට මට ඒත්වරම් අපහසු විය.

'අද වැඩකරන්න කම්මැලි හිතුණා...'

'දන්නවානම් මමත් එනවාහේ කෙටි ලීව් එකක් දාලා...'

ඔහුගේ සිනහ හඬද මිහිරිවිය. දිගේ ගලා එන්නාවූ විය.

'එහෙනම් ඉතින් අද මට ට්‍රේන් එකේ තනියමයි යන්න වෙන්නේ නේද...'

'අපරාදේ ඔයා කාර් එක දාලා ආවේත්...'

මම එලෙස කීවෙමි.

'කොල්ලන්ට ඒ විදිහ මිස්සු නැදෙනවාගේ සඳු... ඒ නිසා ගෙනාවේ නෑ...'

මම එට කිසිත් නොකීවෙමි.

'නේද...'

ඔහු ඒ පිළිබඳවම කතා කරයි.

'අනේ මන්ද...'

****

11

'කොල්ලෙක් උනනම් අන්න එහෙම තමයි ඉන්න ඕන සඳු... හිතට එකඟව හරි හිතට විරුද්ධව හරි කෙලින් වැඩ කරන්න ඕන... හිකිස් අඬ අඬා ඉන්න හොඳ නෑ...'

තැන්ද මට එලෙස පවසද්දී මට සිතුනේ තැන්ද ජීවත් වන්නේද ඒ අනුව කියාය. එහෙත් කොටම මොහොතෙවත් තැන්දගේ මුහුණෙහි ඒ රහසිගත කම්පනයක මම අනුමාන නොකළෙමි.

'මටත් ආසයි ඔය කොල්ලෙව බලන්න... මෙහේ එන්න කියන්න එහෙනම්...'

තැන්ද එලෙස පැවසුවේ සඳුන් ගැනය.

'අම්මෝ... තැන්ද කියන කතා... එහෙනම් මාමා මාව ආයෙමත් ගෙදර ගෙනිහින් දාලාවයි...'

'මාමා ගැන බයවෙන්න එපා සඳු... මම එයා බලාගන්නම්... අනික් එක ඔයාට කෝම එකතුන් තියෙන වෙලාවේ දැන් කෙසේ ලොකුවට සොයාගන්න එපේ වැරැද්දක් තියෙනවාද... තමන්ගේ ජීවිත තීරණ තමනුයි ගත යුත්තේ...'

තැන්ද කතා කළේ මම හදවතින්ලෙන්ම සඳුන්ට ආදරය කරන්නට තීරණය කර ඇතැයි සිතාගෙන බව්ය. එහෙත් සැබැවින්ම සඳුන් පිළිබඳව මා තුළ ඇත්තේ ආදරයක් නොව කිසියම් වූ පැහැදීමක් පමණි. මට පණ දෙන්නට මෙන් ආදරය කළ රංග වෙනුවෙන් වූවානම් සඳුන් ගැන මට සිතාගැනීමට අපහසු නොවුණි.

'කොහොමවත් දැන් පිරිමි ගැන මගේ තියෙන විශ්වාසය නම් පළුදු වෙලයි තියෙන්නේ තැන්දේ...'

'මම පිළිගන්නවා කෙල්ලේ... පිරිමි හරිම චපලයි... අවස්ථාවාදීයි... ඒත්, කොල්ලෙකුට ප්‍රථිවත් කොල්ලෙකුගෙ ආදරය නැතිව ජීවත් වෙන්න... ජීවත් වෙන්න ආදරය ඕන... ආදරයක් නොලබා ජීවත් වෙද්දී මුළු ජීවිතය ගැනම කලකිරෙනවා... මටත් එහෙම කාලයක් තිබුණා... ජීවිතේ සිත්න වෙලයි මමත් හිටියේ...'

ඇය සුසුමක් හෙළා මගේ අතින් අල්ලාගෙන මිදුල දිගේ ඇවිදගෙන ගියාය.

'දැන් මොනාට උනත් ජීවිතය ගැන කලකිරීමක් නෑ...'

මම තැන්දගේ ජීවිතය පිළිබඳ ඒ කතා වලට වූ මට දිනට පට

WWW.EXPRESSLANKA.TK 81
UPLOADED BY 'NIRO'

[illegible]

[illegible]

WWW.EXPRESSLANKA.TK 82

UPLOADED BY 'NIRO'

ආයෙ මයාව බලන්න යන්න ඉන්න හැකියාවක් හරියට අහගන්න බැරිවුණානෙ කියලා...'

ඔහු මදෙස මොහොතක් සැන්ඩ් දෙසද බැලීය.

'මේ මගේ සැන්ඩ්... පුතා...'

'අනිත එහෙයි...'

'අපි සැහෙන කාලෙක ඉඳලා එකම පවුලේ ජීවත්වෙන්නෝ... ඒ නිසා වෙන්නැති නේද සැන්ඩ්...'

සැන්ඩ් සිනාසෙමින් සලුන් සමඟ සුහදත්වයක් එක්සර ගැනීමට උත්සාහ කලාය.

****

පසුදින උදයත මා දුම්රිය පළ වෙත යනවිට සලුන්ගේ කාර් එක දුම්රිය පළ ඉවතට හැරෙන තැනම නතර කර තිබුණි. ඔහු මා අපේක්ෂාවෙන්ම බලා සිටියේය.

'මම හිතුවා අදත් මට කාර් එක මෙහෙන් පාක් කරලා ට්‍රේන් එකේ යන්න වෙයි කියලා...'

මම ඊට කිසිත් නොදොඩාම ඔහු විසින් මගෙට විවෘත කරදුන් කාර් එකට ගොඩවී මොහොතක් ඒ මුහුණ දෙස බලා සිටියෙමි. ඒ දෑස් වල තිබුණේ ආදරණීය බවකි.

'එහෙනම් අදත් ට්‍රේන් එකේම යමු...'

'නෑ... එහෙත් හොඳයි... ඉස්සෙල්ලා, දුරුල් වෙලාම යන්න පුළුවන්නෙ නේද...'

එහෙත් මම ඊට කිසිත් නොදොඩා සිටියේ පෙර දිනයේ ඔහු වෙලෙන මට ලැබී දුම්රියේ ගමනත් කරන විට ඔය මට මහත් අපහසුවක් ලෙසින් මා හැඟීගිය අධ්‍යාලි සිහිපත් වීම නිසාය.

'සැන්ඩ් මොනවද කියන්නේ...'

සලුන් කාර් එක ගාව කාවට එක්සර ගත්තේය.

'මොනවා ගැනද...'

'මම ගැන... අපි ගැන...'

එහෙත් ඒ ගැන මම කිසිත් නොදොඩාම සිනාසුනෙමි.

'ඇයි සිනාසෙන්නේ...'

'හිනා වෙන්න එපාද...'

'අනේ සිනාවෙන්න... මම ආසයි මේ කාර් එක ඇතුලෙ මට සිනාවට හැම සිය්සම අහිමිලා කියනවා බලන්න... සිහියටවිට එතකොට...'

ඔහුගේ වචන වල ඇත්තේ අහිංසක බවකි. දුක්බරබවකි.

'මට ඔයාට ලොකු කතාවක් කියන්න තියෙනවා සලුන්...'

මම හැරීම බරටම ඔහු දෙස බැලීමි.

'මොනවද... මොනවා ගැනද... කියන්න... මම අහගෙන ඉන්නම්... ලස්සන සිංදුවක් අහගෙන ඉන්නවා වගේ අහගෙන ඉන්නම්...'

මට රහට සිතෙන් විය.

'ඔව්... මම ඒ හැම දෙයක්ම සලුන් එක්ක කියනවා... මට ඒ හැම දෙයක්ම සලුන් එක්ක කියන්න ඕන... මුල ඉඳලම කියන්න ඕන...'

'ඉතින් කියන්න පටන් ගන්නකෝ සැන්ඩ්...'

ඔහු මදෙස සැනුවෙ දයාබර ඇසින්ය.

'මෙහෙම බැහැ... ඔයාට පුළුවන්ද අද මාත් එක්ක ලන්ච් වලට එන්න...'

'කොහෙටද... ඔයාලගේ හොටෙල් එකටද...'

'නෑ... වෙනින් හොටෙල් එකකට...'

මට අවසාන වුනේ සලුන් සමඟ රහත් ලෙසමින් මිදුගමය හෝටෙල හෝටලයට යාමටය.

රාගමෙන් පලිඟැකිමට වෙනතාට අත දුව්වෙද්දී මා නිරායාසයෙන්ම ඇදී ගියේ සලුන් වෙතය. සලුන් පිළිබඳව මතුව ඇතිව තිබූ හැඟැද්ම නිසාම මා ඒ මොහොතේ සමීප විය යුතුව තිබුණේද ඔහු වෙතය. එහෙත් ඔහු පිළිබඳව මාතුළ ඇතිව තිබූ ඒ හැඟීම හැඟුද්දීටම ආදරයක්ද යන්න මටම ගැටළුවක් විය.

මගේ හිත අවංකවම ආදරය කෙරුවේ රංගට විතරයි... තැළුණිය සන්ධ්‍යාලේදී අනාමිකමින් දකුලු ඒ ඇස් දෙකටයි මම සිත්තු වැඩිලා තිබ්බේ... මම ප්‍රාර්ථනා කළෙත් ඒ ආදරයම විතරයි... ඒත්, මා ප්‍රාර්ථනා කළ ඒ ආදරය මගේ දෑසින් මිදිලා මට පෙනී පෙනීම මාව පන්නාරලා ඈතට ගලාගෙන යද්දී මම හඬිවුණා... මම හිතන්නේ හිතාම කොල්ලෙකුට තමන්ගේ ජීවිත කාලෙදී තුන් හිතින්ම ආදරය කරන්න පුළුවන් වෙන්නේ එකම එක කෙල්ලෙකුට විතරයි... ඒ ආදරය තමන්ට හිමි කරගන්න ලැබුණොත් ඒ කොල්ලා වාසනාවන්තයි... නමුත් වාසනාවන්තයි... එහෙම බැරිවෙන කොල්ලන්ට වෙන්නේ ජීවිත කාලයම පුරාම සතිසාවට ජීවත් වෙන්න බැරි නිසා ආදරයේ නාමයෙන් හිතේ හැඟැද්මක් ඇති වෙන තවත් කෙල්ලෙකුට ලංවීමම පමණයි... ඒත්, ඒ හැඟැද්ම අද ඔහු ලොකු ආදරයක් තියෙනවද කියලා මම දන්නේ නොහොඔමද...

'මටත් මේ සිද්ධිය වෙන්නේ ඒ දේ විඳගන්න... කමක් නෑ සලුන්... අද මේ මොහොතේ ඉඳලා මම හිතාගන්නම් ඔයාට ආදරය කරන්න...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 83 UPLOADED BY 'NIRO'

අනේ මට කියාව එපා විකක් නැතිව ආදරය කරන්න පුරුවන් වෙන්න ඕන...'

කැම්පස් ආපු වෙලාවේ ඉඳලම මම කල්පනා කෙරුවෙ ඒ ගැනයි. මට කල්පනා වුණේත් ඒ ගැනමයි.

'සඳු නම් දන් ඉන්නේ මේ ලෝකෙ නෙමෙයි... කොහේද වෙනින ලෝකෙක...'

ජයනියි, නිරංශයි දෙන්නාට සැනෙන දවසක ඉඳලා මගේ වෙනස් කෝලම් බිරින් බිහුණ නිසා ඒ දෙන්නම මිරියේ මම ගැන විමසිලිමත්ව.

'ඇත්ත කියපන්... කවුරු හරි කොල්ලෙක් හිත හිත ළඟ හොල්මන් කරනවා නේද...'

'ඔව්, ඇත්තටම මගේ හිත ළඟ ඒ හොල්මන් කරපු කොල්ලා වෙනින් කොල්ලෙක් එක්ක මාව දාලා ගියා කියලා මම කොහොමද කටක් ඇරලා ජයනිටයි, නිරංශාටයි කියන්නේ...'

මම අසරණව ඔවුන් දෙදෙනා දෙසම බලා සිටියෙමි.

'ලව් කරන්න කොල්ලෙක් ගැන හිතපුවනම ඒක හිත ඇතුළේ හංගාගෙන ඉන්න එපා සඳු... මේ වයසේදී ලව් කරන්නෙ නැතිව කවදා රකින්නද බලාගෙන ඉන්නේ... කොල්ලෙක් උනාම හිතට දැනෙන දේවල් ඒ හිතට විඳගන්න දෙන්න ඕන මං... නැතිවුණී රන්තූ ඉර පත්තානකේ නැතිව...'

නිරංශා මගේ මුහුණ දෙස උපහාසයෙන් බලා එලෙස පැවසුවාය. මම ඔවුන් දෙදෙනාගෙම දත් වලින් අල්ලා ගතිමි.

'ඇත්ත... මම කිරණයෙක් ගන්න බැරිවයි මෙච්චර දවසක් හිටියේ... ඔව්, අද මම කිරණයෙක් ගන්නවා...'

ජයනිත්, නිරංශාත් අපර සවි ... එලෙස නොකෑමි නැගා මම එලෙස පැවසුවෙමි.

'හේ... අද... මේ අද... හෙට්ටනේ...'

ජයනි සහ නිරංශා දෙදෙනාගෙන් ඉඳ මගේ මුහුණ සිනාසෙන මට සුබ පැතූහ. මම ඒ කාලය හිත ඇතුළේ සිනාසේදීම සලූන්ට කෝල් එකක් ගතිමි.

'සඳු...'

සලූන්ගේ හඬ පිළිවරය දිගේ ගලාගෙන එන්නට විය.

'ඔව්, අනේ ඇයි ඒ වචන රංගනේ වචන හරිම මගේ හිතට දැනෙනව ඔබක්, ආදරණීය ඔබක් නොදැනෙන්නේ...'

මගේ සිතට එලෙසද දැනුණි.

'ම්...'

මම ඇස් දෙක පියාගෙන සලූන්ට මගේ හිතින් මුරයාන්නෙමි.

ඔව්, මට පෙනුණේ රංගනේම රූපය.

'කීයටද මම එන්න ඕන සඳු...'

'හයට විතරද එන්න පුළුවන්...'

'කියන විතරම වෙලාවක... කියන විතරම තැනකට එන්නම් මම...'

මාව හමුවෙන්න සලූන්ගේ හිතේ ඇත්තේ ඒ තරම් උනන්දුවකි. ඒ තරම් හදිස්සියකි.

'ඉතින් කියන්නකෝ සඳු... දන්... මේ දන් උනත් එන්නම්...'

මම වෙලාව කිවුවෙමි. එහෙනම් ලෑව සිටිමු. රංගා ලසන්ගීත් සමග ඒ මොහොතේ වෙරළේ ඇතැයි මට සිතුණි. මුහුණට බලා පැතිරෙන තරුණ කරු බිඟුන් වැල්ලේ තැනින් තැන්වල ආදරයෙන් මුහුණ මුහුණ සිටින අයුරු මගේ දෑස් වලට අරන් දැනුන් පෙනුණි. එහෙත් එම රංගා හා ලසන්ගී සිටිනවා යැයි සිතීම පවා අසහනු විය. එය වේදනාවක්, වදයක් කරමින් රංගා පිළිබඳව වෛරයක්ද එක් කළේය.

'එහෙනම් එ...න්...න...'

මම කල්පනාකාරීව එලෙස පැවසුවෙමි.

****

ඩොල්ෆින් හෝටලයට සලූන් කාර් එක හරවද්දී මගේ ගෙන ඇවුණේ එද සලූන් සමග මම කාර් එකේ යද්දී හෝටල් බිරිකිලිපලයක නැතිව බිබිදේ දෙදෙනෙකුගේ ලෙසින් ආසින්නෙන් මගේ ගෙන ගැලුණ රංගන් ලසන්ගීත් මුහුණ ගත කිරීම සඳහා පැමිණි වාහනයයි. සලූන්ගේ කාර් එක නතර කළේද ඒ අසළින්මය. එය කිසිත් ... එක්කලේ කිහිපයක් වු හිතුණ්මකි. ... කාර් එකෙන් බිමට බැස්සේ රංගාගේ එම කාර් එක දෙස බලාගෙනමය. සිහසුරු උනත් ... වැනි නැතිමින් ... මම ඒ නැතිම් වලට එහෙල් නොවී සිටීමට උත්සාහ කළෙමි.

එය වයස්ගත සාලිගෙනෙහු වයසයෙන් කටයුතු කළ හෝටලය වූ බැවින් වයස්තට කල්පනාද ... එහි ... කළාය. ඒ, මනු රංගන් ලසන්ගීත් එම හෝටලයේ සිටින බව දන්නා නිසාය. මම රංගනෙ අතිම් ... බව දන්නා නිසාය.

'කමක් නෑ... වයසක නැත්දත් එක්ක කියයන යම්කතාවකි කැවීමට මේටා මොකාවද...'

මම එලෙස සිතා ගත්තද, රංගා පිළිබඳව වයස්තව පැවසීම ගැන මම ඒ මොහොතේ පසුතැවුණෙමි. වයස්තව හමුනොවී සලූන්ටත් මිටක් එම හෝටලයෙන් දහවල් කෑම ගත හැකි වූයේද ආශ්වයෙන් ...

WWW.EXPRESSLANKA.TK 84

UPLOADED BY 'NIRO'

හිනු සාව නොන නැවේ යැයි සිතූ නැවින්, එලෙස වුවනොත් වසන්ත ඔ‍‍ෙ සිහිනඳට මැරදි අවශෙසියක් ලබා ගැනීමට ඉඩ ඇතැයි සිතූ නැවින් මම සඳුන් සමඟම එසන්නට කැමතිවූයෙමි.

'එහෙමනම් ඉතින් ඔයාලා දෙන්නට අද හැම දෙයක්ම 'ප්‍රී ඔෆ් චාජ්...' මිච් එක අයිතාට වෙන්න ලස්සන නමකුත් එහෙම තියෙනවා... අපේ හොටෙල් එකට නැතිවුන් කපල්ස් හොඳයි එන්නෙත් ඒ නිසයි... මම දන්නේ නෑ... ඔයාලගේ කැමැත්තක්... ඔයාලට කැමති විදිහට එන්ජෝයි කරන්න...'

'එහෙනම් ඒ සමඟකා එහෙක තමයි රංගයි ලස්සනයි ඇත්තෙන්...'

ඔා එලෙස අනුමත කරද්දී මගේ සිත වෙවිලා තියෙය.

'යමු අපි මිච් එක පැත්තට...'

වසන්තයෙන් සමුගෙන එන අතර මම සඳුන්ගේ උරහිසේ එල්ලිගෙන ඒ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි. මට අවශ්‍ය වූයේ එම හෝටලය පුරා ගෙවන හැම තත්පරයකදීම සඳුන්ගේ පුරුෂත්වය ඉදිමටය. එය ආදරයකටත්, ආකාරයකටත් එහා ඒ හෝටලය තුළින් ගොයි. මොහොතේ නේ අප දෙදෙනා රංගයෙන් ලස්සනට පත් නොන ගැවෙනැයි සිතා සඳ දෙයයි.

සඳුනුත් ගතේ සිතට දනෙන පරිද්දෙන්ම මගේ කඳටවා අත දමා මාව ඔහුගේ සිරුරටම ලංකර ගත්තේය.

'අද අපි දෙන්නගෙම ලස්සන දවසක් වෙයි... ඔයාව අනම්සෙන් හොම්බියෙන් වැලවෙන්න ගිය දවසේ අල්ල ගන්නු මට හිතුණේ නෑ ඒ අල්ල ගැනිල්ල ජීවිතේ පුරාවටම ඔයාව අල්ලගන්න අල්ල ගැනිල්ලක් වෙයි කියලා... ඔයාට එහෙම හිතුණද...'

එහෙත් එපද පෙදෙවරගත සිද්ධියක් යැයි මට දැනුණි.

'අනම්සෙන් සිද්ධ වෙන හොඳක් දේවල් වලින් ජීවිතේ හොඳින් විදිහට සුන්දර වෙනවා කියලානම් මම අහලා තියෙනවා...'

මම මොහොතට සහකාලද මගේ දෙනෙත් වලට අවලුමක් හිමුනේය නැත. දෙනෙත් ඒ වෙරළ පුරාම පෙනුනේ රංගයෙහි රුවයි. ලස්සනයේ රුවයි.

'ලස්සන කපල්ස් ටිකක් අද ඉන්නවා...'

සඳුන් වෙරළ පුරා සියලු බලා එලෙස පැවසීය.

'මට පේද...'

ඒ මා සිහිනුව දිය යුතු වන්නේ නැතිනම් නිහඬව හොසිටි නිසා සහා කළ අනුරිය.

වෙරළ අද්දර වැටකතයීලා පළුරත් සාමුල අපි දෙදෙනා තකර වූයෙමු. සිරුරේ පැහැදිලි සිරකින් මුර මුහුදු සිරගම තිලාව තිබේ

දිලියෙන්නට විය. ඒ අතරින් නාන ආ මුහුදු පුළු රැළි අතර මුහුදු වල අලු වලින් සිරුරු පුරා ඇති කළේ සුන්දර සිහිලසකි. එහෙත් ඒ සිහිලස විඳදරා ගැනීම මට අපහසු වූයේ සිත පුරා සිතියෙන දෙවනියක් හිනු නොයන්නුත් සාවය නිසාය.

'සඳු...'

සඳුන්ගේ දනිතම මා සිරුව හොසිටි. ඒ මුහුණ ආදරෙන් උත්සාහව සිනුණි.

'හරි යන්න හරි වැරදෙන්න හරි මම ඔයාට ආදරය කරනවා සඳුනේ...'

මම ඒ මුහුණ දෙස බලාගෙන එලෙස කියාගතිමි.

'මගේ මේ පපුවට ඔය මුහුණ ලංකරගෙන, මට ආදරෙයි කියන්න සඳු... සැමදාමත් මම ළඟ ඉන්නවා කියන්න සඳු...'

මම සඳුන්ගේ කම්මුලය මොන්නම් වසින් එක ගෙලවා ඒ හිරුවේ පපුව මත හිස තබා ගත්තෙමි. එය සඳුන්ගේ සිතට මහත් ආස්වාදයක් වුවා විය හැකිය. එහෙත් ඇසිල්ලකින් මගේ දෙනෙත් අතර කඳුළු කඳුළු පිරිලා මිනුගේ පපුව මතට දැනෙන්නට විය.

'සඳු... ඔයා අඬනවා... මේ ඇස් දෙකේම කඳුළු...'

සඳුන් දනිතම අල්ලා මගේ මුහුණ ඔහුගේ මුහුණ දෙස හැරවූවේය.

'ත්... නැහැ...'

එහෙත් ඔහු එය විශ්වාස නොකළා විය හැකිය. යළිත් වාරයක් ඔහු මගේ මුහුණ සිය දෑතින් පුරුදු කර ගත්තේය.

'ඔයාගේ ඔය හිත ඇතුළේ ගල් ගැහිලා තියෙන හැම දුකකටම මම සැනසිල්ලක් වෙන්නම් සඳු... මම එක ඔයාට හොරොන්ද වෙන්නම්...'

සඳුන් එලෙස පැවසුවේ මගේ සිත පුරා සියෙන ඒ දුක් වේදනා ගිනු දන්නා පරිද්දෙනි.

'ඔයාව එහෙම පුළුවන්ද...'

'පුළුවන්...'

සඳුන් පමණ රංගා සිහිනඳට කියලම දේ එම හෝටලයේදී පවසන්නේ යැයි සිතා සිටියද ඊටත් වඩා මගේ කළුව ඒ මොහොතේ උවමනා වී සිහිනේ රංගව සිද්ධිමටය. ඔහු සිද්ධිමෙන් හොරව සිනිඹ දෙනෙත් ගැන මට යන්නුත් මහසකින් සිතිය නොහැකි විය.

'සඳු... කියන්නකෝ හොල්ලෙ... ඔය හිත ඇතුළේ තියෙන හැම දෙයක්ම කියන්න... මම අහගෙන ඉන්නම්...'

මම හොමින් හිස ඔසවා ඒ මුහුණ බැලීමට හදද්දීම මගේ දෙනෙත් සාන්ද්‍රකයට මෙන් ඇදී ගියේ වෙරළ දිගේ ඇවිදගෙන එන

WWW.EXPRESSLANKA.TK 85

UPLOADED BY 'NIRO'

www.sinhalaelibrary.com
UNLIMITED
WWW.EXPRESSLANKA.TK 86
UPLOADED BY 'NIRO'

මම සිතූ ලෙසින්ම සසුන් පමණ ගොස් වාඩිවූයේ රංගාගේ ලක්ෂ්මියගේත් මේසයට කෙලින්ම මුහුණ ලා තිබූ මේසයෙන්ය.

'සඳු... ඔයා කන්නෙ නැද්ද...'

මගේ දෙයාත් ඇදී ගොස් තිබුණේ ලක්ෂ්මී විසින් රංගාට කෑ යුතු කටක් කවන දෙසටය. එහෙත් ඒ බත් කට රංගා කටට ගද්දීම නෑ මට දුටුවේය. මා එලෙස උවමනාවෙන් රංගා හා ලක්ෂ්මී දෙස බලා සිටිනා අයුරු සසුන්ද දුටුවේය. ඔහුද මා දෙස බැලීය.

ලක්ෂ්මී විසින් කැවූ බත් කට රංගාගේ මිට උගුරේ ගොස් එක්වරම සිහු අපහසුවෙන් මෙන් කැසින්නට විය.

'ඉන්න... මම වතුර එකක් දෙන්නම්...'

සසුන් අත තිබූ මේසය මත වූ වතුර වීදුරුව රංගා දෙසට දෙන්නට සූදානම් වෙද්දීම මම සසුන්ව අතින් අල්ලා තරහ ගත්තෙමි.

****

'හේ... කොල්ලට මම හිතුවට වඩා ගතින් තියෙනවනේ... කොල්ලෝ කොල්ලන් විද්දුවෙන් පස්සෙන් පන්නා පන්නා හරි විද්දන්න ඕනා...'

සියළුම විස්තර කියවනට ඇසීමෙන් නැන්දම සතුටින් පසු ඇය ගැන සතුටු වූවාය.

'රංගාට ඒ විදිහට විද්දපු දවසේම සසුන් එක්ක එලොයාර් එකක් පටන් ගන්න එකක් හොඳයි... නැත්නම් මොකාහරි හිත ලෙස්ස කරගෙන ඉන්න නැවුයින් හිතට දුක දැනෙනා වෙලාවල් එනවනේ...'

'අනේ මන්ද නැන්දේ... වෙලාවකට වෙච්ච දේවල් ගැන කියද්දී මට පුදුමයක් එයාත් දැනෙනවා...'

'මොකාටට පුදුම වෙන්නද... අර වෙන්කන්ගේ රත්තුමා පුතා මලු-ගෙට සමිපාගේ දරුවෝ දෙන් දුන්නා වගේ සසුන්ට ආදරය කරලා සසුන්වත් කාටවත් අයිති කරගන්න එහෙම ඉඩදෙන්න එපා...'

නැන්ද අවවාදයක් සේ එලෙස පැවසීය. මම නැන්දගේ මුහුණ දෙසම බලා සිටියෙමි.

'මම සාමට කියන්නම් මියාලුගේ අම්මට කියන්න කියලා... ඔයා හොඳ කෙයිසී ලෙඩ්ඩී කෙනෙක් හම්බ වෙලා කියලා...'

'එපා... එපා... නැන්දේ... මීවා සාමට කියන්න යන්න එපා...'

'ඇයි ඒ... එහෙම නම් ඇයි සසුන් එක්ක එලොයාර් එකක් පටන් ගත්තේ...'

'ඒත්, මට තවම කියන්න බැහැ නැන්දේ...'

සසුන මගේ පෙම්වතා යැයි මම සිතුවද නැඟවින්ම ඔහුට මට ආදරය කළ හැකි වේදැයි මොහොතකට අවිශ්වාසය හරියක් මගේ සිතට දැනෙන්නට විය.

'එහෙනම් ඔයා සසුන් ගැන තවම ස්ථිර තීරණයක් අරගෙන නැද්ද...'

නැන්ද එලෙස අසද්දී ඒ වෙනුවෙන් මම දෙන්නේ කුමන පිළිතුරක් දැයි මට සිතාගත නොහැකි විය.

'ඇත්තටම මම සසුන්ට ආදරය කරනවාද...'

****

දින කිහිපයක් ගතවනතුරුත් මට මගේ හිත එකළුවක් කරගැනීම අපහසු විය. මට දෝශිනාම කළ රංගාට හා ලක්ෂ්මීට විඳවීමට ගොස් අවසානයේ විඳවා ගන්නේ මගේම හිත යැයි මට සිතුණි. රංගාගේ ලක්ෂ්මීගේ ඉදිරියේ ඒ ලෙසින් විඳවීම වෙනුවෙන් මසින කුලට මිනා ගේන්සියක් ගෙනෙන් මසින පුරාම මිනින් දෙදෙනා වී දෙන්නට වූහ. සිත සතිවන නැම මොහොතකම මසින අතර හැරී පොතුයක් ලක්ෂ්මී රංගාගේ උරුමක්කාරිය වී සිටිනා අයුරුමය.

'හරි වැඩක්නේ සඳු... ඔයාම ඒ දෙන්නාට විද්දන්න ගිහින් දැන් ඔයා විඳවනවා... මොකද කොල්ලෙ මෝනා හේතුවම... දැන් දවස් කීයක් වැඩට ගියේ නැද්ද මේ විකාර...'

සියපුරා පිටි සිටු කළකිරීමෙන්, මිනාසියා අසනහය. කියාම ඒ කියාවට යාමට පවා මට හිත හදාගන්නට අපහසු වූ අවස්ථා තිබුණි. නැන්ද ඒ පිළිබඳව මට දෙස් තැබුවාය.

'මුකුම දන්නෙ නෑ නැන්දේ මට මොනවා වෙලාද කියලා...'

මම පුදුමින් හෙළිමි. මසින පුරා මිටි හිලුණේ මිනා කළකිරීමෙනි.

'එක අතකට මට හිතුණා ලක්ෂ්මී ඩොක්ටර් අවිස්සාට සැරි කරන්න ලැස්ති වෙලා ඉද්දී රංගාත් එක්ක ගිහින් ඩොක්ටර්ව හම්බ වෙලා ඒ මොනවාම හොයාගෙන ඉන්නයි... එහෙම වුණානම් ලක්ෂ්මීට ඩොක්ටර් අවිස්සාට හරි හැටි කරන්න ඉඩ තිබුණා...'

'ඒ කියන්නේ එහෙම නම් රංගාවත් ඔයාට අයිති කරගන්න ලැබෙනවා කියන එකද...'

නිදි යහන මතට වාඩිවී ඇඳ විට්ටමට හිස තබාගෙන සිටි මා අසලින්ම නැන්ද වාඩිවී අවුල්වී තිබූ මගේ හිස කෙස් ඇගේ දකින්ම පිරිමදිමින් මගේ මුහුණ දෙස උවමනාවෙන් බැලීය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 87

UPLOADED BY 'NIRO'

'මට පේන්නෙ ඔයා රංගට වෛරය කරනවා කිය කියා ආදරය කරලයි කියන්නේ සුජී...'

මම සමනයෙකුත් නැන්දගේ ඒ මුහුණ දෙස බලා සිටියෙමි.

'ඇත්තද දෙයියනේ... මම රංගට වෛර කරනවා කිය කියා ආදරේද කරලා කියන්නේ...'

මට ඒ සිතිවිල්ල තේරුම්ගත නොහැකි විය. ඒ නිසාම මම ඇ... වවාම මහ හිස සලා ගතිමි.

'මට තාම ඔයාව තේරුම් ගන්න බෑ සුජී.. මම හරිම සංවේදීයෝ හිටියා ඔයා කොහේද කෙලින් කියාගෙන වැඩ කරන කෙල්ලක් කියලා... හැබැයි වලව් වනල් වෙන්න එපා සුජී...'

නැන්ද එලෙස පවසද්දී මට මා ගැනම දුකක්, කණගාටුවක් ඇතිවිය.

'අනේ ඇයි නැන්දට මගේ හිත තේරුම් ගන්න බැරි...'

'නෑ නැන්දේ... මම වැහෙන කෙල්ලෙක් නොවෙයි... එත්.. මං ර..ං..ග..ට හො..ඳ..ට ආ..ද..ර..ය කළා නැන්දේ.. කළු හිත පත්තලේ රංගව දක්කපු මුල්ම වෙලාවේ ඉඳලා මේ හිතට දැනුණ හැබැයි තාමත් මේ හිත ඇතුලේ කියනවා නැන්දේ... රංගට මොනතරම් වෛර කළත් ඒ හැබැයි මේ හිත ඇතුලෙන් අනුකාලා දන්නයි මට කැපිවෙලා කියනවලා... පෙරක්කාරයෙක් දිහා බලන විදිහට රංග දිහා බැලුවත්, ඒක වෙලාවට කියලම ආයෙමත් ඒ වෙනුවෙන් මගේ හිත වැළපෙනවා නැන්දේ... අනේ මාව තේරුම් ගන්න... මට එකයි මේ සිද්ධ වෙලා කියන්නේ...'

එවර නැන්ද මා දෙස අනුකම්පාවෙන් බලා සිටියාය.

'මට මගෙ හිත තේරුම් ගන්න පුළුවන් කෙල්ලේ.. කෙල්ලන්ගේ හිත් වලට හිනි කියන කොල්ලන්ට ඒ හිනි රස්සත් තේරුම් ගන්න බෑ.. එත්, ඒ අසීමිත වමර වමර ඉඳලා අනි වැඩක් නැහේ... මං කියන්නේ එකයි...'

මම නැන්දගේ උරහිසින් අල්ලා ගතිමි.

'දැන් ඉතින් අදත් වැඩට නොයනේද කල්පනාව...'

මම කිසිත් නොදොඩා නැන්දගේ මුහුණ දෙස බලා සිටියෙමි. වැඩට යාමට කරම නිර්දුල් මහයක් මා සතු නොවීම ගැන මම පසුතැවුණෙමි. එසෙන් නැන්දගේ බලකිරීම මහම මම වැඩට යාමට සූදානම් වූයෙමි.

'අන්න මම ඔයාගේ කෑම එකක් ලෑස්ති කෙරුවා...'

නැන්ද ගැන මට ආදරයක් සේම දුකක්ද දැනුණි.

'අනේ නැන්ද මම වෙනුවෙන් මහන්සි වෙනවා... මට කොටෙල් එකෙන් ලන්ච් එක ගන්න පුළුවන් නැන්දේ...'

'මාමටත් උදේ කෑම ලෑස්ති කරනවනේ... ඉතින් මීටත් වෙනම මහන්සියක් වෙනවාය...'

'එත්, නැන්ද සාන්දර හතියම හැමදාම වැඩ කරද්දී මම ලුම් වෙලා නිදාගෙන ඉන්න එක හරි නැහේ...'

'මම එක පාරක් ඇවිත් බැලුවා.. ඒ වෙද්දී තාමත් නිදාගෙන හොට්... පෙව එකම එළියෙ දඟගෙන නිදී.. මට කතිකම කිතා...'

නැන්ද නිතාවෙකි එලෙස පවසද්දී මට ලැජ්ජා සිතුණි.

එදින මම හොටෙලුගට මගේ පුමිනද විය. නැන්ද බල නොකරන්නට එදිනද මට වැඩට යාමේ අදහසක් නොවිණි.

'මේ සුජී.. උඹ එන්නේ නැත්නම් උඹේ කුමාරයාට කියලා කියාපන්.. සමී.. ඒ මිනුස්සයාට නිකන් එහෙ වැඩ කරන්න වෙලාවක් නැහැ ඇති.. අම්මාම කෝල් දීදී උඹේ ආවද ආවද කියලා අහන එකමයි වැඩේ...'

මා පිළිතුරු සපයන්නට පෙර... ඇය මට වඩේ ගෙන්නට විය.

මා පැමිණි පසු අපහසුතාවට අවස්ථාවේ කසුන්ද මට එලෙස විදයක් වෙමින් සිටියි. මගේ ආදරය හමුවේ කසුන් මහතව වඩා එල්ලී සිටිනා දැනුණේ යැයි මට සිතුණි. එය ආදරයකට වඩා මට විදයක් විය.

'පවිතා... කෝල් එකක් දීලා බලපන්... අනූ නැවතීමට සතා කරන්න කියලා කිව්වා... නැත්නම් මහතුමාවත් කල්ලෙනාට හැනාලා මලයයි... ඒ කරම් මම හදිස්සියක් අද කිවුණේ...'

කසුන් මට ආදරය කළද ඒ ආදරය ප්‍රකාශ කිරීමට කිසිවෙකුත් ආදරයක් නොවිය යුතු යැයි මට සිතුණි.

කසුන්ට පසුව කතා කරන්නේ ඇයි සිතා සිටියද එය පෙර මතුම කතා කළේය.

'ඔයා ආවද... පෙර වෙද්දී මම හිතුවේ අදත් එන්නේ නැද්ද කියලා... උදේ මම ජීවිතයේ පෙරට එක ලග වියක් වෙලා බලාගෙනයි හිටියා...'

'ඇයි මට කතා කළා කිව්වේ...'

'දකපු නැති හින්ද... අනේ ඔයාට උදේට දන්නේ නැත්නම් මුළු දවසම මට මුලලයි වගේ... ඔයාටත් එහෙමද...'

කසුන්ගේ වදන් අතු වූයේ දයාබර සිටියි. හැබැයින් කසුන් වෙනුවෙන් ආදරයක් මසිත තුළ ඉපදී තිබුණද ඒ ආදරය කසුන් මා කෙරෙහි දක්වන ආදරය තරම් නොගැලපිලිමත්ත ආදරයක් නොවුණි.

'අනේ මට තාම ආදරයක් නෑ...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 88

UPLOADED BY 'NIRO'

මම සිහින ගණනාවට හොරෙන හැකැල්ලු ඇන්දුමින් එළියට පැමිණුනෙමි.

"ඒ කියන්නේ මම ඔයාට කරපු ඔයා මට ආදරේ නැතැයි කියන එකද..."

"ආදරේ කියන්නේ දක දකා, බල බලා ඉන්න එක නොවෙයිනේ සදුන්..."

"එස්, මටනම් දකින්න, දකින්න ආදරේ වැඩි වෙනවා... ජීවිතය ගැන බලාපොරොත්තු අලුත් වෙනවා.."

"අනේ සිත්ද... අපි දෙන්න දෙවිදිහක දෙන්නෙක් වගේයි..."

"දෙවිදිහක දෙන්නෙක් එක්කරන පුරුදු කමයි ආදරේ කියන්නේ..."

මම යන්තමින් සිනාසුනෙමි.

"ඉතින් ඔබ... මට වැඩ ගොඩක් තියෙනවා... මම කියන්නම්... කාවසට ඇවිත් එකේ යන්න එපා... කාර් එකේ යන්න ඉන්න.."

සිසිවරය ආසපු කැලු මම සදුන් ගැන කල්පනා කරන්නට වූයෙමි.

"ඇයි සදුන් වෙනුවෙන් මගේ හිතේ රංග වෙනුවෙන් කරපු ආදරයක් පොඩ්ඩකවත්... නොඉපදෙන්නේ..."

එය මසිතට නැවතවත් විය.

"දැන් ඉතින් මට කරන්න තියෙන්නේ සදුන්ට හොරෙනම හරි ආදරය කරන එක විතරයි... රංගත් එක්ක සදුන්ට කන්නපොරී කර කර ඉඳලා හරියන්නේ නෑ..."

මම එලෙස දමිව සිතුවෙමි.

"හෙට පොලිසියුවේ එකේ කැතිවල් එකක් පටන් ගන්නවා... නැන්දවත් ලෑස්ති කරගෙන එන්නකෝ... මගේ යාළුවෝ කට්ටියක් එක හිතෙයියි කරන්නේ..."

ආසපු යන අන්තිමේදී සදුන් එවන් ආරාධනයක්ද කළේය. හිත පත්ව සිටි මුළිනකර මට ඇගට එවන් වෙනසක් අත්විඳින්නට ඇත්තම් එයද සනාතයක් ඇයි මට සිතුණි. සවස් වරුවම ගෙදරටම වී සිටිමද පාළුවමි. යටිසිතට සිහිපත් වන්නේත් එවිටය.

"එනවද කියන්නකෝ..."

මම සදුන්ගේ මුහුණ දෙස බලා නිහඬ වුයෙමි.

"රඳ සිටි එකේදී වගේ මම ආසයි ඔයා ළඟටම වෙලා ඉන්න හැමදෙයක්..."

සදුන් කතා කරන්නේ බොහෝම අභිංසක ලෙසින්ය. විටෙක ඒ අභිංසක බවට මගේ ඒ තරම් කැමැත්තක් නොතිබුණි.

"සිහිම ආදරය කරද්දී මිනවට වඩා අභිංසක වෙන්න හොඳ නෑ...

ආදරය කරද්දී රංග වගේ දඩබ්බර වෙන්න ඕන... කොල්ලන්ට ආස කියන්නේ එහෙනාට..."

මට එලෙස සදුන්ට පැවසීමටද සිතුණි.

"ඉරවත් කමිස් සිල්ලුගෙන් එන්න... මම නාම් යනවා..."

මම ඒ සිළිසඳට නැන්ද සමඟද ගියෙමි.

"කොහෙද කෙල්ලේ... අද මාමත් ගෙදරනේ..."

නැන්ද එසේ කැමති වූද එම හමුනෙම් අවදානම් බවක් මට දැනුණි. ඒ සදුන් නිසාය.

"මාව දකපු නැවීමයම් සදුන් මං පස්සෙන් එන්න පටන් ගනියි... අන්තිමට සදුන්ට මාමගෙන් ඇවිත් කන්න වෙයි... පව් අහිංසකයා..."

නැන්ද වියෙන්න කමින බොහොමයකි රතේ ගමනක්වයන් පට්ස්වගෙන සිංද දක හෝ හොඳකා ඒ සිළිසඳට මාමා නිහඬ සිළිවෙනත් අනුගාමිකය සදුන් මාමා තුළ වෙනයේ කපුරු බවක් සිතුණි. අම්මා හා සංග්හා මාව මාමා ළඟට එවනු ලැබුවේද මාමාගේ සිහිමත ඒ රජ මම නිසාය. මාමා ඩිග මැදුරින් අප සියයක් වන නිසාය.

"ඒකත් ඇත්ත... ඒකනේ මම සිටිවේ මිය ගැන මම මාමට කියන්නම් කියලා... හෝ ඒකටත් ඔයා බයයිනේ... දැන් මීටට ඔයා බයවෙන්න දෙයක් නෑ... ඔයා ගැන තීරණයක් ඔයාට ගන්න බැරිද... පොඩි එකෙකුත් කියෙන එකේ..."

නැන්ද කියන කතාවේ එකයෙද්ද නැත්තේ නොවේ. එහෙත් කුමන හේතුවක් නිසා හෝ නැන්දගේ මාර්ගයෙන් එය මාමා වමන පැවසීමට තරම් කැමැත්තක් දීමට මා තුළ උවමනාවක් හෝ උනන්දුවක් නොතිබුණි.

"සුදූ... සුදූ... ලෑස්ති වෙයන්... ලෑස්ති වෙයන්..."

කමිසැලිසාම අසාවේ පත්තරයක් රැගෙන මිදුලේ මි සංඥාව වෙතට යද්දී නැන්ද මාවෙත දිව ආවාය.

"මාමාට එන්න බැරිලු... අපිට යන්නලු... ගිහින් ඒ වෙන්න කලින් එන්නලු..."

"හූ...හූ...ම්...හී..."

"කාර්කාර් වලුණම හිත්ද... කැනීනම් යන්න දෙන්නේ නෑ..."

කාර්කාර් නගරයට යනකෙත් නැන්දත් මමත් සමින් ඇවිදගෙන ගියෙමු. කෝලී පොල් විද්‍යාලයේ දෙරටුව අසලට යෙතී නැන්ද මගේ අතින් අල්ලා නතර කර ගත්තාය.

"ඇයි..."

"මට කෝල්ල් එකක් ගන්න ඕන..."

ඒ කාටදැයි මම නැන්දගෙන් නොඇසුවෙමි. ඒ, ඒ කාටදැයි මට සිතාගත හැකිවූ බැවින්ය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 89

UPLOADED BY 'NIRO'

WWW.EXPRESSLANKA.TK

UPLOADED BY "NIRO"

'කවුද ඔයාට කතා කරනවා සඳු..'

සැණකෙළි කිංම එහා මෙහා යන දහසකුත් මිනිසුන් අතර ඒ කඩ මිසක් ඒ රුව එක්වරම දකින්න හැකි නොවීය.

එහෙත්.. ඊළඟ මොහොතේ මගේ දෙනෙත් ඉදිරියේ මැවී පෙනුණේ මම සිහි ලෙසකින්වත් අපේක්ෂා නොකළ රුවකි.

'සඳු..'

'ඩොක්ටර් අවිත්ත..'

ඔහු සුපුරුදු ලෙසින්ම මදෙස බලා සිටියේය..

'මම දවසක් ඔයාව සර්කස් බෝට්ටුව ළඟදී දැක්කා... ඒත් ඔයා.. ඔයා කොහෙද සඳු මෙහෙ.. මම ඔයා දන්න හැටියට සෙයිකාටම හෙට්ටද සතුටිය කාලේ..'

ඩොක්ටර් අවිත්ත ඉදිරියේ මට කිසිවක්ම කියාගත නොහැකි විය... මම අසරණ වූවා සේ දැනුණි..

****

ආපසු නිවසට පැමිණි සඳුන් මට මගේ වූයේ අවිත්ත පිළිබඳවමය. අහම්බෙන් යළිත් වතාවක් ඔහු හමුවීම පිළිබඳවය. මම නොයා ඔහු ලඟ වී ඒ ගැනම කල්පනා කරමින් සිටින විට තාත්තා මගේ කාමරයට පැමිණියේය.

'මොකද කිසිද යන්නෙ නැද්ද අද..'

මගේ යහනේ කොනකින් වාඩිවී තාත්තා මදෙස බලාගෙන මුවට සිනහවක් එක්වර ගෙනිච්චේය.

'සඳ කල්පනා කරන්නේ... සඳුන් ගැනද... ඩොක්ටර් ගැනද..'

තාත්තා එලෙස අසද්දී මගේ සිත සියයත් වූවාය.

'තාත්තී දැනගෙයි නේද..'

'එයා තව කතාකළා කිව්වා.. ඊයෙන් මමත් මේ උණේ කාමරේට ආවේ..'

තාත්තා එලෙස පැවසුවේ කලකිරීමෙනි. තාත්තාගේ වචනවල සම්බන්ධය සම්බන්ධයෙන් ඔහෙන් අවස්ථා වල මට තාත්තා පිළිබඳව කිසිත් අසතුටක් ඇති වූවද මාමා හා තාත්තා අතර පවතින සාදරයේ ගොඩනේ තේ වැරද්දක් අඩුපාඩුවක් ඇතැයි මට සිතුණි.

'ඒත්, සඳු මට ඔයාගේ එක දෙයක් ගැනනම් දුක හිතුණා..'

මම විමසිලිමත් ලෙසින් තාත්තා දෙස බැලීමි.

'ඩොක්ටර් අවිත්ත ඉන්සරගා ඔයා සඳුන්ට ගණනාවක් ගත්තේ නැ නේද..'

පැමිණෙන්නම මා ළඟින් වචන් ආපසුවීමේ සිදුවුවා දැයි මම නොදනිමි. එහෙත් විඳුන්නෙත් මා සිනාසෙනම නැති නොකළ බව මට නොදැනි විනිවාය.

'අනේ නෑ තාත්තේ.. මම හිතලානම් එහෙම කෙරුවේ නෑ.. ඒත්, අවිත්ත මට ලංවෙලා කතා කරද්දී සඳුන්ම සිතෑකමින්ම පැත්තකට වෙනවානම් මම දන්නෑ.. මට එයාව මිලෙන් ඈදලා ගන්න බැහැනේ..'

'සඳුන් හරිම අහිංසකයි... ඔයාට හරි ආදරෙයි.. මට ඒකනම් කියන්න පුළුවන්..'

මටද එය දැනුණි. එහෙත් ඔහු උගමනාවටත් වඩා අහිංසක යැයි මට සිතුණි. මට සිතුණේ පිටිමින් ඒ කරමින්ම අහිංසක නොවිය යුතුයි කියාය.

'ඇයි ඔයා ඩොක්ටර්ට සඳුන්ව ඉන්ට්‍රොඩියුස් කරලා හුදුන්නේ... මගේ මිත්‍රයාවෙන් වගේ ඩොක්ටර්ටම ලංවෙලා හිටියා නේද... මම බලාගෙන..'

තාත්තා එලෙස පවසන විට මම මොහොතක් ඒ පිළිබඳව කල්පනා කළෙමි. පැමිණෙන්නම ඩොක්ටර් අවිත්ත පිළිබඳව තාත්තා මගේ සිතේ ආදරයක් පවතී. ඒ ආදරය දෙවෙනි වන්නේ රංග වෙනුවෙන් ඔහු තුළ පවතින් පවතින ආදරයට පමණි. රංග හා අවිත්ත අතර සඳුන්ට හිමිවන්නේ තුන්වන ස්ථානය යැයි මට සිතේ.

'ඕ... අද කන්සර් බෝට්ටුව ළඟින් ඔයාව දැකපු වෙලාවේ අපිට මිටි වෙන්න බැරි වුණානේ..'

අවිත්ත සතුටුවීමෙන් මෙන් එලෙස පවසද්දී මගේ සිතටද දැනුණේ එම සතුටුවීම යැයි මට දැනුණි.

'මම අනිද්ද උදේට ජර්මන් යනවා සඳු..'

ඔහු එලෙස පවසද්දී මගේ සිතට දැනුණේ කිසියම් දුක්මුසු බවකි.

'කමක් නෑ... මම ඔයාට කියාට පස්සේ කතා කරන්නම්කෝ... පසු වෙලා හරි ඔයාට මට කතිකා වුණ එක ලොකු දෙයක් කියලා මට හිතෙනවා..'

ඔහු සමුගන්නේ මගේ දුරකතන අංකයද ඉල්ලා ගනිමින්ය.

කොළිකුඩුර් සැණකෙළියේදී අහම්බෙන් මෙන් අවිත්තව හමුවීමත් සමග සඳුන් හා මා අතර ඇතිව තිබූ ආදරය සම්බන්ධයෙන් මා තුළ තීරණකරයෙකුම හටගෙන තිබුණේ අවිනිශ්චිත බවකි. එය ඉතිනාට විදෙයක් සේ මට දැනුණි. ඒ වෙනුවෙන් මොහොත් වර මම සතුටුවුණෙමි.

ඩොක්ටර් අවිත්ත ජර්මනිය බලා පිටත්වීමට මොහොතකට පෙර මම හෝටලයේ වැඩ කරමින් සිටියදී අවන් කොටුවලේ සිට මට දුරකතන ඇමතුමක් දුන්නේය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 91

UPLOADED BY 'NIRO'

'සංජූ... මම මේ ඔයාට අවසන් මොහොතේ කතා කරන්න හිතුවෙ ආයෙමත් පැරයක් මට ඔයාට අමතන්න බැ කියලා හිතෙන්නයි... ඔයාට අකමැත්තෙන් හම්බ වුණාට පස්සේ ආයෙමත් හැම හිතේනම ඔයාව මට මඟක් වෙන්න පටන් අරගෙන... මට හිතාගන්න බැ ඒ ඇයි කියලා... මම දන්නේ නැ ඒක ඔයාටත් එහෙමද කියලා...'

අවිෂ්කගේ එම ඇස්කුම ඉදිරියේ මට පිළිතුරක් සොයාගැනීමට... මිනිත් බිල්ලීමටය.

'සංජූ... මම කරනා නැ... ඇත්තම කියන්න... දැන් පැහෙරන්ටර්ස්ලා මෙතීන් කරන්නාන් පටන් අරගෙන... තම එතැනට හැකිත් නැතිත් මම මෙතේ නැ... කතා කරන්නකෝ...'

ඔහු කතා කළේ මගේ හිතට්ටිමට මෙන්ය. මට හැඩීමට මෙන්ය. ඇගවින්න ඒ මොහොතේ මම හද්වතින් හඬා වැලපුණෙමි.

'ඇයි ඩොක්ටර් මට කලින් අපි මීට හොඳුණේ...'

මගේ සිත පුරාම පැතිර ගියේ දුක්මුසු හැඟීම් මට ඔහුගෙන් ඇසීමට ඉතිරිව තිබුණේ එපමණකි.

'ඒ කියන්නේ අපි සමා වැඩිදී කියලද...'

'අනේ මන්ද ඩොක්ටර්... මට තේරෙන්නේ නැ...'

එම මුහුණත් ඇස්කුම් සමඟ මම කොහෙඩිම් අපහසුතාවයට පත්වුයෙමි. ඇය කිරීමට පවා අපහසුවක් දැනුණි. මගේ ඒ කණ්ඩා වෙනය ජනකි හා නිරංගාද තේරුම් ගෙන තිබුණි.

'සංජූ... උඹේ හරියට මේ මහ මුහුදේ රැල්ල වගෙයි... හිතාගන්න බැරි විදිහටයි වෙනස් වෙන්නේ... මේ හිටියා මේ ඇස් දෙකෙන් කඳුළු පුරවාගන්නා... මේ හිනා වුණා මේ දුවා...'

'ඇයි කුමාරයාගෙන් මුව එකෙළින් වැදිගෙන එකට වගේද... ගණන් ගන්න එපා බං... කොල්ලෙකුට ආදරේ කරද්දී හැම හිතේනම ආදරය කරන්න හිත හිතට දුනෙන පුම්පෙකට වඩා වීනක් විතර අඩුවෙනුයි... එතකොට ඒ කොල්ලා මුව පාරන් දුන්නත් ගානක් නැ... ආදරේ කන්නකොටම පුණ කොරුළුව නැ කියලවත් හිත හදාගන්න පුළුවන්කම් එනකොට...'

එහෙත් ජනකිලාගේ ඒ පණ්ඩිත කතා වලින් මට වැඩක් නොවුණි.

'අනේ ජනකි නිරංගා, මට අද වැඩ කරන්න බැ... මම මුව එකක් දලා ගෙනවා...'

අපහසුතාවය අතරේ මට සිටීමට සිදුවූයේ එපමණකි.

ආපසු පැමිණීමට මම උමිරිය සඳුව ඇමතීමෙද උමිරියත් පැමිණෙනතුරු මට නැගෙන වේලාවක් බිම බලා සිටීමට සිදුවිය. මහ මිනුදව මුහුණාලා මිටු උමිරිය වේදිකාවේ කෙළවර අසුනක වාඩිව මම

ඉතාරක් නොතෙතත කඳුළු දෙස බලාගෙනම කල්පනාවට වැටුණි. ඒ අතර රංග කසුන් මෙන්ම අවිෂ්කද මට මතක් විය.

'මොකද වගේ අදත් හවස මීට වෙන වෙලාවට කසුන් කොටෙල් එක ඉදිරියටම වෙලා කාර් එක නතර කරගෙන ඉඳීම් ඕං එනකම්...'

'ඇයි මම කසුන්ට නොකියා ආවේ...'

ඒ ගැන මම පසුතැවුණෙමි.

උමිරිය සඳ තුළ වූ දුරකතන කුටියෙන් ඔහුට දුරකතන ඇමතුමක් දුන්න ගැනීමට සිත සිටියද උමිරිය පැමිණෙනතුරුත් ඒ වෙනුවෙන් මට ඉනාත්දුවක් නොතිබුණි. ඒ පිළිබඳව මම පසුතැවිලිවෙ සාවුයේ උමිරියට ගොඩවුවිට අසුවය.

'නැම සිත්කෙට්... හැමෙඩ්වම මම පරක්කු වෙනවානේ...'

කොදර් පැමිණි විටවම දේ මම නැගදිදී පනිම පැවසීමි.

'අප් අනිංගහ කොල්ලෙක් ජීවිතෙන් රත්තෙ නම් කෙල්ලම් කරන්න එපා සංජූ... මම ඔයාට කියන්නේ එච්චරයි... රංගයි, අවිෂ්කයි දෙන්නම අවංකවමයි විදිහටයි ඔයාට ආදරය කරන්න හදලා තිබුණේ... ඒත්, කසුන් රංගම නෙමෙයි... ජීවිතේට මොනවා සිදුණත් කවදාවත් ආදරයක් නැතිව වැඩක් නැ සංජූ... මම මේ කියන දේ ඇත්ත කියලා ඔයා තේරුම් කොරුවට පස්සේ ඔයාට තේරෙයි... මම නම් ඔයාට කියන්නේ ආදරේට ඇත්ත කෙල්ලම් දන කොල්ලන්ගේ කඳුළු මාපිටු වලට අහුවෙන්න එපා කියලයි... එහෙම වුණොත් වෙන්නේ නිකම් වැටිලා අවුල වෙන එක විතරයි...'

රළිත හරියේ වරදට කසුන් ෆ නොපෙනෙන තැන්දලාගේ නිවසට ඇමතීයේය.

'ඇයි ඔයා මට කියන්නේ නැතිව ආවේ... අපරාදෙනේ මට කිව්වා නම් මම ඔයාව ගෙනැත් දැරලනවානේ...'

කසුන් දුටුවිට ඔහු පිළිබඳව මගෙළ ඇති වූයේ කණගාටුවකි.

'අනේ මට සමාවෙන්න කසුන්... මම හරිම වැරැද්දක් කෙරුවේ... නැවද්දත් මට බලන්න එන්න... මට ඒ ගැන කිසිම කල්පනාවක් වුණේ නැ... හරි හිතරදයක් ආවා... ඒකයි මම ලිව් දාලා ආවේ...'

මොකද්දක් කීම නැර ඒ මොහොතේ ඔහුට කීමට අන් දෙයක් මට නොතිබුණි.

'කසුන් මොකාව දන්නම හදාගන්න... ඔය විදිහට හිතුවක්කාර වෙලා බැහැ... කෙල්ලන්ව ආදරේ කරලා විතරක් නැ... කවත් දේවල් හිතෙනවා කියලා දෙන්න...'

නැන්ද තේ කෝප්පයක්ද රැගෙන කසුන් වෙත පැමිණියේ විහිළුවෙන්ම ඒ ලෙස කියාගෙනය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 92

UPLOADED BY 'NIRO'

'අනුනා සන්ද තැන්ද කියපු දේවල්...'

තැන්ද ආසපු කියපපු සඳුන් මිදෙය බැලීය.

'මම සිතුවක්කාරයි කියලා ඔයාට හිතෙනවද... එහෙම නම් ඔයා මට සමාවෙන්න... හැබැයි යනෙන්න... කමක් නෑ... මගේ ආසයි මෙහේ ඉන්නම් මට සමාවෙන්න බලන්න... එහෙනම් හිතට දැනෙන දේවල් කියන්න...'

'මම කවදාවත්ම ඔයාව විඳදරන්නේ නැහේ... අනෙක ආදරෙන් සලකලා තියාගෙන ඉන්න කොල්ලෙකුට අතින් උස්සලා ගන්න සමාවෙන්න නැතිම මට හිත සතුටු කරගන්න බෑ...'

මනු එලෙස පැවසුවේ අභිංසක ලෙසිනය.

'ඇත්තටම ඔයා අහිංසක වැඩියි සඳුන්...'

'ඒ කියන්නේ ඔයා කැමතිද මම සතුටු වෙනවට...'

'සතුටුම වෙන්න එපා... එත්, මට උනත් කමක් නෑ වැරැද්දක් දන්නෙකොත් විතරක් කදින් ඉන්න...'

'හොඳයි... එක ඔයාගෙම කටින් මට කියලා දුන්නට... මැරි කාලාව පස්සෙවත් මම එහෙම වෙන්න් වෙන්න බලන්නම්කෝ...'

සඳුන් හිනාවෙමින් මනු මොහොත් සිටි සේ සෝක්ෂයෙන් අඩක් දුකිරැකර එය මට පෙන්නට දුන්නේය.

'එපා... ඔයා මෙන්න... සේ කෝප්පෙකින් කතාකන් බීලා ඇහිරැ කොල්ලෙකුට... මම ඔයා එන්න විතකට කලින් හැන්දෙන් එන්න සේ බිලයි කිව්වේ...'

'නෑ... ඔයා මොන්නම් මීත... හැබැයි මම නරක මිනිහා කරන්න එපා...'

එවර සඳුන් සැරපෙරළා කටක් මුහුණට එක්සාරගෙන මාදෙසට හැරුණි.

'අම්මෝ... අම්මෝ... මට මුණ දීලා බලන්නත් බයයි එහෙ... හැන්දේ... හැන්දේ... අනේ ඉක්මනට එන්නකෝ...'

මම සිනාසෙමින් එලෙස පවසද්දී නිවස තුළ සිට හැන්ද ඉක්කෝප්පුවට පැමිණියාය.

'මේ බලන්නකෝ සඳුන් දන් ඉඳලම මට කෑදෙට ඉන්න පටන් අරගෙන... මේ සේ බිගෙන මට මොන්න කියලා බලකරනවා... කිව්වේ නැත්නම් එයා නරක මිනිහා කරන්න එපාලු...'

එය විහිළුවට ගෙන මම එලෙස හැන්දවිද කැඳවද්දී සඳුන්ගේ මුහුණ ලැජ්ජාවෙන් රතුවෙනු මම දුටුවෙමි.

'අන්න හරි සඳුන්... ඔයා ඔය විදිහටම ඉන්න...'

'ඒ විතරක් නොවෙයි... අද හොඳම මේවගේ එකලාසයක් කරගන්නත් ඕන... එතකොට මට පුළුවන් මගෙම ඕන විදිහට හදලා ගන්න...'

සිනාසෙමින් එලෙස කියාගෙනම සඳුන් අසුනින් නැගී සිටියේ ආපසු යාමටය.

'මොට උදේටත් මෙච්ච විදෙසිද...'

'නෑ... නෑ... මොට වැඩට එනවා... මීට වඩා ඉවර කරගන්න බැහේ...'

****

12

හැන්ද මගේ කියන්නාක් සේ මට සිව්වෙම සඳුන් සමග අභ්‍යාසයට මුහුණ දීමට සූදානම් විත ලෙසය. ඇගේ අදහසට මටද පැමිණී විට සිට ආනමිලි වීමට පුළුවන්කමක්, කෝතුවක් තිබුණේ නැත. සඳුන් සම්බන්ධවත්ද මගේ සිතේ ආදරයක් ඉපිද තිබුණි. එහෙත් එම ආදරයේ සොයෙන් සේ නැගෙන සිත් මවන් ඇතැයි මට සිතුණි. ඒ ආදරයේ වටිනාකමේ අඩුමවක් මට දනුණි.

මගේ සිත පැහැවීටම සඳුන්ගේ ආදරය කත්සේරු කිරීමට මීළඟම දළු සාරයක්ෂ් එය හා අවිශ්සය.

වොක්ටර් අවිස්ක ජීවිතේ මලා සිටින්ට යාමට පෙර අවසන් සත්සරේදී පවා ගුවන් තොටුපළේ සිට මං ඇඹිකුවේ මනු වෙනුවෙන් මනිසට බලාපොරොත්තු එක්කිරීමටය... මයිත සොයෝ සෙයින් සසල වීමට පටන් ගත්තේද එතිසාමය... එහෙත් අවිශ්ක මට පොරොන්දු වූ පරිදි ජර්මනියට ගොස් දින සිහිපයක් ගොවා යයි සිතිපයක් ගතව තියද මනුගෙන් මට දුරකතන ඇමතුමක් ලැබුණේ නැත... හැඟීම් වලට වහල් නොවී යථාර්ථයට මුහුණ දීම යුතු යැයි මම කරගෙන සිතාගෙන සිටියද අවිශ්කගෙන් දුරකතන ඇමතුමක් ලැබෙනතුරු යටි සිත පෙරුම් පුරා බලා සිටින වගෙද මට දැනිණ.

'හැන්ද කියනවා මගේ අම් කවන් පරක්කු නොකර මැරී කරමු සඳු...'

දින සිහිපයක පවත්ම සඳුන් විවාහය ඉක්මනින් කළයුතු බව

WWW.EXPRESSLANKA.TK 93

UPLOADED BY 'NIRO'

පවසමින් සිටියේය. රංග ලසන්මින් සමග විවාහ වී මවුපාමය බලා පැමිණ සිටියදී මට සිතුණේ මවුන්ට පෙනෙන්නම සඳුන් සමග විවාහ වී රංගගේ සිත බිඳවිය යුතුයි යන එකට එය සිව්වම් අදහසකි. එහෙත් පසුව විවාහයේ ඒ තරම් හදිසියක්, උත්මත්තබවක් මට නොදැනුණි.

සඳුන් නැන්දලාගේ නිවසට යාමට ඒමට පටන් ගත් සඳු මගේ විවාහය ගැන මාමාද කතා කළේය.

'සඳුව අම්මා මම ළඟට එව්වේ රංගෙමින් කියන ළමයෙක් විදිහට ඔයාව හදාගන්න ඕන නිසයි... ඒ නිසා මම කැමති නෑ අන්න මට පවරපු විශ්වාසය කඩලා බිඳලා දාන්න... මම මේ ගැන අක්කාට හැමදා වෙලා කතා කරනවා... සඳුට ඒ ගැන ප්‍රශ්නයක් නැහැනේ...'

පැමිණීමේ ඒ වචනවල සඳුන්ගෙන් තොරව විවාහයක් ගැන සිහිකිරීම කරමින් මට පුළුවන්කමක්වත්, ඒ වෙනුවෙන් පැවරුණ බලයක්වත් නොතිබුණි.

'අම්මලා දන්න ගැස්සට කම් කමක් නෑ මාමේ.. ඒත්, මම ආස නෑ මේ තරම් ඉක්මනට බැඳී කරන්නනම්...'

'ඒක ඔයාලගේ තීරණයක්... ඒත්, මේ ගැන ඔයාලගේ තෙවල් වල දන්නෙත තියෙන්න ඕන... මම ආස නෑ මගේ අක්කලාගේවත් ඒ තරහ නාමයක් අහගන්න...'

මාමා ඒ පිළිබඳව නැවතුනේ එලෙසිනි.

සඳුන්ගේ හා මගේ විවාහයක් වෙනුවෙන් එලෙසින් පසිඳරයන් කතාක් වෙමින් සිටියදී මම සඳුන්ට, රංග හා අදීක්ෂා පිළිබඳව සියලු දේ පවසා මගේ සිත සැහැල්ලු කරගත්තෙමි.

'ඒ නොකළේනම් ඔයාව බැඳී කරගන්න පලපාන ප්‍රශ්න කියලා මට හිතෙන්නේ නෑ සඳු... ඔයාගේ අතීතය නොමෙයි මට ඕන... වර්තමානයයි...'

'ඉක්මනට බැඳී කරලා කොයි තිස්සේ කතාවට මැදිවෙලා ඉන්න දන්නම මම ආස නෑ සඳුන්... ඔයා යන්න අපේ ගෙදර... අපේ අම්මටයි තාත්තටයි මම ගැන කියලා අදහස කියන්න... එහෙනම් ඒ අවසරය අපිට තියෙනවනේ... ඒත්, තව ටික කාලයක් මේ විදිහටම නැන්දලාගේ ගෙදරටම වෙලා ඉන්න මට ඉඩ දෙන්න ඕන...'

සඳුගෙන් ඉල්ලන සෑම දෙයකටම ඔහු ඔහුගේ කැමැත්ත මට ලබා දුන්නේය.

'එහෙනම් අපි කාම් රෙජිස්ටර් කරලා ඉමු...'

ඊට මම විරුද්ධ නොවීමි.

ඒ අනුව සඳුන් ඒ වෙනුවෙන් සූදානම් වූයේය.

දිනක් සඳුන් සමග ඔහුගේ කාර් එකෙන් වැඩට යමින් සිටියදී කාර් එක අනතුරක සැලිය [illegible]

දෙසක් පමණ පමා සිටුනි.

'අද උදේ සාන්දරම දෙන්නාට මොකාවීය නම් නිමිලා ගොහොන්වී සිනීන් එකෙයි...'

මා එලෙස පරන්නු වී සිටියදී රජනි හා නිර්ගා මවුන්ට පුපුරා සිටිද්ද මට විහිළු කරන්නට වූහ.

'අපිට නොපෙරින් යන්න ඕන නෑ... සඳුන්ට දැන් අපේ ගෙදරට එනවම නැන්දලාගේ ගෙදරටත් යන්න අවසර තියෙනවනේ...'

'එහෙනම් මේ දවස් නොහෙනම සුන්දරව දකී නිවසේ ප්‍රීතියෙන් ඉතිරෙනවා ඇති නේද...'

'ප්‍රීතියෙන් හොඳුම්බිරුතැන් අපේ ජීවිත සුන්දරයි ඕං...'

'ඕයි සඳු... හොඳ වෙලාවට මට මතක් උනේ... කව්ද හොඳ නැහැයි කොල්ලෙක් අද උදේම ඇවිත් උඹට අහලා ගියා... ආයෙමත් තව ටිකකින් ඇවිත් බලනවා කිව්වා...'

රජනී එලෙස පවසද්දී ඔහු කවුරුන් දැයි එක්වරම මට සිතාගැනීමට අපහසු විය. මම රාජකාරියේ යෙදෙමින් සිටියදී ජෝඩුවට මට ආරක්ෂක කළමනාකාරයාගෙන් මට දුරකතන ඇමතුමක් ලැබුණි.

'සඳු මිස්ට හමුවීම වෙන්න විසිටර් කෙනෙක් ඇවිත් ඉන්නවා...'

ඒ අනුව මම ජෝඩුව අසලට ගියෙමි.

'ස...දු...'

මට අදහාගත නොහැකි විය. මා ඉදිරියට පැමිණියේ වෙන කිසිවෙකුත් නොවේ. රංගය.

'රං...ග...'

මගේ ජීවිතයට පළමුවෙන්ම ආදරය කෙරිදූ සඳු ඒ දෙසේ ආකර්ශනය නොසිඳ මොහොතක... නොසැලු පරිද්දෙන් එලෙස දකිද්දී ඒ ආකර්ෂණය අපර මා අතරෙහි වූවා සේ මට දැනුණි. කැලණි සරසවියේ අගමියන් ජීවිතේ පළමු වරට ඒ රූප මනහර දුටු මොහොතේ හදවත පුරා ඇදී ගිය ඒ මිහිරි සිතුවම් හදපත්තල් කෙළවරක නිදන්ව සිට යළිත් සිත අද්දවින් මතුව යන්නා සේ දැනුණි.

මගේ ජීවිත කාලය තුළ වරක් අතරංගු වූ මොහොතක් මට නොදැනිමි.

එසෙන් රංග සියවරෙන් සියවර මා වෙත ළංවෙද්දී ආදරය කරමරම සිතුවෙන් මා ළඳ වේදනාවද, නිව දනෙන්නට විය. මා අමිකාය කාර දමා ඔහු ලසන්මි සමඟ විවාහ වූ හේතුවද සිහියට විය. ඔහු මා රැවටූ අන්දම සිහියක් වන්නට විය.

ආදරය හා ආදරයේ වේදනාව එකම මොහොතක හදවතට [illegible] නැගිටින්නේ අනෙක එක සමගිය.

www.sinhalaelibrary.com

UPLOADED BY 'NIRO'

'සංජු... මට ඔයත් එක්ක විනෝද කතා කරන්න ඕනෑ...'

[illegible]

'මට බොරු පොරොන්දු දීලා, මගේ රවට්ටලා, මට ජීවිතයම එපා වෙන තරමටම වද දීලා තවත් එයා මගේ එක්ක මොනවා කතා කරන්නද...'

[illegible]

'මට මොනෝම කණගාටුයි... ජේම්ස්... මට සරදරයක් වෙන්න කඳන්න එපා...'

[illegible]

'මම කියන දේ පොඩ්ඩක් අහලා ඔහොම ඉන්න සංජු...'

[illegible]

'කවදාවත් සතුටු වෙන්න එපා. මම දන්නවා ඔයාට සතුටු වෙන්න බැ කියලා...'

[illegible]

'මම ඔයාට ඕනා සිත්දරක් දුන්නා සංජු... ඒ සිත්තම අද මම මගේ හදවතින්ම ඩක් කොරන්න වෙලයි කියන්නේ... අද ඒ සිත්ත නිසා මම හදවතින් සිය දහස් වතාවක් දවි දවි පිළිස්සෙන මිනිසෙක් වෙලා ඉන්නේ... ජේම්ස් සංජු... ආසාගු [illegible] [illegible] එපා වතාවි පහක් ඔහොම ඉන්න... ඔයා මට අනුකම්පා කරන්න ඕනෑ නෑ... ඔයා මට සමාව දෙන්න ඕනත් නෑ... ඒත්, මම කියන දේ විතරක් පොඩ්ඩක් අහන්න...'

[illegible]

'මම කාටවත් සාප කරන්නෙත් නෑ... කාටවත් වෛර කරන්නෙත් නෑ... ඒත්, සිත්දර දීපු අයටම ඒ සිහි ඇවිලුනාට මට කරන්න දෙයකුත් නෑ... මට තවත් ඔයත් එක්ක වචනයක්වත් කතා කරන්න අවශ්‍ය නෑ... මම ආසත් නෑ...'

[illegible]

'ඇත්ත... ඔයා කියන හැම දෙයක්ම ඇත්ත... ඒත්, ඔයාට මම මොනවම සිත්දරක් දුන්නා අපි කියලා මගේ පැත්තෙන් මට කියන්න එපා වතාවි පහක් දෙන්න මං නිසාම නැවිද සංජු... ඔයා හිත ඒ තරමටම දන් තනුරුද...'

'මගේ හිත මේ තරමටම තනුරු කොරුවේ කවිද කියලා ඔයා දන්නවානේ... දන් මං මොනවාත් කියලා වැඩක් නෑ... මට ඔයත් එක්ක තවත් මොනවාත් කතා කරන්න ඉතිරි වෙලා නෑ... ඒත්, මම ඔයාගෙන් එකම එක ඉල්ලීමක් කරනවා... ඔයා කරගත්තු පදිවල් ඔයා ළඟ තියාගන්න... මම විඳින පදිවල් මං තියාගන්නම්... හැබැයි ඔයා ආයෙමත් දුක්කර වගේ මගේ ජීවිතේ එක්ක සෙල්ලම් කරන්න හදන්න එපා රංග...'

[illegible]

'මම ආය නෑ විඳුනුනු පදිවල් ආයෙමත් වසාරන්න...'

[illegible]

'සංජු... ඔහොම විනක් ඉන්න සංජු...'

[illegible]

'මොකද මේ මං වෙලා වගේ... මුහුණ සුදු මැලි වෙලා මිනිස්... කවිද ආවේ හම්බ වෙන්න...'

[illegible]

'ජේම්ස් ජයනි... හිරාශා... මට විතක් තනියම ඉන්න ඉඩ දෙන්න... අනේ මම ලොකු ප්‍රශ්නයක පැටලිලා ඉන්නේ... මට ඒක ඔයාලට කියන්න බැහැ... ඒ නිසා අහන්නත් එපා... කවුරුත් ඇර වෙනින් කාගෙන්වත් මට හෝල් ආවොත් මම නෑ කියන්න...'

[illegible]

'හොඳි සංජු... අපි ඒ මොනවත් දන්නෙ නැති නිසයි ඔයාට විහිළු කළේ... ඔයාගේ පුද්ගලික ජීවිතේට ඇඟිලි ගහනවා කියලා හිතන්න එපා... ඒත්, සංජු දුක්ක හිතේ අපි කරගෙන ඉන්න එපා... හොඳ නෑ...'

[illegible]

UPLOADED BY 'NIRO"

'එසා... ඔයාගේම හතර කරන්න...'

මම නැගිගත් සිනින් යුතුව එක්වරම රංගගේ දෑත් අල්ලාගතිමි.

රංග සන්තෝෂයෙන් ලෙසින්ම කාර් එක හතර කළේය. මගේ සිත අවිනිශ්චිතය. මටත් නැගිගත් මොහොතේ පළමු වරට මගේ දෑත් රංගගේ දෑත් වෙත ආකර්ශනය වූයේ ඒ මොහොතේය. මම ඒ දෙසම මොහොතක් බලා සිටියෙමි. ඔහුද මට එලෙස බලාසිටීමට ඉඩහැර මගේ බලා සිටියේය.

මට දැනුණේම ඔහු මගේ ආදරයෙන් සංලයක් දිවා ඒ පෙරුම පුරා බලා සිටි ඒ ආදරණීය දෑත් දෙස කල්ප කාලාන්තරයකට අනු යළිත් මට බලා සිටීමට ඉඩ ලැබුණා සේය.

'සි..ය..ත්..ත.. මේ.. මා..ට.. නො..නැ..වැ..ද.. එ..ත්..ත..නො..ත.. ය..ත්..ත.. කදන්නේ කියලා...'

ඒ දෑත් දෙසම බලාගෙන මගේ දෙතොල් වෙව්ලන්නට විය.

'මම දන්නෙ නෑ... මට තේරෙන්නෙ නෑ සදූ...'

ඒ හාවකී වූයේ කරුණික හවකි. දුක්මුසු හවකි. ඒ පමණම ඔහුගේ දෑත් අල්ලාගත් මගේ දෑත සොමින් අතැරුණි. යළිත් මම බැන් මෙම එක මත සිත තබා ගතිමි. ඔහු මා කොයේ එක්කගෙන යනවා දැයි මා නිවිච්චයක් නොසිටුණි. මට දැනුණේ මම අසරණ වූවා කියා පමණි.

යළිත් මා සිය එකවූයේ කාර් එක කොහේද තතර කළ විටදීය. ඒ මුහුදු වෙරළත් අබියත් වූ හුදෙකලා ස්ථානයකි. ඒ වෙරළට නැගිගෙන ඔහු මසිත සිටියම් තරමකට පත්වූනේ සිටුණි. ඒ පමණම රංග වෙනුවෙන් යළිත් මසිත පුරා තරහ පිරෙන්නට විය. ඒ මගේ ආදරය ඔහු පෙල්ලමකට ලක්කළ නැවිනි. ඔහු වෙනුවෙන් මගේ හදවතේ ඉඩ? ඔහු ආදරය ඔහු නැල්ලටකට කල්පනා නොවේදැයි යළිත් මට සිතුණි.

'ඔයාට මේ විදිහට හමිබ වෙන්න මම කොයිතරම් පෙරුම් පිරුවද...'

සිසිලම් අත්නැරිල්ලත් ලබාවා මෙන් රංග එලෙස පවසා මදෙස බැලීය. එහෙත් ඒ බැල්මෙ වූයේ ආදරණීය බවක් නොවේ. කරුණික බවකි.

'කෝ ඔයාගේ තෝරන මනාක්කයා...'

මට අවිහක වූයේ ඒ සිත පිදවීමටය. මගේ සිත පිදවූ, මගේ පොත නැවවූ, ඔහු නැවවීමටය. එහෙත් ඔහු පසා කැල් නැත. ඇත සයුරට බැස ගෙමට ආසන්නව සිටි රන්පැහැ හිරු දෙස බලා සිටියේය.

'රංග...'

ඔහු සිය කැල්මෙන් යුතුව මාදෙස බැලීය.

'ඇයි රංග ඔයා මට සිහිදරන් දුන්නේ... ඇයි ඔයා මට ආදරය කරනවා කියා කියා මාව රැවැට්වුවේ...'

මගේ සිත තුළ වදදුන් වේදනාව, එක්වරම එය පිටකර හැරියෙමි. ඒ වේදනාකාව විදන් මගේ ඇස් අග කඳුළු එක් කළේය. මම මිනුයෙන් පිළිතුරක් අපේක්ෂාවෙන් ඒ මුහුණ දෙසම බලා සිටියෙමි. ඔහු මදෙස බලා මට දුනෙහ ලෙසින් කිවීය.

'මගේ සිත සංකීර් වීම් පාන්නේ මම ඔයාට දීපු ඒ වේදනාවට සමයි සඳූ... ඒ නිසාම මේ සිත ඇතුලෙ ආයේ කවදාවත්ම නිමවන එකක් නොවෙයි...'

ඔහු මට දුන්න නිනේක වෙනුවෙන් ඔහුද වේදනා විඳින බව ඇයිම මගේ සිතට පසුවක් සේ දැනුණි. ඔහු එලෙස විදවිය යුතු යැයි මට සිතුණි.

'ඇයි ඔයාගේ තෝරන මනාක්කයාගෙන් ඔයා බලාපොරොත්තු වුණු ආදරේ ලැබෙන්නේ නැද්ද... ඒ නිසාද ආයෙමත් මාව මතක් උනේ...'

මම උපහාසාත්මකව එලෙස ඇසීය.

'මම කිවුවා ඔයා ඔයාගෙම මගෙන් අහයි කියලා... කමිත් නෑ සඳූ... මාව විඳදන්න... ඔයාට ඇහිසි කියලා හිතෙන තරම් මාව විඳදන්න... එහෙමත් නැත්නම් මය සිත ඇතුලෙ තියෙන තරහට තිව්ල යනකම් මට ගහින්න... මම අහගෙන ඉන්නම්... එහෙමත් නැතිනම් මට ගහන්න... මම ඒකත් ඉවසගෙන ඉන්නම්...'

'ඔව්... ඒ හැම දෙයක්ම කරන්න පුළුවන් තරම් මේ සිතේ තියෙන වේදනාව දරුණුයි... ඒත්, ඒ මොනාවා කළත් දැන් වැඩක් නැහැනේ...'

රංග දෙසම බලාගෙන සිටි සිත මම ඉවතට හරවා ගත්තෙමි.

'දැන් ඉතින් කියන්න... ඇයි ඔයා මේ විදිහට මාව නොසාගෙන මම පස්සෙන් ආවේ කියලා...'

එහෙත් රංගගෙන් මට එයට පිළිතුරක් ලැබුණේ නැගෙන වෙලාවකට පසුවය. දිගු නිහැඬියාවකට අනතුරුවය.

'මම මෙහෙම ඔයාව නොසාගෙන ආපු එක වැරදිසිද...'

රංග එලෙස අසමින් ඉවත බලා සිටි මම යළිත් ඔහු දෙසට හැරුනෙමි. ඔහුගු එක්වරම ඇසිවූයේ තරහවකි.

'ඔයා සැපිකරපු මිනිහෙක් රංග... ඒක ඔයාට අමතකද...'

මගේ ඒ වචන තුළ වූයේද දුබී හවකි.

'මම නාමට විසරක් මැරි කරපු මිනිහෙක් කියලා ඔයාට විශ්වාස

UPLOADED BY 'NIRO'

කරන්න පුළුවන්ද...'

රංගගේ ඒ වදන් සමඟ මා පුදුමයට පත්විය.

'පුදුම වෙන්න එපා... ඒකයි ඇත්ත...'

රංග එලෙස පවසන්නේ මගේ සිත තුළ ඇතිවූයේ පුදුමයක් නොව, සතුටක්ද, කම්පනයක් දැයි එක්වරම මට සිතා ගැනීමට අපහසු විය. මම ඒ ගැන සිතීමටද උත්සාහ නොකළෙමි.

'අපි ආපහු යමු රංග...'

මම ඒ සෑම දෙයක්ම සිත තුළ රඳවාගෙන සන්සුන් වෙන්නට උත්සාහ කරමින් එලෙස පැවසීමි. එවර ඔහු මොහොතක් මදෙස බලා සිටියේය.

'ඔයාට ඔය තරම් හිත හදාගන්න පුළුවන්ද...'

එලෙස පවසමින් රංග මගේ අත උඩින් ඔහුගේ අත තැබීය. මා එක්වරම අත ඉවතට ගතිමි.

'ප්ලීස්... මම අකමැති දේවල් කරන්න එපා... මාව ආපහු ගෙනිහින් දාන්න...'

මා තුළ ඇතිවූයේ තරහවකි.

'ඔයා මට දුන්න වේදනාව හොඳටම ඇති... ඒක විඳවගන්න විතරක් මට ඉඩ දෙන්න...'

නොසන්සුන් ලෙසින් මම එලෙස පැවසීමි. මට ඔහු [illegible] කිසියම් සියපත් මවන්ද දැනෙන්නට විය.

'සොරි සඳු... මම හිතලා වෙච්ච දෙයක් නොවෙයි ඒක... මං දන්නෙ නෑ ඒක කොහොම මගේ හිතට වෙනස්ව උනාද කියලා...'

ඔහු එලෙස පැවසුවේ දුක්බර හඬිනි. ඒ සමඟ යළිත් මසිත උණුවිය. එහෙත් මම ඒ වදන් නොඇසුනා සේ දුරින් රංග දෙස බැලීමි.

'දැන් වෙච්ච දේවල් වෙලා ඉවරයිනේ... අපි ආයෙමත් මෙහෙම කතා වෙන එකේ තේරුමක් නෑ... ඒකෙන් වෙන්නේ වැළලිලා තිබ අතීතය ආයෙමත් මතු වෙන එක විතරයි... වැළලිලා තිබ දේවල් වැළලිලාම යන්න ඉඩ දෙනවා මිසක් ඒ මිනත් සවන් ප්‍රශ්න වලට බැඳී වෙන්න මම කැමති නෑ...'

එවර රංගද ඉවත බලාගෙන සොයමින් හිත නැතීය.

'අර ඔයා කාර් එකේ ආපු කෙනා කවුද...'

රංග එලෙස ඇසුවේ සැලුන් නැතය.

'යාළුවෙක් ඇයි...'

මා එලෙස පැවසුවේ [illegible]

ගැනීමට උත්සාහ කරමින් මෙන්ය.

'මම නම් හිතුවේ ඔයා ආයෙමත්...'

රංග එලෙස පැවසීමට සිය දේ සිතක් සඟවාගෙන මදෙස බැලීය. ඔහු එලෙස කියන්නට උත්සාහ කළේ කුමක් දැයි සිතා ගැනීමට මට අපහසු නොවුණි.

'පිරිමින්ව විශ්වාස නොකරයි කියලද...'

මම රංගගේ ඒ සතාට එලෙස ප්‍රතිචාර දැක්වීමි.

'ඇත්ත... ඔයා හිතපු දේ හරි රංග... ආයෙමත් මට පිරිමින්ව විශ්වාස කරන්න බැහැ තමයි... ඒ අවිශ්වාසය මගේ හිතට ඇති කළේත් ඔයාමයි... ඒත්, ලෝකේ ඔයාවගේ කෙනෙක් නොවෙයි ලෝකෙම ඉන්න එයාලැ... මිනිස් කවුද්‍රේ බැදී කරන්න එපාලැ...'

එවර රංග සුසුමක් හෙළීය.

'මම ඔයාට දුක පසුතාපය සඳු... මම පිළිගන්නවා ඔයාටත් ජීවිතයක් තියෙන්න ඕන කියලා... ඔයාටත් අනාගතයක් තියෙන්න ඕන කියලා... මගෙත් එකට ගැටළුවක් වෙයි කියලා ඔයා හිතන්න එපා...'

රංග එලෙස පවසන විට මගේ හිත නිවිහැටි සිය ලේ මට දැනුණි.

'ඔයා ඔය හැදවිතිනමද කියන්නේ රංග... ඔයාට පුළුවන්ද හැදවිතින්ම මගේ විවාහයක් වෙනුවෙන් සුබ පතන්න...'

එසෙත් හිස නමාගෙන සිටි රංග එවර ස්ථිරවත් වචන මත හිස සලා ගත්තේය. මොහොතකින් ඔහු ඉකිබිඳිනා හඬ මට ඇසුණි. එසෙත් ඔහු පිළිබඳව වෛරයක්, අනුකම්පාවක් අතර දෝලනය වෙමින් තිබූ මසිත ඒ ඉකිබිඳුම් හඬින් එක්වරම සසළවී ගියාය. මට එය දරාගත නොහැකි විය.

'අනේ රංගා... ඔයා අඬනවා දෙයියනේ...'

මම එක්වරම ඔහුගේ දෙඋරෙන් අල්ලා ඒ මුහුණ එසවූයෙමි. පිරිමියෙකු එලෙස හුරල හුරලා හඬන අයුරු මම ඉන්පෙර කිසිම දිනෙක දැක නොතිබුණෙමි.

'මම ඔයා එවිශ්වාසකයක් සඳු... මම කරපු ලොකුම පාපය ඔයාගේ හිතට දුක්දුන්නු නින්දයි... ඒ නින්දපරත්තුයි අද මටම පිරිමෙන්නා සවන් අරගෙන තියෙන්නේ... මටම ලැබෙන්න තිබ්බ ඔයාව මොන අවාසනාවකටද දෙයියනේ මම ලංකර නොගත්තේ...'

'අනේ රංග... ඔයා මගෙනම දුක හිත තියා අඬන්න එපා... මගේ හිතටත් ඔයාව දැනෙන හැම දෙයක්ම ඒ විදිහටම දැනෙනවා... අපි

WWW.EXPRESSLANKA.TK 97

UPLOADED BY 'NIRO'

දෙන්නාම කොහේ හරි ආත්මයකදී ලොකු පාපයක් කරලා ඇති... ඒකට හමුවෙලත්, අපිට එකතු වෙන්න බැරි උනේ... දැන් ඉතින් හැඬුවා ඇති රංගා... මම ඔයාට වෛර කරන්නේ නෑ... [illegible]...'

මම ඒ හඬට [illegible] මගේ දෑස් ඔහුට [illegible]. [illegible] ලද [illegible] ඔහු [illegible] රංගාගේ ආදරණීය උණුසුම විඳගත් ඒ [illegible] වෙතය.

ආදරයේ [illegible] අපේ [illegible] ජීවිතයට කොහෙද් දෙවැ[illegible] ... [illegible] මගේ [illegible] ඒ [illegible] පුද්ගලයා [illegible] රංගා [illegible] අත මගින් [illegible] ඒ තැම [illegible] මගේ [illegible] ඒ උණුසුම [illegible] විඳගත්තීය.

'මම මේ කියන දේ තොඩියක් අහන්න සද්දු... ඔයාගේ එක්ක මම මියාවුමේදී ඔයාලගේ අයියාගේ අතට අහුවුන දවසින් පස්සේ ඔයාට මොකවද උනේ කියලා මට හොයාගන්න බැරි උනා... මම පුළුවන් තැම සැපතින්ම ඔයා ගැන ආරංචියක් දැනගන්න බැලුවා... ඒත්, අපි දෙන්නාගෙම අවාසනාවට මට කිසිම ආරංචියක් ලැබුණේ නෑ... ඒ අතරේ තමයි මට ආරංචි උනේ ලොකම්මි අර බොක්ටර්ව බැඳි කරන්න ලැස්ති වෙනවා කියලා... අපි දෙන්නා ඒ බොක්ටර්ව හමුව වෙලා කියපු දේවල් බොක්ටර් ගණන් අරගෙන හිටියේ නෑ... ඔයා ගැන සොරතුරක් දැනගන්න විදිහක් නැති වේදනාවෙන් හිටපු මට බොක්ටර්ව බැඳි කරන්න සදනවා කියද්දී ලොකම්මි ගැන ඇති උනේ සැලකිල්ලක්... වෛරයක්... ඔයාට මට අහිමි උනේ ලොකම්මි නිසයි කියලා හිතට දැනෙද්දී මට හිතුණා මම ලොකම්මිගෙන් පළිගන්න ඕනා කියලා... එයාට බොක්ටර් බැඳි කරන්න ඉඩ නොදී මට ඒකට කරන්න හිතුණා එකම දේ අකමැත්තෙන්ම හරි ලොකම්මිව මම බැඳි කරපු එක කියලා මට හිතුණා... මම දුර දිග නොබලා ගත්තු ඒ තීරණය නිසා තමයි ලොකම්මිලාගේ ගෙදර හිටින් මගේ [illegible] මම එයාව බැඳි කරගත්තේ...'

මගේ [illegible] උණුසුම අතරට [illegible] රංගා [illegible] ඒ කතාව අසා මම [illegible]

'දෙයියනේ රංගා මේ කියන්නේ ඇත්තද...'

මම රංගාට මගේ [illegible] උණුසුමෙන් මුදවාගෙන ඒ මුහුණ දෙස [illegible]

'මට කියන්න ඕන ඔයා කියන්නේ කතන්දර ඇත්තද කියලා...'

'දැන් ඔයා මගේ මේ කතාව විශ්වාස කරන්න එපා... ඒත්,

[illegible] ඇත්ත එකයි...'

'ඇත්තටම අම්මලා [illegible] වෙලා මාව මාමලාගේ ගෙදර එව්වු නිසා මට ඒ ගැන රංගාට කියලා එන්න කිසිම ඉඩක් තිබුණේ නැහැ... හැම දේකටම මගේ පරක්කු උනා වැඩියිනේ... එහෙම තමයි රංගා කියන ඒ කතාවේ [illegible] කියනවා නේද...'

රංගාගේ ඒ කතාවෙන් පසුව මගේ ඒ ගැන කල්පනා විය.

'මම ලොකම්මි බඳින වෙලාවේ මම කල්පනා කළේම ඔයා ගැනයි... ඔයා ඉන්න තැනක් මම දැනගෙන හිටියා නම් ලොකම්මිව බැඳලා එයා කරපු තැන වැඩ වලට එයාට විඳවන්න ඉඩ තියලා ඊට මම ඔයාව හොයාගෙන එනවා සද්දු... මේ කතන්දර ඇත්තමයි මම කියන්නේ... [illegible] මම මේ වෙලාම ඔයා දැකපු දවසේ මේ හිතට දැනුණ ආදරේ මේ හිත අත්හැරලා යන්න නෑ කවදාවත්ම... දෙවියන් [illegible] අපි බැඳලා එන අතරමගදී මට ඔයාව ආයෙමත් මුණ ගැස්සෙව්වා... ඔයා කියනවද මම ලොකම්මිත් එක්ක [illegible] කියලා... එද බැඳලා ගෙදර ඔයාව දැක්කට පස්සේ මට හිත උනේ ඔයාව හොයාගන්නමයි... මම ඔයා ගැන ඔයා කොහෙද ඉන්නේ කියලා හොයලා බැලුවා... ඒ වෙද්දී මට හිතුණා මම ලොකම්මිගෙන් පළිගන්න කියලා හිතුවත් අන්තිමට පළි අරගෙන තියෙන්නේ ඔයාගෙන් කියලා... ඒ මොකද මම නොහොත් ජීවිතයේ ලොකම්මිගේ [illegible] වෙලා ඉවරයිනේ... ඒ නිසා මට හිත උනේ ඔයාට හමුව වෙලා ඔයාට ඇත්තම කියලා මේ සිතේ [illegible] [illegible] [illegible] හරි නිදහස් වෙන්නයි සද්දු...'

රංගා [illegible] ලෙසින් [illegible].

'එහෙනම් කෝ දැන් ලොකම්මි...'

'ඉන්නවා... ගමට ගිහිල්ලයි... ඇත්තටම දැන් අපේ පැමිලි ලයිෆ් එකක් කියලා දෙයක් නෑ...'

මගේ හිත [illegible] ඒ [illegible] [illegible] මගේ [illegible] [illegible] [illegible] රංගා දෙස [illegible] මට [illegible] [illegible] [illegible].

'දැන් අපි යමු සද්දු... ඔයාට මගේ හිතේ තිබුණ මේ කතාව කිව්වට පස්සේ මගේ හිතට ලොකු සැනසීමක් ලැබුණා...'

[illegible] රංගා [illegible] හිතට [illegible] [illegible] මට [illegible] රංගා නිසා මගේ [illegible] [illegible] [illegible].

****

UPLOADED BY "NIRO"

13

[illegible]

[illegible]

WWW.EXPRESSLANKA.TK

UPLOADED BY 'NIRO'

මුහුණින් මුහුණ බලාගත්තා මම දුටුවෙමි.

එම සිත්තම් කාඩ් එක දුටුවිට මා පුදුමයට පත්විය.

'දෙයියනේ රංගගේ සිත්තම් කාඩ් එක...'

'ඒ පාර මිය කොහෙද දුවන්න හැකිවෙව්...'

'මම සිකියුරිටි ගාඩ් රූම් එකට ගිහින් එන්නම්...'

'හැබැයි උඹ එනවා නේද... අර දවසක් වගේ අමිටන් කොහේහරි එකපාරටම අතුරුදහන් වෙන්න එපාම එපා...'

ජයනි සිනාසෙමින් එලෙස පැවසුවේ රංග මා හමුවීමට නොවිලසා පැමිණි දිනයේ මා වැඩට පැමිණ සිටියේ නොකියා ආපසු ගිය නිසා විය හැකිය.

'එහෙනම් රංග අදත් මාව හමුවෙන්න ඇවිත්ද...'

මගේ සිතට දැනුණේ සිසිලක් පුරෝකථනය වෙමිනි. මහුට යළි දැකීමේ ආසාවෙනි.

'කවිද මේ කාඩ් එක මහත්තයාට දුන්නේ...'

'කවිද මහත්තයෙක් උදෙන්ම ඇවිත් මිස දුන්නා... මම හිටිය මිස්ව හිතින් හමුවෙන්න කියලා... ඒත්, මිස නෑ කියලා මිස දෙන්න කියලා ගෙන්න කියා...'

'වෙන මොනවත්ම කිව්වේ නැද්ද...'

'වෙන මොනවත් කියන්න කලින් ඒ මහත්තයට කොලින් කවින් ඉන්න පුරවන් කමක් තිබුණේ නෑ. සල්ලි මිස්... උදේ පාන්දරම කාලා එයේ හිටියේ...'

ආරක්ෂක අංශයෙන් ලැබුණු පණිවිඩය මට මගේ මුළු සිරුරම වෙව්ලා ගියාය. ඒ මොහොතේ මට කොලින් සිහියට ගිහිණ අසාක්ෂු වුවා සේ දැනුණි.

'ආරක්ෂකින් ඒ මහත්තයා ආයෙත් එනකම් මම එතැනම එයාට ගාඩ් රූම් එකේ සිටිනවා...'

මම ආපසු ආලින් බලාලා කඩදාසියෙන් ලූපියෙ. මා එහා ආපසුර් ජයනිත් නිරන්තරයෙන් කතා කරමින් සිටියේ මා මිහිරිමට මව ඇදුරන්ගේ මුහුණු වල වූ ඉරියව් සළුන් නම් මට සිහියෙන හැකිවිය. එසෙත් මට එවා ගණන් ගත යුතු වෙලාවක් නොවීය. ඊට වඩා රංග වෙනුවෙන් මගේ සිත සිහිවෙමින් සිටිමි.

කවුන්ටරයෙන් වාඩිවී රංගගේ එම සිත්තම් කාඩ් එක දෙස එක එල්ලේ බලාගෙන මම කල්පනා කරන්නට වූයෙමි. මගේ මිතකය අතරට යළිත් එක්වූයේ ආරක්ෂක නිලධාරියා පැවසූ කතාවය.

'ඒ මහත්තයාට කොලින් කවින් ඉන්න පුරවන් කමක්වත් තිබුණේ නෑ... උදේ පාන්දරම කාලා වගෙයි හිටියේ...'

මට කවින් නිශ්චිව සිටා සිටිය නොහැකි විය. මම එම සිත්තම් කාඩ් එකේ වූ දුරකථන නම්බරයට ඇමතුමක් ලබා ගතිමි.

රංගගේ නව දුරකථනය දිගේ ගලා ආවේද ප්‍රේමයෙන් එක හඬින් ලෙසිනේය.

'රංග මම සඳු...'

මගේ වචන වල වූ හැඟුම්බර හඬ මටම දැනුණි.

'සඳු මිසා... මට පුදුමයි... මිසා මට කතා කෙරුවේ කියලුවනම් කොල්ලේ... මගේ ඇතට අවුරුදු පහක් ආවා වගෙයි මිසා කාට හඬ ඇහුනාම කොල්ලේ... ඇත්තමයි සඳු...'

රංග එලෙස කතා කරන්නේ නොදරම සිතෙන් බව සිතා ගැනීමට මට අපහසු නොවීය.

'මිසා ප්‍රීන්ස් අරගෙන නේද...'

මිනුගේ සිනාසෙමි මට දැනුණි.

'ආයි දෙයියනේ මිසා මිහොම ප්‍රීන්ස් ගත්තේ...'

මට එලෙස පැවසීම පවා අපහසු විය. වේදනාකාරී විය.

'මට බලන්න එපා කොල්ලේ... දැන් මට කියෙන නැතාදුම හෙව්වරයි... මට ඒකවත් විඳගන්න ඉඩ දෙන්න...'

රංගගේ ඒ වදන් හමුවේම මට සිහිවෙන්න සිතාගත නොහැකි විය.

'සඳු... කතා කරන්න කොල්ලේ... දැන් මට අවසර තියෙන්නේ මිස කට හඬ අහන්න විතරනේ... අනේ ඒ අවසරයවත් මිගෙන් නැති කරලා දාන්න නම් එපා... එද මිසාට දුක්කට පස්සේ මගේ සිත සිරදුඩ වැටිලා තියෙන්නේ සඳු... ඒත්, මිගෙන් අමිම් වෙලා හිටින්, මට හිමිකමක් නැති වස්තුවකට අයිතිවාසිකම් කියන්න බැරි නිසයි මම මිසාට කෝල් එකක්වත් නොදුන්නේ... සම්හර වෙලාවට ආයෙමත් මිසාව බලන්න එනවා කියලා හිතාගෙන කාර් එකට නැගලත් මම බැහැපු වෙලාවල් තිබුණා... අද උදේ මම මිසාව බලන්න ආවේ... මිසා බලන්න එනවා කියලා කාර් එකට නැග්ගට පස්සේ ආපහුත් බහින්න තරම් මට හිත හදාගන්න බැරි උන නිසයි... ලඟට වෙලා වචනයක් කතා කරන්න බැරි උනත් දුරින් ඉඳන් මිස මූණ දකාගන්න හම්බ උන එකත් මට ලොකු දෙයක් සඳු...'

'ඒ කියන්නේ උදේ මිසා මාව දැක්කද...'

'ඔව්... මිසා මිගෙනේ ගේට්ටුව ලඟින්ම එන්න කාර් එකේ ඇවිත් තෙරිම් ලොබිවට ගිහින් එනකල් දිලා කාර් එකෙන් බහින්නවා මම බලාගෙන හිටියේ සඳු...'

රංගගේ ඒ වදන් වලට මගේ සිත දවී ගියාසේ මට දැනුණි.

'මම කියන්න දන් මිසා මිස ගත්තේ නොහොද කියලා...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 100

UPLOADED BY 'NIRO"

WWW.EXPRESSLANKA.TK 101

UPLOADED BY 'NIRO'

පෙමිනි.

'මගේ මුළු ජීවිතයම මම හැමදාමත් වෙන් කරලා තිබුණේ ඔයා වෙනුවෙන්මයි සංජු.. දෛවය අපිට අකාරුණික උනත් අපේ ඒ උරුමය වෙනස් කරන්න දෛවයට ඉතින් නෑ..'

රංගගේ ඒ හැඟුම්බර වදන් හමුවේ මම ඒ උණුසුමින් මුහුණ ඔසවා ඒ මුහුණ දෙස බැලීමි. ඒ මොහොතේ මට මොකෝදෝ මහා දුකක් දූවාය.

'ඔයාට මතකද මීගමුවේ මිනි එකේදී ඉස්සර වෙලාම ඔයා මාව මේ විදිහටම තුරුල් කරගත්තු දවස රංග..'

'මම ඒ දවස ඔය උනන් ජොනොවන් ඇස් දෙක පියාගෙන පිහිටප කරගත්තාව..'

රංගගේ වචදන් මට ඇදහිය නොහැකි විය. ඒ රංගට මොනතරම් සිහින් ඇත්තර හැකිමට උත්සාහ කළද, මතුට බෝර කිරීමට උත්සාහ කළද, ඒ උණුසුම් මතකය තවමද විදසත් වාර සිහි බැවින්ය.

'එහෙනම් දෙයියනේ රංගවත් මට වගේම හැම දෙයක්ම දුනෙන්නට ඇති..'

'ඔබ බොරු නොමෙයි කියන්නේ සංජු.. ඇත්තමයි.. සහතික ඇත්තමයි..'

මගේ දෙතොල් දෙසම බලාගෙන ඔහු පැවසූ ඒ වදන් මම විශ්වාස කළෙමි.

'ඔයාට මතකද එද ඔයා..'

කොල්ලුපිටියේ සීතට ආදරය ඉතින් මුලින්ම දුනෙනා දේ මොන්න මුලින්ම විදසත් දේද හදුපස්ලේ එළෙසින්ම නැතිවත් වේ.

'මොනවාද..'

ඔහු එළෙස ඒ පිළිබඳව විමසන විට ඒ දෙතොල් දෙස බලා සිටියේ ආසාවෙන්ය. එහෙත් ඔහුට පිළිතුරක් දීමට නොහැකිව මම ලැජ්ජාවෙන්ම ඒ මුහුණ දෙස බලා සිටියෙමි. සිතක ආදරයක් ඉන්මිනු වූ විට අපෙන් සියල්ම දේ අමතකව යන්නා සේ මටද රංගගෙන් තොර සිහිවත් ගැන සිතුවිලක් නොපැමිණි.

'කියන්නකෝ සංජු..'

මා නොදෙඩිය සිලකත් දේ දැන ගැනීමට ඔහු තව තවත් උත්සාහ කළේය.

'ලැජ්ජයි මට..'

මම ඒ ලැජ්ජාවෙන්ම ඔහුගේ ළයට මුව ළංකළාය. ඔහුගේ දෙතොල් අතර මගේ දෙතොල් ස්පර්ශ වෙද්දී මගේ දෙතොල් වෙව්ලා යන්නට විය. එහෙත් එය ඇසිල්ලක් පමණක් විවාය.

මම දෙතොත් පියාගෙනම ආදරයේ ඒ උණුසුම විඳගත්තාය.

'ඉතින් කියන්නකෝ මොකවාද ඔයා කියන්න හැදුවේ කියලා..'

ඔහු එළෙස විමසුවේ කොපමණ වෙලාවකට පසුව දැයි මට කියාගත නොහැකි විය. දෙතොත් පියාගෙනම සිටි මම දෙනෙත් හැර බැලුවේ එවිටය.

'දැන් ඉතින් කියන්න දෙයක් නෑ.. රංග..'

මම සැප්සිස් හඬෙන් ලුහුවම එළෙස පැවසීය.

'ඇයි ඒ..'

'එදත් ඔයා මට සිහගොම්මම කළා..'

මම ලැජ්ජාවෙන් එළෙස පවසා මගේ ඇඟිලි තුඩු වලින් එත් පැහැ ගැන්වී තිබූ ඔහුගේ දෙතොල් යොමින් ස්පර්ශ කළෙමි.

'ඒත්, එද ඔයා ලිප්ස්ටික් අරගෙන හිටියේ නෑ.. අද ලිප්ස්ටික් අරගෙන..'

'ඔයාට මට අම්මි උනාට පසසේ මම හිතූ උනේ නොහොට හරි වෙලා ඔයා වෙනුවෙන් විඳෙන සිතට සැනසීමක් නොයාගන්නයි.. මම මගේ ජීවිතය ගැන බලාපොරොත්තු තියාගෙන නොමෙයි සංජු ජීවත් උනේ.. ඒත්, අද ඉඳලා මට අළුත් මිනිහෙක් වෙන්න පුළුවන් වෙයි.. එහෙම නේද සංජු..'

මම ඒ මුහුණ දෙසම බලා සිටියෙමි. මගේ ආදරයේ උරුමය ඔහුම පමණක් යැයි මට සිතුණි.

'කියන්න සංජු.. ආයෙමත් මට ජීවිතේ ගැන බලාපොරොත්තු තියාගන්න ඉඩ දෙන්න..'

රංගගෙන් තොර ජීවිතයක් ගැන මටද යළි සිතාගත නොහැකි බව ඒ මොහොත වන විට මට හොඳ හැටියෙන්ම දැනී තිබුණි. තවත් එය සිත තුළම රඳවා තබා සිටීමටද මට නොහැකි විය.

'මුව රංග.. වෙන්න තියෙන හිතම දේකට මගේ මුණ දෙන්න ඇත්තියි.. හැම දෙයක්ම සිද්ධ වෙලා මේ විදිහට අපි කාමිම උනේ ආයෙමත් වෙන් වෙන්නවත්, කාටවත්ම වෙන් කරන්න පුළුවන් වෙන්න නොමෙයි කියලායි මට නම් හිතෙන්නේ..'

මම මගේ ඒ සියළු හැඟුම්න් ඔහු ඉදිරියේ එළෙස පැවසුවෙමි.

ඒ දවසම ඔබ ගත කළේ රංග සමගය. ඒ අතරතුර මොහොතකටවත් රංගගෙන මිදුනා ලෝකයක් ගැන සිතීමටවත් මම උත්සාහ නොකළෙමි. රංග වෙනුවෙන් සිත තුළ හොරගෙන තිබූ ආදරයට නිදහසේ ගලා හැලෙන්නට ඉඩදී මම බලා සිටියෙමි.

'කීයටද මම ඔයාව ඇරලවන්න ඕනෙ සංජු..'

එහෙත් මට ආපසු යාමට උවමනාවක් නොතිබුණි. එහි හැරුණු

WWW.EXPRESSLANKA.TK 102

UPLOADED BY 'NIRO'

ඔව් මට දැනුණේම නැත.

'ආයෙමත් මට ඔයාව දාලා යන්න බැහැ රංග... මට ඔයත් එක්ක හොඳින්ම ඉන්න ඕන...'

මම ඔහේ අසීරුතාවය ඔහුට පැවසුවෙමි.

'ඒත් ඔයාව හොයිනවනේ...'

'හොයපුවාවේ... මේ හැම දෙයක්ම කොහොත් කොහොම හරි පස්සු වෙන්නත් ඕනේ...'

මම රංගව තරයේ වැළඳ ගනිමින් එලෙස පැවසුවේ ඔහුගේ වෙන්වීමට ඉතිකට සිතු නොහැකියාව නිසාය.

'මට අද ආපසු යන්න කියන්න එපා... අද මට ඔයත් එක්කම ඉන්න ඕන...'

මගේ ඒ ආයාචනයට පිටුපෑමට රංගට නොහැකි විය.

ඒ අනුව ඒ රාත්‍රිය රංගත් සමඟ මා ගත කළේ සිත්කළුංව මිහිරි හෝටලයක. මුහුදට මුහුණලා තිබූ හෝටල් කාමරයක රංගගේ උණුසුමට තුලි වී මා ගත කළේ අතීතයත්, වර්තමානයත් ගැන නොසිතාය. මට අවශ්‍ය වූයේ අනාගතය ගැන සිහිනයට පමණි. රංගත් සමඟ අනාගතය හොඳින්ම ගැනීමට පමණි.

එය මගේත් රංගගේත් ජීවිතයේ මාහැඟි දිනයක් මංගල රාත්‍රිය යැයි ඒසා ගැනීමට මම උත්සාහ කළෙමි. ඒ නිසාම ආදරයේ මා පත්කළ තිබූ හැම ප්‍රත්‍යක්ෂයකම රංගගේ දෙපාමුල පිරිනැමීමට සැලසුවෙමි. ආදරයෙන් උණුවූ හදකට ආදරය වෙනුවෙන් පිදිය නොහැකි දෙයක් නොමැත.

'මම මේ දවස වෙනුවෙන් දෙවියන්ගෙන් පොරොන්දු පිරුවා...'

කාමරයේ පුරා විසිර තිබූ අඩ අඳුරේ මම ඒ මුහුණ දකින්ට ඉල්ලාගෙන අහසින් හොඳ සිටි සිත ගත්තේ තිබූ බාධ මකා ගන්නට කරගත් උද්දාමයට සංවේදීත්වය සෑහෙන්නය.

සිත පුරා පොදි බැඳී තිබූ හැම බරකින්ම නිදහස්ව සිත සැහැල්ලුවෙන් මට දෙනෙත් පියා ගැනීමට හැකිවූයේ දුන්නරුය.

පසුදින මා අවදිවන විට රංග අවදි වී සිටියේය. ඔහු මුහුණේ විහිදීන පෙරළෙන එම සුන්දර සමඟත් කරනු මම දුටුවෙමි. මා යහනින් නැගිට ඔහු වෙත ගියෙමි.

'දෙවියන් ඉදිරියේ මම සදහටම ඔයාගේම කරගනිමි...'

එම පවසන මම බලාගැනීමට ඉව නැර රංග මිත මිතුර මා දෙස බැලීය. මම සැනසුදු සුපුරුදු තොලමින් ඒ මුව මතට මුව ළංකර ඔහුගේ ඒ ආදරයේ සහතිකයට මගේ ආශිර්වාදය එක් කළෙමි.

****

ජීවිත ඉදිරියේ රංගට මට මගේම කරගත නොහැකි වුවත්, දෙවියන් ඉදිරියේ ඔහු මගේම වීම තුළ මට ඒ අයිතිය පිළිබඳව සතුටු විය හැකිවිය. එමෙන්ම මට හිමිවන්නට තිබූ රංගව බලහත්කාරයෙන් හිමිකරගත් ලසන්තිගේ ඒ අයිතිය දුරුව ගැනීමට හැකිවීම පිළිබඳ සතුටක්ද මට දැනෙන්නට විය.

'රංග දැන් මට ආපසු යන්න ඕන...'

රංගත් ඒ මොහොතේ රංග සූදානමට පත්ව සිටියේය.

'දැන් ඔයා කොහොමද ආපසු යන්නේ සංජු...'

මම ඒ මුහුණ දෙස බලාගෙන සිනාසුනෙමි. කොහොම සැහැල්ලුවෙන් සිනාසුනෙමි.

'ඇයි ආපසු යන්න බැරි වෙලාව? ඔයා නිසා මට මොනවත් නැති උනේ නැහැනේ.. ඔයාව මට අයිති වෙන එක විතරනේ උනේ...'

'ඒත්, දැන් ඔයා මගෙයි සංජු...'

'මටත් ඕනාවෙලා තිබුණේ ඒකමයි...'

මම සැනසීමෙන් හැඟුමින් යුතුව එලෙස පැවසීමි.

'මම පුළුවන් තරම් ඉක්මනට ලසන්තිව ඩිවෝර්ස් කරනවා...'

රංග කල්පනාකාරීව එලෙස පවසද්දී මම ඊට විරුද්ධ වූයෙමි.

'එපා රංග... එපා...'

රංග ඒ මොහොතේ මා ගැන තවත් පුදුමයට පත්වන්නට ඇත.

'ඔයා ලසන්තිව ඩිවෝර්ස් කරන්න එපා... ලසන්ති හොඳයි... කිසිම ගැහැණියක් කැමැත්තෙන් ඩිවෝර්ස් වෙලා ලෝකෙ ඉස්සරහා වලංගුවක් නැති ගැහැණියක් වෙනවා දකින්න මට කැමති නැ... ජීවිත ඉස්සරහා ඔයා ලසන්තිගේ කැමැත්ත කියන සහතිකය එයා ළඟම තියුණාවේ.. දෙවියන් ඉස්සරහා ඔයා මගෙයි කියන සහතිකය විතරක් මට ඇති.. මට ලසන්තිට විද්දන්න පුළුවන් වෙන්නෙත් එච්චරයි...'

මගේ එම සිතුම් පැතුම් පිළිබඳව රංගව පුදුම සිතෙන්නට ඇත.

'එතකොට ඔයාගේ අර බේබි ප්‍රොජෙක්ට්...'

සත්‍යවශයෙන්ම මගේ සිතෙහි තිබුණේ එයයි. රංගත් ඒ මොහොතේ කලුන් වෙනුවෙන් සිනාව අනුකම්පාවක් නොදැනුණි. මොහොතක් මම රංග දෙස බලාගෙනම මුවට සිනිත් සිනාවක් එක්කර ගතිමි.

'ඔයා මගෙන් ඈත් වෙලා හිටියත් මම වෙන කාටවත්ම අයිති වෙලා නැ කියන එක ඔයාගේ සිත ඔයා ඇත් ඉස්සරහට ඔප්පු උනා නේද...'

'එතකොට ඒ ඔයාගේ බේබි ප්‍රොජෙක්ට් නොවෙයිද...'

'ඒ මගේ බේබි ප්‍රොජෙක්ට් කියලා ඔයාගේ හිතට ඔය තරම්වත් දනිලා තිබුණා නම් ඇයි ඒක ඊයේ රෑවෙන්න කලින් අහලා බේරුමක්

WWW.EXPRESSLANKA.TK

UPLOADED BY 'NIRO'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 104

UPLOADED BY 'NIRO"

රංග හා නැන්ද අතර ප්‍රශ්නයක් ඇතිවී ඇයි මා තුළ සිතක් ඇතිවිය. එසේම රංගට එලෙස නැන්දලාගේ නිවසට කැඳවාගෙන ඒම පිළිබඳව මම පසුතැවුණෙමි.

මා එලෙස කතිකර යාමට රංගටද හැකියාවක් නොතිබුණි. එසේ මගේ බලකිරීම් නිසාම ඔහු ආපසු යන්නට සිතේය.

'අනේ නැන්දේ මම මේ කියන දේ පොඩ්ඩක් අහන්න... සච්ච මම ගැන කොහොම හිතුවත් නැන්ද මම ගැන වැරදි විදිහට හිතයි කියලා මම කවදාවත් හිතුවේ නෑ...'

රංග ආපසු ගිය පසු මම නැන්දටත් බැගෑපිටින් එලෙස පැවසුවෙමි. එසේත් ඇය මා පසුපසට කල්ක කරමින් තව දුරටත් මට බැන වැදුනාය.

ඒ අතර සඳුන් එහි පැමිණියේය. මා දුටු විටම ඔහුද පුදුමයට පත්වූයේය.

'කොහෙද සඳු ඔයා එසේ ඒ ගියේ...'

සඳුන්ට හා මට කතිකිරීමට ඉඩහැර නැන්ද නිවස තුළට ගියේ සඳුන්-ඉතිරියේ නැන්දට ඒ සිද්ධියක්ම පවසාය නොහැකි නිසා විය හැකිය.

මම මොහොතක් සඳුන් දෙස බලා සිටියෙමි. ඔහු පිළිබඳව මා තුළ ඇතිවූයේ අනුකම්පාවකි.

'මට සමාවෙන්න සඳුන්...'

ඊට වඩා වැඩි යමක් මට කතුන් දමිත කතා කළ නොහැකි විය. ඒ ඊට වඩා වැඩියමක් ඔහුත් සමග කතා කිරීමෙන් පලක් නොවිය හැකි නිසා ඔහු ඉක්මනින්ම සිටියදී මමද නිවසට ඇතුල් වුණෙමි.

'සඳු...'

එසේත් ඔහු මා පසුපස පැමිණ මගේ අතකින් අල්ලා මා නතර කරවීය.

'මේ මොහොතේම මට තේරෙන්නෙ නෑ සඳු... මොනවද සිද්ධ උනේ කියන්න මට...'

ඔහු එලෙස කතා කරන විට නැන්ද ඔහු දෙස බලා සිටියාය.

'ඔයා මාව අමතක කරලා දාන්න සඳුන්... ඔයාට මට වඩා හොඳ කෙල්ලෙක් හොයාගන්න පුළුවන්...'

මම සිත බලාගෙනම එලෙස පවසද්දී සඳුන් අල්ලාගෙන සිටි මගේ අත ගොමින් අත ඇරුණු මට දැනුණි. මම ගොමින් සීරුවෙන මගේ කාමරයට ඇතුල් වුණෙමි.

****

14

සවස් වනවිට මාමා අම්මාද සමග පැමිණියහ. ආදරය පමුණුවමින් කොහොම හිතුවත්තාර වුවද, කිරිමිත වුවද අම්මාගේ මුහුණ දකිද්දී ඒ නිවර්තියකි, ඒ හිතුවක්කාර කම් අයිස් මෙන් දියවී යන්නට විය.

ඔවුන් නිවසට පය තැබූ මොහොතේම නැන්ද සියලුම දේ ඔවුන් සමග පැවසීය.

ඒ කතා අසා අම්මා කඳුළු සලමින්ම මා අසලට පැමිණියාය.

'ඇයි දෙයියනේ උඹ මගේ හිතට මේ වගේ ගිනි දෙන කතාවක් අහන්න කරමටම මාව පවිකාරියෙක් කරන්නේ... උඹ නම් මගේ බඩෙන් ඉපදුන මගේ දරුවෙක් නොවෙයි... කැහිපියක... දැන් ඉතින් උඹ හරියන් මගේ දැසට නොපෙනී එහා මෙහාගම පලයන් යන්න... පලයන්... පලයන්...'

ඒ වේදනාවෙන්ම අම්මා මට සම්මුඛ පහරවල් සිහියටකම ගසන්නට විය.

නැන්දත් මාමාත් පැමිණ අම්මා පසෙකට කරගත්හ.

'දැන් ඉතින් අක්කා කලබල වෙලා මොනවා හරි කරගන්නද මිය හදන්නේ... මුන් දරුවෝ කියලා හිතන්න එපා... යන තැනකි දිග්ගාගෙන යන්න අරින්න... අයාලේ යන්න කියලත් නැවිදිමින් අයාලෙම තමයි යන්නේ...'

මාමාද කෝපයෙන් කෑගසන්නට විය.

'මේසිට මිනිහෙක් එක්ක යන්න මිය තරම්ම ගායක් තිබුණා නම් ඇයි ඒකට වෙනින් මිනිහෙක්ව හොයාගන්න බැරි උනේ... ඇයි මේ ලෙක්මිගෙම මිනිහගේ ඇගේ එල්ලෙන්න දඟලන්නේ... එකීය මිට එකියෙද... අනින් එක ලෙක්මි දැන් ළමයෙකුත් හම්බ වෙන්නලු... මේකි මේ සහගහන අපරාධයක් හෙද කරන්න හදන්නේ... ඒ පවුලක් කඩා බිඳුවලා දාලා...'

ලෙක්මිට දරුවෙකු ලැබීමට සිටිනා බව මම දැනගත්තේ ඒ මොහොතේය.

'මුන් කියාන්නත් කොතනකට හිදගත් කෙල්ලෙක්ද... පව...

WWW.EXPRESSLANKA.TK 105

UPLOADED BY "NIRO"

ඒ කොල්ලා අද ඇවිත් අපි අඩංගු ආපහු ගියේ... මට දුකයි ඒ කොල්ලා ගැන...'

හැන්දෑ අම්මා සහ මාමා සමග එකතු වූවාය.

'හැබැයි අක්කා කරපු වෙන්න එපා... අක්කාගේ මඟුල් උනත් එකියෙක් නිසයි මෙහෙම මම මෙහේ ගොඩැල්ලා හදපන්න බැලුවේ... ඒත්, දැන්නම් මේකට මට මෙහේ කියාලගන්න බෑ...'

මාමා ඔහු පිළිබඳව එලෙස කීරණයකට පැමිණ සිටියේය.

'මම දන්නවා මල්ලියේ... මම දන්නවා... දැන් මෙහෙම මරන්න එපා දෙයියනේ...'

මට සිදුවූයේ නැති පාපෙට්ටුව අරගෙන සිටීමට පමණි. ඒ පමණක් එවන් අවාසනාවන්ත කොල්ලාගේ පස්වෙට පත්වීම පිළිබඳව මම මගේ දෙදෙනාට ගෞරව කළෙමි.

'අම්මා මම වැරදි විදිහට හිතන්න එපා... මම අම්මලාගේ මුහුණ දකි ගෞරව හදනවා කියලත් හිතන්න එපා... මට තේරෙන්නෙ නෑ මේකා මම අම්මලාට කොහොම තේරුම් කරලා දෙන්නද කියලා...'

ඒ රාත්‍රිය මම අම්මා ළඟට වී ඒ දකම අල්ලාගෙන සැනසුවෙමි. මගේ ඒ සඳුන් වලට අම්මාගේ සිත පැහැදෙන්නට ඇතැයි පසුව මට සිතුණි.

'දැන් සංජු මොනවා කරන්නද කියාගෙන ඉන්නේ...'

හැන්දෑ සන්ජුන් ලෙසින් ඒ රාත්‍රියේ මා වෙතට පැමිණ විමසීම ඔහු පිළිබඳව හැන්දෑ සමග පැවසීමට කලින් මම සිතාගෙන සිටියද ඒ මොහොතේ ඒ පිළිබඳව ඇයට පැවසීම අපහසුව සිතන්නට සිදුවූ දේවල් එකු ඇතැයි මට සිතුණි. ඒ නිසා ඔහු පිළිබඳව කිසිවක් නොපවසා සිටීමට මම සිතුවෙමි.

'ටික දවසක් යනකම් මම හොටෙල් එකේ ජොබ් එකක් කරන් ඉන්නවා...'

'ඊට පස්සේ...'

'ඊට පස්සෙ මම තීරණයක් ගන්නවා...'

මම කෙටියෙන් එලෙස පැවසුවෙමි. හැන්දෑ ඊට වඩා යමක් මගෙන් ඇසීමටවත්, මා ඊට වැඩි යමක් ඇයට පැවසීමටවත් තරම් ඒ මොහොත අපි දෙදෙනා සමග නොවුණේය.

පසුදින මා රැකියාව සොයා පිටත් වූයේ නවාතැන් පලක් සොයා ගැනීමේ අරමුණ ඇතිවමය. එහෙත් ඒ වනවිට අම්මා තීරණය කර සිටියේ මා ආපසු ගෙදර කැඳවාගෙන යාමටය.

'අම්මලා මම ගැන ශක වෙන්න එපා... මට කියන්නත් තියනවා...

එච්චරයි... මම පොඩි ළමයෙක් නොවෙයිනේ... මට මේ දේවල් එක කරන්න දෙන්න...'

එහෙත් අම්මා ගැන මම දුක් වූයෙමි.

මම දුම්රිය පළ වෙත ගියේ කලින් සඳුන්ගෙන්ද මට කරදරයක් ඇති නොවුණු අතැයි සිතමින්ය. නැවතීමෙන් වින් හඳමින් නැවතීමෙන් විත් වලට දකමව වීමට මට ඉඩවක් නොතිබුණි.

'මම කරපු කොල්ලෙක් කියලා සඳුන් හිතනවා ඇති... එහෙම හිතලා හරි එයා මගෙන් දුරස්වුනොත් ඇත් නොවුනානම් එයාගේ ජීවිතේට මරයි වැනසෙන්න වෙන්නේ...'

එහෙත් මම දුම්රිය පළ වෙත යද්දී මම නොසිතූ ලෙසින් සඳුන් මා අපේක්ෂාවෙන් සිටියේය. ඔහු දුටු ඒ මොහොතේ මා තුළ ඔහු පිළිබඳව ඇතිවූයේ කරුණාවකි.

'මේ මිනිහා මෙච්චර දෙයක් දැනගෙනත් ඇයි මගේ පස්සෙන් තවත් එන්නේ... මේ විදියේ කොහෙදිත් නැති මිනිහෙකුගෙන් ඈත් වෙන්න ලැබුණ එකත් මගේ වාසනාවක්... මිනිහෙක් උනාම මිනිහ් ගැනත් හිතන්න ඕන...'

'සංජු...'

ඒ මොහොත වනතුරු මට අනුකම්පා දැනුණ සඳුන් දෙස එම මොහොතේ මා බැලුවේ අනුකම්පාව වෙනුවට ඔහු පිළිබඳව කළකිරුණ සිතිනි.

'මට ඔයත් එක්ක වචනක් කතා කරන්න ඕන...'

ඔහු කලකිරීමකින් මෙන් කතා කළේය.

'වැඩක් නෑ සඳුන්... ඇයි මම නිසා ඔයා තවත් රස්තියාදු වෙන්නේ...'

මම ඔහුගේ මුහුණටම එලෙස පැවසුවෙමි.

'ඔයා වෙනුවෙන් ඕනකරම මට රස්තියාදු වෙන්න පුළුවන් සංජු...'

'ඇයි ඔයාට මාව තේරුම් ගන්න බැරි... මගේ තත්වය තේරුම් ගන්න බැරි... ඊයේ ඔයාට මම ගැන හැම දෙයක්ම හැන්දෑ කියන්න ඇතිනේ...'

'ඔව්... ඒත්, ඔයා අනාරූවේ වැටෙනවා බලාගෙන ඉන්න මට බෑ සංජු... ඊයේ වෙනකම් ඔයාගෙන් සිද්ධ උන හැම වරදකටම මට ඔයාට සමාව දෙන්න පුළුවන්...'

සඳුන් එලෙස පවසද්දී මට ඔහු ගැන පුදුම සිතුණි. එතරම් පිරිමියෙකු ලෙස මට ඔහු ගැන සංවේදනාවක් ඇතිවිය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 106

UPLOADED BY 'NIRO'

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

උම්බියපළුන් බැස මම හෝටලයකට ගොඩවිට රංගා ඒ උදෑසන් මා අපේක්ෂාවෙන් හෝටලයේ දොරටුව අසල විය. එලෙස ඔහු මා හමුවීමට පැමිණ සිටීම සිහිබඳව මහත් ඇසි වූයේ පොම්හාස් මටකි. ඒ මුහුණ දකතැකීම පවා මසිතට ආශිර්වාදයක් සේ දැනුණි. එසේම එලෙස ඔහු මා හමුවීමට පැමිණීම තුළ ඔහු මට කොතරම් ආදරය කරනු ඇත්දැයි මට අනුමාන කරගත හැකිවිය.

'ඕයා මොකද උනේ...'

ඊට පිළිතුරු දීමට පෙර මම ඒ මුහුණ දෙස බලාගෙන මොහොතක් සැනසුණෙමි.

'අනේ කොහොම හරි ඔයා මට හම්බ උනානේ...'

මම ඒ දෙනෙත් දෙස බලාගෙන එලෙස මිමිණුවේ බොහෝම සැනැහීල්ලෙනි. පැමිණීමම රංග මසිත අපේක්ෂා කළ දෙයකි. අනේකවිධ බාධාවන් හමුවේ සිත තුළ කෙරතාගෙන සිටින ආදරයක් ඔල්වර ගැසෙනා විට, සිත පිරීයන්නේ ඒ උද්දාමයෙන්මය. සිත තුළට දැනෙන්නේ ඒ සොඳුරු රසගුණයේ ආස්වාදයමය.

'මම හැන්දෑවේ ගෙදර යනර බෙරන්න යන්නෙ නෑ..'

මම මගේ තීරණය ඔහු හමුව පැවසීමි.

'මගේ මේ උදෙසාම ඔයාව හොයාගෙන ආවේ අදින් පස්සේ ඔයාව එහෙම යවන්නෙ නෑ කියලා හිතාගෙනමයි...'

මම ඒ මුහුණ දෙස බලාගෙනම දෙනෙත් අගට කිනාවක් එක්කර ගතිමි. මොහොතකටවත් මට මම ඒ අයිතිය ලබාගන්නට සැරෙන්නෙ අන්සතු පැමිණෙක් යැයි නොදැනුණි... රංගාත්මවී...

'කොටෙල් එකේ ස්ටාටින් තියෙනවා... ඊයා දවසකට මට ඊටයේ ඉන්න පුළුවන්..'

මම එලෙස පැවසුවේ එක්වරම මට හැඟුණු සලිත් නොයෙන්නීමට සිදුවීම රංගාට පෙනුනු කුළු සිත ඔහුගේ සිතට සැනසුමක් වන ලෙසින්ය.

'ඕනා නෑ... මම ඇනෙක්ස් එකක් බැලුවා...'

මට පුදුම සිතුණි.

'මේ පැත්තෙ ඉන්දිමකට කොහොමද...'

'ඊයෙ රෑම මම අරන්නම ඉන්න මගේ යාළුවෙක් හම්බ වෙලා ඇනෙක්ස් එකක් බැලුවා... හෝල් රෝම් එක අයිනෙමයි... උඩ තට්ටුවක... හොඳ නිස්කලංක තැනක්... මලු මුදලුත් නැම එකෙත්ම තියෙනවා... පොලීහෙල්ලව දෙන්න හදපු එකක්...'

රංගා එලෙස පවසද්දීම මට එයට ආසා හිතුණි.

රංගා ඒ උදෑසන මගෙත් සමුගෙන සියේ තවටත් යළිත් තාට එක්කරගෙන යාමිට පැමිණෙන පොරොන්දුවෙනි. මගේ ජීවිතයේ මම වඩාත්ම සන්තෝෂයෙන් හෝටලයේ වැඩ කළ දිනය එය යැයි මට සිතුණි.

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

'අනේ හෙල්ල් හැලන රංගා...'

හරිය රංගා පැමිණ මා අරන්නම නිම්ම තට්ටුවේහළ වෙත කැඳවාගෙන ගියේ එය සිහිටා සිටු එම නිවසේ උඩුමහලට නැගීමට පිටුපසින් තියෙන පොඩි බිය ගැට පෙළ නැගිද්දිම එය සිහිටා සිටු ස්වභාවය සිහිබඳව මා තුළ ඇතිවූයේ පොම්හාස් ගටකි.

මම රංගාගේ එක අතක එල්ලීගෙනම සියගැට පෙළ නැඟ තැරියේ මිට අවට නිස්කලංක බව විඳගන්නෙමි.

'අපි දෙන්නාට හිඳගෙන පාඩුවේ ඉන්න පුළුවන් තැනක්...'

මම තාත්තිගේ සිනිවන් පුදුමය කීවෙමි. රංගා මගේ ඒ සැත්තියේ මුහුණ දෙස බලා සිටියේ ආසාවෙන්ය.

'හරිම ඔයා ඇහුණ දක්කෙ නැතේ..'

මම ඔහුගේ අතේ එල්ලීගෙනම උඩට නැග්ගෙමි. රංගා එම දෙර විවෘත කරද්දීම මම පුංචි කාමරයක තුළ වූ සුන්දර බව දුටුවෙමි. මට එක්වරම රංගාට දෑතින් ළංකරගෙන ඒ මුහුණ උණුසුම් ලෙසින් සිපගෙන මගේ සතුට පුකාශ කළෙමි.

'ඇයි මට මේ කාමරම පැළ දෙන්නේ... මගේ එක්ක නිස්කලංක තැනකට වෙලා, රෙද්දක් එලාගෙන බිමින් ඇලවෙලා ඉන්න තිබුණා නම් ඒත් මට ඇතිනේ..'

මම රංගාට අල්ලාගෙන ඒ පුංචි කාමරයත් පල තුළ ඇවිද්දෙමි. පුංචි සාලයක්... නිදන කාමරයක්... නාන කාමරයක් සහිත මුළු තැන් කොටසින් සමන්විත වූ එම අංග සම්පූර්ණ ලෙස සමුසුවටු පවා තිබුණි.

'මේකෙ අයිතිකාරයා මුදවීත් යාමිම කොහොත්... කවදාවත් මේක ලෝක්කල්ක්ලට දීලා නෑ.. දැන් මිනිහා ඇමෙරිකා ගිහින් එහෙ පදිංචියට... මගේ යාළුවෙකුට තමයි දැන් බලාගන්න දීලා තියෙන්නේ... පල්ලෙහාත් කාපල්ස් දෙන්නෙකට දීලා තියෙනවා... හැබැයි මගා හයකින් අපි යන්න ඕනා.. දැන්මම පොඩිහත්ලා මේ ගේ සුදුත් කරලා තියෙන්නේ...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK

UPLOADED BY 'NIRO'

රංග එළෙස පවසමින් මගේ අතකින් අල්ලාගෙන යොදේ නිදහ කාමරයේ යහන මතින් වාඩිවිය. මම ඒ මුහුණ දෙස බලා සැනසුම් සුසුමක් හෙළුවෙමි.

'ඒ මොන කතාවක් පස්සේ..'

මම ඒ මුහුණ දෙස බැලීමි.

'මගා ගයත් යද්දී තවත් කොටින් දේවල් සිද්ධ වෙයි..'

රංග එළෙස පවසා මාව ඔහුගේ සිරුරට ළං කරගෙන මගේ දෙකොපුල් සිපගත්තේය.

ඔහුට ඉඩදී ඒ දෙකොපුල් අතරින් මිදුන මම යළිත් ඒ මුහුණ බැලීමි. මගේ ඇඟිලිවලින් ඒ සිප පුරාම කෙසේ සිටිමද්දුන නිසාදෝ ඒ සිත කෙස් අවුල්ව කොස් තිබුණි.

'මොනාවද තොවත් දේවල් සිද්ධවෙ..'

'මම ලක්ෂ්මිව බිරිඳක් කරනවා..'

'එපා..'

මම ඔහුගෙ කට අතින් වැසීමි.

'මම ආස නෑ මම නිසාවී කොහේවත් වගේ මෙහෙම කියාගෙන ඉන්න.. ඔයා මගේ සොයුරු ගෑනි වෙනවා දකින්න..'

රංග එළෙස පවසද්දී මගේ මතකයට නැගුණේ ලක්ෂ්මිව මගෙ හමුව වීමට සිටින බව අම්මා පැවසූ අයුරුය.

'අනේ මය පවිකාර කතාව නම් කියන්න එපා රත්තරන්.. මට ආස නෑ ඔයා මාව ළඟ තියාගෙන එහෙම කියනවට.. මම දන්නවනේ ඔයාගේ සිත මට මොනතරම් ආදරේද කියලා.. මට ඒ ඇති... ආත්මයක් ආත්මයක් ගානෙම් ඒ ආදරේ විතරක් මට දෙන්න... මම එයාගෙ නැගෙනගන්නම්..'

'එහෙනම් ඔයාව මගෙන් උදුරගන්නට මම ලක්ෂ්මිටත් පාවිලා ඉගැන්නුවා කියලා මට දැනෙන්නේ..'

මගේ සිත එළෙස උනුන්ද මම එළෙස නොකියෙමි.

'මට දුන් ලක්ෂ්මිව කියන වෙලා කියන්නේ නෑ..'

රංග එළෙස පැවසුවේ නැගිට ඉවතට යමින්ය.

'මොනාවා උනත් දෙයියනේ මම කොහොමද දරුවෙකුත් එක්ක ලක්ෂ්මිව පාරට බස්සන්නේ.. එහෙනම් පෙනෙනෙන අපරාධයක් වෙයි.. සමහරුන්ගේ දොඩින් ඉපදෙන දරුවෙක් එක්ක ලක්ෂ්මිව පාරට බස්සන එක රංගගේ ජීවිතේ කරගන්න ලොකුම පාපයක් වෙයි... මට බැහැ ඒ පාපයට රංගව ඇදලා දාන්න..'

එළෙස කියද්දීත් මගින වෙව්ලා තිබේය.

ඉන්නවු ඒ ගැන අප කිසිවක්ම කතා නොකර සිටියෙමු. මට අවසන මුරයේ සිදු උනට වී ඒ ආදරය විඳ හැකිවිය.

අපට අවසන සැඳෑසමය රැයක්ලුම රංග විසින් ගොනුවක් සිදු නිසා කා පුරා කියා මම අපි දෙන්නට කොනක්ට ගේ මිදියාල සැලසුමි.

'මන්න දෙයියනේ කියලා අපේ ගේ ඇතුළෙ ඉන්නර වෙලාම නැදෙන්නෙ නෙමි... අපරාදෙ අපිට මිනුංගෙ එක ගමින් අත්ත් මුවිවකේ අරගෙන ඇවිත් ගේ මැද්දෙන් කියලා සිටි විකක් උඳුවවලම ඉන්නයි..'

අපි දෙන්නම ගේ දෙස අරගෙන ඇවිත් ගේ ඉන්නරන සිද් වැටම් නෙත්ත වෙලා දකින් පෙනෙන මුහුද දෙස බලා ගේ සිටියෙමු.

'ජීවිතේ ආසාවෙන්ම සිදු ගේ එක..'

රංග එළෙස පවසා සැනසුම් සුසුමක් හෙළීය.

'හැත්දෑවට සිටි එක පැත්තෙ ඇවිදලා එමු... මට ආසයි..'

රංගව ආදරය කරන්න සිත පෙරුම් පුරද්දී කොළඳ සෙමවසියන් වී ඒ අතේ එල්ලිගෙන... ඒ අතේ හෝන්තුවිගෙන ඒ ආදරයේ මිහිර විඳගන්නට මම මොනතරම් පෙරුම් පිරුවද... ඒත්, ඒ වයසේදී මට එක විඳගන්න බැරි උනා.. වරම් නොමැති උනා... ඒත්, ඒ ආදරය කොළඳ ආසාවත් මගේ සිත ඇතුළෙ එහෙමම හේන්වලා තියෙනවා කියලා මට දැනුණා... රංගගේ අතින් අල්ලගෙන... එකටම තුරුල් වීගෙන... දුර බැහැලා යන... නඳ නැගගෙන එන අන්ධකාරයට ළංවන වෙලාවට වෙරළ දිගේ රැල්ල පාගා පාගා ඇවිදගෙන යන හැටි මගේ සිතේ මැවිලා පෙනිණි...

****

රංග සමග එකට ජීවත් වීමට මාගේ තීරණය අවිවාහක හෙලිලෙස් ලෙස මාගේ නිඳුවන්නයි, අනුපන්න තීරණයක් යැයි කොහොතුට මා සිළිබඳව සිතිය හැකිය. එහි තිබෙන බැරෑරුම් බව සිටින් සිට බලන අයහටුට දවි ලෙස දනෙළු ඇත. අම්මා කාන්තා මොන්ම කායි ඒ ගැන මට දෙප් කියා ලිම් එවා තිබුණි. එහෙත් ඒ කිසිවෙකුට මගේ තීරණය වෙනස් කළ නොහැකිවුවා සේම මාගේ තීරණය වැරදි යැයි මට එක්තු ගැහැට්ටිමවද නොනැති විය.

රංග නීතියෙන් ලක්ෂ්මිගේ සැමියා වූවද ඔහු හදවතෙන් උරුම වවත ඔහුගෙ මාහටය. මා ලබාගෙන තිබෙන්නේ එම දෙදෙවනියක උරුමය පමණි.

මම ඒ පිළිබඳ සතුටුවම එළෙමිනය.

UPLOADED BY 'NIRO"

රංගත් සමග එක්ව ජීවිතය ඇරඹූ පසු ඔහු තියෙනම සම්භාෂ කරගෙන ඔහ ළඟින්ම සහා නැතිවට තරම් මගේ ආදරයද අත්හිටුවනකම් පූර්වයේම ඒ වෙනුවෙන් සිටියම් ලෝභතාවයද් මගේ සිතට දැනුණි. එහෙත් මම ඒ අත්හිටුවනාවිශ්වාසයම ඇති නොකිරීමෙමි.

'ඔයා මෙහෙම මම ළඟම ඉන්නවට මම ආස උනත් ඔයාව මෙහෙම මගේ ළඟින්ම තියාගෙන ඉන්න පුළුවන් විදිහට නොමැතිනේ හැම දෙයක්ම සිද්ධ වෙලා තියෙන්නේ... ඒ නිසා හැමදාමත් ඔයා මගේ ළඟම ඉන්න එපා රංගා... කිසිත් ලක්ෂ්මීවත් බලලා එන්න... නැත්නම් මට ගොඩ කරයි... මම ඔයාව අල්ලගෙනම ඉන්නවා කියලා...'

'මට ඔය මූසල ගෑණියගේ මූණවත් බලන්න හිතක් නෑ සැන්දු... මම නැතසිල්ලේ ඉන්නෙ ඔයා ළඟ විතරයි... මට නැතසිල්ල ලැබුණේ ඔයාගෙන් විතරයි...'

ඔහු එලෙස පැවසුවේ හැඟුම් බරවය.

'මම ඒක දන්නවා... ඒත්, ලක්ෂ්මී ඉන්න තැන්වල උඩ ඔයා ඒ නිසාව වදයක් වෙන්න එපා... එහෙම හොඳ නැහේ...'

ලක්ෂ්මී දරුවෙකු ලැබීමට සිටින බව ඔහු මට නොපැවසුවද මම ඒ බව දන්නා බව ඇඟවූවෙමි.

'ඇයි මොනවද එයාගේ තත්වෙ...'

මා සිතුවේම ලක්ෂ්මීට දරුවෙකු ලැබීමට සිටින බව පිළිබඳව රංගා මා සමග නොපවසා සිටින්නේ මම දුක් කල්පනාවට පත්වේ යැයි සිතාය.

'ලක්ෂ්මීට බබෙක් හම්බ වෙන්න ඉන්නවා කියලා මමත් දන්නවා රංගා...'

මම ඒ මුහුණ දෙසම බලාගෙනම පැවසුවෙමි.

'මොනවා... ලක්ෂ්මීට බබෙක් හම්බ වෙන්න...'

ඔහු එලෙස පවසද්දී මම පුදුම වූයෙමි.

'ඇයි ඔයා දන්නෙම නැද්ද...'

'නෑ සැන්දු... මම ඔයා මේ කියනකම් දන්නෙම නෑ...'

එය මට විශ්වාස කිරීමට අපහසු වුවද මම ඔහුව විශ්වාස කළෙමි.

'මම එයත් එක්ක ජීවත් උනාට අපි ජීවත් උනේ දෙන්න දෙපැත්ත සැන්දු... මගේ දෙයක් මම එයාට කිව්වෙත් නෑ... එයාගේ දෙයක් දැනගන්න මට උවමනාවකුත් නෑ... මම බලාගෙන හිටියේ දවසක මහ අම්මාගෙනිත් එන්න වෙන්ඩර් කොහොමත් ළඟට යන්න නම් හදනවා...'

රංගා කතා කළේ පුදුමයෙන් ...

'මොනවා උනත් ඒ ඔයාගෙම ලේ වලින් හැදෙන දරුවෙක් රංගා...'

'මම දන්නවා සැන්දු... මම දන්නවා...'

රංගා මගේ දෑත් තදින්ම අල්ලා ගත්තේය.

'සැ...න්දු... දැන් මම මොනවද කරන්නෙ රත්තරන්...'

ඔහු මගෙන් ඇසූ සිටියේ අසරණවය.

'ලක්ෂ්මී මොනතරම් නපුරු මිනිස් කියලා ගෑනියෙක්ද කියලා මිනිස්සු කේවලවල් කතා කරනවනේ... ඇත්තටම මොන තරම් මරනේක්කයන් තමන්ගේ බඩට ළමයෙක් ආපුවනම මොන ගෑණිද ඒක තමන්ගේ මිනිහට නොකියා ඉන්නේ... සමහර විට ඒ ළමයගේ තාත්තා මම කොහොමද දන්නේ නෑ...'

රංගා පැවසුවේ කෝපයෙනි.

'පවිත්‍රයි කතා කරන්න එපා රංගා... මං ඔයා ගැන දුක් වෙන්නෙ නෑ... සැලෙන්නෙ නෑ... දැන් ඔයා වෙනුවෙන් ඔයාව මගේම කරගන්න පුළුවන් තරමට මම හිත හදාගෙනයි ඉන්නේ... ඒ නිසා මම ගැන හිතලා නම් ඔයා කලබල වෙන්න එපා... ඔයා යන්න කිසිත් ලක්ෂ්මී ගැන හොයලා බලන්න... මම ආසයි කියනවා ඔය කාලෙට ගැළපෙන විදිහට හිතන්න හොඳ නෑ කියලත්... මොනවා උනත් මමත් ගෑණියෙක්නේ...'

'ඒත්, මට ලක්ෂ්මීගේ මූණ බලන්නවත් හිතෙන්නෑ ලක්ෂ්මී... එතයි මට තියෙන ප්‍රශ්නෙ...'

'දැන් එහෙම කියලා බෑනේ... ඔයා යන්න... කිසිත් බලන්න... නැත්නම් මිනිස් තාරක නාමෙ එන්නෙත් නරකයි...'

'එතකොට ඔයා තනියෙන් ඉන්න කොහොමද... ඔයාව ඉන්න පුළුවන්ද...'

'මට ඒක ප්‍රශ්නයක් නෑ... එයා එනකම් මම බලාගෙන ඉන්නම්කෝ...මම ගැන ඔයා බයවෙන්න එපා... මම හැමදාමත් ඔයාගෙමයි... ඒක ආගමින් ජාති ජාතීන් වෙනස් වෙන්නෙ නෑ...'

'ඔය ළමයා හම්බ වුණු හැටියෙම ලක්ෂ්මීව ඩිවෝස් කරලා ළමයව මම ගන්නවා...'

මට ඒ ගැන ඒ මොහොතේ කිසිවක්ම සිතාගත නොහැකි විය.

රංගත් සමග දින කිහිපයක්ම එහාට ගතකළ මට ඔහු නොමැතිව තනිවීමට සිදුවූ පසුවූ රාත්‍රීම ඒ තනිකම සිතට දැනුණි. මම ඔහුට ලක්ෂ්මී වෙත යාමට ඉඩ දුන්නද ඒ තනිකම දැනෙන මොහොතේ ඒ වෙනුවෙන් සිතට දැනුණේ තාපයකි. කිසිවිකෙකුගේ උණුසුම් දැනෙන සිතෙනකල මා උණුසුම ... වූ විටදී එය නොතිබුණ

WWW.EXPRESSLANKA.TK

www.sinhalaelibrary.com
SL UNLIMITED
UPLOADED BY 'NIRO'

'සඳුන් තාමත් කැමතියි සංජු බඳින්න... ඒ ළමයාට ඔය වෙච්ච හැම දෙයක්ම අමතක කරලා දාන්න පුළුවන්නං... අනේ සංජු ඔයත් පව්කාරියෙක් නොවී අපේ මුණුබුරන්ගේ දුක ගන්නේ නැතුව සඳුන්ට කැමති වෙන්න... මම මේ ඔයාව කසාදෙකට කොටාගෙන ආවේ ඒක කියලා යන්නයි...'

මට සඳුන් පිළිබඳව දුකක් හිතුණි. එහෙත් එය ඔහු පිළිබඳව පැහැදිලිමත්වත් නොවේ. සැලකිලිමත් වෙමි. ඔහු මගේ ජීවිතයට අනවශ්‍ය ලෙස බලපෑම් කිරීමට සූදානම් වන්නේ දැයි සිතුණි.

'ඇයි සඳුන් තාමත් මගේ ජීවිතයට ඇඟිලි ගහන්නේ... මම එයාට හැම දෙයක්ම පැහැදිලිවම කියල තියෙද්දිත්...'

අම්මා නංගී සමඟ ආපසු ගිය පසුත් මට කල්පනා වූයේම ඒ ගැනමය.

එදින මා වැඩ අවසන්ව යද්දී සඳුන්ගේ කාර් එක හෝටලයේ ගේට්ටුව ළඟ පාර්ක් කර තිබුණි. ඔහු දුටු විගසම මා තුළ ඇතිවූයේ ඔහු පිළිබඳව කෝපයකි.

'මේ මනුස්සයාට මොන පිස්සුවක් හැදිලද මේ කරදරේ මගේ පස්සෙන් එන්න...'

මම ඔහු දෙසවත් නොබලා යන්නට වූයෙමි. එහෙත් කොහොමදෝ ඔහු කාර් එක මට ඉදිරියෙන් නවත්වා ඉන් බැස ගත්තේය. මා දැනීමෙනම මහටම වී බලා උන්නේය.

'මොකක්ද සඳුන් ඔයා කරන මේ ලැජ්ජ නැති වැඩේ... ඔයා ඔයාගේ ජොබ් එකවත් කරන්නේ අවධානයකින්... පිස්සෙක් වගේ හැසිරෙන්නෙනේ...'

මගේ උපත් කරගෙනවත්ම ඔහුට එළෙන පැටලුණෙමි. ඒ මුහුණ දැල්මෙවෙන් රතුවී තිබිණි.

'මට ඔයා ගැන හොයන්න ඉන්න අමාරුයි සංජු...'

ඔහු සෙමෙන් මගේ කරුණු කිව්වේය.

'මට ඒකට කරන්න දෙයක් නෑ සඳුන්... මට දැන් ඔයා ගැන හිතන්න පුළුවන් කාමිත් කොහොමත්ම නෑ... ඔයා වෙනින් කෙනෙක් බලාගන්න... සොරුවට මම ගැන හොයන්න...'

මම ඔහුට ඒ පිළිබඳව තවත් කතා කිරීමට ඉඩ නොතබා කෙලින්ම එළෙන පැටලුණෙමි. එහෙත් සඳුන් හැසිරුණේ මගේ සිතට කෝපේ යන පරිද්දෙනි.

'ඇයි ඔයා ජීවිතේ නාස්ති කරගන්න හදන්නේ සංජු... ඇයි ඔයා ඔයාගේ අනාගතය ගැන හොයන්නේ නෑ...'

'මගේ ජීවිතේ නාස්ති උනත් නැතත් ඔයාට කමක් නැහැනේ... ඔයා ඔයාගේ ජීවිතේ ව්‍යායාමවත් කරගන්නකෝ... කොහොමටත් මම දැනටමත් මගේ ජීවිතේ නාස්ති කරගෙන ඉවරයි... ඒ නිසා නාස්ති උන මගේ ජීවිතයේ එක්ක ඔයා ඒ අනුන්දනු කරන්න එන්න එපා... ඒක සිරියන්නෙ නැති වැඩක්...'

****

දින කීපයකට පසු රංග නැවතත් මා සොයා ආවේය. ඔහුට මම අම්මාගේ පැමිණීම හා සඳුන් පිළිබඳව පැවසීමි.

'මට හිතෙනවා ඔය මිනිස්සුයාට හරියට වෙලා කෙලින්ම කියන්න මගේ ලයිෆ් එකට ඇඟිලි ගහන්න එන්න එපා කියලා...'

රංග කතා කළේ සඳුන් පිළිබඳව කෝපයෙන් මෙන්ය.

'සමහර විට ඔය මිනිහම වෙන්නැති අම්මලාව ඔයාගේ හොටෙල් එකට එක්කගෙන එන්න ඇත්තෙත්...'

'මටත් එහෙම හිතුණා... නැත්නම් සඳුන්ටත් එදත් මාව හම්බ වෙන්න උවමනාවක් නැහැනේ... ඒත්, ඔයා සඳුන් එක්ක කතාවට යන්න එපා රංග... ඒක මමම විසඳගන්නම්...'

අම්මා පැමිණ ගිය පසු රංගත් සමඟ මුල් දිනවල ගත කළ සතුට, සැහැල්ලුව ඒ තරම්ම විඳගැනීමට නොහැකි තරම් මගේ සිත මහ පැටලී ඇති බවක් මට දැනුණි.

'වෙලාවකට මට හිතෙනවා මම කරන්නේ මහා පව්කාර වැඩක් කියලා රංග... අපි දෙන්නම ඉක්මනින් උනා වැඩියි නේද...'

රංගගේ උණුසුම විඳ විඳ මට කල්පනා වූයේ ඒ ගැනමය.

'මම අසා නෑ ඔයා මගේ කුරුල්ලව වෙලා ඔය වගේ දුක හිතෙන කතා කිය කියා ඉන්නවට... අම්මා ඇවිත් ඔයාගේ හිතට හොඳටම අවුල් කරලා වගෙයි...'

'මට කියන්න රංග ඔයාට ලැබෙම්ට මනසක් වෙන්නෙම නැද්ද දන්නවද... එයාට ඔබෙන් ලැබෙන්න ඉන්න නිසාවත්... ඒ ඔයාගේ ලේ වලින් උපදින්න ඉන්න දරුවෙක් කියලාවත්...'

මම එලෙස පැවසුවිට මගේ උණුසුම සිට රංග තරහෙන් මෙන් මාවෙනින් ඈතට ඉවතට ගියේය.

මමද ඔහු පසුපසින්ම ගියෙමි.

'අම්මත් ඔයාට කෝන්නි යන නැව...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 110
UPLOADED BY 'NIRO'

මම ඒ ඇහෙන් එල්ලගෙනම දරවුණෙමි.

'වැඩක් නැ සංජු.. දවස් ගානක් ඉඳලා මියා ළඟට ආවා.. මියා මන්තරයක් ජප කරනවා වගේ එකම දේ කියවගෙන යනවා.. මට මීවා අහලා දැන් කිසරදයක් වෙලා තියෙන්නේ..'

මට ඔහු ගැන කියන්ද ඒ මොහොතේදී දැනුණි.

මම ඒ මුහුණ දෙස මොහොතක් බලා සිට ඔහුට ළංව ඒ මුහුණ දෑතින්ම පිරිමැද්දෙමි.

'සිහිනවෙන්නෙපෝ වීංගක්... හලුරෙක් වගේ ඉන්නෙ නැතුව..'

මමත් සියල් සැම දෙයකම අමතක කර දමන්නේ යැයි පසුව සිතා ගතිමි.

'මම මියාව ලංසාරගන්නේ අතීතයේ කුණු කන්දරා අවුස්සා අවුස්සා ඉන්න නෙමෙයි සංජු.. මට ඊටත් වඩා ආදරය මියා.. මියා නොවන් මියා.. එකම නොවුණෙයක් ආගෙයින් මට වෙන්නේ අමතක කරලා දුර අරක්කු බෝතල් වලටම ලංවෙලා පසුගිය දවස් වල වගේම ආයෙමත් ඒ ජීවිතය පටන් ගන්නයි.. ඒ ජීවිතයෙන්ම විනාශ වෙන්නයි..'

රංග සසා සැලේ ආයාචනාශීලීවය.

'අනේ මට සමාවෙන්න රත්තරන්.. මම ආයෙමත් මිය සිත පෑරෙන කිසිම දෙයක් කියන්නෙ නෑ.. පසනිකයි..'

රංග ආයෙමත් මාව ආදරයෙන් ලංසාරගන්නේ පිරිමය.

'මියා කවදාවත්ම මියා වැරැද්දක් කෙරුවා කියලා හිතන්න එපා සංජු.. මියා එකම කියද්දී මටයි දුක.. එකම නම් මමයි මුලින්ම වැරැද්ද කෙරුවේ.. මියාට පිටුපාලා එකෙන් මියා මගේ ජීවිතයට ලං උනත් නැත්නම් මිලා මිලම මම සම්භර වර නැතිලා විළපුලු නැත්වල ගලුන් පැල්වෙලා.. මට ආයෙමත් ජීවත් වෙන්න තරම් ජීවිතයක් ගැන බලාපොරොත්තු ඇති කරලා. මගේ ජීවිතය බේරගත්තු එකම මියා සරණත්තු හොඳම මිනිසා.. ඒ ඇරෙන්න මියා මට ලං උනා කියලා මියා අතින් කාටවත් කිසිම වැරැද්දක් පාපයක් සිද්ධ වෙලා නෑ සංජු..'

රංගගේ ඒ වදන් තුළින් මගේ සිතට සැනසුමක් ලැබුණි.

ඉන්පසු මම රංග සමඟ ඒ කිසිවක්ම සිහිනමය මොහොතක සතුටු නොකිසීමට වනලා ගතිමි. එහෙත් මගේ සිතට නම් නිහතම ලංසාරිට සිතියක් විය. ඒ ඇය දරුවෙකු ලැබීමට ආසන්නව සිටි නිසාය. සමීපයේම වරින් වර දෙවරක් වත් රංග ඇය බැලීමට ගියේය. එත්, ඒ ගැන මිලුවන් මමවත් කතා නොකළෙමු.

ඒ අතර එක් දිනක් වැඩ අවසන්ව මම නිවසට පැමිණ ඇතුලේ වෙනස නිසා ඇඳට වැටී සිටියෙමි. එහෙයක් සැමින් යන් ලෙසින්

සාකච්ඡා කරන හඬ මට ඇසුණි. ඒ කාරම ඉක්මනට රංග නිවසට නොපැමිණෙන නිසා මම ඒ ගැන උනන්දු නොවුනෙමි. ඊයේ වඩා රංගගේ කාර් එකේ හඬින් පවා මට එය හඳුනා ගැනීමට පුළුවන් කම තිබුණි.

මොහොතකින් පිය ගැට පෙළ දිගේ කවුරුන් හෝ පහිත පිය සද්දයක් මගේ සවනට ඇසුණි.

මම යහනින් නැඟිට ඒ පා හඬට කන් යොමා සිටියෙමි. මා ඇස ඇති වූයේ කුතුහලයකි.

ඒ පසුකම දෙරට තට්ටු කරන හඬක්ද ඇසුණි.

මම දොර විවෘත කළෙමි. මට මගේ ඇස් අදහාගත නොහැකිවිය. දොර විවෘත කළ සැණින් බලහත්කාරයෙන් මෙන් නිවසට ඇතුළු වූයේ ලොකු අම්මා සහ ලක්ෂිකා.

මට කිසිවක්ම සිතාගත නොහැකි විය.

ඉමහත් මෙන් පියවර කිහිපයක් මා අසලටම විදිසි මියගේ ඇසුණි. ලක්ෂිකා උදුරාව මට කටක් නැති හැඟුණි. ඇය පිරිමයේ දරුවා ලැබීමට ඉතාමත්ම ආසන්නව යැයි මට සිතුණි.

'එ..ඩී වේ..ස්..සා..'

මට වචන පවා පිටකර ගැනීමට අපහසු විය. ලොකු අම්මා මාදෙස බලා සිටින විට මට දැනුණේ ඒ ඇස් තුළින් ගිනි පුපුරු පිටවෙන ලෙසිනි.

'එහෙම වෙන්න.. වාඩිවෙන්න නෙමෙයි මම ආවේ.. මහ විසකෝ කාලා කොයි දෙන්න ඉන්න මේ අනිමැයාගේම බඩේ ඉන්න දරුවත් එක්කම අනාථම කරන යන්නයි.. දැන ගනින් ඒක..'

ලක්ෂිකා සසා සැලේ ඒ වචන පිටකර ගැනීමට පවා අපහසු ලෙසිනි. තනිනැලම්ත්ය. ඇය මාදෙස බලාගෙන කෝපයෙන් වෙව්ලනවා සේ මට දැනුණි.

'මට වෙනින් එකියෙක් මේ දේ කළා නම් ඉවසා ගන්න පුළුවන්.. ඒත් සංජු උඹම මට මේ දේ කරපු එකයි මට හිතාගන්න බැරි.. මහ කවදාවත් හිතුවේ නෑ උඹ මේ තරම්ම අවලම් බැල්ලියක් වෙයි කියලා..'

ලක්ෂිකා එලෙස කියමින්ම මා වෙතට පැමිණියාය. මගේ මුහුණ දෙස කෙළින් බැලුවාය.

'දැන් ඉතින් උඹට මට කරන්න තියෙන්නේ එකම එක දෙයයි.. මගේ මිනිහාවත් උදුරාලා ගත්තා වගේ මිය අත දෙකෙන් මගේ බෙල්ල මිරිකලාම මරලා දාපන්.. මරපන්.. අා.. මරපන්.. බලාගෙන ඉන්න එපා..'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 111

UPLOADED BY 'NIRO'

ලක්ෂ්මී ආවේගයෙන් මෙන් පවසමින් මගේ දෑතම අල්ලා ඇයගේ ගෙල මතින් තබා ගත්තාය.

"ලක්ෂ්මී... කලබල වෙන්න නැතුව නිදාගෙන ඉන්න... නියත් නිදාගෙන කලබල වෙන්න හොඳද..."

ලොකු අම්මා ලක්ෂ්මිව අස්වැසුවාය.

ලක්ෂ්මී මගේ දෑත මුදාගෙන කෝපයෙන් වෙව්ලද්දී මගද සිතට සන්තාපය දැනෙන්නට වූවාය. රංග සමඟ එක්වීමෙන් මා කර සිතන වැරැද්දේ බරපතල බව මට දැනුණේ ඒ මොහොතේදීය.

"අ...නේ... ම...ට... ස...මා...වෙ...න්...න... ල...ක්ෂ්...මී... අ...ක්...කේ..."

ඒ මොහොතේ මා පසුව සිටි අපරාධ හැඟීම සමුගෙන මා ඇසෙන් කඳුළු ඇදහැලුවේය.

"උඹට මිනිහෙක් මේ ගෙදර ඉන්න දරුවාගෙන්වත් උඩ ඉන්න දෙවියන්ගෙන් වත් සැඟවුණම සමාවක් ලැබෙයි කියලා හිතන්න එපා... උඹ මේ ගුණිකාවකට අර විනාවරියව ගෙන්නගෙන උඹේ එක්ක මගුල් කරන්න හැම රංගාම මහ මගේ මේ ගෙදර ඉන්න මේ දරුවත් එක්ක මොහොතකවත් කඳුළු හෙලනවද කියලා දන්නේ උඩ ඉන්න දෙවියෝ විතරයි..."

ලක්ෂ්මීගේ දෑසෙන් දියත් එක සිරුවට කඳුළු කැට ගලා හැලෙනා අයුරු මට බලා සිටිය නොහැකිවිය. ඇගේ මුවින් පිටවූ සෑම වදනක්ම මගේ සිතට දැනුණේ මගේ ජීවිතයටම වදදෙන මහා ලොකු කාලයක් ලෙසින්ය.

"ඇයි දෙවියනේ උඹ මේ මගුල් කරන්න මගේ ජීවිතයටම අල්ල ගත්තේ... ඇයි උඹ මට සොරකාරියෙක් වෙන්න හිතුවේ..."

"දැන් ඉතින් මිය කන්න එකින් වැඩක් නෑ... පලු... දන්නවත් උඹ පොරොන්දු වෙයන් රංගගෙන් උඹ අයින් වෙනවා කියලා..."

එහෙත් ජීවිතයට සිටි ලොකු අම්මා සමඟ කිරීමට තවත් ගන්නේ ඒ මොහොතේය ඇගේ වචනයේ ඇත මා කට පවත් අපහසුතාවයට පත්වූවාය.

"දෙවියනේ... එහෙනම් අදින් පස්සේ මට රංගගෙන් ඈත් වෙන්නද සිද්ධ වෙන්නේ... මට මිය විඳිනට හැම තීරණයක්ම අරගෙන රංගව මගෙම කරගත්තු මටම අද රංග මගේ නොවෙයි කියලා තීරණය කරන්නද මේ සිද්ධ වෙන්නේ..."

මගේ හදවත මගෙන්ම ප්‍රශ්න කරන්නට වූවාය.

"හෝ මිය අත් දෙක දීපං... අත දෙක මගේ මේ බඩ උඩ තියලා පොරොන්දු වෙයන් උඹෙයි රංගගෙයි තියෙන අයිතිකිසිම සම්බන්ධෙට අදින් පස්සේ නතර කරනවා කියලා... මට මිය සැනසීමෙන් මගේ ඉන්න මේ දරුවව වදන්න ඉඩ දෙනවා කියලා..."

ලක්ෂ්මී එලෙස මගේ දෑත අල්ලා ඇගේ බඩ මතින් තබා හඬාවැටුණේය. මගේ ඒ දෑත් වලට මඩිකුළ සිටින දරුවාගේ දැනුමිතුව පවා ඒ මොහොතේ දැනුණි. ඒ ස්පර්ශයෙන් පවා මඩින තාත්තා වූවාය.

"දෙවියන්ගෙ නාමෙට පොරොන්දු වෙයන් පලු... මිය පවිකාර ජීවිතයෙන් අයින් වෙනවා කියලා..."

ලක්ෂ්මී මෙන්ම ලොකු අම්මාද ඒ වෙනුවෙන් මට බල කරන්නට වූහ. ඒ මොහොතේ මට රංගගේ ආදරයට වඩා ලක්ෂ්මීගේ කුස අස දැනෙන දරුවාගේ ඒ උණුසුම වුමලට දැනුණි. ඒ දරුවා දරා සිටින ලක්ෂ්මී වෙනුවෙන් කැපකිරීමක කෙලින් මා සාධාරණ විය යුතු යැයි මට දැනුණි. ඒ අනුව හෙළන ගමින් ඒ මොහොතේ මට සිතුවිලද කොයිලුණි.

"ම...ම... පො...රො...න්...දු... වෙ...න්...නා...ම්... අ...යි...ය...නේ... ම...ම... පො...රො...න්...දු... වෙ...න්...නා...ම්..."

****

15

ලක්ෂ්මීත් ලොකු අම්මාත් ආපසු ගෙදර යනෙන වේලාවක් යනතුරුම මම සිටියේ අවසිහියෙන් මෙන්ය. ඒ සිදුවූ සියල්ලක්ම සිහිනයදැයි මම කල්පනා කළෙමි. ආදරයට උරුමකම් කාමින්, ඒ ආදරයේ සීමාවන් පවා සමීපින් රංගට මා දැරීම් ලැබූවත්, සිහුන් කරන අළු නැමීගේ ලෙස ජීවත් වීමට පවා මඩින එකිනෙකට වූවත්, ඒ සිහිම මොහොතක මම රංගව ලක්ෂ්මීගෙන් උදුරාගෙන ජීවත් වෙනවා යැයි මට නොදැනුණි. එවැන්නක් වෙනුවෙන් මසිතට පසුතැවීමක් නොදැනුණි. මා සිතුවේම රංගගේ ආදරයේ අයිතිය, උරුමය මටම කියාය. ඒ නිසාම රංග සමඟ මා එවන් විශම වැරැද්දක් බව නොදැනුණි. එහි බරපතල කමින් ගැන නොහැඟුණෙමි. එහෙත් රංගගේ ආදරයේ උරුමයට වඩා කුසුනේ ජීවිතයේ අයිතිය බරපතලු බව මට දැනෙන්නට වූයේ ලක්ෂ්මීත් ලොකු අම්මාත් පැමිණ ආපසු යෑමෙන් අනතුරුවය.

මට මා පිළිබඳව ඇති වූයේ පිළිකුලකි... දුකකි... වේදනාවකි...

සැබෑව මිසවා වී ඒ ගැන මම නොයෙක් වේලාවන් කල්පනා කළේ නිදිය නොහැකිව රංග මුව ඇද ජීවිතයට පැමිණෙන්නේ රාත්‍රී අටට

WWW.EXPRESSLANKA.TK 112

UPLOADED BY 'NIRO'

පමණය. ඔහු පැමිණෙන විට රාත්‍රී කෑම උයා සිනා මම ඔහු එනතුරු පුංචි මැල්ලෑම්ගට වී බලා සිටියත් නොඉවසිල්ලෙනි. එසේ එදින රංග ආපසු පැමිණෙන මොහොත එනතුරු මා සිටියේ සැපිය සිතය.

'සද්දු... මොකද මේ...'

අඩවන්ව සිනු දෙර විවෘත කරගෙනම ගෙට ඇතුළු වූ රංග මා දෙස බැලුවේ සුසුම්ලෙන්නය. පැතලිගත් ඔහු එය ළුහුම්බට තත් විය ලුත්ය. ඒ ඔහු නිවසට පැමිණෙන සිටිම මොහොතක මා එලෙස නොසිටින නිසාය.

රංග ගෙන ගැටෙන විට මා තුළ ඇතිවූයේ වචනයෙන නොකියැකි දුකකි. වේදනාවකි. තව දුරටත් ඒ මුහුණ දෙස බලා සිටිය නොහැකි වූ මම සැපිය මත එලෙසින්ම සිට දෑසින්ම මුහුණ වසාගතිමි. ඉකිබිඳෙන්නට ඒ හැටි වේලාවක් ගත නොවූණි. එවන් දුකක් වේදනාවක් මගේ සිතට අත් කවර දිනකදීවත් දැනී නොතිබුණි.

රංගට ඒ සිතිවිල්ම අදහාගත නොහැකි වන්නට ඇත. ඔහු මා වෙතට පැමිණ මගේ දෙඋරින් අල්ලා මා ඔසවන්නට විය.

'අනේ එපා රත්තරන්... එපා...'

මම එසැණින්ම ඒ පපුව මත මුව සඟවා හැකිතරම් උත්සාහ කළෙමි. මගේ දෙනෙතින් ගලා ගිය කඳුළින් රංගගේ කමිසය තෙත් වී ඒ තෙත ඒ පපුවටත් දැනෙන්නට ඇත.

'කියන්නකෝ... මොකටද ඔයාට උනේ... ඇයි ඔයා මෙහෙම අඩන්නේ...'

රංග දෑසින්ම මගේ හිස ඔහු වෙතට හරවා ගත්තේය. ඒ මුහුණ මගේ කඳුළු දැකීම නොඉවසූ මෙන් වූ ලෙසින්ය.

'අ...නේ... ම...ට... ම...තක්...වී... අ...සී...සී... නෑ... රං...ග... ම...ට... හි...ත...වී... අ...සී...සී... නෑ... දෙ...වි...ය...නේ...'

'කවුද කියන්නෙ ඔයාට මාව අයිති නෑ කියලා... මාව අයිති ඔයාට විතරයි... ඒ අයිතියට අත තියන්න වෙන කාටවත්ම බෑ... දෙවියන්ගේ නාමෙට මට කියන්නකෝ මොකටද උනේ කියලා...'

රංග එලෙස පැවසුවේ මා දැඩි ලෙස දෑතින් වැළඳ ගනිමින්ය.

'මම දන්නවා රංග... මම දන්නවා... ඒත් අනේ... මම පොරොන්දු උනා... රංග...'

'මොනවද ඔයා පොරොන්දු උනේ... කාටද පොරොන්දු උනේ...'

රංගගේ හුඬහඬය කට තවත් ඇවිස්සී තිබුණ.

'ලං...ක්...ෂ්...මී...ට...'

එක්වරම එය රංගට අදහා ගැනීමට අපහසු වන්නට ඇත. ඔහු

සුසුම්ලෙන් මෙන් මොහොතක් මදෙස බලා සිටියේය.

'ලක්ෂ්මී වෙන්න එපා රත්තරන්... අද ලක්ෂ්මී හොඳටම අම්මත් එක්ක මෙහේ ආවා... ඒ ඇවිත් ඔයගෙන් පොරොන්දු ගත්තා...'

මම තැවුණු සලුලෙන්ම හැඬවක දවසාක වේදනාවෙන්ම මොහොතම අසහනයෙන් එලෙස පවසා ගතිමි.

'මොනවද පොරොන්දු ගත්තෙ...'

'ම...යා...ට... අ...යි...ති...නැ... කි...ය...ලා... සි...ය...ලා... අ...නේ... ම...ට... ස...ම...වෙ...න්...න... රං...ග...'

මම එලෙස පවසන්නම දෑසින්ම අල්ලා සිටි රංග මගේ තනකෙට කේන්ද්‍ර කළේය. වැඩි නොකැඩිව මා පසුතැව වූ සැටියේ ඉන්ද විනී.

'මට කියන්න... ඔයාට පුළුවන්ද මාව අමතක කරලා දාලා අනෙක බලාගන්න... මට කියන්න සද්දු...'

රංග මගේ මුහුණට රවුමේ ආවේගයෙන් මෙසේය. ඔහු ඒ මොහොතේ සිටියේ වෙව්ලමින්ය.

'මට බැහැ... මට බැහැ... ඒත්, මගෙන ලෙඩින් ලක්ෂ්මීගේ මාළු ඉගෙනෙන්න ඉන්න දරුවගේ නාමයෙන් මම ඒ ගෙට අත තියලා පොරොන්දු උනා රංග... ලක්ෂ්මී සිටුනු සත්වය අනුව මට එහෙම නොකර ඉන්න බැරි උනා... මාත් හැකිඉන්කෝ රංග...'

'එහෙනම් දන් ඔයා මට කියන්න ආයෙමත් ලක්ෂ්මී ළඟට යන්න කියලද...'

රංග සිද්ධ ගෙනෙමින් එසේ තැතුම්බරව එලෙස පවසද්දී මගේ මුළු ආත්මයම දැවී පිළිස්සී යන්නාක් මෙන් මට දැනුණි.

'කියන්න... ජීවිතේ එපා වෙලා තිබුණ මට ආයෙමත් ජීවත් වෙන්න ආසාව ඇති කරපු ඔයා කටින්ම ඒ ටික කියන්න සද්දු...'

ඒ වචන වලින් රංග මගේ සිත තවත් අසරණ කළේය. මම එක්වරම රංග වෙතට පැන ඔහුව තදින් වැළඳ ගත්තෙමි.

එසේ යළිත් වරක් මට හැකිවී අතර අපාවීම විය නොහැකි විය. ලක්ෂ්මීගේ කුස තුළ දත තබන රංගගේ සතින බිහෙන සම්බන්ධය තහර කරනවා දෙනුවෙන් මා පොරොන්දු වූ මොහොතේ එම කුස තුළ සිටින දරුවගේ දෙනෙම මගේ සිත පුරා කොල්ලකන්නට වූවාය.

'කරන්න දෙයක් නෑ රංග... අපිට වෙන් වෙන්නෙ නැතුව එකට ජීවත් වෙන්න පුළුවන් වෙන එකක් නෑ... ඒ අපේ උරුමය කියලා සිතාගෙනවත් අපි වෙන්වෙමු... රත්තරන්...'

අසහනතාවයෙන් වුවද මට රංගගෙන් එලෙස ඉල්ලීමට සිදුවිය. එසේ රංග ඊට විරුද්ධ වූයේ දැඩිමනට ලෙසින්ය. ඔහුට කෙලෙසකවත්

WWW.EXPRESSLANKA.TK 113
UPLOADED BY 'NIRO'

කරුණු පසද දීමට හැකියාවක් මට නොතිබුණි.

රංගත් සමඟ එක වහලක් යට මා පදිංචියට පැමිණි දිනයේ පටන්, මා හැඳු හැදුනින්ම ගෙන සඳ ප්‍රේම රාජ්‍යය එය වුවාය. ඒ නිදි විරහිත රාත්‍රිය පුරාම මට කල්පනා වූයේම රංගගෙන් මට ඇසවිය හැකිවේද කියාය. එලෙස මා අසරණව සිටියදී රාත්‍රී එකට පමණ රංගගේ සෙල්ලුලර් දුරකතනයට ඇමතුමක් ලැබුණි. ඒ මොහොත වනවිට රංග සිටියේ හොඳ නැවියට නිදාගෙනය. කුතුට ඇහැරවීමට මගේ සිතට ලේන්නාමත දුනුණි. ඒ නිසාම මම ඇමතුමට කතා කළෙමි.

'සුවිට මැල්ලි... සමින් උඹ එහෙනම් රංගට උඹේ ආදරේගල කියාගෙනද ඉන්නෙ...'

ඒ ලෙහෙනු අම්මියගේ හඬය. මගේ මුළු සර්වාංගයම වෙව්ලා ගියාය. මට දුරකතනය අල්ලා සසෙකට විසිකර දැමීමට සැරමි සිතුණි.. මගේ මුව නොඇරී ගියාය.

'ලසන්මිට අම්මරු අවලා ඉන්නවාතිබ්බිහෙයාර් එකට දුන කියපන්නේ.. උඹේ හොර මිනිහට කියපන් ලසන්මිට හරි ලසන්මියගේ ඔබේ ඉන්න දරුවගේ ජීවිතේට හරි මොනවා හරි දෙයක් උනොත් මම මිනුට ඉතුරු කරන්නෙ නෑ කියලා...'

ලොකු අම්මියගේ ඒ හඬක් සමඟ අතේ වූ සෙල්ලුලර් දුරකතනය මා අතින් ගිලිහී බිම වැටුණි.

'රංග... රංග... නැගිටින්නකෝ... අනේ නැගිටින්නකෝ...'

මම වහා යහන වෙත ගොස් රංගට ඇහැරවීමට උත්සාහ කළෙමි. ඔහු නිදිබර දසින් ලහුටි බිම වෙත ඔහෙන බැලීය.

'ලසන්මිට අම්මරුමිලු... ඉන්නවාහිබ්බි හොයා එනලු...'

මම කලබලෙන හඩින් ලහුට එලෙස පවසා රංගගේ මිය අද්දරින් වාඩි වූයෙමි. මගේ සිතට මහා බියක් දැනුණි අසහනකාරී බවක් දැනුණි. මොහොතක් සිය සමනට කාළෙන සිලා සිටි රංග යළිත් කොට්ටය මත හිස තබාගත්තේය. එවිට මගේ සිත සවත් පැලී ගියාය.

'රංග නිසා යන්නෙ නැද්ද... අනේ දැන්මම යන්න...'

මම ලතවුට ආයාචනය කළෙමි.

'මට බෑ... මම යන්නෙ නෑ...'

ඔහු කොට්ටය මත හිස තබාගෙනම එලෙස පැවසුවේ නිදිමතකාරලෙසිනි.

'අනේ නිසා යන්න මිනා... මොනවා උනත් ඒ මිනාගේ වයිෆ්... එයාට කොච්චර අමාරු ඇති කියලා හිතලා බලන්නකෝ...'

'සමින් නෑ... මිනිට මැරුණොත්...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK.TZ

රංගගේ ඒ වදන් මට අසා සිටිය නොහැකි විය.

'එපා රංග එපා... මිය වගේ සිරියන් කතා කියන්න එපා... මම දන්න නෑ කියා මිය වගේ කල්පනාවක් වෙනවා දකින්න... දැන් කියාට ලසන්මියගෙ බඩේ ඉන්න කියාගෙනම ලේ වලින් හැදිලා ඉන්න ඒ දරුවා ගැනවත් හිතන්න බැරි... ලසන්මියගේ ජීවිතේට අනතුරක් උනොත් කියාගෙනම ලෙසින් මේ ලෝකෙට ඉපදෙන්න ඉන්න ඒ දරුවත්...'

එහෙත් ඒවා වචන කෙසේ හැගීමට ඉඩ නොතබා රංග වහා යහනින් නැගිට්ටේය.

****

ඒ රාත්‍රියෙන් ආපසු මිය රංග පසුදිනද ආපසු නොපැමිණියේය. ඔහු ලසන්මිව බැලීමට ආපසු යාම මගේ සිතට කිසියම් ප්‍රමාණයක සැනසුමක් වූවාය. දින කිහිපයක් ඔහුට ආපසු එමට නොහැකි වේ යැයි පවසා රංග මට කෝට්ටලයට දුරකතන ඇමතුමක් ලබා දෙද්දී ලසන්මියගේ සත්වය බරපතල ඇතැයි මගේ සිතට සිය දුනුණි. ඇයගේ සත්වය අසා දැනගැනීමට අවශ්‍ය වූවද රංගගෙන් එය මට විමසිය නොහැකි විය.

ඒ අතර අම්මා නැන්දද කැටුව මා සොයාගෙන කෝට්ටලයට පැමිණියේය. නැන්ද දුටුවිට ඇයගේ මුහුණ බැලීමටවද මට කිද ලැජ්ජාවක් දැනුණි. රංගට මා ලග සබඳකමින් මා කර ඇත්තේ විශාල වරදක්ය යන හැඟීම ඒ වනවිට විසින් වින මගේ සිතටද දැනෙමින් තිබුණි.

'දැන් වෙච්ච දේවල් ගැන කල්පනා කරලා වැඩක් නෑ පුතු... දැන්වත් සවට කල්පනා කරලා වැඩ කරන්න බලන්න...'

නැන්දගේ මට කිසු ලෙන්ගතු බව එලෙසින්ම ඇය තුළ තිබුණි.

'මං කිද්ධ වෙයි... දැන්වත් ඒ පවුල් ජීවිතය සෙනිහෙන්න ඉඩදීලා... දුම්ට හමව වෙලා රෙද්දක් ඇඳලා ඉන්න ඉඩ දීලා...'

අම්මා කතා කළේ කම්පාවෙන්ය. අම්මගේ ඒ කම්පාව, මට පෝරූම් කැඩීමට අසහනු නොවුනි. මා වැනි දරුවෙකු නැඳීම ගැන අම්මා දහ දහත් වාරයක් හිතින් විඳින්නට ඇතැයි මට සිතුණි. ඒ වේදනාවෙන් අම්මාගෙන් සමාව ඉල්ලීමට පවා මට අපහසු විය.

'දැන් මොකද නැන්දේ ලසන්මිට...'

මම නැන්දට ආ-ඩි ඇගයෙන් ඒ පිළිබඳව විමසුවෙමි.

'එයාට හොඳටම අමාරු අවලා ඔබට අරගෙන කියන්නෙ [illegible] ලසන්මිට කිසිය ඇවිත් කියන්නේ...'

UPLOADED BY 'NIRO'

වොෂින්ටන්වලා කියලා සිඳුණු ලක්ෂ්මීගේ ජීවිතේ ගැන බලාපොරොත්තු තියාගන්න එපා කියලා...'

ඒ කතාව අහද්දී මට හිනැහුණි.

'දැන් ඔයාට බලාපොරොත්තු රංගාගෙ නංගිව...'

තැන්ද වෙලාව පවසා මගේ මුහුණ දෙස හෙලින් බැලීය.

'එහෙනම් රංගාව දැන් කෙල්ලෙක්ගාවත් බැඳී වෙලා ඇත්තේ ඒ නිසයි...'

මම සිනුණිමි.

'අනේ සද්දු... මම මේ ඔයාව නාමිම වෙන්න ආයෙ ඒ දරුවා ගැන සිතලවත් රංගන් එක්ක ඔයාගෙ සිතෙන සම්බන්ධයට හතර කරලා දන්න කියලා කියන්නයි...'

තැන්ද මෙතෙම අමිමද නසාගතියේ මා සොයා පැමිණ සිඳුලගේ මගෙන් එම ඉල්ලීම කිරීමය.

'නැව රංගා... මටත් දැන් ඒ තීරණය ගන්න සිද්ධ වෙනවා... මම දන්නවා ඒක ඔයාගෙ හිතට දරාගන්න අපහසුයි කියලා... ඔයාගේ හිතට විසරක් නෙමෙයි... මටත් එහෙමයි... ඒත් දැන් අපි දෙන්නටම සිද්ධ වෙලා තියෙන්නෙ අපි ගැන අමතක කරලා ජීවිතේට මුහුණ දෙන්නයි... සව දුරටත් හැමිම අතරම හිරවෙලා නොඉන්නයි... ඔයා දැන් කාන්තා කෙනෙක්... ඒ නිසා මින් පස්සෙ ඔයාට ලක්ෂ්මි ගැන නොහිතා ජීවත් වෙන්න බෑ... ඒ ලෝකයෙන් මිට පණිතන්න බැහැ... මට ඔයාව ලංවෙලා දරුවෙකුගේ සාක්ෂයකම බලාපොරොත්තුවෙන් ළඟ තියාගෙන ඉන්නවා කියන අපවාදෙ විඳින්න බැහැ... ඒ අපවාදෙන් මගේ අම්මව, තාත්තව, අයියව, නංගිව ලැජ්ජාවට පත් කරවන්න මට බැහැ...'

රැඳින මා අසනු ලැබීමයින් එම තීරණය දැඩි ලෙස හිත තුළ රැඳවාගෙනය.

ජීවිතයටම සිදු වූ සිදු දෙයක්... අද වලටම තීරණය වෙලා සිදු දෙයක්... ඒ ජීවිතයෙන් ඒ ආත්මයෙන් අතුත් කිරීම පහසු නොවේ... ඒ අපහසුව මට හොඳින්ම දැනුණි. එහෙත් මා ඒ අපහසුව විඳගත යුතුය.

යළිත් එම නිවසේ නතරවීම ගත කිරීම මට අපහසු විය. ඒ එම නිවස පුරාම රංගාගේ මතකය හොල්මන් කරන්නට වූ නිසාය. ඒ නිසා මම ජයසිංහ හා නිර්මාගේ මාර්ගයෙන් හදිසියේම වෙනත් නවාතැනක් සොයා ගත්තෙමි. ඒ කරුණ තහවුරු [illegible].

'ඔයා කොහොමවත් තනි වෙන්න ඕනෙ නෑ... මාමලාගේ වෙච්ච වැරදි වලට සමාව ඉල්ලලා [illegible]

ඔයාව අහක දාද්දි...'

මගේ එම අවස්ථාවේ සවිහැපි සළු හා මාමිලාගේ නිවස අසර දුර පිළිගැනීමට ආගමට වඩා සොඳුරක් හා එම සඳිවියට පැමිණි. මට හැන්දෑව සැවසීමට සිය මවිගෙගෙන් තැන්ද මගෙන් එකලා ඉල්ලීය. රංගාගේ මට මාමාගෙන් සමාව ඉල්ලීම නොහැකි විය. ඒ නිසාම ගෞරවයෙන් මගේ හිතට නොදැනුණි.

'රංගා දන්නවද ඔයා මේ තීරණය ගන්න කියලා...'

'ඒ මුකට මම මෙච්චර කියන්න බෑ නැන්දෙ... ඒ නිසා ආයෙමත් එයා මම ළඟට එන්න කලින්ද්‍රයි මම මේ හැම තීරණයක්ම ගන්නෙ... ඒත්, මම ඒ හැම දෙයක්ම ලියලා එයාලගේ මිතුන් එකට මිනුම්ක් දුන්නා...'

රංගා පිළිබඳව සතා කරන විටත් මගේ දෙනෙත් කඳුලින් තෙමුව තිබුණ.

'මට ඔයාගෙ හිත තේරුම් ගන්න පුළුවන් සද්දු... ඒත්, හිතට විරුද්ධව හරි ඔයා නොරුවේ හොඳ වැඩක්... දැන් අපේ කාලය ඉවරවීගෙනයි යන්නෙ... රංගාගෙ පුතා ලොකු මහත් වෙද්දී එයාට සක්කෙනක් ඕන වෙනවා... ඒ දරුවගෙන් ඒ සාක්ෂය ගත ලබන සාක්කෙක් වෙන්න හොඳ නෑ...'

මම ඒ වෙනුවෙන් කළ හැකි වුවද පුළුවන් තෙලිම පමණි.

'මම දැඩි පාලුවක් මෙන් ඉන්න බලාපොරොත්තුවකුත් නෑ නැන්දෙ... ඉක්මනටම මම තොගෙන් හරි රටකට යනවා... මම දන්නවා හැමදාම මෙහෙට වෙලා මෙච්චර මට දරාගෙන ඉන්න අපහසුයි කියලා... ඒ නිසා හැකිතරම් ඉක්මනින් වෙන්න මට කරන්න තියෙන එකම දේ වෙන රටකට ගිහින් පදිංචි වෙන එක විතරයි...'

'ඒ ගැන සද්දුට මම මොකුවත් කියන්න යන්නෙ නෑ... ඒක ඔයාම තීරණය කරන්න... හැබැයි ඉතින් මට කියන්න තියෙන්නෙ ඔයා තනිවෙලා ජීවත් වෙන්න ඕන නෙවෙයි කියලා නම් කවදාවත් හිතන්න එපා කියලයි...'

'මටත් තනිවෙන්න නම් ඕන නෑ නැන්දෙ... ඒත්, මට ඕන මේ කිසිම දෙයක් ඇහැව නොදැක... මේ කිසිම දෙයක් ගැන සංවේ නොදැනා ජීවත් වෙන්නයි...'

හිතට නොසෑහෙම ශෝකිය ගෙන සමිඳ ජීවත් වීමට උත්සාහ කළත් එයිත පුරා රංගා දරාගෙන සිටිනු මිස පුදුම දෙයකිය. මමු නොහිතීම මෙතෙනෙක හෝ යළිත් මා නොදැනෙගෙන නෝවිලූට එළු [illegible] සිටිම සිඳුණි.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 115

UPLOADED BY 'NIRO'

'සංජු මිස්ට හම්බ වෙන්න විසිටර් කෙනෙක් ඒවි එහෙම ඉන්නවා...'

ආරංචිය ඇසෙත්ම ලැබුණු එම දුරකථන ඇමතුමෙන් මගේ එම හැඟීගැන්ම යටත් වැසීවුණි. මා දුකි අපහසුතාවයකට පත්විය.

'දෙවියනේ ඇයි රංග ඔයා මට ඉන්න නොදෙන්නේ... ඇයි මාව මේ විදිහට අසරණ කරන්නෙ...'

එම දුරකථන ඇමතුමෙන් පසු සිසිටත්ම තීරණය කරගත නොහැකිව මම නිශ්ශබ්දව සිටියෙමි.

'මම රංගට හම්බ වෙන්න යනවද... මම එයාට හම්බ වෙන්න නොගියොත් එයා අම මිස් වෙනකම් හරි බලාගෙන ඉඳියි... ඒක මට හොඳටම විශ්වාසයි... මට එයා ළඟට යන එක හැටවත් නොවුනත් ඒ මූණ දිහා බලලා මම මොනවද කතා කරන්නෙ... ඒ මූණ බලලා මට පුළුවන් වෙයිද සිත හදාගෙන එයා ළඟින් ආපසු එන්න දෙවියනේ...'

එම අපහසුතාවය අතරේ මම හිරවී සිටියෙමි.

'සංජු ඇයි...'

ජනතින් හිරයකුත් පුදුමයෙන් මෙන් මා දෙස බලා සිටියහ. සජුන්ට දැන් මාව විශ්වාසව ඇතැයි මට සිතුණි. මම සිනාවෙම ළඟුනින් නැගිට හෝටලයේ පේවුව දෙසට පියවර තැබීමි. මගේ ජීවිත කාලය තුළ මම අපිරුද්ධව පියවර එසවූ මොහොත එය යැයි මට දැනුණි. මගේ සිත මහට මහා බරක් දැනුණි.

රංගගේ මුහුණ බැලීමට මා තුළ තිබූ අපහසුතාවය නිසාම මිස බලාගෙනම පියවර තැබූ මම හෝටලුව අසලට ගොස් හිස ඇල වූ අපහසුතාවය දරාගෙනම හිස ඔසවා බැලීමි. එහෙත් මට දකින්න හැකිවූයේ මා ඉදිරියට පැමිණෙන රංග නොව ඒ මොහොතේ මා සිටියේත්ම අපේක්ෂා නොකළ සජුන්ය.

'ස...ජු...න්... ඔ...යා...'

මම පුදුමයෙන් ඔහු දෙස බලා සිටියෙමි.

'සංජු ඔයාට පුදුම ඇයි නේද...'

එහෙත් ඔහු කතා කරන සිනාමට මගේ මුවගට වචන ගලා ආවේ නැත.

'කොච්චර දුරකයින්ද ඔයාට මම දන්නෙ... නොදන්න ඒ දවස් ගානට ඔයා කවත් ලස්සන වෙලා...'

සජුන්ගේ එවදන් මට මහත් වේදනාවක් විය.

'ඇයි සජුන් ඔයා මාව හම්බ වෙන්න ආවෙ...'

අතීත මතකයන් අමතක කර දමා ඔහුගෙන් මම එලෙස ඇසීමි. ඒ මොහොතේ සජුන් මොහොතකින් මා දෙස බලා සිටියේය. මම ඒ ඇස් මග ඇරීමට උත්සාහ කළෙමි.

'ඔයා කවදාවත් සතුටින් නෑ කියලා කියලා යන්නයි මං ආවෙ...'

සජුන්ගේ එවදන් සමඟ මගේ මතකයට නැගුනේ පුදුමය නැත්තය.

'එහෙනම් ඇත්ත සජුන්ට මං ගැන මිත්‍රයෙකු කියලා තියෙනවා...'

මට සජුන් පිළිබඳව පුදුම සිතුණි.

'මට මගේ පාවුලට ඉන්න දෙන්න සජුන්... ප්ලීස්...'

මම ඔහුගෙන් ආයාචනය කළෙමි.

'මගේ හිතට දැනෙන්නේ සැනසුමක් ලබන්න ඉඩ දෙන්න සංජු ප්ලීස්...'

සජුන්ගේ ඒ වදන් තුළ වූයේද ආයාචනාත්මක බවක් යැයි මට දැනුණි. එහෙත් ඔහු එලෙස මා ඉදිරියේ අසරණ වීමට උත්සාහ දරීම පිළිබඳව ඔහු ගැන මා තුළ ඇති වූයේ කලකිරීමකි. එමෙන්ම රංග නිසා මා ලත් සිටි අපහසුතාවය අතරේ ඔහු මා සොයා එලෙස පැමිණීම තුළ ඇත්තේ ආත්මාර්ථකාමීත්වයක් යැයි මට සිතුණි.

'වෙච්ච නැති දෙයක් ගැනම මම දන්නවා... ඒ ගැන දැනගෙනමයි ආයෙමත් මේ මම ඔයාට සොයාගෙන ආවෙ සංජු...'

සජුන් එලෙස පැවසීමත් සමඟම මා තුළ ඇතිවූයේ ඔහු පිළිබඳව කලකිරීමක් මෙන්ම තරහවකි.

'මම හිතුවෙ නෑ සජුන් ඔයා මේ තරම්ම ආත්මාර්ථකාමී කෙනෙක් කියලා...'

මම එලෙස පවසා ආපසු හැරුණි.

'සංජු... පොඩ්ඩක් ඔහොම ඉන්න...'

එහෙත් මම ආපසුවත් නොබැලීමි.

****

සජුන්ගෙන් මට මෙවිටත් මිදුනෝම නැත. එහෙත් රංගගෙන් මගේ සිතට දැනුණ අඩුව, පාඩුව සජුන්ගෙන් පිරවා ගැනීමට මා තුළ සිතිම උනන්දුවක් කිසිදු නැතිත් නොසිතුණි. මට අවශ්‍ය වූයේ සිදුවූ සිදුවීම අතරේ හිඳගෙන් පුළුම ගැනීමටවත් විවේකයක් සොයා ගැනීමටය.

'උඹ ආයෙමත් මිය හදන්නෙ අර මිනිහාගෙ ඇගේ එල්ලෙන්නද... හැමදාම සංජු උඹ මොද ඒ මිනිහාගෙ ඇගේ එල්ලුනොත් කවදාත් මම නම් ජීවත් වෙන්නෙ නෑ... ඒ ලැජ්ජාව අම්මා කොහොම විඳිනවද මට විඳවන්න බෑ...'

සජුන් යළිත් අපේ නිවසට ගොස් මිලූගේ අදහස් අම්මා සමඟ

www.sinhalaelibrary.com

UPLOADED BY 'NIRO'

'සංජු මිස්ට හම්බ වෙන්න විසිටර් කෙනෙක් ගේට් එකේ ඉන්නවා..'

ආරක්ෂක අංශයෙන් ලැබුණු එම දුරකතන ඇමතුමෙන් මගේ එම කැළඹිල්ලත්ම තවත් වැඩිවුණි. මා දැඩි අපහසුතාවයකට පත්විය.

'දෙවියනේ ඇයි රංග මියා මට ඉන්න නොදෙන්නේ... ඇයි මට මේ විදිහට අසරණ කරන්නෙ..'

එම දුරකතන ඇමතුමෙන් පසු කිසිවක්ම තීරණය කරගත නොහැකිව මම නිශ්චලව සිටියෙමි.

'මම රංගව හම්බ වෙන්න යනවද... මම එයාව හම්බ වෙන්න නොගියොත් එයා මම බය වෙනවා කියලා හිතාගෙන ඉඳියි... ඒක මට හොඳටම විශ්වාසයි... මට එයා ළඟට යන එක නැවැත්වුවත් නොවුනත් ඒ මුණ දිහා බලලා මම කොහොමද කතා කරන්නෙ... ඒ මුණ බලලා මට පුළුවන් වෙයිද හිත හදාගෙන එයා ළඟින් ආපසු එන්න දෙවියනේ..'

එම අපහසුතාවය අතරේ මම හිරවී සිටියෙමි.

'සංජු ඇයි..'

ජයනිත් තීරයෙන් පුදුමයෙන් මෙන් මා දෙස බලා සිටියහ. කසුන්ට දැන් මාව විනිවිදව ඇතැයි මට සිතුණි. මම සිහාවටම අනුකූලව හෝටලයේ ජෙට්ටිය දෙසට පියවර තැබීමි. මගේ ජීවිත කාලය තුළ මම අපිරුවෙන්ම පියවර එසවූ මොහොත එය යැයි මට දැනුණි. මගේ හිත ඔහට මහා බරක් දැනුණි.

රංගගේ මුහුණ බැලීමට මා තුළ තිබූ අපහසුතාවය නිසාම බිම බලාගෙනම පියවර තැබූ මම ජෙට්ටිය අසලට යනතුරු හිත තුළ වූ අපහසුතාවය දුරකරගෙන හිත හයිය බැලීමි. එසේත් මට දැකගත හැකිවූයේ මා ඉදිරියට පැමිණෙන රංග නොව ඒ මොහොතේ මා සිටියේත්ම අපේක්ෂා නොකළ කසුන්ය.

'ක..සු..න්... මි..යා..'

මම පුදුමයෙන් ඔහු දෙස බලා සිටියෙමි.

'සංජු මියාට පුදුම ඇති නේද..'

එසේත් ඔහු සමඟ කතා කිරීමට මගේ මුවගට වචන ගලා ආවේ නැත.

'කොච්චර දවසකින්ද මියාව මම දක්කෙ... තොදන්නා ඒ දවස් කාලට මියා තවත් ලස්සන වෙලා..'

කසුන්ගේ වදන් මට මහත් වදයක් විය.

'ඇයි කසුන් මියා මාව හම්බ වෙන්න ආවේ..'

දුඃඛිත මනසකින් අමතක කර දමා මිනිසාගෙන් මම එලෙස ඇසීමි. ඒ මොහොතේ කසුන් මොහොතකින් මාදෙස බලා සිටියේය. මම ඒ ඇස් මඟ ඇරීමට උත්සාහ කළෙමි.

'මියා කවමත් කසිවෙලා නෑ කියලා කියලා යන්නයි මං ආවේ..'

කසුන්ගේ එවදන් සමඟ මගේ මනසට නැඟුනේ පුදුමාකාර හැඟීමකි.

'එහෙනම් කෑන්දු කසුන්ට මං ගැන මිස්කෙනම් කියලා තියෙනවා..'

මට කසුන් පිළිබඳව පුදුම සිතුණි.

'මට මගේ පාඩුවේ ඉන්න දෙන්න කසුන්... ප්ලීස්..'

මම ඔහුගෙන් ආයාචනය කළෙමි.

'මගේ හිතට දැනෙවත් සැනසුමක් ලබාදෙන්න ඉඩ දෙන්න සංජු ප්ලීස්..'

කසුන්ගේ ඒ වදන් තුළ වුවද ආයාචනාත්මක බවක් ඇති බව මට දැනුණි. එසේත් ඔහු එලෙස මා ඉදිරියේ අසරණ වීමට උත්සාහ දරීම පිළිබඳව ඔහු ගැන මා තුළ ඇති වූයේ කලකිරීමකි. එමෙන්ම රංග නිසා කතාවට සිටි අපහසුතාවය අතරේ ඔහු මා සොයා එලෙස පැමිණීම තුළ ඇත්තේ ආත්මාර්ථකාමීත්වයක් යැයි මට සිතුණි.

'වෙච්ච හැම දෙයක් ගැනම මම දන්නවා... ඒ ගැන දුකයෙනම්ව ආයෙමත් මේ මම මියාව හොයාගෙන ආවේ සංජු..'

කසුන් එලෙස පැවසීමත් සමඟම මා තුළ ඇතිවූයේ ඔහු පිළිබඳව කලකිරීමක් මෙන්ම තරහවකි.

'මම හිතුවෙ නෑ කසුන් මියා මේ තරම්ම ආත්මාර්ථකාමී කෙනෙක් කියලා..'

මම එලෙස පවසා ආපසු හැරුණිමි.

'සංජු... පොඩ්ඩක් මියෙනම් ඉන්න...'

එසේත් මම ආපසුවත් නොබැලීමි.

****

කසුන්ගෙන් මට මෙමිවක් මිදුණේම නැත. එසේම රංගගෙන් මගේ සිතට දැනුණ අඩුව, පාරව කසුන්ගෙන් පියවා ගැනීමට මා තුළ කිසිම උනන්දුවක් තිබුනේ නැත. මට අවශ්‍ය වූයේ සිදුවූ සිදුවීම් අතරේ නිදහසේ හුස්ම ගැනීමටවත් වාතාවරණයක් සපයා ගැනීමටය.

'උඹ ආයෙමත් මහ හදන්නෙ අර මිනිහගෙ ඇගේ එල්ලෙන්නද... කැමැති සංජු උඹ මෙහෙ ඒ මිනිහගෙ ඇගේ එල්ලුනොත් කවදත් මම නම් ජීවත් වෙන්නෙ නෑ... ඒ ලැජ්ජාව අම්මා කෙනෙක් විදිහට මට විඳදරාගන්න බෑ...'

කසුන් මෙතිත් ළඟක් හිටියට කොහේ මිතුරයේ අදහස් අම්මා සමඟ

WWW.EXPRESSLANKA.TK 117

UPLOADED BY 'NIRO'

[illegible]

[illegible]

WWW.EXPRESSLANKA.TK 118

UPLOADED BY 'NIRO'

වෙයි... මට දුක ඒ හැතයි...'

'සඳුන් විසරක් නොමෙයි... මමත් එහෙම වෙයි නැත්ද...'

මම නැන්දගේ දෑත් අල්ලාගෙන එලෙස පවසද්දී නැන්ද මුවට සිනාවක් එක්කර ගත්තේ මගේ ඒ වචන පිළිබඳ විශ්වාසයක් නැති ලෙසය.

'මම කරපු සියලු දේවල් ගැන හිතෙද්දී නැන්දටත් මම ගැන විශ්වාසයක් නැතිව ඇති... ඒකයි...'

****

මම හැකි තරම් උත්සාහ කළේ යළිත් රංගව නොහ නොගැට ඉක්මනින්ම විදේශ ගත වීමටය. ඇමෙරිකානු තානාපති කාර්යාලයේ සේවය කරන ජයනිගේ දෙනි සොයුරියකගෙන් ඒ සඳහා මම උදව් බලාපොරොත්තුවෙන් සිටියෙමි. ඒ නිසාම ඇමෙරිකාවට යාම සඳහා වීසා ලබාගැනීමට සම්මුඛ පරීක්ෂණ සඳහාද සහභාගි වූයෙමි.

'දෙවියනේ මේ වෙනකම්ම මම දිහා බැලුවා... හැම ඉස්සරවම එහෙමින්ම මාව සිලෙසිව දිලා තිබුණා... ඒ වගේම රංග කතා කරපු එකම කෙල්ල එහෙනවටත් මට කතා කරන්න වරම් ලැබුණේ නැ... ඒකත් දෙවියනේ බලලා වගේම සිද්ධ උන දෙයක්... අනේ කොට හිතෙන ඉස්සරවම එහෙනුත් මාව සිලෙසිව උනොත්... එහෙනට රංගගේ... සඳුන්ගෙ... අම්මගෙ... තාත්තගෙ... වගේම මගේ අපිරයෙනි නැතියෙයි... හින් වලට හව දුරටත් මාව ප්‍රශ්නයක් නොවී කරන් නොවී මට ඇමෙරිකාවට යන්න පුළුවන්...'

අවසන් සම්මුඛ පරීක්ෂණය සඳහා ඇමෙරිකානු තානාපති කාර්යාලයට ගොස් මම පිටවූ [illegible] කරපු සෙවිය ඉතින් මැත වෙයිකින් අන්තිම [illegible] ගැටුවෙමි.

එහෙත් මගේ ජීවිතයේ මා සැතු දේට වඩා මට ලං වූයේ මට උරුම වූයේ මා නොසැතු දේය.

'මාව සිලෙසිව උනේ නෑ ජයනි...'

බලාපොරොත්තු සුන් කරගෙන මම එදින ආපසු හෝටලයට පැමිණියේ දුක් සුසුම් හෙළකරගෙනය. ජයනිත් නිරෝෂත් දෙදෙනාම මා වෙනුවෙන් දුක්වූහ.

'දැන් ඉතින් මම මොනවද කරන්නෙ දෙවියනේ...'

මට සිහිවන්නම සිතාගත නොහැකි විය. මගේ අසරණභාවය, මගේ වේදනාවෙන් ... අන්තවරද්දටත් වඩා එදින මම අත්විඳින්දෙමි. ඒ සැබවිය

තුළ මට එදින වැඩ කිරීම පවා අපහසු විය. එහෙත් මට ආපසු නවාතැන වෙත නොපැමිණියේ එහි ගොස් තනියෙන් සිටිනවාට වඩා ජයනි හා නිරෝෂා සමඟ සිටීම තුළ සිතට කිසියම් සහනයක් ලබාගත හැකිවේවි යැයි සිතුණු නිසාය.

'මම නම් කියන්නෙ ඔයා ඔය හැම දෙයක්ම අමතක කරලා අලුතින් ජීවිතය පටන් ගන්න උත්සාහ කරන්න කියලයි... ඇයි ඔයාට එහෙම කියන්න බැරි සඳු...'

ජයනිත් නිරෝෂාත් මගේ සිතට ශක්තියක් වීමට උත්සාහ දැරූහ.

'මටත් හිත එහෙම තමයි... ඒත්, ඒකට මේ රටේ ඉඳගෙන මට බැරි වෙයි මම ඇමෙරිකා යන්න හිටියේ... මම මෙහෙට වෙලා මොනතරම් හිත හදාගන්න හැදුවත් මම දන්නවා... අනිත් හැමදෙනාත් එක්ක මට හිත හදාගන්න බැරි වෙනවා කියලා...'

මම එලෙස පැවසුවේ හිත හුල්ලා ගනිමින්ය.

'සඳු...'

කවුන්ටරය මතට වී කල්පනාවෙන් මා සිටි අතරේ නිරෝෂා මට කතා කරද්දීම මම ඇය දෙස හිස ඔසවා බැලුවෙමි. එහෙත් ඇයට දකිමට පෙර කාන්දමකට මෙන් මගේ නෙත් ඇදී ගියේ කවුන්ටරය වෙත පැමිණෙමින් සිටි රංග වෙතටය.

'සඳු... ඇයි මේ...'

රංග මා ඉදිරියට පැමිණියේ සිහිල් අපහසුතාවකින් තොරව මෙන්ය. සිනිඳු දෙයක් සිහිනොවූ ස්වරූපෙන්ය.

'මම දවස් ගානක් ඔයාට කතා කළා... බැරිම තැනයි හොයාගෙන ආවේ... පොඩ්ඩක් එන්න බැරිසමිට...'

තව දුරටත් ඒ මුහුණ දෙස බලා සිටිය නොහැකි වූ මට එක්වරම හැඬුණි. මම දෑතින්ම මුහුණ වසා ගතිමි.

'සඳු... මට මේ මොනවත්ම කියාගන්න බෑ... මට කියන්න මොනවද සිද්ධ උනේ කියලා...'

මම ඔහුත් සමඟ හෝටලේ ආලින්දය වෙත පැමිණියෙමු.

'මට මේ තරම් දවසක් ඔයාව බලන්න ආපු නැති එකට ඔයා තරහයිද...'

හෝටලේ ආලින්දයේ වූ අසුනකින් රංග මා අසලින්ම වාඩිවූයේ මගේ අතකින්ද අල්ලා ගනිමින්ය.

'රංග කාමින් කියන්නෙ පෙර ලෙසින්ම ඇයි සිත ඇතිමට එවදත් පමණෙක්ම මට හොඳටම ප්‍රශ්නයක් විය... ඒ සමගම මට සිල්ලුණි... ඔහට කියත් දැනුණි...

WWW.EXPRESSLANKA.TK 119

UPLOADED BY 'NIRO

'ඔයා දැන් කාන්සා කෙනෙක් රංග...'

මම අසහනයෙන් ඒ වචන ටික කිව්වේ යන්තමිනි.

'එහෙම උනා කියලා ඔයාට මගේ තියෙන ආදරේ වෙනසක් වෙන්න නෑ සංජු.. එහෙම වෙනස් වෙන්නෙත් නෑ...'

'අනේ එපා රංග... ඒ පවිකාර තීරණය ගන්න එපා... ඒක ඔයාට විතරක් නෙමෙයි... මටත් කොහොත අපරාධයක් වෙයි.. ඔයා ඔයාගෙ පුතාට හොඳ තාත්තා කෙනෙක් වෙන්න ඕන රංග...'

රංග මා දෙස බලා සිටියේ පුදුමයෙන් මෙන්ය.

'මම මගේ පුතාට ආදරෙයි සංජු... ඒ ආදරේ නිසා තමයි මේ තරම් දවසක්වත් ඔයා ළඟටවත් එන්න නැතුව පුතාව මම අපේ ගෙදර ගොඩින් තියාගෙන බලාගත්තේ...'

'පුතා විතරක් නෙමෙයි රංග... දැන් ඉඳින් ඒ පුතාගෙ අම්මාවත් ඔයාට බලාගන්න වෙනවා...'

එලෙස පවසා මම සුසුමක් හෙළීමි. එහෙත් මගේ දෑත් අල්ලාගෙන සිටි රංග එක්වරම එය අත ඇරීය.

'ඔයාගෙ කවින් මිය ටික අහගන්න නෙමෙයි සංජු මම මේ ආවේ...'

ඒ වචන ඇසූ පුදුමයෙන් ...

'ඔයා මිය විදිහට කියලා මගෙත් ඇස් වෙන්නද එහෙනම් මට ඕන උනේ... ඔයාට එහෙම කරන්න පුළුවන්ද... ආයෙමත් ජීවත් වෙන්න මගේ හිතට බලාපොරොත්තු ඇති කෙරුවේ මේ විදිහට ඒ බලාපොරොත්තු බිඳලා දාන්නද... මට කියන්න සංජු...'

මම ඒ මුහුණ දෙස බලාගෙන සිටියෙමි. අසරණ ලෙසින්ය.

'ලතාමී මගේ දරුවගේ අම්මා විතරයි... ඒකෙන් අපට වෙනසක් සිද්ධ වෙන්නෙ නෑ... මට මගේ දරුවා වෙනුවෙන් ජීවත් වෙන්න ඔයාගේ ආදරය ඕන... ඒ ආදරය නැතිව මට බෑ...'

රංගගේ ඒ වචන වල තිබුණේ අණ කිරීමක්ද... බැගෑපත් වීමක්ද... ඉල්ලා සිටීමක් දැයි මට සිතාගත නොහැකි විය.

****

එදින හෝටලයේ සිට කෙලින්ම මා ආපසු පැමිණියේ මාමාගේ නිවස වෙතය. වෙනදාට මා පැමිණි විට ආදරයෙන් මාව පිළිගන්නා නැන්දා එදින මගේ පැමිණීම එතරම් ගණනකට නොගත්තාය. වෙනදාට ලැබෙන ඇගේ සැලකිල්ල වෙනුවට එදින ඇගේ එම නොසැලකිල්ල ගැන අමුතුවෙන් මට සිතාගත යුතු නොවුණි.

'නැන්දෙ සල්ලිට කියන්න මම එයාට බැඳෙන්න කැමතියි කියලා...'

මගේ වචනත් අසා නැන්දා පුදුමයට පත්වූවා මෙනි. ඇය එය අදහාගත නොහැකිව මෙන් මොහොතක් මා දෙස බලා සිට ඉක්බිතිව මා සිත වැළඳ ගත්තාය.

'ඇති යන්තම් මොළේ පෑදුනා...'

ඇය මගේ මුහුණ දෙස බලාගෙන හැපෙනුම් සුසුම් හෙළුවාය.

මම මේ දුසුන් කල්පනා කර කර සිටියා සල්ලි ආවොත් ඒ මුණ බලාගෙන කොහොමද මම ඔයා ගැන කියන්නෙ කියලයි... අනේ හොඳයි..

ආයෙමත් මම ඒ තීරණය වෙනස් කරන්නෙ නෑ...'

මම ස්ථිර ලෙසින් එලෙස කීවෙමි. එහෙත් මගේ එම තීරණය අසා නැන්දා තුළ ඇතිවූ සතුට මගේ සිත තුළට නොදැනුණි. ඒ වෙනුවට මා සිත තුළට වූයේ විශාල බරකි. එදින මා මගේ කාමරයටවත් පැමිණ කල්පනා කළේම ඒ ගැනය.

'අපි මොනතරම් දේවල් ගැන හිතුවත් මොනතරම් දේවල් ගැන සිහින මවාගෙන සිටියත් අපිට උරුම දේවල් වලට එහා යන්න බෑ සංජු.. ඒ නිසා අපි ලද දෙයින් සතුටු වෙන්න පුරුදු වෙන්න ඕන..'

මගේ එම තීරණයෙන් පසුව මට අවශ්‍ය වූයේ අසම්මතයෙන් සල්ලි සමඟ විවාහ වීමටය. ඒ නිසාම මම හෝටලයේ රැකියාවෙන්ද ඉල්ලා අස්වීමි. මගේ එම තීරණය ගැන සල්ලි මොහොත වෙයින් සතුටට පත්ව සිටියේය.

අපේ විවාහය මහා ඉහළින් නැතිමුත් සල්ලි පුදනම් වූවද එලෙස මහා ඉහළින් මඟුල් කා තිබූයේ මිටිදු විමට තරම් ලොකු ආශාවක්වත් උනන්දුවක්වත් පුළුවන්කමක්වත් මට නොතිබුණි.

'මිනිට වඩා දේවල් වෙච්ච අපේ මිය අසුරුවම් පෝරුවට නැගලා බඳින්නේ... සල්ලි අපට ඇතිගෙත් එකාලගේ අය ඉස්සරහ ඔයාට ඒ විදිහට නැන්දගෙන යන්න...'

නැන්දාද ඒ පිළිබඳ මා උනන්දු කළද මගෙත් එට කැමැත්තක් නොවූ නිසා සල්ලිගෙත් මගෙත් විවාහය සිදුවූයේ ඉතාමත් චාම් ලෙසින්ය.

'මම දැනගෙන හිටියා සංජුව කවදා හරි අයිති වෙන්න මටමයි කියලා... දැන් ඉඳින් මගේ මුළු ජීවිත කාලෙටම ඔයාව ළඟින් තියාගෙන මලක් වගේ රැකගන්න පුළුවන්...'

****

WWW.EXPRESSLANKA.TK

UPLOADED BY 'NIRO'

16

අපේ විවාහයෙන් මාස හතරකට පසු සලූන්ට ගම්පහ බැංකුවකට උසස් වීමක් ලැබුණි. එහෙත් කල් බලුගේ ඔවරේ ජීවත් වූ අපි පසුව ගම්පහ යක්කල පාරේ ඇනෙක්ස් එකක් සොයාගත්තෙමු.

'දවල්ට මට තනියෙන් ඉන්න කම්මැලියි සලූන්... මටත් ආසයි ආයෙමත් කොහේහරි ජොබ් එකක් කරන්න...'

දහවල් කාලයේ මා ගතකරන ඒ තනිකම ගැන සලූන්ටද දැනී තිබුණි. ඒ අනුව රක්ෂණ ආයතනයක තිබුණු ලිපිකාර්මිකයක පුරප්පාඩුවක් ඔහු මට සොයා දුන්නේය. තනිකමෙන් සිටි මට එය මහත් අස්වැසිල්ලක් විය. ගම්පහ හෝටලයේදී ජයනි හා හිරුෂා මෙන්ම එහිදීද මට හොඳම මිතුරියක් සොයාගත හැකිවිය. ඇය රාජිකාය.

ආදරය කරමින්ම ජෝඩියක් දේකින් මට අඩුවක් නොවන්නට සලූන් වගබලාගත්තේය. මමද මගේ මුළු හදවතින්ම ඔහුට ආදරය කිරීමට උත්සාහ කළෙමි. එහෙත් මගේ ඒ ආදරයේ පැමිණ වටිනාකම් සිතෙද්දී විටෙක මට සැක සිතුණ අවස්ථාද තිබුණි. රංගත ආදරයකටත් වඩා සලූන් වෙනුවෙන් මා තුළ ඇත්තේ අනුකම්පාවක් දැයි මට සිතුණ වාරද තිබුණි. ආදරය පිළිබඳ එලෙසින් සිත සැකැල්ල වන ඇතැම් අවස්ථා වල ඔහුගෙ ඇසිවුයේ සියනත් ඔවගි.

සලූන් සමඟ මා විවාහ වූයේ සියා රංගාට පසුවුලින්මෙ මගේ සිතින් ඈත්කර දමීමට මට පුළුවන් නමින් නොතිබුණි. සලූන්ගේත් මගේත් විවාහ ජීවිතය ආලෝකය මට බලූගෙන් ලැබුණ ආදරය උණුසුම් වලි වලින් දැනුණ වාර තිබුණි. ඒ පිළිබඳව සිතින් තැළ වාර තිබුණි. එහෙත් ඒ සලින් අපේ ජීවිත අනුරව මිනුව සවලුවා ගැනීමේ අරමුණකින් නොවේ.

'සංජු පොඩ්ඩක් මෙහෙ එන්න...'

දිනක් හැන්දෑ අපේ නිවසට පැමිණි මොහොතක මගේ ඇඳුම් අල්මාරිය අසල සිටි මට සලා කළාය.

'මොනවද ඔයා මේ කරන සින්නු වැඩ... මොනවද ඔයා මේ තටන්න හදන නාටකේ...'

හැන්දෑ හොඳටම කරමින් සිටින මට ඒ මුහුණින් ඒ සටහනින් මට තේරුම් ගැනීමට මට අපහසු විය.

අල්මාරිය තුළ මා සඟවිත්වේ සහතෙට ඇඳුම් අතර සඟවා තබාගෙන සිටි රංගාගේ ඡායාරූපය හැන්දෑ දුක තිබුණි.

'මට ඔය ෆොටෝ එක අහකට දාන්න බැරිකමටයි හැන්දෑ මම තියාගෙන ඉන්නෙ... එහෙම නැතුව...'

එහෙත් ඊට වඩා යමක් කතා කිරීමට හැන්දෑ මට ඉඩ නුදුන්නාය.

'මේ සංජු... ඔයා දන් බැඳපු කෙනෙක්... ඔයාගෙ හස්බන්ඩ් සලූන් මේ එක එකෙන් ෆොටෝ රෙදි අස්සෙ හංගගෙන ඉන්නවා දැක්කොත් එහෙම... එයා ඔයා ගැන මොනවා හිතයිද...'

'ඔය ෆොටෝ එක මම තියාගත්තත් හැබැයි රංගා මගේ සිත ඇතුළෙ ඉන්නවා හැන්දෑ... ඒ මතකය නම් මට අමතක කරන්න බැරි වෙයි... ඒත්, එහෙම උනා කියලා ඒක සලූන්ගෙයි මගෙයි විවාහ ජීවිතයට බාධාවක් කරගන්න තරම් මම මෝඩ නැ... අනෙක ඔය ෆොටෝ එක මම අල්මාරියෙ තියාගෙන ඉන්නවා කියලා සලූනුත් දන්නවා මගේ සිතේ...'

හැන්දෑ එය අසා පුදුම වූවාය.

'ඉතින් සලූන් ඒ ගැන මොනවත් කිව්වෙ නැද්ද...'

'නැහැ...'

'දන් සලූන් කියන්නෙ ඔයාගෙ හස්බන්ඩ්... එයා ඔයා පස්සෙම ඇවිත්... එයාගෙ මතේටම ඔයාව බැඳි කරන්න කැමති උනා කියලා... ඔයා සැරදෙනම හස්බන්ඩ් ගැන එහෙම හැඟැල්ලුවට හිතන්න එපා සංජු... සලූන්ගෙ හිතන හිත හොඳකමින් අදුනු උපයෝජ්‍ය ගන්න හදන්න එපා... සලූන් කැමති උනත්... අකමැති උනත් මම නම් කියන්නෙ රංගාගේ ෆොටෝ එක අල්ලලා විසිකරලා දාන්න කියලයි... අනෙක ඒ මනුස්සයගෙ දන් සාන්තෙ නෙතෙක්...'

හැන්දෑ එලෙස පැවසුවද ඇය පවසන්නේ සත්‍යයක් බව මට දැනුණද මා සතුව තිබූ රංගාගේ එම ඡායාරූපය මට ඉවත දමීය නොහැකි විය.

සලූන් සමඟ විවාහ වීමට මා තීරණය කළ මොහොතේ පටන්ම උත්සාහ කළෙමි... මා පුරුවෙන කළෙම් සලූන්ට දෙඩිනොහැකි සිටීමටය...

'අපේ දෙවියනේ සලූන්ගේ ආදරය මගේ සිත ඇතුළෙ කැල්වුවට ලොක් වෙන්න නම් එපා...'

විකිනකට ඒලෙටම මම දෙවියන්ගෙන් එපලූය අයැදුවෙමි. එහෙත් ඇටි කල් මස් වලට පටන් තීරණය වී තිබූ ආදරයක් සිතක් යන්නෙ ගැල්කර කැමති සිතක, පසන පරමින් ලෙසි පසුවු කටුවුක්කෙන් නොවන කට් එපාකිනට මා ඒ නැති කාලෙත් ගත නොවූමි. මම සලූන්ගේ

WWW.EXPRESSLANKA.TK 121

UPLOADED BY 'NIRO'

සිහිද වී ඔහු සමඟ ජීවත් වුවත් ඒ සොහොන්වලින් අවස්ථා වල සිහින් මට ජීවත් වීමට සිදුවූයේ රංගත් සමඟය. සඳුන්ගේ අභිංසක උණුසුමට ගුලිවෙන මගේ සිත පැකුළුණි... ඇලුණේය... රංගගෙන් මා විඳගත් ඒ දඩබිසර ආදර උණුසුමමය. ඒ හැඟීම් සිත් පත්ලෙන් මතුව එනවිට දරාගැනීම ලෙඩ පසලු කරපුන්සත් නොවූණි.

****

ජීවිත කාලය පුරා අප යළි යළි හැගාසීමට, යළි යළිත් ජීවිතය පවත් ගැනීමට උත්සාහ කළත් අපට අපේ උරුමයන්ගෙන් ඈත්විය නොහැකි බව මට පසක් වූයේ අනවු ලෙස රංග පිළිබඳව මට ඇසීමට ලැබීමත් සමඟය.

"රීසෙ මට සංජුත කරණ යාරවෙන්ට කෝපී උනාගේ බාර් එකේදී..."

දිනක් උදෑසනම මිනිස් එකේදී ජයසුමන මගේ පැමිණ එම ආරංචිය පවසද්දීම උදේ ආහාරය ගනිමින් සිටි මාව ඉබේම පුටුවෙන් නැගිටවූණි. උතුරන් කළුම හිය පසන් පෙන්න උතුරේ සිතුවක් මෙන් දැනුණි. ජයසුමන ඒ පවසන්නට හදන්නේ කා ගැනදැයි අනුමානයෙන් අසා දැන ගැනීමට තරම් මට අවකාශ නොවූණි.

"දෙයියන්ගේ එකෙනම් අපයෙන් රංග මිනට ඇහිබැහි වෙලාද..."

ඒ ආරංචියත් සමඟම එද දවසම මා විශ්වාස් රංග වෙනුවෙන්ය. ඔහු මිත්‍රයන් වලට නොසෙත් ඇහිබැහිව හිටියාද යන්න මට අමතකව ගියේමී. ඔහුගේ ජීවිතය එයින් බෙරාගන්නේ මවිසින්ය. ඔහුට යළිත් ජීවත් වීමට බලාපොරොත්තු ඇති කළේ සමිනියි.

"මිල මිලම් මැරෙන්න ලැස්ති වෙලා හිටපු මාව බේරගත්තෙ මයයි... අපයෙන් ඔයා මට ඒ විදිහට මැරෙන්න නම් ඉඩ දියන්න එපා සංජු..."

රංගගේ වචනත් මගේ සවනට අමතකව නොගියුණි.

"රංග බාර් එකෙක හිටියා සිටිට ගෙනත් ඇවී ඔයා ඔය කරමට කලබල වෙන්නෙ... සාමිනාගෙන් මිනිස්සු උනානම් එකෙමිනේ... බාර් එකෙනට ගිහින් බිවින්ත් එකක් අරගන්නවනේ..."

රාජිකා එලෙස පැවසුවේ ඇය රංග පිළිබඳව නොදන්නා නිසාය.

"නෑ... රාජි... මට හොඳටම විශ්වාසයි රංග අපයෙන් මිනට ඇහිබැහි වෙලා කියලා... එයා හැමදම කිව්වේ මම නැතුව එයාට ජීවත් වෙන්න බෑ කියලයි... එහෙම කරන එක හරිනැතේ..."

රංග පිළිබඳ එම ආරංචියෙන් පසුව රාජිකා මට නොකාමිනි ලද්දවල් තේරුම් කරවීමට උත්සාහ කළද ඒ කිසිවක් තේරුම් ගැනීමට මම උත්සාහ නොකළෙමි. ඒ එලෙස කිසිවක් තේරුම්ගෙන ඇතුළතින් සිතවාගෙන මට සිටිය නොහැකි නිසාය.

"මම රංගව මිට වෙන්න යනවා රාජි... මට බෑ එයාව මැරෙන්න දෙන්න... එයාට මැරෙන්න දීලා අහක බලාගෙන ඉන්න මට බෑ..."

මම මගේ තීරණය රාජිකාට පවසන විට ඇය මා පිළිබඳව පුදුමයට පත්වූවාය.

"සංජු... මම ඔයාට කියන්න හිතුවත්තෙ වැඩිහිටි වෙලා ඔය වෙනුවෙන් කරන්න හදන්න එපා... මට කියන්න ඔයාට දැන් වචන්නෙ ඔය රංගවද... නැත්නම් සඳුන්වද කියලා..."

එයට පිළිතුරු දීමට මට දෙවරක් සිතීමට අවකාශ නොවූණි. එහෙත් ඒ පිළිතුර මම නොදී සිටියෙමි. ඒ වෙනුවට මම කළේ රංග පිළිබඳ එම ආරංචිය මට පැවසූ ජයසුමන වෙත ගොස් රංග නිතිපතා සිටිනු දුටු බාර් එක කොතැනදැයි දැන ගැනීමය.

"මට බාර් එකේ වැඩ කරන මිනිහෙක් කිව්වා... මෑත් හැමදම හැන්දෑවට බාර් එකට ඇවිල්ලා බොලා එක වෙනකම්ම ඉන්නවලු... අපිට යන්න කාලෙකක් කමිහිලු... සමහර දවස් වලට යන්න බැරුව වාහනයක දලා ගෙදර යවන වෙලාවලුත් තියෙනවලු..."

සුභ අනුකූපම... හොඳ නොහොඳ... සදාචාරය වැනි කිසිවක් ගැන මට සිතිය නොහැකි විය. පසුදිනම මම රංගව සොයා යාමට තීරණය කළෙමි.

****

ජයසුමනගෙන් අසාගත් තොරතුරු වලට අනුව මම වක්කල සිටිටි එම බාර් එකට යනවිටත් රංග සිටියේ හොඳටම මත්වෙලාය. ඔහුගේ ජීවිතයටම එවැනි කාලයක් පයෙන් නොසිතූ මම එන්නැත් ගෙදර දැසින් බලන ඒ බාර් එක තුළ රංග වාඩිවී සිටි මේසය අසලටම ගියෙමි.

ලා රත් පැහැයෙන් අඩ අඳුරු ආලෝකය අතරේ සතපට බිම් කරගෙන සිටි හිස තා එකි හිස විගස ඔහු යාන්තමින් එසවූවේය. ඒ සැණින් මගේ මුළු හදවතම දැවී පිළිස්සී ගියාසේ මට දැනුණි.

මා ආසාවෙන් බලාසිටි... මා ආසාවෙන් සිපගැන්... මා ආසාවෙන් සිත පැලඳගත් ඒ මුහුණ දෙස බැලීම පවා අපහසු වන තරමට ඒ මුහුණ විකෘති අඳුරු වී ගොස් තිබුණි. ආදරයෙන් බැලූ ඒ මුහුණ දෙස

WWW.EXPRESSLANKA.TK 122

UPLOADED BY 'NIRO'

බැලීම පවා සිතකරුවිය.

රංගා මියදුස මලානගෙනම මේසය මත වූ ජත්තුන් විදුරුව දෙසාල් අසරට එක්වර ගැනීමට සූදානම් වෙමි. මම ඒ විදුරුව අල්ලා තහර කරගතිමි. අප දෙදෙනාගෙම දෙනෙත් යළිත් හලසට පසුව එකට සිරවිය. එහෙත් වෙනද මියදුස බලා සිටියදී ආදරය ගලා හැලුන ඒ දෑස් ඒ මොහොතේ වියළී ගොස් ඇතැයි මට සිතුණි.

'ර... නා... මොනවද දෙයියනේ ඔයා මේ කරගන්න හදන්නේ...'

මගේ දෙනෙතින් කඳුළු කැට එළියට පැනීමට ඒ කැට සාලයෙන් ගත තොලුම්.

'මට නවත් කරගන්න කිසිලා ඉතිරි වෙලා තියෙන්නෙ එකම එක දෙයියනේ තමයි...'

දුර්වල හඬින් ඔහු රැලෙන පවසද්දී මට රැය සො ඊට්ය නොහැකි විය. මම රංගට දිය ලුණු පිළිතුර කුමක්ද... ඔහු ඒ සත්වයට පත්ව සිටින්නේ මා නිසාද...

ඒ කිසිවක්ම මට සිතාගත නොහැකි විය.

'මම සිතුවා ආයෙ කවදාවත්ම ඔයා මාව බලන්න එන එකක් නෑ කියලා... ඒත් ඔයා මාව බලන්න ආවා... හැන්ඩ්ස් නෑ... ඒ තරම්වත් ඔයාට මම ගැන සිතුණාට... ඒත් ඔයා ආයේ කවදාවත්ම මාව බලන්න එන්න එපා... දැන් ඉතින් යන්න... මට සැනසෙන්න ඉඩ දෙන්න...'

ඔහු රැලෙන හැඬුමෙව් මියදුසවත් නොබලාය.

මා රංගව හඳුනාගත් මුල්ම දිනයේ පටන් ඔහු මට ගුරුවින්ගේ සළ පළමු දවස එය විය. ඒ නිසාමද වෙව්ලමින් වුවද ඔහුගේ මුවින් පිටවූ වචනත් මගේ සිතට දැනුණුමට අපහසු විය. දුක් වේදනාවක් විය.

'නෑ... මම යන්නෙ නෑ...'

මමද ඔහු ඉදිරියේම වැටුණෙමි. ඔහු යළිත් විදුරුව දෙසාල් දෙසට එක්වර ගැනීමට සූදානම් වුවද මගෙන් ඊට ඉඩක් නොලැබුණි.

'දැන් ඔයා මගේ නෑ නොවෙයි... මට ඔයාගෙ සිහිලන අයිතිය ඔයා මගෙන් උදුරලා ගත්තනේ... යන්න... කිසිත් ඔයා ඔයාගේ සැමියත් එක්ක සැනසෙන්න... මම නිසා රණ්ඩියාදු වෙන්න එපා තවත්... මට මේ ජීවිතයට ඉඩ දෙන්න...'

වෙව්ලමින් වුවද ඔහු උත්සාහ කළේ මා පිළිතුරුවය. එහෙත් ඔහු මා විදුරුව තමන්ත් කොට ඒ තරමින්ම මා හැඬුවිය.

'මට සමාවෙන්න රංගා... මම [illegible]... මගේ [illegible]'

දෙන්න මට බැහැ... ඒත් මම ඔයාගෙන් අහන් උනත් අපිට ලංවෙන්න තරම් ඉඩක් මේ ආත්මයේ නැති නිසයි රන්කරුනේ... අන්න එක ඔයා තේරුම් ගන්න... තැමෙදේකවත් අපි දෙන්නා සමඟ උනා වැනිම රංගා... ලසන්තිගෙන් මම ඔයාව උදුරගත්තේ ඔයාගෙ ලෙඩින් හැලුන දරුවගෙන් මම කොහොමද ඔයාව උදුරලා ගන්නේ...'

'ඒ නිසාද ඔයා වෙන මිනිහෙකුට බැඳී කොරුවේ... ඒ නිසාද වෙන මිනිහෙක් එක්ක එකට හිටුනන්නේ...'

ඔහු රැලෙන හැඬුමෙව් දුකින්ම මේසයට ගැසමින් කෝපයෙන් කුහුවිය.

'ආදරය කියන්නේ මිනුවද... ඔයාගෙම ආදරයත් පරණද මටත් මේ ආවේ...'

'ඔයාව තරහගනම් මට කෙනෙක්... තැත්තනම් මාව මරලා දාන්න... මේ තරම් කාලයක් මම ජීවත් උනේ ජීවත් වෙන්න ඔයාගෙ ආසාව නිසයි... ඒත් ඒ ආසාව දැන් වේදනාවක් වෙලා ඉවරයි... ඔයාවම ආදරය කරපු ඔයාගෙ අත් දෙකෙන්ම මට මැරෙන්න තියෙනවානම් එයාත් දැන් මට සැනසුමක් රංගා...'

මා ඔහුගේ දෑතින්ම අල්ලා ගතිමි. එවර ඔහු මියදුස බලා සිටියේ නිතත් උපන් කෝපය පත්සිඳුවා ගැනීමට මෙන්ය.

'ඔයා ඔය විදිහට විනාශ වෙලා යනවා මට බලාගෙන ඉන්න බැහැ...'

මම හැඬුමෙව් ඉකිබිඳුම් අතරින්ය.

'මට ජීවත් වෙන්න තරම් කවක් බලාපොරොත්තුවක් නෑ...'

ඒ මොහොතේ ඔහුගේ වචනත් තුළ වූයේ තරංගීය බවකි.

'ඔයාගෙ දරුවා වෙනුවෙනිවත් ඔයා ජීවත් වෙන්න රංගා...'

එහෙත් රංගට ඒ වෙනුවෙන් කිසිවක් පවසාගත නොහැකි විය. මගේ දෑතින් ඔහුගේ දෑත් මුදවා ගනිමින් ඔහු නැගිට ගැනීමට උත්සාහ කළද ඔහුට අසුනින් නැගිට ගැනීමට පවා අපහසු තරම්ව වෙව්ලමින් සිටියේය.

රංගාගේ එම තත්වය සියැසින්ම දුටු මට ඔහු රැලෙන විනාශ වී යාමට ඉඩදී බලාසිටිය නොහැකි විය. ඔහුගේ ජීවිතයට අත්තුරක් සිදුවුවහොත් ඊට මමද වගකිව යුතු යැයි මට දැනුණි.

රංගාගේ එම තත්වය දැනගත් පසු රාජිකාද කම්පාවට පත්විය. [illegible] මට [illegible] මගේ ජීවිත වල [illegible] ඒ වගකීම මම කළුත්තෙ

WWW.EXPRESSLANKA.TK 123

UPLOADED BY 'NIRO'

නිවිලා සිටියේ ගසින් තමන්ගේ යැයි මට සිතුණි.

'මම ගැන වැරදි විදිහට හිතන්න එපා රාධි... මට දූන් රංග ගැන හොයලා ඉන්න බෑ... මම හොයාගෙන හරි එයාව ඒ විනාශයෙන් මුදවාගන්න ඕනා...'

'ඒ හිතන්නේ ඔයා...'

රාධිකා ඒ වචන ගමින් හොපටනා මගෙදස බලා සිටියේ පුදුමයෙන් මෙන්ය.

'මට රංගව බේරගන්න බලාපොරොත්තු ඉන්න බෑ රාධි... රංග හිතන්නේ ආදරය නිසාම ජීවත් උන කෙනෙක්... ආදරය වෙනුවෙන්ම ජීවත් උනු කෙනෙක් එයා... ආයෙමත් එයාව ජීවත් කරවන්න පුළුවන් ආදරයෙන් විතරමයි... ඒ මගෙම විතරයි...'

****

යළි කෙඳිනකටත් කඳුළුවට ලෙඩින් නොවෙන්නේ යැයි දිවුරා පොරොන්දු දුන් මට... එලෙස අධිෂ්ඨාන කරගත් මට... ඔහුට දෙනිමිමට සිදුවිය. ලෙසම්ගේ කුසනින දන තබා ඒ උපදින්නට සිටින කිරි කැටියාට දෙහිනමින් නොකරන්නේ යැයි දිවුරා පොරොන්දු දුන් මම ඒ කිරි කැටියාට දෙනිමිමට සිදුවිය. ඒ මගේ අවසානයක් හෝ තනයක් වෙනුවෙන් නොව රංගගේ ජීවිතය රැක ගැනීම වෙනුවෙන්ය.

'මට පොරොන්දු වෙන්න ආයෙමත් ඉඳලා බිවලා හරි මම ළඟට එනවා කියලා... මට ආදරය කරනවා කියලා...'

'එක පාරට සියදහස් වතාවක් මම පොරොන්දු දෙන්නම් රංජරන්... ඒ වගේම ඔයත් මට පොරොන්දු වෙන්න ඔයාගෙ ජීවිතය මේ විදිහට නාස්ති කරගන්නෙ නෑ කියලා...'

එහෙත් ඒ වනවිට රංග සෑහී සිටියේ මත්පැන් නොමැතිව ජීවත් විහල නොහැකි තත්වයකටය.

'එක කරන්න පුළුවන් ඔයාට විතරමයි... ඔයා ළඟ ඉන්න හැම වෙලාවකම මට තව පාවක් ජීවත් වෙන්න ආස හිතෙනවා... මගේ කෙළී පැටියා ලොකු මහත් වෙනවා දකිනකම්වත් මාව ජීවත් කරවන්න සංජු...'

රංගව යළිත් සමීප වෙමින් ඔහුගේ ජීවිතය අකාලයේ නාස්ති වීමට ඉඩ නොතබා සිටිමට මම කොතෙක් උත්සාහ කළද ජීවත් වීම වෙනුවෙන් රංගද යළිත් බලාපොරොත්තු ඇති කරගෙන සිටියද එක දිගටම අධික ලෙස මත්පැන් පානය

WWW.EXPRESSLANKA.TK 124

ශරීර පෝෂණ පිරිහෙමින් පැවතුණි.

'මෙහෙම හිටියොත් මාව බැරෙයිද සංජු...'

'මුකල තකා කියන්න එපා රංග... ඔයා මගේ ආයුෂත් අරගෙනම ජීවත් වෙන්න ඕනා...'

අප දෙදෙනා අවසන් වරට කවුවුනා වෙනෙකාගේ ඔහු සිටියේ දුකි අපහසුතාවයෙනි. ඒ නිසාමදෝ එදින ඔහු පැවසුවේම සිත සවිවටන සතොසිය.

'අද දවසම හොයාට හරි වෙලා මට ඔයත් එක්කම ඉන්න ඕනා සංජු... ඔයාගෙ මිය තුරුල්ලෙන් ඇස් වෙන්නෙම නැතුව ඉන්න ඕනා...'

ඔහුගේ එම ඉල්ලීම මා ඉටුකළේ එදින නිවසට නොගොස් ඒ රාත්‍රියම ඔහුත් සමඟ රෝහලයෙහ ගත කරමින්ය. ඒ රාත්‍රිය පුරාම ඔහු හැසිරුණේ අසීමිතයෙන් මෙන්ය. දුකි අපහසුතාවයෙන් යුතුවය.

'මයාව අද නොදමිදිම එහේ රංග... අනේ මයා ටොක්ටර් ළඟට යන්න...'

කඳුළුදිත ඔහුගෙන් මිදී මා ආපසු පැමිණියේ ඔහුට වෛද්‍යවරයෙකු වෙත යනමින් බලුකමින්ය. එහෙත් එදින සවස් වරුවේ මට ආරංචි වූයේ රංග අසාධ්‍ය තත්වයට පත්ව රෝහල් ගත කෙරුනු බවය. ඒ මුහුල ආරංචියය.

****

අධික ලෙස මත්පැන් පානය කිරීම හේතුවෙන් සිරෝසිස් රෝගය වැළඳ රංගව පුද්ගලික රෝහලකට ඇතුළත් කර සිටීම නිසා ඉන්පසුව මට ඔහුට දකමිලා ගැනීමට යාමට පුළුවන් කමක්ද නොතිබුණි. ඒ ඔහු අසල ලෙසම් හෝ ඔහුන්ගේ පවුලේ කව්රුත් හෝ නතරව සිටීම හේතුවෙනි.

'අනේ මට රංගව නොදකා ඉන්න බැහැ රාධි... මට එයාව බලන්න යන්න ඕනා...'

මට මගේ වේදනාව පවසා ගැනීමට සිටියේ රාධිකා පමණි.

'හැකිම වලට වහල් වෙලා දහලන්න එපා සංජු... ඔයා නැමිදමින් කලේ ඒ විතරයි... දන්වන් කල්පනා කරලා වැඩ කරන්න... මම නැම සිත්තෙම කියන්නෙ ඔයාව පැමිලි එකක් හිතෙනවා කියලා හිතන්න කියලයි... මේ තරම් දවසකට ඒ ගැන නොහිතපු එකේ දන්වන් ඒ ගැන හිතන්න... දන් ඒයා ළඟට ගිහින් ඔයාට කිසිම අයිතියක්වත්, ... නැහැ...'

UPLOADED BY 'NIRO'

'ඒත් රාවී මම දන්නවා රංග ළඟට මම ගියොත් එයාට තව එක දවසක් හරි වැඩියෙන් ජීවත් වෙන්න ඒ හිතට සැනසීම ලැබෙනවා කියලා...'

'වෙන්න පුළුවන්... ඒත්, ඒ අවදානම දැන් ඔයාට නැහැනේ සඳු... අන්න ඒක දන්නවත් ඔයා අවබෝධ කරගන්නහෝ...'

එහෙත් මට රංග නොබලා සිටිය නොහැකි විය. දිනෙන් දිනම ඔහුගේ තත්වය අසාධ්‍ය යැයි මුසල ආරංචි කණ වැටෙද්දී ඕනම තත්වයකට මුහුණ දීමට සිතාගෙන මම ඔහුව නවතා සිටි රෝහල වෙත ගියෙමි.

මගේ වාසනාවකට මෙන් මා එහි යන මොහොතේ ඔහු අසල කිසිවෙකුවත් නොසිටියේය.

ඉතාමත් අසාධ්‍යය තත්වයේ සිටි ඔහුගේ සිල්ලේ යහන වෙත ගිය මට ඔහු දෙස බලාගෙන සිටීම පවා අපහසු විය. ඔහු මට දැකගත නොහැකි වූ ඒ දින කිහිපයම ඔහු හඳුනාගත නොහැකි තරමට දුර්වලව සිටියේ. මම මොහොතක් අපහසුවෙන් හැඩුම් නවත්තාගෙන ඒ දෑත අල්ලා ගතිමි.

මගේ ස්පර්ශය පවා ඔහුට හඳුනාගත හැකි වන්නට ඇත. එහෙත් දෙනෙත් පියාගෙන සිටි ඔහු සෙමින් දෙනෙත් හැර මදෙස බැලීය. ඔහුගේ දෑස් සෙමෙන් සිපිමැදදෙය.

'ස...ඳු...'

ඒ හඬ දුර්වල නිසාම මම ඔහු වෙත තවත් ළංවුවෙමි.

'මම ඔයාව බලන්න ආව රත්තරන්... ඔයා නොනැත් ජීවිතේ මම ඔයාව බලන්න එනවා...'

දැන් එයාට වචන කළ ශක්තියක් නොමැතිවූ මම දෙසොල් සැකසරගනිමින් ඔහු දෙවිනේ තබා ඇලුබිය නොහැකි නිසාය. එහෙත් දෙනෙත් දිගේ ගලාගෙන ගිය කඳුළු මට නැවතිය නොහැකි විය.

'මගේ හිත සැනසෙන්න නැමිදුමින් මම ළඟට ඇවිත් යන්න ඔයාට පුළුවන් තරමක් හැකි උනත් අඩුම තරමින් දුරින් ඉඳගෙනවත් මම දිහා ආදරයෙන් බලලා යන්න එන්න... ඔය රත්තරන් මුණ දිහා බලලාවත් මට සැනසෙන්න ඉඩ දෙන්න... මම මගේ අවසන් හුස්ම වන තෙක්ම මම ළංවෙන්න බැරි උනත් මගෙන් දුරින් වෙන්නෙපා නැතුව මට පෙනෙන දුරෙන්වත් ඔයා ඉන්න සඳු... කියන්න රත්තරන් ඔයා එහෙම ඉන්නවා කියලා... කි...ය...න්...න...'

'අනේ ඔයාට අමාරුයි රංග... ඔයා කතා කරන එකත් ඔයාට මහන්සියක් දෙයිනේ... මම ඔයාට පොරොන්දු වෙන්නම්... කවදා

විරුද්ධ උනත් මම ඔයා ළඟින්ම ඉන්නවා කියලා...'

එහෙත් රංග වෙනුවෙන් ඒ අවසන් පොරොන්දුව ඉටු කිරීමට තරම් මම වාසනාවන්ත නොවුවෙමි. දැන් දින කිහිපයකට පසුව මට අසන්නට ලැබුණේ රංග සිහිමඳව මගේ ජීවිතයේ [illegible] ගමන් ගිය බවයි.

* *

මගේ දෙනෙත් දිගේ එක දිගට ගලා ගිය කඳුළු දෙපේළිය අතරින් මට දකින්න ලැබුණේ එහෙත් මගේ කතාව අසා සිටි සිස්ටර් නානාගෙ ඇසින් දැන් දිගේ ගලාගෙන ගිය ඒ කඳුළු දෙපේළිය ඇගේ දෑසිලි පලින් පිසදමින අතුරෙයි.

'මම ඔයා පව්කාර ගැහැණියක් සිස්ටර්... ඒත්, මගේ ඒ පව්කාර කතාව සම්පූර්ණයෙන්ම සිස්ටර්ලා එක්ක කිව්වට පස්සේ මට දැනෙන්නෙ මගේ හිතේ තිබුණ ලොකු බරකින් මම නිදහස් උනා වගේ හැඟීමක්... මගේ මේ පව්කාර කතාව මේ තරම් වෙලාවක් අහගෙන හිටියට සිස්ටර්ට බොහොම ස්තූති වෙන්න ඕන...'

'නැහැ සඳු... ඔයා පව්කාරියෙක් නොවෙයි... ඔයාගෙ ජීවිතයට සැනසීම ලැබෙන්න ඕන... මම ඔයා වෙනුවෙන් දෙවියන් වහන්සේට යාඥා කරන්නම්...'

ඉතිරිම මට සිස්ටර් නානාගේ දෑත ස්පර්ශ වුණෙමි. ඇය මගේ දෑතින් අල්ලා ගත්තාය.

'දේව පූජාවට වෙලාව කිට්ටුයි... සඳුත් එන්න...'

කාසගේ දෙපේළියට ඇඳිව සිංහල කල්පවිසෙල සිය මමද සිස්ටර් සිටුගෙයින් සඳුලැව්ය සිය සියෙන දේවස්ථානය වෙත සිස්ටර් සමග ගියෙමි. [illegible] පුංචි රැලි මගේ යන මෙහෙම සියල්ල පුරවන් කළාය.

එහෙත් ඩැඩිදුරක් යා නොහැකි විය. කාකාරාමයේ සිදුවීයත් පැමිණ සිස්ටර් නානාගේ කතාකර යමක් පැවසීය.

'...එන්න කියන්න...'

ඉන්පසු දේවස්ථානයට යන ගමන නතරකර සිස්ටර් ආපසු කල්පවිසෙල බඩින්නට විය. මමද ඇයව අනුගමනය කළෙමි.

මොහොතකින් පසිපොල කාමරයින් මතුවූයේ මගේ දෙනෙත් වලට අදහාගත නොහැකි රුවකි...

'...මො...ස්...ට...ර්... අ...ර...න්...ස...'

WWW.EXPRESSLANKA.TK 125

UPLOADED BY 'NIRO'

මම පුදුමයෙන් ඔහු දෙස බලාසිටියෙමි.

මා දුර්විපසින් වූ සිස්ටර් මා දෙස හිස හරවා බැලීය.

'...ජීවිතේ එක වතාවක් වැරදුනු කෙනෙකුට දෙවතාවක් වරදින්නට විදිහක් නෑ. සංජු... ජීවිතය ලස්සනයි වගේම සුන්දරයි කියලා හිතාගන්න...'

ඒ හඬත් සමග සිස්ටර් හෙමෙහෙමෙ යළිත් දේවස්ථානය වෙත පියමැස්සවන්නට විය. මා පසුකර යන ඇය දෙස බලා සිටි මා ආපසු හිස හරවද්දී ඩොක්ටර් අවිෂ්ක සවිසයෙන් පවීය මා වෙතට ලංවෙමින් සිටියේය.

ලස්සන ජීවිතයක සිහිනය සුන්දරයි.

...අවසානයි...

SL UNLIMITED
The spirit of Sri Lankan e-community
www.sinhalaelibrary.com
WWW.EXPRESSLANKA.TK 126
UPLOADED BY 'NIRO'